

ДЖУЛИ ГАРУУД СЪКРОВИЩЕТО

Част 2 от „Шотландски леърди“

Превод от английски: Ralna, 2013

chitanka.info

С благодарности към двете най-страхотни редакторки hrUssI и Тори! Без вас превода на книгата нямаше да е това, което е! Обичам ви безкрайно много!

Ralna

ПРОЛОГ

Англия, по време на управлението на крал Ричард I

Бедите винаги се случваха нощем.

През късните часове на нощта умря майката на Джилиън, опитвайки се да доведе на бял свят един нов живот. Една млада слугиня, нетърпелива първа да разпространи скръбната вест, бе събудила двете малки момиченца, за да им съобщи, че майка им е починала. Две нощи по-късно, те отново бяха събудени, за да им бъде съобщено, че новороденото им братче, Ранулф, кръстено в чест на баща им, също си е отишло от този свят. Малкото му крехко телце не бе издържало на напрежението, което се е породило от двата месеца преждевременно раждане.

Джилиън се боеше от тъмнината. Тя изчака слугите да излязат от стаята ѝ преди да легне по корем на леглото, спускайки крака на студения каменен под. С боси крачета тя изтича до тайния тунел, който след като изминеше половината, щеше да я отведе до спалнята на сестра ѝ, а ако стигнеше до самия му край, заставайки до стръмните стъпала, щеше да се озове под кухненските помещения.

Тя едва успя да се промуши покрай големия сандък, който татко ѝ бе поставил на входа, за да попречи на дъщеричката си да се промъква в тунела. Той ѝ повтаряше непрестанно, че тунелът е тайна и трябва да се използва, за бога, само при спешни случаи, а не за игра. Дори верните им слуги не знаеха за тайния тунел, построен между три от спалните в дома, а татко ѝ бе решен никой да не узнае. Освен това, той се тревожеше, че дъщерите му може да паднат по стълбите и да си счупят хубавите малки вратлета, затова често заплашваше, че ако разбере, че са влизали в тунела, хубавичко ще ги напляска по дупетата. Тунелът бе опасен и забранен.

Но в тази ужасна нощ на загуби и мъка, Джилиън не се интересуваше дали ще загази. Тя беше изплашена и в такива моменти отиваше при по-голямата си сестра Кристин, за да я утеши. Успявайки само да откряне леко тежката врата, Джилиън проплака и зачака

Кристин да дойде да ѝ отвори. Сестра ѝ се появи след миг, откряна вратата, хвана сестричката си за ръката, за да ѝ помогне да влезе и я заведе да седне на леглото ѝ. Двете момиченца се бяха свили под тънкото одеяло и плачеха тихо, когато чуха измъченият, пълен с болка и страдание вик на баща им да отеква из къщата. Можеха да го чуят как отново и отново крещи името на майка им. Смъртта бе влязла в щастливия им дом и го бе изпълнила с мъка.

Но на потъналото в скръб семейство не им бе даден шанс да преживее мъката от огромната загуба, тъй като същата тази нощ, в дома им нахлу звяр.

Беше късно след полунощ, когато неверниците нападناха дома им и семейството на Джилиън бе разбито.

Татко ѝ я събуди, като се втурна в стаята ѝ, понесъл Кристин на ръце. Неговите най-верни воители, Уилям — любимецът на Джилиън, който ѝ даваше медени лакомства, когато баща ѝ не гледаше — Лоурънс, Том и Спенсър, го следваха неотлъчно. Израженията на лицата им бяха сурови. Тя седна на леглото и започна да търка очичките си с ръка, докато баща ѝ подаде Кристин на Лоурънс и тръгна към нея. Той постави свещника, с пламтяща свещ на сандъка до леглото ѝ, седна до нея и нежно отметна косата паднала пред очите ѝ.

Татко ѝ изглеждаше ужасно тъжен и Джилиън реши, че знае причината.

— Мама отново ли умря, татко? — попита тя разтревожено.

— За бога... не, Джилиън — отговори той изморено.

— Тогава се е върнала у дома, така ли?

— Ох, наивното ми агънце, вече говорихме за това много пъти. Майка ти никога няма да се върне у дома. Никой не може да се върне от смъртта. Сега тя е на небето. Опитай се да го разбереш.

— Добре, татко — прошепна тя.

Чу грохот, идващ от долния етаж, и чак тогава забеляза, че татко ѝ е облечен в ризница.

— За бога, татко, нима сега ще ходиш да участваш в битка?

— Да — отговори ѝ той. — Но преди това трябва да се погрижа за твоята безопасност и тази на сестра ти.

Той взе дрехите на Джилиън, които прислужницата ѝ, Лис, бе приготвила за другия ден и бързо облече дъщеря си. Уилям пристъпи напред, коленичи до леглото и обу обувките на Джилиън.

Татко ѝ никога преди не я беше обличал и тя не знаеше какво да мисли.

— Татко, първо трябва да съблека нощницата си, преди да си облека дрехите, а преди това Лис трябва да ми среше косата.

— Тази вечер няма да се тревожим за косата ти.

— Татко, навън тъмно ли е? — попита тя, докато баща ѝ ѝ обличаше роклята.

— Да, Джилиън, тъмно е.

— Аз не бива да излизам навън, когато е тъмно, нали?

Мъжът усети страха в гласа на детето си и се опита да я успокои.

— Ще има запалени факли, които да осветяват нощта и няма да бъдеш сама.

— А ти ще дойдеш ли с мен и Кристин?

Отговори сестра ѝ:

— Не, Джилиън — изкрещя тя от другия край на стаята. — Защото татко ще участва в битка, за бога — каза тя завършвайки с израза, който баща ѝ използваше най-често. — Нали така, татко?

Лоурънс накара Кристин да замълчи.

— Не искаме някой да чуе, че напускаме крепостта — обясни той шепнешком. — Сега можеш ли да бъдеш наистина много тиха?

Кристин кимна с готовност.

— Мога — прошепна в отговор тя. — Мога да бъда ужасно тиха, когато поискам и когато аз...

Лоурънс сложи ръка на устата ѝ.

— Тихо, златно момиче.

Уилям взе Джилиън на ръце и я понесе през тъмния коридор към спалнята на баща ѝ. Спенсър и Том бяха пред тях, осветявайки пътят им със свещи. Гигантски сенки танцуваха по каменните стени на крепостта, а единственият звук, който се чуваше бе тропането на ботушите им по пода.

Джилиън беше изплашена затова обгърна с ръце тила на воина, който я носеше, и сгуши лице под брадичката му.

— Не ми харесват тези сенки — прошепна тя.

— Те няма да те наранят — утеши я мъжът.

— Искам мама, Уилям.

— Знам, че е така, меченце. — Милият прякор, който ѝ бе измислил, винаги я караше да се усмихне, и сега изведнъж вече не се

боеше. Видя как татко ѝ мина пред нея, за да ги въведе в стаята си, и тъкмо щеше да го повика, когато Уилям сложи пръст на устата ѝ, напомняйки ѝ да пази тишина. Веднага щом всички се озоваха в стаята, Спенсър и Том избутаха ниския сандък, стоящ до стената, за да открият входа към тайната врата. Ръждясалите дръжки изскърцаха като ядосан глиган, когато отвориха входа.

Лоурънс и Уилям оставиха малките момиченца на пода, за да подготвят и запалят факлите. Щом им обърнаха гръб, децата изтичаха към баща си, който бе коленичил до друг сандък и ровеше във вещите си. Застанаха от двете му страни и се надигнаха на пръсти, за да погледнат в сандъка.

— Какво търсиш, татко? — попита Кристин.

— Това — отговори той и извади кутия за бижута.

— Ужасно красива е, татко — каза Кристин. — Може ли да ми я подариш?

— Може ли и на мен? — веднага се обади Джилиън.

— Не — отговори той. — Кутията принадлежи на принц Джон и аз смятам да се погрижа да я получи.

Още на колене, баща ѝ се обърна към Кристин и хвана ръката ѝ. Момиченцето се опита да се отдръпне, но той я задържа до себе си.

— Боли ме, татко.

— Съжалявам, любов моя — каза той и веднага отслаби хватката си. — Не исках да те нараня, но имам нужда да запомниш добре това, което ще ти кажа. Можеш ли да внимаваш, Кристин?

— Да, татко, мога.

— Добре — усмихна се той. — Искам да вземеш тази кутия със себе си. Лоурънс ще те защитава и ще те пази, докато си далеч от тук, и ще ти помогне да скриеш това ужасно зло, докато дойде време да ви намеря и да отнеса тази кутия на принц Джон. Не бива да казваш на никой за това съкровище, Кристин.

Джилиън заобиколи баща си, за да застане до Кристин.

— Може ли да каже на мен, татко? — Баща ѝ не ѝ обърна внимание, а зачака Кристин да му отговори.

— Няма да кажа на никой — обеща тя.

— И аз няма да кажа на никой — намеси се Джилиън и кимна, за да покаже, че наистина държи на казаното.

Бащата продължи да игнорира малката си дъщеря, защото искаше да се убеди, че другото му дете разбира колко важно е това, което ѝ казва.

— Никой не бива да разбира, че тази кутия е в теб, дете. Сега, гледай какво ще направя — нареди той. — Ще увия кутията в тази туника.

— За да не я види никой? — попита Кристин.

— Точно така — прошепна мъжът. — За да не я види никой.

— Но аз вече я видях, тате — рече Джилиън.

— Знам, че я видя — съгласи се той. После погледна към Лоурънс. — Тя е прекалено малка... Искам толкова много от нея. Милостиви боже, как да оставя бебетата ми да си отидат.

Лоурънс пристъпи напред.

— Ще защитавам Кристин с живота си и няма да позволя никой да види кутията.

Уилям също побърза да даде обета си.

— Никой няма да нарани лейди Джилиън — закле се той. — Давам ви своята дума, барон Ранулф. Ще посветя живота си на нейната безопасност. — Страстта в гласа му успокои барона и той кимна на двамата воители, за да им покаже, че имат неговото пълно доверие. Джилиън потупа баща си по лакътя, за да му привлече вниманието. Не искаше да бъде игнорирана. Когато баща ѝ уви хубавата кутия в туниката и я подаде на Кристин, Джилиън притисна длани една в друга в очакване, тъй като според нея, щом Кристин получаваше подарък, и тя трябваше да получи един. Макар Кристин да беше първородната и с цели три години по-възрастна от Джилиън, баща им никога не бе показвал, че обича едната повече от другата.

Беше трудно да е търпелива, но Джилиън се опита. Гледаше как татко ѝ прегръща Кристин и я целува по челото.

— Не забравяй своя татко — прошепна ѝ той. — Не ме забравяй.

След това се обърна към Джилиън. Тя се хвърли в ръцете му и го целуна по брадясалите бузи.

— Татко, за мен имаш ли кутия?

— Не, мила моя. Сега трябва да тръгваш с Уилям. Хвани се здраво за ръката му...

— Но, татко, и аз трябва да получа кутия. Нямах ли една, която и аз да нося?

— Кутията не е подарък, Джилиън.

— Но, татко...

— Обичам те — каза той, като преглътна напирещите си сълзи, докато притискаше детето си към бронята на гърдите си. — Нека Господ бди над теб.

— Стискаш ме, татко. Може ли и аз да понося кутията? Моля те, татко?

Ектор, управителят на баща ѝ, влезе в стаята. Викът му толкова стресна Кристин, че тя изпусна кутията. Тя се претърколи, изхлузи се от туниката и издрънча по каменния под. На светлината на огъня рубините, сапфирите и смарагдите сякаш оживяха, блестейки силно, сякаш звездите бяха паднали от небето и се бяха наредили върху кутията. Ектор се закова на място поразен от красотата пред очите му.

— Какво има, Ектор? — попита баща им.

С цел по-бързо да предаде на своя барон съобщението от Брайт, командирът на армията — Ектор, едва обръщаше внимание на това, което върши, докато взимаше кутията и я подаваше на Лоурънс. Мъжът погледна към своя барон.

— Милорд, Брайт ме изпрати да ви уведомя, че младият Алфорд Червения и войните му са преминали през външните стени за крепостта.

— Някой видя ли барон Алфорд? — Въпросът бе зададен от Уилям. — Или продължава да се крие от нас?

Ектор погледна към воина.

— Не знам — призна той преди отново да погледне към барона. — Брайт ми каза да ви предам, че мъжете ви ви викат, милорд.

— Веднага тръгвам — обяви баронът, изправяйки се на крака. Той нареди на Ектор да излезе от стаята и го последва спирайки за миг на вратата, за да погледне за последен път красивите си дъщери. Кристин с русата си коса и лице на херувим и малката Джилиън, с блестящите зелени очи на майка ѝ и с бледата ѝ кожа, която всеки миг щеше да се разплаче.

— Вървете и нека Господ бди над вас — каза дрезгаво баронът.

И в следващия миг го нямаше. Войните побързаха да минат през тунела. Том вървеше напред, за да отключи вратата в края на тунела и да се увери, че пътят пред тях е чист. Лоурънс държеше с едната си ръка Кристин, а в другата носеше факла, осветявайки коридора, по

който вървяха. Джилиън бе точно зад сестра си, стиснала силно ръката на Уилям. Спенсър вървеше последен, затова посегна и придърпа сандъка на мястото му, за да скрие входа на тунела.

— Татко не ми е казал, че и той има тайна врата — прошепна Джилиън на Кристин.

— И на мен не ми е казал — отвърна сестра ѝ. — Сигурно е забравил.

Джалиън подръпна ръката на Уилям, за да му привлече вниманието.

— Аз и Кристин също имаме тайни врати в стаите си. Но не бива да казваме на никой, защото е тайна. Татко каза, че хубавичко ще ни напляска, ако разбере, че сме казали. Знаеше ли, че това е тайна, Уилям? — Воинът не ѝ отговори, но тя не бе обезкуражена от мълчанието му. — Знаеш ли до къде стига тунелът ни? Татко каза, че като стигнем до края на тунела, може да видим рибите в езерото. Там ли отиваме?

— Не — отговори Уилям. — Този тунел ще ни отведе под избата за вино. Вече почти стигнахме до стъпалата, затова искам да си наистина много тиха.

Джалиън продължаваше разтревожено да гледа издължените сенки танцуващи по каменните стени. Тя се притисна към Уилям и насочи вниманието си към сестра си. Кристин притискаше кутията към гърдите си, но края на тунелата се влачеше под лакътя ѝ и Джилиън не можеше да устои да не го хване.

— Мой ред е да нося кутията. Татко така каза.

Кристин бе възмутена.

— Не, не го каза — проплака я. Притисна се към Лоурънс, за да не може Джилиън да докосне кутията. — Лоурънс, Джилиън каза лъжа. Татко каза, че аз трябва да нося кутията и никой друг.

Джалиън обаче не се предаваше.

— Но и аз трябва да я нося — каза тя на сестра си, като отново опита да хване тунелата. Отдръпна се, когато чу нещо зад себе си. Обърна се, за да погледне. Коридорът зад тях бе непрогледно тъмен и тя не можеше да види нищо, но бе сигурна, че в сенките се спотайват чудовища, които само чакаха да я сграбчат. Дори там сигурно имаше и огнедишащ дракон. Изплашена тя стискаше ръката на воина до нея.

— Не ми харесва тук — проплака тя. — Искам да ме носиш, Уилям.

Точно когато воинът се наведе да я вдигне със свободната си ръка, една от сенките на стените литна към нея. Джилиън изкрещя ужасена спъна се и падна върху Кристин.

Сестра ѝ също изкрещя.

— Не, моя е. — Тя се дръпна от Джилиън и сенките се спуснаха върху Уилям. Воинът падна на колене и залитна към Лоурънс. Стъпалата бяха хлъзгави от влагата, стичаща се по каменните стени, а двамата мъже бяха прекалено близо до ръба, за да успеят да запазят равновесие. Двата полетяха назад в тъмнината, повличайки със себе си и момиченцата. Горящите факли политнаха след тях, образувайки огнени кълба във въздуха.

Уилям се стараеше да поема ударите и да пази телцето на малкото момиченце, докато се търкаляха по стълбите, но не успя да я предпази напълно и Джилиън нарани брадичката си при удар в един остър камък.

Зашеметено от падането момиченцето се изправи бавно и се огледа. Кръвта капеше по роклята ѝ и щом я видя полепнала по ръцете ѝ, тя започна да крещи. Сестра ѝ лежеше до нея, с лице към каменния под и не издаваше нито звук.

— Кристин, помогни ми — плачеше Джилиън. — Събуди се. Не ми харесва тук. Събуди се.

Уилям се изправи на крака и отиде до изпадналото в истерия дете, като притисна момиченцето към гърдите си, той хукна нагоре по стълбите.

— Тихо, дете, тихо — шепнеше той отново и отново.

Лоурънс го последва понесъл Кристин. От раната на челото ѝ течеше кръв.

— Лоурънс, ти и Том отведете Кристин до залива. Спенсър и аз ще ви настигнем — изкрещя Уилям.

— Ела още сега — извика Лоурънс, опитвайки се да надвика писъците на Джилиън.

— Детето е ранено лошо. Трябва да се зашие — извика Уилям. — Тръгвайте. Ще ви настигнем. За бога, побързайте — добави той и хукна напред.

— Кристин — изпищя Джилиън. — Кристин не ме оставяй.

Когато приближиха до вратата, Уилям сложи ръка на устата на Джилиън и се замоли момиченцето да пази тишина. Той и Спенсър я отведоха в колибата на шивача, която бе в края на защитната стена, за да помолят Мод, съпругата на шивача, да се погрижи за раната на Джилиън. На долната част на брадичката ѝ зееше огромна рана.

Двамата воители държах момиченцето, докато Мод работеше върху раната. Битката се развиваше опасно близо и шумът бе станал невероятно оглушителен.

— Свършвай по-бързо — нареди Уилям. — Трябва да отведем детето, преди да е станало прекалено късно. Побързай — изкрещя като отиде отвън на пост.

Мод направи възел и отреза конаца. Бързайки, колкото може, тя превърза брадичката и гърлото на детето.

Спенсър вдигна момиченцето и излезе навън при Уилям. Врагът бе запалил покривите на част от постройките с горящи стрели и осветени от огъня тримата се затичаха към хълма, където ги чакаха два оседлани коня. Бяха почти до средата на хълма, когато от билото се появи група воители. Многобройните нападатели бяха отрязали пътят им. Бягството беше невъзможно, но мъжете бяха решени да изпълнят дълга си докрай. С Джилиън между тях, бранейки я с телата си, двамата мъже застанаха с гръб един към друг, извадиха мечовете си и нададоха последният си боен вик. Умряха така, както бяха живели, с чест и смелост, защитавайки невинността.

Един от воителите на Алфорд разпозна детето и го отведе в голямата зала. Лис, прислужницата на Джилиън, забеляза когато въведоха вътре детето и се откъсна от групичката, в която бяха събрани всички слуги, за да бъдат пазени от стражата. Помоли се на воина да ѝ позволи да се погрижи за детето. За щастие мъжът не знаеше как да се справи с изпадналото в истерия дете и с радост го предаде на грижите ѝ. Нареди на Лис да отведе Джилиън на горния етаж и се върна навън, за да се включи отново в битката.

Джилиън бе изпаднала във вцепенение. Лис я грабна и я понесе нагоре, като заобиколи балкона, опитвайки се да отдалечи детето от случващото се. Обхвана я паника, когато посегна да отвори вратата. Но не успя и заплака тихо, когато изведнъж се чу силен шум, който я накара да подскочи. Тя се обърна навреме, за да види как дебелия дъбова врата рухна и в залата нахлуха воители, размахващи окървавени

брадви и мечове. Полудели от еуфорията след битката, те вдигнаха оръжията си към слабите и беззащитните. Невъоръжените мъже и жени вдигаха ръце пред лицата си в жалък опит да се предпазят от острите мечове на врага. Настана ненужна касапница. Ужасена Лис падна на колене и запуши ушите си, опитвайки се да заглуши звука от писъците на приятелите си и отчаяните им молби за милост.

Джалиън стоеше безучастна до Лис, но щом видя как вкараха вътре баща ѝ, тя хукна към него.

— Татко — прошепна тя и видя мъж, носещ златно наметало да вдига меч си към баща ѝ. — Татко! — изпищя детето.

Това бяха последните думи, които каза. От този миг нататък, Джилиън не проговори.

Две седмици по-късно, мъжа, който бе превзел крепостта на баща ѝ, барон Алфорд Червения от Локмейн, я повика при себе си, за да обсъдят бъдещето ѝ, и без да каже нито дума, тя му даде да разбере какво е в ума и в сърцето ѝ.

Лис държеше ръката на Джилиън, когато влезе в голямата зала, за да се срещне с чудовището, което уби бащата на детето. Алфорд, едва дорасъл, за да бъде наречен мъж, беше зъл, гладен за власт демон, а Лис не бе глупачка. Знаеше, че само ако щракне с пръст или махне с ръка, той може да заповяда смъртта и на двете.

Точно пред входа на залата Джилиън се откъсна от Лис и влезе сама в залата. Спря, когато стигна до масата където вечеряха Алфорд и младите му командири. С безизразно лице и ръце отпуснати отстрани на тялото ѝ, тя стоеше и гледаше барона.

Той държеше парче месо от фазан в едната си ръка и самун черен хляб в другата. По брадичката му имаше петна от мазнина и парченца месо. Няколко минути той не обърна внимание на детето, докато се занимаваше с храната, а после подаде костта от месото на един от воините си и я погледна.

— Колко голяма си, Джилиън? — попита той, но не получи никакъв отговор. — Зададох ти въпрос — измуча той след цяла минута, опитвайки се да обуздае темперамента си.

— Не може да е на повече от четири години — намеси се един от приятелите му.

— Бих се обзаложил, че минава пет — изсумтя друг. — Доста е дребничка, но може дори да е на шест.

Алфорд вдигна ръка, карайки ги да замълчат, докато гледаше към малкото момиче.

— Въпросът е лесен. Отговори ми, и ми кажи какво да правя с теб. Последователите на баща ми смятат, че не можеш да говориш, защото дявола е обладал душата ти. Имат желание да прогонят демона от теб, използвайки някои много неприятни методи. Искаш ли да ти разкажа какво точно ще ти се случи? — попита той. — Не, предполагам, че не искаш — добави той самодоволно. — Разбира се, ще се наложи да приложим мъчения, защото така се гонят демоните, или поне аз така съм чувал. Искаш ли да лежиш на масата час подир час, докато моя палач те измъчва? Имам властта да наредя това да бъде сторено. А сега отговори на въпроса ми и то бързо. На колко години си? — заповяда отново той.

Нейният отговор бе мълчание. Тишината бе смразяваща. Алфорд виждаше, че заплахите му не са й подействали. Реши, че може би е прекалено глупава, че да разбере. Все пак тя бе дъщеря на баща си, а той бе наивен глупак, който бе повярвал, че Алфорд му е приятел.

— Може би не ти отговаря, тъй като не знае на колко години е — предположи един от приятелите му и предложи: — Премини към важните въпроси. Попитай я за кутията.

Алфорд се съгласи.

— Сега, Джилиън — започна той с тон, кисел като оцет. — Баща ти открадна ценна кутия от принц Джон и аз искам да му я върна. Цялата кутия е покрита със скъпоценни камъни. Ако си я виждала, сега ще се сетиш — добави той. — Ти или сестра ти, виждали ли сте кутията? Отговори ми — нареди той с глас, в който ясно се долавяше раздражение. — Видяла ли си баща ти да крие кутията? Отговори ми.

Тя с нищо не показва, че го е чула. Просто стоеше и го гледаше. Младият барон въздъхна и реши да я гледа заплашително. Само за един миг, изражението на детето се промени от безразличие към омраза. Силната омраза, горяща в очите ѝ, бързо го изнерви и накара косата на тила му да настръхне, а по цялото му тяло пробягнаха тръпки. Беше непривично дете на тази крехка възраст да показва толкова силни чувства.

Тя го плашеше. Раздразнен от странната си реакция, спрямо едно нищо и никакво дете, което едва бе изпъзляло от бебешката люлка, Алфорд отново показа злата си страна.

— Ти си доста грозновато хлапе с тази бледа кожа и кафява коса, нали? Сестра ти бе красавицата в семейството, а не ти, нали? Каж ми, Джилиън, завиждаше ли й? Затова ли я бутна по стълбите? Жената, която се грижи за теб, каза, че ти и Кристин сте паднали по стълбите и един от воините е споделил с жената, че ти си бутнала сестра си. Кристин е мъртва, нали знаеш? И вината за това е изцяло твоя. — Той се наведе напред и насочи към нея дългият си костелив показалец. — Ще живееш с този грях до края на живота си, колкото и кратък да е той. Реших да те изпратя на края на света — добави той безцеремонно. — Ще отидеш в студената северна Англия където ще живееш с езичниците, докато дойде деня, в който ще ми потрябваш отново. Сега се махай от очите ми. Дразниш ме.

Цялата трепереща от страх, Лис пристъпи напред.

— Милорд, мога ли да придружа детето, за да се грижа за него?

Алфорд насочи вниманието си към прислужницата застанала до входа, отвратен от изплашеното изражение на лицето й.

— Една вещица ще се грижи за друга? — изсумтя той. — Не ме интересува дали ще си тръгнеш, или ще останеш. Прави каквото си искаш, но я разкарай от тук, за да може аз и приятелите ми да не страдаме повече от присъствието й.

Чувайки как гласа му трепери, Алфорд побесня.

Той грабна тежката дървена чаша от масата пред себе си и я запрати към детето. Чашата прелетя над главата на момиченцето, като я пропусна на косъм. Джилиън нито се помръдна, нито трепна. Тя просто си стоеше на едно място, а очите й изгаряха в пламъка на омразата.

Нима виждаше в душата му? Тръпки полазиха гръбнака на Алфорд.

— Вън — изкрещя той. — Махнете я от тук.

Лис бързо се спусна напред, за да вземе Джилиън и след това изтича навън от залата.

Веднага щом се озоваха в безопасност навън, тя прегърна детето и му прошепна:

— Всичко свърши и скоро ще се махнем от това място и няма да се върнем никога. Никога повече няма да видиш убиеца на баща си, а аз никога няма да трябва да гледам съпруга си — Ектор. Двете с теб ще си създадем заедно един нов живот и с божията благословия ще намерим покой и щастие.

Лис бе решена да заминат преди барон Алфорд да промени решението си. Позволениято му да напуснат Дънханшайер я освободи, защото значеше, че може да остави и Ектор зад гърба си. Съпругът ѝ бе изгубил ума си по време на атаката на крепостта и бе прекалено объркан, за да отиде където и да е било. След като бе станал свидетел на убийството на повечето воители и на домашния персонал и след като едва бе успял да спаси собствения си живот, ума му се бе прекършил и той се бе превърнал в лунатик, който по цял ден обикаляше земите на Дънханшайер, събирайки камъни и мръсотия, която наричаше съкровище. Всяка нощ той се настаняваше в един ъгъл в конюшната където се потапяше в кошмарите си. Очите му бяха като стъклени, отнесени, докато той постоянно си мърмореше как ще стане богат мъж — богат, колкото самият крал Ричард — и крещеше сквернословия, задето му отнема толкова време да получи дължимото му. Дори неверниците и техния водач Алфорд, който бе превзел Дънханшайер в името на отсъстващия крал, бяха прекалено суеверни, за да прогонят Ектор. Докато лудият мъж не ги напуснеше сам, те бяха решени да го игнорират. Някои от по-младите воители дори падаха на колене и се кръстеха, когато Ектор минеше покрай тях. Според тях този свят ритуал ги предпазваше от опасността да бъдат заразени от неговата лудост. Не смееха да го убият, защото вярваха, че демоните, превзели ума на Ектор, ще излязат от него и ще се вселят в тях.

Лис смяташе, че Божията воля е да пренебрегне брачните си клетви. През седемте години, през които бяха съпруг и съпруга, Ектор никога на ѝ бе засвидетелствал привързаност, нито бе казал една добра дума за нея. Той смяташе, че негов дълг като съпруг е да я бие, за да му се подчинява, и да я унижава, за да си спечели място в рая, затова се заемаше с тези свои задължения и с нетърпение, и с радост. Твърд, яростен мъж, който като дете е бил обгрижван и глезен от любящи родители, Ектор смяташе, че може да получи всичко, което пожелае. Беше убеден, че трябва да живее луксозен живот и тази идея контролираше всяка негова мисъл. Само три месеца преди смъртта на

господаря, Ектор бе повишен в управител, заради уменията му да борава с числата. Тогава той получи достъп до парите, които се събираха от рентите на селяните и научи точно колко печели барона. В този миг алчността бе сграбчила сърцето му и мъжът се бе изпълнил с горчилка, тъй като смяташе, че не получава толкова пари, колкото заслужава.

Освен това, Ектор бе страхливец. По време на битката, Лис бе свидетел как съпруга ѝ, бе хванал Грета, главната готвачка, нейна добра приятелка, и я бе използвал като щит, за да се защити от прииждащите от двора врагове. Когато Грета бе убита, Ектор се бе скрил под тялото ѝ, преструвайки се на мъртъв.

Срамът от деянието му бе невъобразим и от този ден нататък Лис не можеше да погледне съпруга си с друго, освен с омраза. Знаеше, че заради това застрашава безсмъртната си душа, защото да ненавижда едно божие създание така, както тя ненавиждаше Ектор, бе грях. И все пак сега благодареше на Бог, че ѝ дава втори шанс да изкупи греховете си.

Загрижена, че Ектор може да забележи тръгването ѝ и да я последва, в деня преди заминаването Лис и Джилиън отидоха в конюшната, за да се сбогуват. Стискайки ръката на детето, тя отиде до мястото в конюшната, което сега съпругът ѝ наричаше свой дом. Тя забеляза ризницата му, цялата изцапана с кръв и оборска тор, да виси от един гвоздей и отвърна поглед от погнуса. Дрехата миришеше толкова отвратително, колкото и мъжа пред нея.

Когато го повика, съпругът ѝ потрепери, изтича до гвоздея, взе ризницата си и я скри зад гърба си. Очите му се въртяха лудешки, докато той се навеждаше заставайки почти на колене.

— Ти стар глупако — промърмори жена му. — Никой няма да открадне ризницата ти. Тук съм, за да ти кажа, че напускам Дънханшайер с лейди Джилиън, и с божията милост, няма да те видя никога повече. Чу ли ме какво ти казах? Спри да мърмориш и ме погледни. Не искам да тръгваш след мен. Разбра ли ме?

Ектор се изкикоти тихо. Джилиън стисна ръката на Лис и се хвана за полата ѝ. Жената веднага се зае да я успокои.

— Не се оставяй да те плаши — прошепна тя. — Няма да му позволя да те нарани — добави тя, преди да се обърне отново към съпруга си.

— Държа на това, което казах, Ектор. Не смей да ме следваш. Не искам да те виждам повече. Що се отнася до мен, ти си мъртъв и погребан.

Той изглежда не й обръщаше внимание.

— Много скоро ще получа наградата си... цялата ще бъде моя... кралския откуп — мърмореше той. — Точно както заслужавам... неговото кралство за откупа. Ще бъде мое... всичко ще бъде мое...

Лис стисна ръката на Джилиън.

— Запомни този момент, дете. Ето какво сполетява един мъж, когато го завладее страха.

Лис повече не се обърна назад. Барон Алфорд отказа да изпрати воители, които да ги придружат по пътя на север. Забавляваше го мисълта, че ще накара двете вещици да вървят през целия път. Въпреки това младите братя Хатауей им се притекоха на помощ. Уолдо и Хенри, които бяха взели под аренда земи на северозапад, използваха впрегатния си кон и каруцата си за да ги отведат. И двамата мъже бяха тежковъоръжени, защото съществуваше опасността да попаднат на мародери, които се криеха извън селата, причаквайки нищо неподозиращите пътници.

За щастие, пътуването мина без проблеми и двамата бяха добре дошли в усамотената крепост на барон Морган Чапман. Баронът бе чичо на Джилиън и макар той да бе в добри отношения с кралския двор, все още го смятаха за външен човек и много рядко бе канен в двора. Във вените му течеше кръв на шотландски планинец и в очите на висшето общество това го правеше ненадежден и по някакъв начин омърсен.

Освен това, той бе и доста страховит на външен вид, висок повече от метър и осемдесет, с къдрава черна коса и винаги намръщен. Алфорд изпрати Джилиън при този неин далечен роднина с намерението да я накаже, но се оказа, че заточението ѝ на този далечен край на Англия всъщност е нейното спасение. Макар на вид, чичо ѝ да беше груб и недостъпен, под външността му биеше сърце на светец. Той бе нежен, любящ мъж, който само с един поглед към отчаяната си малка племенница разбра, че двамата са сродни души.

Беше казал на Лис, че няма да позволи детето да разруши спокойният му живот, но веднага опроверга думите си, като посвети цялото си време, за да помогне на Джилиън да се излекува. Той я

обичаше така, както само един баща може да обича детето си, и мисията му бе да я накара отново да проговори. Морган искаше да чуе детето да се смее, но се тревожеше, че иска прекалено много.

Лис също се посвети на дълга да помогне на Джилиън да превъзмогне трагедията сполетяла семейството ѝ. След месеци на търпеливо увещаване и успокояване, без никакъв резултат, прислужницата вече се бе отчаяла. Тя влезе в стаята, за да утеша малкото момиченце, когато Джилиън крещеше ужасена от поредния кошмар.

Части от ужасяващата нощ, в която умря баща ѝ, бяха здраво загнездени в съзнанието на малкото дете. И заради крехката ѝ възраст, на Джилиън ѝ бе трудно да различи истинските спомени от кошмарите. Но много добре си спомняше как се бе съборила със сестра си за кутията за бижута, защото бе искала да я поноси и тя, спомняше си как я бе дръпнала и как бяха паднали по стъпалата в подземията на крепостта. Нащърбеният белег на брадичката ѝ бе доказателство, че не си е измислила инцидента. Помнеше писъците на Кристин. Също така си спомняше и кръвта. В неясните ѝ, объркани спомени и двете с Кристин бяха покрити с кръв. Кошмарите, които обсебваха нощите ѝ, винаги бяха едни и същи. Чудовища без лица, с кърваво червени очи и дълги опашки, с които събарят Джилиън и сестра ѝ по стълбите на тъмния подземен тунел. Но в тези ужасни кошмари, тя никога не сънуваше, че е убила сестра си. Бяха го сторили чудовищата.

И точно в една такава нощ, след поредния кошмар, Джилиън най-после проговори. Лис я събуди по време на кошмара и както им бе станала традиция, тя зави детето с едно от меките шотландски одеяла на чичо ѝ, и я отнесе до камината където седна на стола и я притисна към себе си.

Едрата жена притискаше малкото момиченце в прегръдките си и му говореше тихо:

— Не бива да продължаваш така, Джилиън. През целия ден не казваш нито дума, а нощем виеш като вълк. Вътре в себе си си натрупала много болка и трябва да говориш, за да може мъката да изчезне. Така се прави, мое малко ангелче. Говори с мен, дете. Каж ми какво тежи на сърцето ти.

Лис не очакваше отговор и едва не изпусна детето на земята, когато чу тихия му шепот.

— Какво каза? — попита тя малко по-остро, отколкото искаше.

— Не исках да убивам Кристин. Наистина не исках.

Лис избухна в сълзи.

— О, Джилиън, не си убила Кристин. Казах ти го милион пъти. Чух какво ти каза барон Алфорд. Спомняш ли си, че още като те изнесох навън ти казах, че той лъже. Защо не ми вярваш? Барон Алфорд просто искаше да те нарани.

— Тя е мъртва.

— Не, не е мъртва.

Джалиън погледна към Лис, за да разбере дали ѝ казва истината. Отчаяно искаше, нуждаеше се да ѝ повярва.

— Кристин е жива — настоя Лис, кимайки. — Чуй ме добре. Без значение колко ужасна е истината, никога няма да те излъжа.

— Спомням си кръвта.

— В кошмарите си?

Джалиън кимна.

— Бутнах Кристин по стълбите. Татко ми държеше ръката, но после я пусна. И Ектор беше там.

— Всичко се е объркало в главичката ти. Нито баща ти, нито Ектор са били там.

Джалиън отпусна глава на рамото на Лис.

— Ектор е луд.

— Да, така е — съгласи се прислужницата.

— Ти беше ли в тунела с мен? — попита детето.

— Не, но знам какво се е случило. Докато Мод е зашивала раната ти, при нея е имало един воин, който е бил в тунела с теб и той ѝ е разказал всичко. Ти и сестра ти сте били събудени и отведени в стаята на баща ви.

— Уилям ме носеше.

— Да.

— Навън беше тъмно.

Лис усети, че Джилиън трепери и я прегърна по-силно.

— Да, беше посред нощ, когато Алфорд и хората му нападнаха крепостта.

— Спомням си, че стената в спалнята на татко се отвори.

— Тайният път води към тунела под замък. С баща ти е имало четирима воители, четиримата, на които баща ти се е доверявал с живота

си. Ти ги познаваш, Джилиън. Там е бил Том и Спенсър, и Лоурънс, и Уилям. Спенсър е разказал на Мод какво се е случило. Вървели сте през тунела и мъжете са носели запалени факли.

— Не бива да казваме на никой за тайната врата.

Лис се усмихна.

— Знам, че имате и по една в спалните си — довери ѝ тя.

— Откъде знаеш? Кристин ли ти каза?

— Не, не ми е казала нищо — каза жената. — Всяка вечер те слагах да спиш в собственото ти легло, но на сутринта те намирах в стаята на Кристин. Предположих, че между стаите има таен път, тъй като знаех, че те е страх от тъмното и не би излязла в коридора където е много тъмно. Очевидно бе, че си намерила друг начин.

— Ще ме напляскаш ли заради това?

— О, небеса! Джилиън, никога не бих те ударила.

— И татко никога не би ме напляскал, но постоянно говореше, че ще го направи. Той само се шегуваше с мен, нали?

— Да — отговори тя.

— Татко ли държеше ръката ми?

— Не, той не е бил с вас в тунела. Щеше да постъпи нечестно, ако избяга от битката, а баща ти бе мъж на честта. Той остана с воините си.

— Аз бутнах Кристин надолу по стълбите. Имаше много кръв и тя не плачеше. Убих я.

Лис въздъхна.

— Знам, че си прекалено млада, за да разбереш, но ще се опитам да ти обясня. Кристин наистина е паднала по стълбите, както и ти. Спенсър казал на Мод, че Уилям залитнал и блъснал Лоурънс. Каменния под бил хлъзгав, но Уилям настоявал, че някой го е бутнал отзад.

— Може би аз съм го бутнала — разтревожено проплака детето.

— Ти си прекалено малка, за да извадиш от равновесие голям мъж като него. Не притежаваш нужната сила.

— Но може би...

— Вината не е твоя — настоя Лис. — Цяло чудо е, че никой от вас не е загинал. Трябвало е раната ти да бъде защита, затова Спенсър и Уилям са те завели при Мод. Уилям е стоял навън да пази, докато битката не се е приближила до дома на шивача. Мод каза, че са били

отчаяни и са направили всичко възможно да те отведат в безопасност, но не са имали време. Воините на барон Алфорд са ги обградили и е нямало как да избягат. Тогава са те заловили и те доведоха в крепостта.

— А Кристин била ли е заловена?

— Не, воините на баща ти са я отвели далеч, преди мъжете на Алфорд да открият тунела.

— Къде е Кристин сега?

— Не знам — призна Лис. — Но може би, чичо ти Морган ще ти каже. Вероятно знае. Утре трябва да го попиташ. Той те обича като собствена дъщеря, Джилиън, и знам, че ще ти помогне да намериш сестра си. Сигурна съм, че много ѝ липсваш.

— Може би се е загубила.

— Не, не се е загубила.

— Но ако се е загубила, ще бъде изплашена.

— Дете, не е изгубена. Скрита е на сигурно място, далеч от барон Алфорд. Вярваш ли ми вече? В сърцето си, вярваш ли, че сестра ти е все още жива?

Джилиън кимна. Хвана един кичур от косата на Лис и го омота около пръста си.

— Вярвам ти — прошепна тя и се прозя. — Кога татко ще дойде и ще ме отведе у дома?

Очите на Лис се изпълниха със сълзи.

— Ох, любов моя, татко ти няма да дойде за теб. Той е мъртъв. Барон Алфорд го уби.

— Той сложи нож в корема на татко.

— Милостиви боже, нима си видяла случилото се?

— Татко не се разплака.

— О, горкото ми ангелче...

— Може би Мод ще зашие татко и тогава той ще дойде и ще ме отведе у дома.

— Не, той не може да дойде за теб. Той е мъртъв, а мъртвите не се съживяват.

Джилиън пусна косата на Лис и затвори очи.

— Дали татко е на небето при мама?

— Със сигурност е там.

— И аз искам да отида на небето.

— Когато му дойде времето. Пред теб имаш цял един дълъг живот, Джилиън, когато го изживееш тогава ще отидеш при мама и татко на небето.

Момиченцето стисна силно очи, за да не заплаче.

— Татко умря през нощта.

— Да, така е.

Измина дълга минута в мълчание, преди Джилиън да проговори отново. С тих шепот тя каза:

— През нощта се случват лоши неща.

ГЛАВА 1

Шотландия, четиринадесет години по-късно

Съдбата на целия клан Макферсън беше в ръцете на леърд Рамзи Синклер. От скорошното раждане на Алан Дойл и мирната смърт на Уолтър Фландърс, в клана Макферсън имаше точно деветстотин двадесет и два човека и това мнозинство от горди мъже и жени отчаяно искаха и се нуждаеха от закрилата на Рамзи.

Макферсън се намираха в много лошо положение. Техният леърд, злият стар мъж с тъжен поглед, на име Лохлан, бе умрял преди година и то от собствената си ръка, Бог да се смили над душата му. Мъжете от клана все още бяха зашеметени и ужасени от срамната, достойна единствено за страхливци постъпка на своя леърд, че дори след толкова време не можеха да говорят открито за случилото се. Никой от младите мъже не успя да завърши предизвикателството, което щеше да му даде правото да стане новият леърд на клана, но ако трябва да бъдем честни, никой и нямаше особено желание да заеме мястото на Лохлан, тъй като подозираха, че позицията на леърд може да накара и тях някой ден да се самоубият. Смятаха, че сигурно мъжът е бил полудял, защото никой разумен човек не би извършил такъв грях, знаейки, че ще прекара вечността в огньовете на ада, задето е обидил по този начин Господ.

Двамата старейшини, които бяха застанали начело, докато бъде избран нов леърд на клана Макферсън, Брисбейн Андрюс и Отис Макферсън, бяха стари и се бяха оттеглили след повече от двадесет години битки с кланове на изток, север и запад от владенията на клана Макферсън. Нападенията на съседните кланове се бяха увеличили десетократно след смъртта на леърда, тъй като враговете им знаеха колко са уязвими без воин, който да ги води.

Отчаяните времена изискваха хитри мерки, затова с одобрението на клана, Брисбейн и Отис решиха да се обърнат към леърд Рамзи Синклер, по време на годишния пролетен фестивал. Социалното мероприятие изглеждаше идеалното време да му представят своята

молба. Неписано правило бе, всеки човек да оставя отличителните белези на клана си у дома. На фестивала всеки бе анонимен. Така се забавляваха заедно, като едно голямо семейство за цели две седмици и половина, като се състезаваха и се държаха добре един с друг.

По време на фестивала се възраждаха стари приятелства, разрешаваха се безобидни конфликти и най-важното, сключваха се изгодни брачни договори. Бащите на младите момичета прекарваха голяма част от времето да предпазват девойките от нежеланите ухажори, докато в същото време се оглеждаха за добра партия. Повечето мъже намираха това за много освежаващо и забавно.

Тъй като земите на Синклер, граничеха с тези на Макферсън на север, Рамзи предположи, че мъжете ще искат да говорят с него за възможността да сключат съюз. По тази причина, младият леърд бе поразен, когато възрастните мъже поискаха от него нещо много по-голямо. Те не искаха точно съюз, а нещо наподобяващо брак между двата клана. Те бяха готови да се откажат от името си, ако Синклер им даде думата си, че ще стане техен леърд и че с всеки Макферсън ще се отнасят така, сякаш е роден Синклер. Искането за равнопоставеност на всичките си деветстотин двадесет и два члена на клана.

По размери палатката на Рамзи Синклер бе колкото голяма колиба и в нея имаше достатъчно място, че да проведат там събирането. В средата на помещението имаше малка кръгла масичка с четири стола около нея, а зад тях на няколко места бяха постлани сламеници за спане. Мичъл Синклер, по-младият брат на Рамзи, се бе спотаил в сенките и чакаше възможност да поиска позволение да се върне на фестивала. Детето вече веднъж бе нахокано, задето прекъсва срещата, затова сега седеше с наведена от срам и неудобство глава.

Брисбейн Андрюс, заядлив старец с остър поглед и дрезгав глас, пристъпи напред, за да обясни защо Макферсън са се решили на такава стъпка.

— Имаме млади воители, но те не са тренирани добре и не могат да защитят жените и децата ни от нападателяте. Имаме нужда от силата ви, за да държим враговете си настрана и да живеем мирно.

Отис Макферсън, легенда из шотландските планини заради забележителните му бойни подвизи на младини, седна на стола, който Рамзи му предложи, отпусна ръце на кокалестите си колене и кимна към Мичъл.

— Може би, леърд, ще е най-добре да чуете молбата на брат си и да му позволите да отиде навън, преди да продължим дискусията си. Децата често повтарят това, което са чули, а аз не бих искал никой да разбира за това... сливане... преди да сме се разбрали помежду си.

Рамзи се съгласи и се обърна към брат си.

— Какво искаш, Мичъл?

Момчето все още малко се страхуваше от по-големият си брат, тъй като едва го познаваше и го бе виждал само няколко пъти през краткия си живот. Много години Рамзи живееше при клана Мейтланд и едва ли скоро щеше да се завърне в дома на Синклер, ако баща му не го бе повикал на смъртния си одър. Братята бяха непознати, но Рамзи, който умееше да се разбира добре с децата, бе решен да поправи това възможно най-бързо.

— Искам да отида на риболов с приятелите си — каза Мичъл, все още с наведена глава. — Имате ли нещо против, леърд?

— Гледай ме, докато говориш с мен — нареди му Рамзи.

Мичъл веднага направи това, което му наредиха, но този път добави думичката „моля“ към молбата си.

Рамзи можеше да види страха в очите на брат си, и се чудеше колко ли време ще отнеме на момчето да свикне да общува с него. Детето още оплакваше баща им и Рамзи знаеше, че Мичъл се чувства изоставен. Момчето не помнеше майка си, тя бе починала, когато Мичъл е бил само на една година, и по тази причина е бил невероятно близък с баща им. Ето защо все още не бе превъзмогнал смъртта му. Рамзи се надяваше, че след време, и с търпение Мичъл ще се научи да му се доверява и може би щеше да си спомни как да се усмихва отново.

— Няма да ходиш до водопада и ще се прибереш тук преди залез — нареди тихо той.

— Ще се прибера преди залез — обеща Мичъл. — Мога ли да тръгна?

— Да — отвърна Рамзи, после загледа раздражено как брат му се препъна в собствените си крака и се блъсна в единия от столовете в нетърпението си да отиде при приятелите си.

— Мичъл — извика той, точно когато брат му стигна до изхода. — Не забравяш ли нещо?

Детето изглеждаше объркано, докато Рамзи не кимна към гостите. Мичъл веднага отиде пред тях.

— Позволявате ли да тръгнавам?

Отис и Брисбейн дадоха своето позволение и се усмихнаха виждайки как детето изхвърча навън.

— Момчето прилича на вас, леърд — обади се Брисбейн. — Истината е, че сте като две капки вода, защото много добре си ви спомням като малко момче. С Божията воля и Мъчил ще стане добър воин като вас. Истински лидер.

— Да — съгласи се Отис. — Ако бъде обучен добре, от него ще излезе добър водач. И все пак нямаше как да не забележа, че момчето се бои от брат си. Защо е така, леърд?

Рамзи не се обиди от въпроса, тъй като старецът казваше истината и просто отбелязваше безспорния факт.

— За момчето аз съм просто един непознат, но с времето ще се научи да ми се доверява.

— Да се довери, че няма да го изоставите? — попита Отис.

— Да — отвърна той, осъзнал, че старецът е много възприемчив.

— Спомням си деня, в който баща ти реши да се ожени отново — заговори Брисбейн — Мислех, че Алистър е прекалено стар, че да си взима друга съпруга. Майка ти бе мъртва от десет години и се заблудих, но баща ти изглежда бе много доволен. Някога срещал ли си Глинис, втората му съпруга?

— Присъствах на сватбата им — отвърна младия мъж. — Тъй като тя бе много по-млада от баща ми, и той бе сигурен, че ще умре преди нея, искаше да е сигурен, че след смъртта му ще е осигурена — обясни.

— И е поискал това от теб? — попита Отис, усмихвайки се.

— Аз съм негов син — отвърна Рамзи. — Бих сторил всичко, което поиска от мен.

Отис се обърна към приятеля си.

— Леърд Синклер никога няма да обърне гръб на някой в нужда.

Рамзи бе изгубил достатъчно време, обсъждайки личният си живот, затова насочи дискусиата към първоначалната тема.

— Казвате, че искате защитата ми, но това не е обикновен съюз, така ли?

— Воините ви ще трябва да патрулират по границите ни денонощно — каза Отис. — И така отговорностите ви ще нараснат многократно, но ако вие притежавате земята...

— Да — съгласи се нетърпеливо Брисбейн. — Да, ако вие, Синклер, притежавате земята, ще я защитавате с всички сили. Имаме... — Той неочаквано спря, защото бе удивен от факта, че Рамзи се приближи, за да им напълни чашите с вино, и възрастния мъж забрави мисълта си. — Вие сте леърд... и все пак ни сервирате, все едно сте обикновен слуга. Не знаете ли каква власт притежавате?

Рамзи се усмихна, виждайки смущението им.

— Това, което знам, е, че сте гости в моята палатка — отвърна той — и сте старейшини. Следователно, мой дълг е да ви накарам да се чувствате удобно.

Мъжете се почувстваха много горди от думите му.

— Притежаваш сърцето на баща си — похвали го Отис. — Хубаво е да се види, че част от Алистър живее в сина му.

Леърда прие комплимента с кратко кимване и после внимателно отново насочи мъжете към разговора им.

— Казвате, че бих защитавал земите ви с всички сили, ако ги притежавам, така ли?

— Да — съгласи се Отис. — А ние имаме много, което можем да предложим в замяна. Земите ни са богати на ресурси. Езерата ни са препълнени с охранени риби, почвата ни е богата и плодородна, хълмовете ни са препълнени с овце.

— Точно затова постоянно сме нападани от клановете, с които граничим — Кампбел, Хамилтън и Бозуел. Всички те искат земята ни, водата ни и жените ни, а ние останалите можем да вървим в ада.

Рамзи не показва никаква реакция, чувайки пламенната реч. Той закрачи напред-назад из палатка със сведена глава и ръце зад гърба си.

— С твоето позволение, леърд, искам да задам няколко въпроса — обади се Гидиън.

— Имаш го — отвърна Рамзи на лоялния си командир.

Гидиън погледна към Отис.

— Колко воина притежава клана Макферсън?

— Почти двеста — отговори мъжа. — Но както обясни Брисбейн, те не са добре обучени.

— Има и още сто, които са на възраст за обучение в бойното изкуство.

Отис се намеси.

— Ти можеш да ги направиш непобедими, леърд — каза той. — Непобедими като спартанците на леърд Бродик Бюканън. Да, възможно е, тъй като в сърцата и умовете си, те са истински воители.

— Наричаш воините на Бродик „спартанци“? — попита Гидиън, усмихвайки се.

— Да, наричаме ги така заради това, на което са способни — отвърна Отис. — Не сте ли чували историите за спартанците, които са живели преди много години?

Гидиън кимна.

— Повечето истории са преувеличени.

— Не, по-скоро повечето са истина — възрази Отис. — Историите са написани от свещени монаси и се преразказват от много години. Те са били варварско племе — каза той намръщен. — Но греховно са се гордеели със своята изумителна смелост. Предпочитали са да умрат в битка, вместо да стоят и да водят преговори. По мое мнение са били много упорити.

Рамзи се разсмя.

— Да, воините на Бродик са безмилостни. — И с по-широка усмивка, добави: — Аз ги познавам. Макар да сме много различни, Бродик е един от най-близките ми приятели. Той ми е повече от брат. Както и да е, няма да се обиждам от това, което говорите за него, защото знам, че Бродик ще бъде изключително доволен да разбере, че го мислят за безпощаден.

— Мъжът управлява със страст — каза Отис.

— Да, така е — съгласи се Рамзи. — Но освен това, той е и невероятно справедлив.

— И двамата сте обучавани от Иън Мейтланд, нали? — попита Брисбейн.

— Да. Леърд Мейтланд е много мъдър водач — каза Рамзи. — И Иън смятам за свой приятел и брат.

Отис се усмихна.

— Бродик управлява със страст, Иън с мъдрост, а ти леърд Рамзи, управляваш с желязната ръка на справедливостта. Всички

знаем, че сте състрадателен мъж. Покажете ни своята милост — помоли той.

— От къде можете да знаете какъв лидер съм аз? — попита той. — Наричате ме милостив, но аз съм леърд едва от шест месеца и все още не съм имал възможността да се докажа като водач.

— Погледни командирите си — каза Брисбейн, кимайки. — Гидиън, Антъни и Фаудрон се грижеха за клана, докато баща ти беше болен, и след като той умря и ти стана леърд, не направи това, което биха сторили други в твоята позиция.

— И какво са щели да направят другите?

— Щяха да заменят командирите с тези, за които са сигурни, че ще му бъдат лоялни.

— Ние сме лоялни към своя леърд — изкрещя Гидиън. — Нима дръзвате да кажете, че не е така?

— Не — веднага каза Брисбейн. — Просто искам да кажа, че другите леърди биха били по-малко... доверчиви... и ще гледат да се застраховат от бъдещи усложнения. Само това. Леърд вие показахте състрадание и им позволихте да запазят важният си пост.

Рамзи нито се съгласи, нито отрече заключенията им.

— Вече споменах, че съм леърд от много кратко време, а в клана Синклер има много проблеми, които трябва да бъдат решени. Не съм сигурен, че точно сега е време да...

— Вече не можем да чакаме, леърд. Бозуел са ни обявили война и смятат да се съюзят с Хамилтън. Ако това се случи, клана Макферсън ще бъде унищожен.

— Вашите воители съгласни ли са да отдадат лоялността си на Рамзи? — попита Гидиън.

— Да, ще го направят — потвърди Отис.

— Всички? — настояваше командирът на Синклер. — Няма ли никакви възражения?

Отис и Брисбейн се спогледаха преди Отис да отговори.

— Има няколко, които са против този съюз. Не мислехме да ги включим, но Мегън Макферсън, внучката на починалият ни леърд, настоя за това.

— Тя е доста пряма жена — добави Брисбейн, но блясъка в очите му, показваше, че според него това не е недостатък.

— Ако сте решили това преди месеци, защо чак сега идвате да говорите с Рамзи? — поиска да узнае Гидиън.

— Всъщност досега гласувахме два пъти — обясни Отис. — Преди четири месеца говорихме с членовете на клана за това и им дадохме време да решат. При първото гласуване повечето бяха съгласни, но условията бяха малко по-различни.

— Не искахме хората да кажат, че се хвърляме сляпо в този важен проблем — добави Брисбейн. — Затова им показахме всички ползи и всички недостатъци. След това гласувахме отново.

— Да — намеси се Отис. — Много, които в началото бяха против съюза, си промениха мнението и гласуваха за него.

— Не трябваше да чакаме толкова дълго преди да дойдем при теб, леърд, защото сега ситуацията е критична.

— Какъв е резултатът от второто гласуване? — попита Рамзи. — Колко от вашите воители, все още са против съюза.

— Шестдесет и двама все още не са съгласни, но всички те са млади, много млади — каза Отис.

— Гордостта е замъглила преценката им — намеси се Брисбейн. — Те са водени от едно дебелоглаво момче на име Простър, но всички останали са напълно съгласни със съюза.

— Останалите по неговото мнение ли се водят? — попита Рамзи.

— Да, макар и неохотно — призна Отис. — Ако Простър си промени решението, останалите ще го последват. Има един начин, по който можете да спечелите лоялността им... един много лесен начин.

— И какъв е той?

— Оженете се за Мегън Макферсън — избъбри Брисбейн. — Съюз чрез брак.

— А ако избира да не се женя за Мегън?

— Въпреки това, ще искаме да се съюзим с вашия клан. Бракът с една Макферсън просто би могъл да заздрави съюза. Моят клан... моите деца... имат нужда от твоята закрила. Само преди две седмици Дейвид и Лис Дъглас бяха убити. Единствения им грях беше, че се бяха доближили до границата. Бяха младоженци.

— Не можем да загубим още от хората си и ако вие не ни вземете, ще ни избият един по един. Какво ще стане тогава с децата ни? — попита Брисбейн. — Имаме момчета на годините на брат ти — добави той в опита си да убеди леърда.

Рамзи не можеше да обърне гръб на зова им за помощ. Знаеше на какво са способни Бозуел, за да заграбят повече земя за клана си. Никой от техните воители не би се замислил, преди да убие беззащитно дете.

— Бозуел са долни чакали — промърмори той.

Гидиън познаваше своя леърд много добре и вече знаеше какъв ще бъде отговора му.

— Рамзи, ще се съвещаеш ли с клана си, преди да отговориш на тези мъже?

— Не — отговори той. — Въпроса няма да се дискутира.

Гидиън прикри раздразнението си.

— Но ще помислиш, преди да вземеш решение, нали?

Знаейки, че командирът му се опитва да го убеди да изчака, за да го обсъдят насаме, той се обърна към мъжете.

— Господа, ще имате отговора ми след три часа. Това устройва ли ви?

Отис кимна, докато се изправяше.

— С вашето позволение, след три часа ще се върнем, за да чуем решението ви.

Брисбейн потупа приятеля си по ръката.

— Забрави да му кажеш за състезанието — прошепна силно той.

— Какво състезание? — попита Гидиън.

Отис се изчерви силно.

— Ние помислихме... че за да спасим гордостта на воителите си, вие може да се съгласите да участвате в едни бойни игри. Няма шанс да ви победим, но така за всички ще е по-лесно да приемат името Синклер, отказвайки се от нашето име, тъй като ще сте доказали силата си по време на състезанията.

Гидиън се намръщи.

— А ако вие спечелите?

— Но ние няма да спечелим — настоя Отис.

— Все пак, ако спечелите, какво ще стане?

— Тогава Синклер ще се откажат от името си. Вие все още ще бъдете леърд, Рамзи, но ще носите името Макферсън и мъжете, които победят воителите ви, ще станат ваши първи командири.

Гидиън бе изумен, но реакцията на Рамзи бе противоположната. Молбата бе толкова абсурдна, че му идеше да се засмее. Все пак успя

да скрие чувствата си и каза:

— Аз си имам командири и съм доста доволен от тях.

— Но, леърд, ние само смятахме да... — започна Отис.

Рамзи го спря.

— Моите командири стоят пред вас, господа, и вие ги обиждате с предложението си.

— Ами ако се съвещаеш с клана си? — попита Брисбейн. — Игрите едва сега започнаха, имаме цели две седмици. Може да се състезавате в края на игрите.

— Тогава аз, също като вас, ще искам мнението на всеки мъж и всяка жена в клана си, и тъй като на фестивала не присъстват дори половината от хората ми, ще отнеме няколко месеца, за да се стигне до решение. Това значи, че ще се наложи да изчакаме до догодина, за да се състезаваме.

— Но ние не можем да си позволим да чакаме толкова много време — каза Отис.

— Ще бъда напълно честен с вас и ще ви кажа, че няма да има никакви решение дали клана ми ще реши да участва, или не. Самото предложение е скверно. Името Синклер е свято. Както и да е, след като просто искате да пощадите гордостта на воините си, ако реша да сключа този съюз, ще предлага вашите воители да се състезават, за печеленето на позицията под моите командири. Така тези воители на Макферсън, които покажат сила и смелост срещу моите воители, ще бъдат лично обучавани от Гидиън.

Отис кимна.

— След три часа ще се върнем, за да чуем решението ти — каза той.

— Дано господ те направлява във взимането на това важно решение — добави Брисбейн и последва приятеля си навън.

Рамзи се засмя меко.

— Току-що бяхме поведени по криволичещия път — отбеляза той. — Отис вярва, че воините на Макферсън ще успеят да ни победят и тогава клана им ще получи всичко, от което има нужда. Нашата защита и своето име.

На Гидиън обаче въобще не му беше забавно.

— Те дойдоха при теб, молейки се на колене, и все пак искат да поставят условия. Това е нечувано.

— Какво ще кажеш ти, Антъни? — обърна се Рамзи към командира след Гидиън.

— Против този съюз съм — промърмори русокосият воин. — Всеки мъж, който е готов да се отрече от името си, ме отвращава.

— И аз съм на същото мнение — намеси се Фаудрон, а червеното му, остро като на ястреб лице бе почервеняло от гняв. — Брисбейн и Отис са жалки.

— Не, те са просто двама хитри стари мъже, които искат най-доброто за клана си. От доста време знаех, че смятат да дойдат при мен, и имах време да обмисля всичко. Кажи ми, Гидиън, би ли бил благосклонен към подобен съюз?

— Знам, че ти си — отвърна Гидиън. — Сърцето ти е меко, леърд. Това е ужасният ти недостатък. Мога да предвидя проблемите, които ще предизвика подобен съюз.

— Аз също — призна Рамзи. — Но Отис е прав, те наистина има какво да предложат. И най-важното е, че те отчаяно имат нужда от помощ, Гидиън. Можеш ли да им обърнеш гръб?

Командирът им поклати глава.

— Не, Бозуел ще ги обградят. Обаче много повече ме тревожи Простър и останалите мъже, които са против.

— Имали са достатъчно време да направят нещо против този съюз — промърмори Рамзи. — Чу какво каза Отис. За пръв път са гласували преди четири месеца. Освен това, ще ги държим под око.

— Вече си взел решение, нали?

— Да, ще ги приема в клана ни.

— Ще имаме проблеми с нашите воители...

Рамзи плесна Гидиън по рамото.

— Когато възникнат, ще ги разрешим — каза той. — Не бъди толкова черноглед. Нека оставим проблемите настрана и да се насладим на фестивала. Иън и Джудит Мейтланд са тук от вчера следобед, а аз още не съм говорил с тях. Хайде да ги намерим.

— Има още нещо, на което трябва да обърнеш внимание — каза Гидиън.

Рамзи разпусна Антъни и Фаудрон, за да говори с командира си.

— По усмивката ти мога да съдя, че въпроса не е сериозен.

— За твоя верен воин, Дънстън Форбс, въпроса е повече от сериозен. Може да седнеш, леърд, защото Дънстън иска разрешението

ти да се ожени за Бриджит Киркконъл.

Изведнъж Рамзи се разтревожи.

— Колко станаха вече?

Гидиън се разсмя.

— Като броим и мен, общо седем предложения за женитба, но Дъглас се кълне, че са осем.

Рамзи седна и опъна дългите си крака напред.

— Бриджит знае ли за този последен обожател?

— Все още не — отвърна той. — Но си позволих да я повикам. Тя чака отвън и можеш поне да се срещнеш с тръна в петата си.

След като направи този коментар, младия мъж избухна в смях. Рамзи поклати глава.

— Знаеш ли, Гидиън, през цялото това време вярвах, че като те предизвиках в двубой за позицията на леърд, съм те победил честно.

Гидиън веднага се отрезви.

— Ти наистина ме победи в честен двубой.

— Сигурен ли си, че не си ме оставил да победея само и само да не ти се налага да се занимаваш с Бриджит Киркконъл?

Гидиън отново се разсмя.

— Може би — каза той. — Признавам, че обичам да съм около нея, тя е наистина красива жена и радва окото. Притежава дух какъвто много малко жени имат. Тя е доста... страстна... но освен това е толкова твърдоглава, колкото и Бюканън. Сега вече се радвам, че отказа да се омъжи за мен, защото не искам толкова сложна жена за съпруга.

— Как така трябваше да откажа три предложения за брак към тази жена, откакто съм леърд, а все още не съм я срещал?

— Тя изпращаше отказите си от дома на чичо си в Кърнуот. Много добре си спомням, че ти казах как съм й позволил да отиде при леля си, за да й помогне, след като роди последното си дете. Сега и двете са тук на фестивала.

— И да си ми казал, забравил съм — каза той. — Обаче помня отказите й. Винаги изпраща едно и също съобщение.

— Имам чувството, че и днес ще каже тези думи. И Дънстън ще се присъедини към опасно нарастващата група от мъже, чиито сърца е разбила.

— Баща ми е виновен, задето имам този нелеп дълг, с който не съм особено доволен, като е позволил на бащата на Бриджит да ѝ разреши сама да си избере съпруг. За мен е невъобразимо това, че тя може сама да решава бъдещето си.

— Но ти нямаш думата по този въпрос — каза Гидиън. — Трябва да уважаваш думата дадена от баща ти. Бащата на Бриджит беше благороден мъж и беше на смъртен одър, когато поиска баща ти да му даде думата си. Чудя се дали е знаел колко упорита ще порасне дъщеря му.

Рамзи се изправи и каза на Гидиън да покани Бриджит вътре.

— И спри да се хилиш — нареди той. — Въпросът е важен за Дънстън и трябва да се държим сериозно. Кой знае? Тя може и да се съгласи.

— Да, и този следобед може да завалят прасета — провлече Гидиън, докато излизаше от палатката. Точно на входа се поколеба и попита с мек глас: — Някоя жена завъртала ли ти е главата?

Въпросът му раздразни Рамзи.

— Не.

— Тогава ако бях на твое място, щях да се подготвя. Главата ще ти се завърти всеки момент.

Миг по-късно, думите му почти станаха реалност, когато Бриджит Киркконъл влезе в палатката и дъха на леърда буквално заседна в гърлото му. Тя бе зашеметяващо красива жена със светла кожа, блестящи очи и греховно къдрава, медноруса дълга коса, която се спускаше по раменете ѝ. Нежните извивки на тялото ѝ бяха на най-правилните места и Рамзи се изненада, че е получила едва осем предложения за женитба.

Тя направи реверанс, усмихна му се сладко и каза:

— Добър ден, леърд Рамзи.

Той се поклони.

— Най-последно се срещаме, Бриджит Киркконъл. Наложил ми се да разбия няколко мъжки сърца вместо вас, а дори не ви бях виждал, и се чудех защо толкова добри мъже се надпреварват за ръката на една жена. Сега разбирам защо воините ми са толкова настойчиви в намеренията си.

Усмивката ѝ се изпари.

— Но ние сме се срещали и преди.

Той поклати глава.

— Уверявам ви, ако ви бях срещал, никога нямаше да ви забравя.

— Но е истина. Срещали сме се — настоя тя. — И си спомням срещата ни, сякаш се е случило едва вчера. Прибрахте се у дома за сватбата на братовчед си. Когато родителите ми отидоха на празненството, аз реших да поплувам в езерото зад долчинката. Вие ме уловихте.

Той скръсти ръце зад гърба си и се опита да се концентрира върху това, което му казваше. Гидиън не бе преувеличил. Тя бе наистина необикновена жена.

— И защо съм ви уловил?

— Защото се давех.

— Не знаеше ли как да плуваш, момиче? — попита Гидиън.

— За мое учудване, не знаех.

Тя се усмихна и сърцето на Рамзи се разтуптя лудешки. Беше удивен от собствената си реакция към тази жена и още не можеше да преодолее факта, че тя е толкова дяволски красива. Не бе привично за него да се държи по този начин... все пак не бе голобрадо момче и в живота си се бе срещал с много красиви жени. Реши, че усмивката ѝ е виновна. Тя бе заразителна.

Зачуди се дали и Гидиън реагира по същия начин като него и щом успя да се насили да спре да я гледа, той се обърна към командира си.

— Щом не си знаела как да плуваш, защо си влязла в езерото? — попита Гидиън, опитвайки се да разбере тази нелогична постъпка.

Тя сви рамене.

— Плуването не изглеждаше трудно. Бях сигурна, че щом вляза във водата, бързо ще разбера как се прави, но както излезе, оказа се, че съм грешала.

— Била си смело дете — каза Гидиън.

— Не, бях глупава.

— Била си дете — каза Рамзи.

— Сигурно косата на родителите ти е побеляла рано-рано — каза Гидиън.

— Неведнъж съм била обвинявана за това — призна тя, преди да се обърне към Рамзи. — Разбирам защо не го помните. Случи се преди

много години, а външността ми доста се промени. Вече съм голяма, но не съм твърдоглава. Наистина не съм.

— Досега трябваше да си омъжена — каза Рамзи. — И ми е пределно ясно, че си доста сложна личност. Всички мъже, които са ти поискали ръката, са добри работливи воители.

— Да, сигурна съм, че са такива — съгласи се тя.

Рамзи направи крачка към нея. Тя отстъпи една назад, защото знаеше какво ще последва и искаше да е възможно най-близо до изхода.

Рамзи я забеляза как поглежда през рамо и си помисли, че може би преценява на какво разстояние е до входа на палатката. Той си наложи да се държи сериозно, но му бе изключително трудно. Паниката ѝ го накара да иска да се засмее.

Нима бракът за нея бе толкова отблъскващ?

— Сега още един воин, поиска ръката ти — каза той. — Името му е Дънстън. Познаваш ли го?

Тя поклати глава.

— Не, не го познавам.

— Той е добър мъж, Бриджит, и със сигурност ще се отнася добре с теб.

— Защо? — попита тя.

— Какво защо?

— Защо иска да се ожени за мен? Каза ли ти причината?

Тъй като Рамзи не бе говорил лично с Дънстън, той погледна към Гидиън.

— Казал ли е някаква определена причина?

Командирът му кимна.

— Той те желае.

По тона и колебанието на Гидиън, Рамзи разбра, че командирът му не каза всичко.

— Повтори ѝ точните му думи.

Лицето на Гидиън цялото пламна.

— Със сигурност девойка не иска да чуе точните думи, леърд.

— Напротив, мисля, че иска да ги чуе — възрази Рамзи. — И Дънстън очаква от нас да говорим вместо него.

Командирът се опита да скрие притеснението си.

— Много добре. Бриджит Киркконъл, Дънстън се кълне, че те обича. Цени красотата ти и боготвори голямата земя... над която се носиш... и Господ ми е свидетел, това са негови думи.

Рамзи се усмихна, но на Бриджит не ѝ бе никак весело. Обидена от думите, които чу, тя опита да прикрие чувства си, сигурна, че леърда няма да я разбере. И как би могъл? Той е мъж и поради тази причина нямаше да разбере чувствата, които тя таеше в сърцето си.

— Как може да ме обича? — попита тя. — Та той дори не ме познава, а ми се обяснява в любов.

— Дънстън е добър мъж — каза ѝ Гидиън. — И вярвам, че той наистина мисли това, което казва.

— Очевидно е очарован от теб — добави Рамзи. — Искаш ли да ти дам време да обмислиш предложението му? Може да седнеш с него и да обсъдите...

— Не — прекъсна го тя. — Не искам да сядам с него и нямам нужда да обмисля предложението му. Искам да дам отговора си още сега. Бихте ли предали на Дънстън, че му благодаря за предложението, но...

— Но какво? — попита Гидиън.

— Но няма да го приема. — Това бяха точните думи, с които отхвърляше всеки мъж.

— Защо не? — попита раздразнен Рамзи.

— Защото не го обичам.

— Какво общо има любовта с предложението за брак? С времето ще се научиш да обичаш този мъж.

— Ще обичам мъжа, за който ще се омъжа, или няма въобще да се омъжвам. — След като каза това, тя направи още една крачка назад.

— Как да спориш с едно толкова абсурдно изказване? — обърна се Рамзи към Гидиън.

— Не знам — отвърна приятеля му. — От къде са ѝ хрумнали подобни глупости?

Грубото им отношение да я обсъждат толкова открито, все едно не бе при тях, я ядосаха и раздразниха, но тя се опита да потисне темперамента си, защото Рамзи бе леърд и тя му дължеше почит и уважение.

— Няма ли да промениш решението си относно Дънстън? — попита Рамзи.

Тя поклати глава.

— Няма да го приема — повтори.

— О, Бриджит, определено сте доста твърдоглава девойка.

Обвинена в това за трети път, Бриджит почувства, че гордостта ѝ е наранена и осъзна, че е невъзможно повече да мълчи.

— Бях обвинена, че съм трудна и твърдоглава. Ако се опитвате да ме обидите, бих предпочела да се върна при чичо си и леля си.

Рамзи бе изумен от внезапно избухналият ѝ гняв. Тя бе първата жена, която си е позволявала да му държи такъв тон. Поведението ѝ граничеше с обида, но не можеше да ѝ се разсърди, тъй като самият той бе казал тези обидни думи за нея.

— Не можеш да говориш на леърда ни с такова неуважение — ядоса се Гидиън. — Баща ти ще се обърне в гроба, ако те чуе.

Тя сведе глава, но Рамзи успя да види пълните ѝ със сълзи очи.

— Нека не замесваме баща ѝ в това — каза той.

— Но, леърд, тя наистина трябва да се извини.

— Защо? Аз я обидих и макар да не бе умишлено, искам извинението ѝ.

Тя вдигна рязко глава.

— Извиняваш ми се?

— Да.

Тя се усмихна лъчезарно.

— Тогава и аз се извинявам за грубостта си — каза тя, поклони се и изтича навън.

Гидиън се намръщи след нея.

— Тя е доста трудна жена — отбеляза. — Съжалявам мъжа, който ще се ожени за нея, защото тя със сигурност ще го пляска през ръцете.

Рамзи се засмя.

— Но каква освежаваща битка би било това.

Гидиън се изненада от коментара му.

— А ти би ли бил заинтересован...

Един вик накара Гидиън да спре насред изречението и двамата се обърнаха към входа на палатката, когато вътре нахълта млад мъж. Той бе синът на Емет Макферсън, Алън, и изглеждаше така, сякаш току-що е видял духа на баща си.

— Леърд, елате бързо. Стана ужасен инцидент... ужасен... на водопада — крещеше той, борейки се да си поеме дъх. — Брат ви... О, господи, малкият ви брат...

Рамзи вече тичаше навън, когато до него достигнаха последните думи на Алън.

— Мичъл е мъртъв.

ГЛАВА 2

Англия, по време на управление на крал Джон

Животът му висеше на косъм. В отчаянието си да избяга от врага, малкото момче взе старото въже, което намери в единия край на конюшната, омота го около нащърбената скала и после направи три възела, както го бе учил чичо му Енис. После бързо, преди да е размислил, легна по корем на ръба на пропастта и с въже омотано около лявата си ръка, се спусна от скалата. Твърде късно се сети, че трябваше да омотае въжето около кръста си и да използва краката си, за да балансира надолу, по начина по който го правеха воините, които наемаха да работят в пещерите Хънтли, когато изтече задължителната им годишна служба при бароните.

Момчето бързаше прекалено много и не можеше да се върне горе и да започне отново. Ръбовете на скалите бяха остри и се забиваха като игли в тънката му кожа. Скоро корема и гърдите му се покриха с кървящи драскотини. Детето беше сигурно, че ще му останат белези, които щяха да направят от него истински воин и макар това да бе една доста приятна мисъл за момче на неговата възраст, искаше му се да не боли чак толкова много.

Естествено нямаше да заплаче, без значение колко силна станеше болката. Можеше да види следи от прясна червена кръв по скалите, покрай които бе минал, и това го плашеше почти толкова, колкото и мястото, на което се намираше в момента. Ако баща му, можеше да го види със сигурност щеше да му каже, че си е загубил ума и дори може би щеше да поклати неодобрително глава, но също така щеше да го издърпа на безопасно място и щеше да направи всичко по силите си да го предпази от опасностите... *О, татко, иска ми се да беше тук.* Сълзи изпълниха очите му и момчето знаеше, че ще забрави обещанието, което си бе дал и ще се разплаче като бебе.

Искаше му се да се прибере у дома, да седне в скута на майка си, да ѝ позволи да среше рошавата му коса, да го притиска към себе си и да се суети около него. Щеше да му помогне да намери смисъл в

това... каквото и да бе то... и тогава баща му нямаше да бъде толкова разстроен.

Мислите за родителите му го накараха да изпита носталгия към дома и го разплакаха. Пръстите му, стискащи въжето, също се разкървавиха и направиха хватката му по-несигурна. Цялата ръка го болеше, пръстите му изтръпваха и коремът му изгаряше от болка, но той се опитваше храбро да я игнорира, защото все повече и повече се паникьосваше и не можеше да мисли за нищо друго, освен как да избяга по-бързо преди дявола да е разбрал за изчезването му. Да се спусне по клисурата се оказа много по-трудно, отколкото бе подозирал, но той продължаваше бавното си пътуване надолу и не смееше да погледне в зеещата паст на пропастта, която със сигурност бе толкова дълбока, че стигаше до самото чистилице. Опита се да си представи, че слиза от едно от големите вековни дървета у дома, защото той бе добър катерач, дори по-добър от големия си брат. Така бе казал татко му.

Изтощено, детето спря да си почине. Погледна нагоре изумен колко път е изминал и се почувства горд от подвига си. Тогава нишката държаща живота му започна да се разплита, гордостта му се изпари и момчето избухна в сълзи. Беше сигурен, че никога вече няма да види майка си и баща си.

В същия миг, лейди Джилиън се изравни с момчето, в гърдите ѝ сякаш гореше огън и тя едва успяваше да си поеме дъх. Беше проследила следите му през гората, тичайки с всички сили, и щом стигна до клисурата и чу плача на момчето, тя падна на колене от облекчение. Малкото момченце все още бе живо, слава на бога.

Радостта ѝ обаче бе краткотрайна, защото когато посегна за въжето, за да издърпа детето на безопасно място, видя, че се е прокъсало, и всеки миг ще се скъса. Страхуваше се дори да докосне въжето. Ако го дръпнеше, нишките щяха да се отъркат в скалите и въжето щеше да се скъса по-бързо.

Крецейки му да стои напълно неподвижно тя легна по корем и се насили да погледне зад ръба. Гледката накара вълна от ужас да залее Джилиън и стомахът ѝ се сви болезнено. Как, в името на бога, щеше да го спаси? Щеше да ѝ отнеме прекалено много време да отиде и да донесе здраво въже, а шанса да бъде забелязана от воните на Алфорд бе прекалено голям. Имаше доста камъни, които стърчаха и тя знаеше,

че някой по-опитен мъж, или жена, ще може само държейки се за тях да се спусне до момчето.

Но тя не бе опитна... нито пъргава. Дори само от гледката надолу ѝ се завиваше свят, но, милостиви боже, не можеше да го остави там, а времето им изтичаше. Всеки миг въжето щеше да се скъса и детето щеше да полети към смъртта. Нямаше избор, затова каза молитва към господ и се помоли за кураж. *Не поглеждай надолу*, тихо си повтаряше тя, докато лягаше по корем на ръба и внимателно се спускаше надолу. *Просто не поглеждай*.

Джилийн изплакваше от радост всеки път, щом крака ѝ намереше стабилна опора. Опитваше се да си представи, че слиза по стълби. Когато най-последно се изравни с момчето тя облегна чело на студената скала, затвори очи и благодари на господ, че ѝ попречи да не падне и да си счупи врата.

Бавно се обърна към детето. То бе на пет или шест годинки, и отчаяно се опитваше да бъде храбро и да не показва страха си. Вече от няколко минути висеше на въжето, държейки се за него с едната ръка и стискайки кинжал — нейният кинжал — в другата.

Очите му бяха широко отворени от ужас и все още пълни със сълзи. Сърцето я заболя заради него.

Тя бе единствения му шанс за спасение, но детето се страхуваше да ѝ се довери. Непокорно и безразсъдно, то нито говореше с нея, нито я поглеждаше, и всеки път щом се опита да го хване, момчето ѝ се изплъзваше и насочваше острието на камата към ръката ѝ. Но това нямаше да я спре, и ако трябваше да умре в опита си да го спаси, тогава така да бъде.

— Спри с тази лудост и ми позволи да ти помогна — заповяда тя. — Кълна се в бога, това, което вършиш, е безсмислено. Не виждаш ли, че въжето ти се прокъсва?

Остротата в гласа ѝ отрезви момчето и сякаш успя да прогони ужаса. То видя кръвта по пръстите ѝ и осъзна, че то я е наранило и хвърли камата.

— Съжалявам, милейди — проплака то на келтски език. — Съжалявам. Не бива никога да наранявам дами.

То говореше толкова бързо и думите бяха толкова объркани заради плача му, че тя едва успя да разбере какво ѝ казва.

— Ще ме оставиш ли да ти помогна? — Тя се надяваше момчето да я разбере, но не бе сигурна дали е използвала правилните думи, тъй като познанията ѝ по келтски бяха доста ограничени.

Преди да успее да ѝ отговори, тя проплака:

— Спри да се движиш, въжето ще се скъса. Позволи ми да те хвана.

Джилиън се приближи, хвана се здраво за една скала над себе си и посегна към детето. Окървавената ѝ ръка се обви около кръста му и тя го издърпа към себе си, точно в мига, в който въжето се скъса.

Ако детето не бе намерило здрава опора, на която да стъпи, и двамата щяха да полетят към бездната. Джилиън го притисна към себе си и въздъхна облекчено.

— Дойде точно навреме — каза детето и размотавайки въжето от китката си, той го пусна в бездната. Искаше му се да го види как пада, но когато се опита, Джилиън го стисна силно и му нареди да стои напълно неподвижен.

— Досега се справихме — каза тя толкова тихо, че се съмняваше дали въобще я е чул. — Сега идва трудната част.

Той чу как гласа ѝ потрепери.

— Уплашена ли сте, милейди? — попита то.

— О, да, дяволски изплашена съм. Но няма да те пусна. Облегни се на скалата и не мърдай. Ще започна да се катеря нагоре и...

— Но ние трябва да вървим надолу, не нагоре.

— Моля те, не крещи — каза тя. — Не е възможно да слезем до долу. Няма да имаме никаква опора. Виждаш ли колко е гладка повърхността?

— Може би, ако бях взел по-здраво въже, щях...

Тя го прекъсна.

— Това вече няма значение.

С две ръце се хвана за пукнатините в скалата над нея, търсейки начин да успее да се изкачи нагоре. Но явно силите я бяха напуснали, защото колкото и да се опитваше не можеше да се върне обратно горе.

— Знаете ли какво, милейди?

— Мълчи — прошепна тя, помоли се на ум Господ да ѝ даде сили и отново се опита да се покатери.

— Но, знаете ли?

— Какво да знам? — каза тя, облягайки се на стената, докато лудешкия бяг на сърцето ѝ се поуспокои.

— Под нас има наистина голяма издатина. Видях я. Може да скочим долу. Погледнете надолу, милейди, и вие също ще я видите. Не е много далече.

— Не искам да гледам надолу.

— Но ако погледнете, ще я видите къде е. Тогава може би ще мога да допълзя...

— Не! — изкрещя тя, опитвайки се да се изкатери отново нагоре. Със сигурност ако успееше да се изкачи до там, щеше да намери начин да издърпа и момчето.

Момчето я гледаше как се мъчи.

— Прекалено слаба сте, за да успеете да се изкачите догоре.

— Вероятно е така.

— Мога ли да помогна?

— Не, просто стой неподвижно.

И тя поднови усилията си, но не постигна нищо. Вътрешно бе толкова паникьосана, че едва успяваше да си поеме дъх. Милостиви боже, не мислеше, че някога е била толкова изплашена през живота си.

— Знаете ли какво, милейди?

Детето бе толкова настоятелно, че тя спря да се опитва да го накара да мълчи.

— Не, какво?

— Трябва да слизаме надолу, не да се качваме.

— Ще се качим горе.

— Тогава защо седим на същото място.

— Опитай се да бъдеш търпелив — нареди тя. — Не мога да намеря здрава опора. Дай ми минута и ще опитам отново.

— Не можете да се изкатерите, защото ви нараних. Целите ви дрехи са в кръв. Ужасно съжалявам, милейди, но бях много уплашен.

Детето звучеше така, сякаш всеки миг ще се разплаче. Тя бързо се обърна към него, за да го успокои.

— Не се тревожи за това — каза тя и спря с опитите да се изкатери нагоре. — Мисля, че си прав. Трябва да слезем надолу.

Много бавно, тя се обърна и седна на ръба на скалата. Момчето я погледна и също седна до нея. Детето се движеше толкова бързо, че я

изплаши, накара сърцето ѝ да подскочи ужасено и тя го хвана здраво за ръката.

— Може ли вече да скочим? — попита то нетърпеливо.

Момчето наистина нямаше чувство за самосъхранение.

— Не, няма да скачаме. Много бавно ще се спуснем надолу. Хвани се за ръката ми и се дръж здраво.

— Но цялата ви ръка е в кръв.

Тя бързо избърса кръвта в полата си. Двамата внимателно се преместиха по-надолу. Джилиън хвърли един поглед и се обеди, че издатината е достатъчно широка. Каза една бърза молитва, пое си дълбоко дъх и се спусна от ръба.

Разстоянието не бе особено голямо, но все пак я заболя при падането. Малкото момченце изгуби баланс, когато паднаха, и Джилиън успя да го улови миг преди да полети към пропастта. То се хвърли в ръцете ѝ, притискайки я към скалата, зарови лице в рамото ѝ и зариди.

— За малко не паднах.

— Да, така беше — съгласи се тя. — Но сега си в безопасност.

— Ще слизаме ли още надолу?

— Не. Ще останем тук.

Останаха така прегърнати няколко минути, докато момчето се успокои достатъчно, че да я пусне. Но бързо се възстанови след изживяното и скоро започна да се разхожда наоколо изучавайки скалата, на която стояха.

Изглеждайки много доволен от себе си, той се настани на едно местенце, подви крака под себе си и я повика да седне до него.

— Много благодаря, но тук съм си добре.

— Скоро ще завали и ще се намокриш. Не е трудно, просто не поглеждай надолу. — Сякаш да потвърди първите му думи, в далечината проблесна светкавица предизвестяваща настъпващата буря. Много бавно тя отиде до него. Сърцето ѝ туптеше оглушително, тя бе ужасно изплашена, че може да падне. Очевидно детето бе по-смело от нея.

— Защо те е страх да гледаш надолу — попита момчето като се наведе напред, за да погледне към пропастта.

Бе застанал опасно близо до ръба и тя ужасена го хвана за глезена и го издърпа към себе си.

— Не прави така.

— Но аз исках да се плъзна надолу, за да видя къде ще се приземя.

— Седни до мен и замълчи за миг. Трябва да измисля какво да правим.

— Но защо не обичаш да гледаш надолу?

— Защото така.

— Може би ти прилошава. Лицето ти изглежда зелено. Ще повърнеш ли?

— Не — отвърна тя едва-едва.

— Страх ли те е да гледаш надолу? — не се отказваше детето.

— Защо задаваш толкова много въпроси?

Той повдигна нехайно рамене.

— Не знам. Просто го правя.

— И аз не знам защо се плаша от височините, просто се случва. Дори не поглеждам през прозореца на покоите си, защото е много високо. Замайвам се.

— Всички англичанки ли са като теб?

— Не, предполагам, че не са.

— Повечето са слаби — обяви детето. — Чичо ми Енис казва така.

— Чичо ти греши. Повечето дами не са слаби и могат да правят всичко, което правят и мъжете.

Момчето явно сметна думите ѝ за смехотворни, защото се разсмя и раменцата му се разтресоха.

Младата жена се зачуди как може едно толкова малко дете да бъде толкова арогантно. После детето смени посоката на въпросите си.

— Как е името ви, милейди?

— Джилиън.

Детето я зачака да го попита за името, но щом тя не го направи, я побутна леко.

— Не искате ли да знаете моето име?

— Вече го знам. Чух воините да говорят за теб. Ти си Мичъл и си от клана на мъж, който се казва леърд Рамзи. Ти си негов брат.

Момчето усилено клатеше глава.

— Не, не се казвам Мичъл — каза то, после се приближи до нея и я хвана за ръката. — Играехме си, когато се появиха мъжете и ме

хванаха. Те ме сложиха в конопен чувал.

— Сигурно си бил много изплашен — каза тя. — На какво сте играели?

Преди да успее да ѝ отговори, тя отново попита:

— Защо не ме изчака в конюшната? Много по-лесно щеше да бъде, ако бе сторил това, което ти казах. И защо ме поряза с ножа си? Знаеше, че не съм ти враг. Все пак ти помогнах да избягаш, като отключих вратата. Ако ми се беше доверил...

— На англичаните не бива да им се вярва. Всеки знае това.

— Чичо ти Енис ли ти го каза?

— Не, чичо Бродик — обясни то. — Но аз вече го знаех.

— А на мен вярваш ли ми?

— Може би — отговори то. — Не исках да те порежа. Много ли боли?

Болката беше адски силна, но тя нямаше да му го признае, защото видя колко е притеснено детето. Малкото момче вече имаше достатъчно тревоги на главата си, за да го товари и със своите.

— Ще се оправя — каза тя. — Обаче май трябва да направя нещо за кървенето.

Тя откъсна лента плат от фустата си и я омота около китката си. Момчето ѝ помогна да направи здрав възел, но въпреки това, скоро превръзката се обагри с кръв.

— Ето, като нова съм.

— Знаеш ли какво?

Тя въздъхна.

— Не, какво?

— Нараних си пръстите. — Звучеше така, сякаш детето се гордее, че е извършило някакъв огромен подвиг и дори се усмихна, показвайки ѝ ръцете си. — Сега не мога да направя нищо, за да ни помогна, понеже пръстите ми сякаш горят.

— Със сигурност горят от болка.

Личицето му се озари. Беше красиво малко момче с тъмни къдрици и най-невероятните сиви очи, които бе виждала. Носът и бузите му бяха обсипани с лунички.

То се отдръпна от нея и повдигна туниката си, за да ѝ покаже разранените си гърди.

— Ще ми останат белези.

— Не, мисля, че няма — започна тя, но щом видя оклюмалото му изражение веднага каза — Но може би ще ти остане някой белег. Ти искаш да имаш, нали?

Детето кимна.

— Да.

— Защо?

— Воините имат белези. Те са белег за доблест.

О, бе толкова сериозно, че Джилиън не посмя да се засмее.

— Знаеш ли какво означава думата доблест?

Детето поклати глава.

— Не, но знам, че е нещо хубаво.

— Да — съгласи се тя. — Доблестта е смелост и наистина е нещо много хубаво. Сигурно порязванията те болят — добави тя и се наведе напред, за да покрие коремчето му с туниката. — Когато се върнем в крепостта ще накарам някой от слугите да намаже с мехлем пръстите, гърдите и стомаха ти, и ще се почувстваш много по-добре. Някои от по-старите жени все още ме помнят — добави тя. — Ще ни помогнат.

— Не можем да се върнем — изплака детето.

Промяната в него я изуми.

— Опитай се да разбереш — каза тя. — Тук сме в капан. Няма път надолу.

— Мога да се провеса от ръба и да погледна...

— Не — прекъсна го тя. — Скалата може да не е достатъчно стабилна, за да издържи теглото ти. Не виждаш ли как изтънява в края?

— Но, аз мога...

— Няма да ти позволя да рискуваш.

Сълзи изпълниха очите му.

— Не искам да се връщам. Искам да си отида у дома.

Тя кимна разбиращо.

— Знам, и искам да ти помогна да се прибереш. Ще намеря начин — обеща му. — Давам ти думата си. — Детето не изглеждаше убедено.

То се облегна на нея и се прозя шумно.

— Знаеш ли какво казва чичо Енис? Ако англичанин ти е дал думата си, значи нямаш нищо.

— Някой ден наистина трябва да се запозная с този твой чичо и да му разясня някои неща.

Момчето изсумтя.

— Той не би говорил с теб — каза й. — Или поне така мисля. Джилиън? — попита след това. — Знам, че трябваше да те изчакам в конюшните, както ми каза, но там влязоха едни мъже, затова се изплаших и избягах.

— Баронът ли е дошъл в конюшните?

— Грозния мъж с червената брада?

— Това е баронът — каза тя. — Него ли видях?

— Не, не мисля, че беше той. Когато се криех зад дърветата го видях да излиза от крепостта с още двама мъже. Може би никога няма да се върнат.

— О, със сигурност ще се върнат — каза тя, защото не искаше да дава напразни надежди на детето. — Ако не утре, то в другиден.

Смръщените вежди на детето го караха да изглежда прекалено мъдро за годините си и това я натъжи. Малките момченца трябваше да са навън да тичат, да се смеят, да играят и да лудуват с приятелите си. А това дете бе отвлечено от родителите си, за да послужи за пионка в плановете на барон Алфорд. Сигурно се чувстваше така, сякаш е пуснато в средата на някакъв кошмар.

— Още ли се страхуваш, Джилиън?

— Не.

— Мен никога не ме е страх — похвали се то.

— Нима?

— Почти никога — поправи се то.

— На колко години си?

— Почти на седем.

— Почти?

— Много скоро ще ги навърша.

— Ти си смело момче.

— Знам — каза той така, сякаш този факт се подразбираше от само себе си. — Защо тези мъже ме откраднаха по време на фестивала? За пръв път бях на фестивал и си прекарвах много весело. Дали не ме откраднаха задето с приятелите ми си играехме далеч от семействата си?

— Не — увери го тя. — Не това е причината.

— Да не съм направил нещо... лошо.

— О, не, нищо не си сторил. Вината не е твоя. Просто си се озовал там където не трябва, това е всичко. Баронът иска нещо от мен, но все още не ми е казал какво, а ти по някакъв начин си замесен във всичко това.

— Аз знам какво е — каза то. — И знаеш ли какво? Баронът се е запътил към ада, защото татко ще го прати там. Липсват ми мама и татко — призна то, и по гласа му личеше, че ще се разплаче.

— Разбира се, че ще ти липсват. Сигурно те търсят навсякъде.

— Не, не ме търсят, знаеш ли защо? Мислят, че съм мъртъв.

— Защо ще мислят такова нещо?

— Чух барона да го казва на приятелите си.

— Тогава знаеш какви са плановете на барона, така ли? — попита тя.

— Може би — отвърна й. — Мъжът, който ме взе, направи да изглежда така, сякаш съм си ударил главата в камък и съм паднал от водопада. Чух ги да го казват. Обзалагам се, че в момента мама плаче за мен.

— Горката жена...

— Много ще й липсвам.

— Разбира се. Но помисли си колко ще е щастлива, когато се върнеш у дома. Сега, кажи ми, моля те, какво още чу да говори баронът с приятелите си — попита тя, опитвайки се да звучи така, сякаш въпроса не е толкова важен, за да не го обърка и изплаши.

— Чух всичко, което казаха, знаеш ли защо? Защото ги изиграх. Баронът не знае, че го разбирам, защото пред него и пред приятелите му въобще не говоря, дори на келтски.

— Много умно от твоя страна. — Думите й го накараха да се зарадва. Той се усмихна и преплете пръст с нейните. — Моля те, кажи ми всичко, което чу, и не бързай, няма къде да ходим.

— Преди много години, барона изгубил една кутия, но сега мисли, че вече знае къде е. Един мъж му каза.

— Какъв мъж? Баронът каза ли името му?

— Не, но мъжа умираше, когато му каза. Кутията имаше смешно име и не го запомних.

Тя почувства как стомаха й се присвива. Вече разбираше защо Алфорд я принуди да се върне в Дънханшайер. И когато прозрението

се изля върху нея с пълна сила, усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи.

— Ариана — прошепна тя — Нарекъл е кутията Ариана, нали?

— Да — зарадва се детето. — От къде знаеш това име.

Тя не му отговори. В ума ѝ се блъскаха въпрос след въпрос. О, господи, нима Алфорд е открил Кристин?

— Как така говориш келтски?

— Какво? — попита тя, объркана от смяната на темата.

Детето повтори въпроса и каза:

— Сърдиш ли ми се, задето питам?

Тя видя тревогата в погледа му.

— Не, не съм сърдита — увери го тя. — Научих келтски, защото сестра ми Кристин живее в Шотландия и аз...

Детето я прекъсна.

— Къде в Шотландия?

— Не съм много сигурна...

— Но...

Тя не му позволи да я прекъсне отново.

— Когато открия къде живее Кристин, ще отида да я видя и затова научих келтски.

— Как така тя има клан и живее в Шотландия, а ти не?

— Защото ме заловиха — отговори му. — Преди много години, когато бях малко момиче, баронът и хората му превзеха Дънханшайер. Баща ми се опита да отпрати мен и сестра ми на безопасно място, но в хаоса с Кристин бяхме разделени.

— И сега сестра ти е изгубена?

— Не, не е изгубена. Един от лоялните воители на баща ми я отведе в низините на Шотландия. Моят чичо Морган, направи всичко възможно, за да я открие, но изгуби следите ѝ в Шотландия. Не съм сигурна къде е сега, но се надявам да я откроя.

— Липсва ли ти?

— Да, не съм виждала Кристин от много години. Не мисля, че дори бих могла да я позная. Чичо Морган ми каза, че семейството, което я е отгледало може би е променило името ѝ, за да е в безопасност.

— От барона?

— Да — отговори тя. — Но тя ще ме помни.

— Ами ако не те помни.

— Ще ме помни — настоя тя.

Измина цяла минута в мълчание преди детето да се обади отново.

— Знаеш ли какво?

— Какво?

— Мога да говоря твоя език, защото мама ме научи да говоря на английски, въпреки че татко не й позволяваше да ме учи. Той говори само на келтски. Дори не си спомням кога съм го учил. Просто го знам.

— Ти си много умно дете.

— Така казва и мама. Понякога келтският е труден за говорене — заобяснява то, — защото някои кланове си имат собствен начин на говорене и трябва доста време, за да се научат всичките думи. Когато чичо Бродик говори с мен, говори на моя келтски, иначе няма да мога да го разбера какво говори, но е без значение дали ти можеш да ги разбереш, или не, знаеш ли защо? Защото те няма да говорят с теб, ако чичо не им каже.

— Защо няма да говорят с мен?

Детето я изгледа така, сякаш е задала най-глупавия въпрос на света. Той бе толкова сладък, че й се наложи да се прибори с желанието да го прегърне силно.

— Защото си англичанка — обясни то раздражено. — Става тъмно — разтревожено смени темата. — Страх ли те е от тъмното толкова, колкото те е страх и от високото?

— Не, няма да се изплаша.

Момчето се опитваше да я накара да го прегърне, но тя не се досещаше какво иска от нея, затова накрая детето се ядоса и само дръпна ръцете й, за да го прегърне.

— Миришеш също като мама.

— И тя на какво ухае?

— На хубаво. — Гласа му се прекърши, когато мъката за дома го погълна отново. — Може би баронът няма да ни намери.

— Воините му ще видят въжетото, което виси от скалата — напомни му тя нежно.

— Не искам да се връщам там.

Тя се приведе над него, отмести нежно къдриците, влизащи в очите му, и го целуна по челото.

— Спокойно. Всичко ще бъде наред. Обещавам ти, ще намеря начин да те върна у дома.

— Но ти си просто жена — проплака то.

Тя се опита да измисли нещо, което да му даде надежда. Сълзите му късаха сърцето ѝ, и в отчаянието си тя каза:

— Знаеш какво е защитник, нали?

Хълцайки, детето отговори:

— Същото като герой. — То седна и изтри сълзите с юмручето си. — Аз имах защитник и после ми дадох още един. В деня, в който съм се родил, получил един, защото всеки в клана си има. Той трябва да се грижи за момчето, или момичето, и да гледа нищо лошо да не му се случи. Ангъс беше моя герой, но после умря.

— Съжалявам да го чуя — каза тя. — Сигурна съм, че Ангъс е бил добър защитник. — Вече бе невероятно изморена и ѝ бе трудно да поддържа разговора. Ръката я болеше толкова силно, че имаше чувството, че е докоснала горяща факла. Бе крайно изтощена след дългото пътуване до Дънханшайер, но бе решена да записва момчето, докато то се унесе в сън и забрави за тревогите.

— Вече си имам нов герой — каза ѝ той. — Татко се бави дълго време, защото искаше да е сигурен, че ми е избрал най-правилния защитник. Каза ми, че иска защитникът ми да е силен и безстрашен като този на Греъм.

— Кой е Греъм? — попита тя.

— Брат ми — отвърна ѝ.

— И кой воин избра баща ти?

— Негов приятел — отговори ѝ. — Той е страшен воин и много важен леърд. И знаеш ли какво?

Тя се усмихна.

— Какво?

— Той е ужасно зъл. Това е най-хубавото. Татко каза, че от него ще излезе страхотен герой.

— Защото е зъл ли?

— И защото е силен — обясни детето. — Може да счепи дърво на половина само като го погледне. Така ми каза чичо Енис. Той е единствения мъж, който може да бъде мой защитник.

— Защитника ти е чичо ти Енис?

— Не — отговори детето. — Чичо Енис не става. Прекалено мил е.

Тя се засмя.

— И не може защитникът ти да е мил, така ли? — Не знаеше защо зададе толкова глупав въпрос.

— Не, трябва да си зъл с враговете си, а не мил. Точно затова татко помоли чичо Бродик. Той е моя герой и хич не е мил. И знаеш ли какво?

Тези четири думички направо я подлудяваха.

— Не, какво? — попита тя.

— Бродик сигурно сега пържи татко на бавен огън, тъй като му каза да не ме води на фестивала, но мама се наложи и татко отстъпи пред нея.

— Чичо ти Бродик беше ли на фестивала?

— Не, той никога не ходи като има фестивал, защото на него присъстват прекалено много англичани. Обзалагам се, че не смята, че съм мъртъв. Той е новия леърд на клана Бюканън, а всички знаят колко твърдоглави са Бюканън. Сега, след като е мой защитник, мога да му казвам чичо. Може би ще дойде тук и ще ме намери преди татко.

— Може би — съгласи се тя, само за да го зарадва. — Защо не отпуснеш глава в скута ми и не затвориш очи. Почини си за малко.

— Няма да си отидеш, докато спя, нали?

— Къде бих могла да отида?

Детето се усмихна, като осъзна колко глупави са тревогите му.

— Доста ще ме е страх, когато се наложи да заминеш. Чух барона да казва на приятелите си, че ще ходиш да доведеш сестра си. Сигурно ще е много ядосан като разбере, че си я загубила.

— Защо не ми каза за това по-рано?

— Забравих.

— Какво още каза барона? — попита тя. — Трябва да знам всичко.

— Спомням си, че той говореше как и вашият крал търси кутията, но барона трябвало да я открие пръв. Не знам защо. Не помня нищо друго — проплака детето. — Искам татко да дойде и да ме отведе у дома.

— Моля те, не плачи — каза му тя и го прегърна силно. — Дете, което има трима защитници, трябва да се усмихва, а не да плачи.

— Но аз нямам три. Имам само един.

— Напротив, имаш трима. Баща ти е първият, Бродик вторият, а аз съм третият ти защитник. Аз ще съм твоя герой, докато дойде деня да се прибереш у дома.

— Но дамите не могат да бъдат герои.

— Разбира се, че можем.

То се замисли върху тази възможност цяла минута и след това кимна.

— Добре — съгласи се то. — Но тогава ще трябва да ми дадеш нещо.

— Така ли?

То кимна.

— Защитниците винаги дават нещо важно на момчето или момичето, за което трябва да се грижат — обясни то. — Трябва да ми дадеш нещо твое.

— Чичо ти Бродик, даде ли ти нещо важно?

— Да — отвърна детето. — Той даде на татко най-страхотния кинжал, за да ми го даде. Има кръст на дръжката си. Татко направи кания от щавена кожа и ми позволи да го взема с мен на фестивала. Но сега вече го няма.

— Какво се случи с него?

— Един от воините на барона ми го взе. Видях как го хвърли в един сандък в голямата зала.

— Ще намеря начин да ти го взема обратно — обеща тя.

— А какво ще ми дадеш ти? — попита то.

Тя хвана ръката му.

— Виждаш ли този пръстен, който нося? Него ценя най-много от всичко на този свят.

На чезнещата светлина му бе трудно да го види добре. Той дръпна ръката ѝ към себе си, за да я огледа.

— Красив е.

— Принадлежал е на баба ми. Чичо ми Морган ми го даде на последния ми рожден ден. Ще го провра през панделката си, и ще го завържа на врата ти. Трябва да го носиш под туниката си, за да не може барона да го види.

— Може ли да го задържа завинаги?

— Не, не може — каза тя. — Когато удържа обещанието си и се прибереш в безопасност при семейството си, ще трябва да ми го върнеш. Сега затвори очи и заспивай. Мисли си за това колко ще са щастливи родителите ти, когато те видят отново.

— Мама ще плаче, защото ще е много щастлива, и татко ще е щастлив, но няма да плаче, защото воините не плачат. Но няма да се радва дълго време, защото ще му кажа, че не съм му се подчинил.

— За кое не си се подчинил?

— Каза ми никога да не ходя до водопада. Каза, че е прекалено опасно за децата, защото скалите са много хлъзгави, но аз все пак отидох там с приятелите ми, и когато го кажа на татко, той ще ми се ядоса.

— А ти страхуваш ли се от баща си?

То изсумтя.

— Никога не се страхувам от татко.

— Тогава защо се тревожиш?

— Защото ще ме накара да се разходя с него, ето защо, ще ме накара да говоря за случилото се, да кажа в какво съм сгрешил и след това ще ме накаже.

— Какво наказание?

— Може би ще ми забрани да яздя с него... това ще е най-ужасното наказание, защото аз наистина обичам да яздя в скута му. Татко ми позволява да държа юздите.

Тя погали гръбчето му в опит да прогони тревогата. Детето бе заето да изповядва греховете си.

— Но не трябва да призная само това — каза то. — Трябва да му кажа какво направихме с Мичъл.

— И приятелят ти ли се казва Мичъл като теб?

— Моят приятел е Мичъл — каза ѝ. — Вече ти казах, че си играехме с него.

— Не се тревожи за това точно сега. Баща ти няма да ти се кара за това, че с приятеля ти сте си играели.

— Но...

— Заспивай — нареди тя. Детето легна долу и затихна за няколко минути. Джилийн тъкмо помисли, че е заспал, и насочи внимание към собствените си мисли.

— Знаеш ли какво?

Тя въздъхна.

— Не, какво?

— Харесвам те, но не харесвам другите англичани. Чичо Енис ги мрази. Той ми го каза. Каза ми, че ако разтърсиш ръката на англичанин, ще се прибереш без пръсти, но това не е вярно, нали?

— Не, това не е истина.

— Съжالياваш ли, че си англичанка?

— Не, но съжالياвам, че Алфорд е такъв.

— Той е глупав. Знаеш ли защо?

Тя имаше чувството, че детето няма да се успокои, докато не си каже всичко, което му е на ума.

— Не, защо? — попита тя.

— Защото мисли, че съм Мичъл.

Тя спря да гали гърба му и остана напълно неподвижна.

— Ти не си Мичъл?

То се претърколи по гръб и седна, за да я погледне.

— Не, моя приятел е Мичъл. Това се опитвах да ти кажа. Тъпият барон мисли, че съм братът на лърд Рамзи, но аз не съм. Мичъл е. Това е играта ни. Сменяхме си плейдовете и чакахме да видим кой ще забележи. Когато се стъмнеше, щях да отида в палатката на Мичъл, а той в моята.

— О, милостиви боже — прошепна тя, толкова изумена, че дъха ѝ секна. Невинното малко момче нямаше ни най-малка представа колко важно бе това, което ѝ каза току-що, и се тревожеше как ще реагира баща му, когато узнаеше за глупавата игра, която сина му е играел с приятеля си. Бе въпрос на време Алфорд да разбере истината и когато това се случеше, детето щеше да бъде обречено.

Тя хвана ръката му и го издърпа към себе си.

— Чуй ме — прошепна тя разтревожена. — Не бива да казваш на никой това, което ми каза току-що. Обещай ми.

— Обещавам.

Слънцето се бе скрило и само няколко снопа светлина стигаше до тях, затова ѝ бе трудно да види лицето му. Дръпна го близо до себе си, погледна очите му и прошепна:

— Кой си ти?

— Алек.

Тя отпусна ръце в скута си и се облегна назад.

— Ти си Алек — повтори тя. Не можеше да преодолее изненадата си, но момчето сякаш не забеляза.

То се ухили и каза:

— Виждаш ли? Барона е толкова глупав, че хвана грешното момче.

— Да, разбирам. Алек, твоите приятели видяха ли, че мъжете на Алфорд те отвлякоха от фестивала?

То прехапа долната си устна, докато си припомняше случилото се.

— Не — отвърна. — Мичъл се върна в палатката си, за да си вземе лъка и стрелите, защото искаше да стреляме над водопада, и след като тръгна дойдоха мъжете и ме сграбчиха. Знаеш ли какво? Не мисля, че мъжете бяха воители на барона, защото носеха плейдове.

— Колко бяха?

— Не знам... може би трима.

— Ако са шотландци, значи са предатели, задето са се съюзили с барона — промърмори тя прокарвайки пръсти през косата си. — Каква каша.

— Какво ще стане, ако барона разбере, че аз не съм Мичъл? Ще се ядоса, нали? Може би ще изпрати предателите да намерят приятеля ми. Надявам се, да не сложат Мичъл в чувал за зърно. Много е страшно.

— Ще трябва да намерим начин да предупредим семейството на Мичъл за опасността, която го грози.

В ума ѝ се надпреварваха мисли, опитвайки се да разбере, каква игра играеше Алфорд.

— Алек, ако двамата с Мичъл сте си разменили плейдовете, дали хората от клана ви ще забележат? Със сигурност някой ще е разбрал, на каква игра сте играели.

— Може би ще го е страх да каже.

— Колко голям е Мичъл?

— Не знам — отговори детето. — Може би колкото мен. Знаеш ли какво? Може би е съблякъл плейда ми. Аз така бих направила, ако се изплаша, а той ще се изплаши, да не разгневи брат си, защото все още не го познава, тъй като той едва наскоро се върна да стане леърд. Мичъл го беше страх да играе играта с мен, за да не загази. Вината е моя — проплака то. — Аз го накарах да играем.

— Искам да спреш да се тревожиш. Никой няма да те обвини. Просто сте играли една безобидна игра, това е всичко. Защо не легнеш в скута ми и да бъдеш наистина тих, за да мога да помисля. — След това затвори очи, за да го обезкуражи да не задава повече въпроси. Но той не искаше да съдейства.

— Знаеш ли какво? — Когато тя не му отговори, то я задърпа за ръкава. — Знаеш ли какво?

Тя се предаде.

— Какво?

— Зъбът ми се клати. — За да ѝ докаже твърдението си, то хвана ръката ѝ и постави пръста ѝ на един от предните си зъби. — Виждаш ли как се клати напред-назад? Може би утре ще падне.

Задоволството и нетърпението в гласа му ѝ показаха колко важно за него е това. Явно го радваше извънредно много да изгуби зъба си.

— Татко щеше да ми го извади, но каза, че трябва хубаво да се разклати.

С шумна прозявка детето легна с глава в скута ѝ и зачака да започне отново да го гали по гърба.

— Щях да помоля татко да ми извади зъба, докато сме на фестивала, защото Мичъл искаше да гледа. Мичъл принадлежи на Рамзи.

— А ти на кой принадлежиш, Алек?

Детето изпръхтя наперено.

— Аз съм сина на Иън Мейтланд.

ГЛАВА 3

Алфорд обичаше игрите. Най-много му допадаха игрите, които включваха жестокост.

Сега си прекарваше много добре, макар че денят му не бе започнал никак добре. По обед в неделя се бе прибрал в Дънханшайер мокър и премръзнал до кости, заради бурята, която се бе изляла върху него по време на пътуването, и се чувстваше доста нещастен. А да научи, че лейди Джилиън се е опитала да помогне на момчето да избяга, въобще не подобри настроението му. Преди да успее да се разбеснее така, както само той можеше — вече бе убил воина, който му донесе вестта — Джилиън и момчето бяха забелязани и върнати обратно в крепостта. Сега те стояха пред него и очакваха наказанието си.

Очакването им само караше удоволствието на Алфорд да се увеличава. Даде време на страха им, да се увеличи, карайки ги да гадаят, какво ли се върти в ума му, защото това бе една много важна част от играта му. Момчето, малкият брат на леърд Рамзи, бе прекалено глупаво, за да разбира или говори, но Алфорд бе сигурен, че е изплашено, тъй като постоянно се опитваше да се притисне възможно най-плътно до Джилиън. Тя от друга страна, бе истинско разочарование, и ако не я познаваше добре, щеше да реши, че тя умишлено се опитва да му развали веселбата. Тя изглеждаше така, сякаш не я бе грижа за съдбата им. Не можеше да открие дори бегла следа от страх в изражението ѝ.

Кучката все още го караше да настръхва и той прокле малодушието си, задето не можа да издържи дълго погледа ѝ. *Господ да ме пази от праведните*, помисли си той. Да се изправи пред армия воини на бойното поле бе по-малко стряскащо от това да застане пред момичето. Наложил му се да си напомни, че тук той е господаря и че може да заповяда да я убият само с едно щракване на пръстите си, макар пред себе си да осъзнаваше кристално ясно, че тя държеше всички козове. Все още си спомняше ясно как го погледна тя, щом

нареди да я доведат пред него след клането. Той знаеше, че е видяла как убива баща ѝ, но смяташе, че времето ще заличи спомена от ума ѝ. Сега вече не бе толкова сигурен. Какво ли още си спомняше? Дали го е чула как изповядваше греховете си пред баща ѝ, преди мъжът да издъхне? Самата мисъл накара по гърба на Алфорд да плъзнат тръпки. Омразата на Джилиън го плашеше, правеше го слаб, страхливец.

Ръката му трепереше, когато посегна към чашата си с вино, и той се постара да прогони страховете си и да се залови за работа. Знаеше, че ума му в момента не е много остър, беше замаян и леко объркан. Бе необичайно за него да се напие толкова пред приятелите си. От години се стараяше да не се напива, защото тогава спомените не му даваха мира. Но когато беше сам се отпускате. Не искаше да прави нещо, за което после щеше да съжалява, и си помисли дали да не отложи сблъсъка с Джилиън за следващия ден, но сега реши, че е достатъчно трезвен, за да се справи с проблема, за да може с приятелите му да продължат да се забавляват.

Алфорд погледна Джилиън с присвитите си кървясали очи. Седеше в края на дългата маса, а около него бяха насядали верните му приятели, барон Хю от Барлоу и барон Едуин от Балд. Той рядко ходеше някъде без приятелите си, затова те бяха обичайната публика на разговорите им. Освен това, те също обожаваха игрите на Алфорд и често молеха да се присъединят към него, а той им позволяваше без да се тревожи, че могат да го предадат, защото тримата имаха богато общо минало.

Джилиън и детето не бяха яли от рано сутринта на предишния ден и Алфорд подозираше, че досега са доста изгладнели и затова ги накара да гледат, докато той и приятелите му се хранеха на маса отрупана с храна като за крале, обсъждайки различни наказания. На масата бяха наредени блюда с фазани, зайци, пауни и гълъби, големи пити жълто сирене, дебели късове пресен черен хляб с мед, и сладки боровинкови пайове. Слугите вървяха напред-назад и доливаха чашите им с червено вино, а по нареждане на барона се носеха всякакви храни, за да задоволят ненаситните им апетити.

На масата имаше достатъчно храна, че да се нахрани цяла армия. Гледката на тримата, които се хранеха толкова отвратително, накара болките от глад в стомаха на Джилиън напълно да изчезнат. Не можеше да реши кой от мъжете е най-противен. Хю, с големи

стърчащи уши и заострена брадичка, издаващ грухтящи звуци, докато се храни, или Едуин, с тройната си брадичка и зли червени очички, който целия се бе изпотил, докато се мъчеше да глътне парчето месо в устата си. Тъпчеше се толкова настървено, сякаш храната пред него ще изчезне преди да е успял да се напълни стомаха, и когато спреше за миг да си поеме въздух, от лицето му се стичаха мазни струйки пот.

И тримата бяха пияни. Докато стоеше и ги гледаше, те пресушиха шест кани с вино, и в момента чакаха слугите да донесат още.

Тримата бяха като прасета пред хранилка, но Алфорд бе най-ужасният от тримата. От устните му висеше кожа от гълъб и когато налапа цяла плодова пита, сока от боровинките потече от двете страни на устата му и червената му брада стана черна. Прекалено пиян, за да мисли за маниерите или външния си вид, той нетърпеливо посегна за още една плодова пита.

Алек стоеше отляво на нея, близо до огнището, гледайки спектакъла без да издаде и звук. От време на време ръката му докосваше нейната. Колкото и да ѝ се искаше да го утеши, тя не смееше дори да го погледне, защото Алфорд я наблюдаваше отблизо. Ако покажеше дори лека загриженост към малкото момче, той щеше да го използва срещу нея.

Беше се опитала да подготви Алек, като му обясни, че преди да свърши всичко това, положението ще стане много лошо и го бе накарала да обещае, че каквото и да стане той трябва да запази мълчание. Докато Алфорд вярваше, че детето не разбира какво говорят, нямаше да се тревожи, щеше да говори открито пред него и може би щеше да каже с каква цел са го отвлекли.

Когато стомаха ѝ се преобърна от гледката на тъпчещите се като животни мъже и Джилиън вече не можеше да понася да ги гледа, тя се обърна към входа на залата. Знаеше, че като е била малка, вероятно е играела в тази зала, но не го помнеше. Имаше стар сандък до стената, близо до стълбището, и тя се зачуди дали е принадлежал на родителите ѝ, или Алфорд го е донесъл със себе си. Върху сандъка бяха нахвърляни карти на навити пергаменти, а близо до ръба бе кинжала. Алек ѝ бе казал, че воинът му го е взел и хвърлил върху сандъка. Подаръкът на момчето все още стоеше там. Можеше да види необичайната инкрустация на дръжката и гледката по някакъв

необичаен начин я успокои. Кинжалът бе подарък на Алек от неговия защитник Бродик.

Алфорд привлече вниманието ѝ като се оригна шумно. Тя погледна към него, докато той избърса устата си в ръкавите на лилавата си туника и после се облегна назад в стола си. Изглежда му бе трудно да държи очите си отворени и гласа му бе натезал и дрезгав, когато проговори.

— Какво да правя с теб, Джилиън? Противопоставяш ми се при всеки удобен случай. Не осъзнаваш ли, че искам най-доброто за теб?

Едуин избухна в налудничав смях. Хю се изкиска, докато посягаше към чашата си.

— Доста неприятности ми създаваш — обяви Алфорд. — Бях много толерантен към теб. Не ти ли позволих да заминеш далеч, когато беше малка? Признавам бях шокиран да видя каква красива млада жена си станала. Беше такова обикновено, безлично дете, трансформацията наистина е забележителна. Сега си много ценна, мила моя. Мога да те продам на търг и да спечеля цяло състояние. Тази перспектива плаши ли те?

— Изглежда ми отегчена, не изплашена — обяви Едуин.

Алфорд сви рамене.

— Наясно ли си, Джилиън, че ми се наложи да изпратя цял отряд воители, за да те взема от скъпите ти роднини? Чух, че чичо ти Морган не се е предал без бой, което ми е доста забавно, имайки предвид, че той е толкова стар и слаб. Знаеш ли, смятам, че от моя страна ще бъде акт на милосърдие, ако го избавя от мъките му? Сигурен съм, че ще оцени бързата смърт, вместо да линее ден след ден.

— Чичо ми не е нито слаб, нито стар — каза му тя.

Едуин се засмя. Джилиън трябваше да се пребори с невероятно силното желание да го удари. Милостиви боже, как ѝ се искаше да бе по-силна. Мразеше да се чувства толкова безсилна и изплашена.

— Остави чичо ми на мира, Алфорд — заповяда тя. — Той не може да ти навреди.

Той се държеше така, сякаш тя не е казала нито дума.

— Той се превърна в любящ родител, нали? Морган нямаше да се бие, за да те задържи, ако не те обичаше като роден баща. Да, той е също толкова упорит, колкото и ти — подигра се той. — Също така бях разочарован да чуя, за твоето неподчинение. Наистина доста ме

посрами. Очаквах веднага да се подчиниш на нарежданията ми. Аз съм твой повелител все пак и трябваше да дойдеш тичешком при мен. Просто не разбирам съпротивата ти. Не, не я разбирам — каза той. Спря, за да поклати глава, преди да продължи: — Това е твоя дом, нали така? Смятах, че ще си нетърпелива да се върнеш тук. Крал Джон реши Дънханшайер да е на твое име, докато се омъжиш. Тогава, разбира се, съпругът ти ще го управлява вместо теб.

— Така и трябва да бъде — обади се Хю.

— Все още не сте измолил кралят да ви даде Дънханшайер? — Джилиън не успя да скрие изненадата в гласа си.

— Не съм го искал — промърмори мъжът. — И защо да го правя? И без това е мой, тъй като аз съм твой настойник, от което следва, че контролирам всичко твое.

— Джон ли одобри да ми станете настойник? — попита тя, за да го подразни, защото знаеше, че краля не е дал това право на Алфорд.

Лицето на Алфорд почервения от гняв и той се намръщи към нея докато наместваше зле скроената си туника и викаше слуга да му долее още вино.

— Ти си толкова незначителна за краля, че вече е забравил за теб. Аз казвам, че съм ти настойник, и значи е така.

— Не, не е така.

— Алфорд е най-довереният поданик на краля — изкрещя Едуин. — Как смееш да му говориш с толкова неуважителен тон.

— Тя ме обижда, нали? — отбеляза Алфорд. — Харесва ли ти или не, Джилиън, аз съм твой настойник и съдбата ти е в моите ръце. Лично ще избира съпругът ти. Дори може самият аз да се ожена за теб — добави той безцеремонно.

Тя не си позволи дори да мисли за една толкова ужасяваща перспектива и продължи да гледа към Алфорд без да реагира по никакъв начин на заплахата му.

— Ти я обеща на братовчед ти — напомни му Хю — Чух, че Клифърт вече си прави велики планове.

— Да, знам, че му обещах, но кога съм спазвал думата си? — попита ухилен Алфорд.

Хю и Едуин се захиха така, че от очите им потекоха сълзи. Алфорд ги накара да замълчат като махна с ръка.

— Накара ме да загубя нишката на това, което смятах да кажа.

— Казваше на Джилиън колко разочарован си от неподчинението ѝ — напомни му Едуин.

— Да, точно така — каза той. — Наистина не може да продължаваме така, Джилиън. Аз съм мъж, който прощава... това е недостатъка ми... и не можех да не съжаля жалките нещастници, затова оставих поведението на чичо ти без отговор. Освен това ти простих, защото отказа да се върнеш у дома, когато те повиках.

Той отпи голяма глътка вино, преди да продължи:

— И как се отблагодари ти на моята доброта? Опита се да помогнеш на малкия дивак да избяга от мен. Като твой настойник просто не мога да подмина това твое неподчинение с лека ръка. Време е ти и момчето да се научите на смирение.

— Ако я набиеш, Алфорд, ще ѝ трябва време, за да се възстанови, преди да отиде, за да изпълни важното ти поръчение — предупреди го Едуин.

Алфорд пресуши остатъка от виното и викна слуга, за да му долее отново.

— Наясно съм с това — каза той. — Забелязал ли си, Едуин, как детето се крие зад Джилиън? Колкото е глупаво, то вярва, че тя би могла да го защити. Да му докажем ли колко грешни? Хю, тъй като ти се наслаждаваш на това, можеш да пребиеш момчето.

— Няма да го докоснете — меко изрече Джилиън. Думите ѝ бяха по-ефективни и от крясък, защото по обърканото изражение на Алфорд, бе сигурна, че го е хванала неподготвен.

— Няма ли?

— Не, няма.

Той затропа с пръсти по масата.

— Болката ще убеди момчето колко грешно е да се опитва да избяга. Освен това, вие двамата ми създадохте неприятности и наистина не искам да разочаровам Хю. Той наистина иска да нарани един от двама ви. — Алфорд се обърна към приятеля си. — Опитай се да не убиваш момчето. Ако Джилиън се провали, ще ми е нужно.

— Няма да докосвате детето — каза отново Джилиън, но този път гласа ѝ бе силен и недвусмислен.

— Ти ли ще приемеш боя вместо него? — попита Алфорд.

— Да.

Алфорд бе изумен от съгласието ѝ и бесен задето тя не изглеждаше изплашена. Куражът бе нещо чуждо за него и той никога не успя да разбере защо някои мъже и жени показват този странен феномен, а други не. Той не притежаваше този недостатък и никога не бе чувствал желание да прояви кураж. Храбрите хора го ядосваха. Той презираше всеки, който притежава черта на характера, която той самият нямаше.

— Ще направя това, което искам, Джилиън, и ти не можеш да ме спреш. Може ей сега да реша да те убия.

Тя сви рамене.

— Да, така е. Можеш да ме убиеш и не мога да ти попреча.

Той повдигна вежда и я изгледа. Беше му трудно да се концентрира, защото виното го унасяше и му се искаше да затвори очи за няколко минути. Вместо това отпи още една глътка.

— Намислила си нещо — каза той. — Нали така, Джилиън? Каква игра си позволяваш да играеш с господаря си?

— Не играя игра — отвърна тя. — Убий ме, ако желаш. Сигурна съм, че ще измислиш правдоподобно обяснение за пред краля. Но все едно, както току-що каза, остави ме сама за толкова много години, а сега изведнъж ме принуди да се върна. Очевидно искаш нещо от мен и ако ме убиеш...

— Да — прекъсна я той. — Искам нещо от теб. — Той се поизправи на стола си и я изглежда триумфално. — Имам прекрасни новини. След толкова години в търсене най-после открих сестра ти. Знаем къде Кристин се крие от мен. — Той наблюдаваше внимателно Джилиън и бе разочарован, когато тя не реагира на думите му. Завъртайки чашата в пръстите си, той се ухили. — Дори знам името на клана, който я защитава. Тя е при Макферсън, но не знам какво име използва сега. Едно момиче със сигурност ще познае сестра си. Затова искам да отидеш и да ми я доведеш.

— Защо не изпратиш воители да я открият? — попита тя.

— Не мога да изпратя хората си в планините на Шотландия, а тя се крие именно там. Тези диваци, ще избият хората ми. Разбира се, мога да поискам благословията на крал Джон и съм сигурен, че той ще ми даде цяла армия, но не искам да го забърквам в семейните ни проблеми. Освен това имам теб и ти можеш да свършиш това за мен.

— А ако откажа? — попита тя.

— Някой друг може да ми доведе Кристин — каза той. — Но ще бъде по-лесно, ако го направиш ти.

— А този другият дали ще успее да я разпознае?

— Планинеца, който ни донесе тази новина, знае новото име на Кристин — каза Хю. — Но имаше проблем с пратеника, който изпрати...

— Неотложен проблем — намеси се Едуин. — И не е сигурно дали ще пристигне до утре. Може да дойде след дни.

— Не се и съмнявам, че проблемът е неотложен — каза Хю и се наведе напред, за да може да погледне покрай Алфорд.

— Предателят нямаше да поеме риска да дойде от тук, ако не ставаше дума за нещо много важно. Явно според него риска си струва.

Едуин почеса тройната си брадичка.

— Ако набиеш момчето, Хю, планинеца може да се ядоса и да си поиска златото.

Хю се разсмя.

— Той иска момчето да бъде убито, стари глупако. Прекалено пиян си, за да следиш разговора. Стига да се каже, че сделката е сключена между планинеца и Алфорд. Както знаеш, постоянно се чуват слухове, че някъде е била видяна златната кутия и всеки път щом слуховете достигнат до краля, той изпраща воини да кръстосват кралството, за да я търсят. Държи да намери виновника за смъртта на неговата Ариана и да си върне съкровището, което изгуби преди толкова много години.

— Всички знаят, колко пъти се е разочаровал кралят от това, че не намира кутията — отбеляза Едуин. — Дори изпратил воини в низините на Шотландия, за да търсят информация.

Хю кимна.

— И докато Джон търси съкровището си, Алфорд търси Кристин, защото вярва, че тя знае къде е скрита кутията. Искане да докаже, че баща ѝ е откраднал съкровището. Алфорд също така изпраща вестноосци из цялата страна през всичките тези години да разпитват за Кристин...

— Но никой от вестноосците не се връщаше.

— Така е — съгласи се Хю. — Никой не искаше да дойде и да признае, че не е открил нищо, докато не се появи планинеца.

— Но каква сделка са сключили предателя и нашия Алфорд?

Хю погледна към барона, чакайки той да отговори, но Алфорд бе затворил очи и главата му бе отпусната на гърдите му. Изглежда бе изпаднал в пиянски сън.

— Никога не съм виждал барона толкова пиян — прошепна Хю на приятеля си. — Виж как виното го унесе.

Едуин сви рамене.

— И сделката? — подкани го той.

— Барона се съгласи да държи момчето за заложник и така да примами леърд Рамзи да дойде да го спасява. Така планинеца ще има възможността да убие леърда. Детето е само пионка. Когато играта свърши и леърд Рамзи е мъртъв...

— Момчето ще е изпълнило целта си.

— Точно така — съгласи се Хю. — Затова виждаш ли, ако го набия, това няма да наруши сделката с планинеца.

— Какво получава барона от всичко това?

— Планинецът даде на барона злато и още нещо — каза той. — Ще оставя на Алфорд да ти обясни. Ако той иска да знаеш, сам ще ти каже.

Едуин бе обиден, че е оставен настрана. Той вдигна вежди, поглеждайки към Алфорд. Баронът се изправи внезапно и изпсува. Тогава Едуин поиска да знае какво е получил приятеля му от сделката.

Алфорд отпи вино, преди да отговори.

— Той ми даде информация, по-ценна и от злато.

— Какво може да е по-ценно? — попита Едуин.

Алфорд се ухили.

— Казах ти, че ми даде името на клана където се крие Кристин и когато получи това, което иска, ще ми каже и името, под което се представя тя. Затова виждаш, че ако Джилиън се провали, планинеца ще ми помогне.

— Защо не ти го каза сега? Щеше да е много по-лесно, ако...

— Той нямам доверие на барона ни — изкиска се Хю. — Първо трябва да убият Рамзи. После се закле, че ще ни даде името.

Джалиън не можеше да повярва, че тези тримата говорят така открито пред нея. Бяха прекалено пияни, за да внимават какво говорят и тя се съмняваше, че на сутринта някой от тях ще помни и дума от това, което са казали сега.

Едуин и Хю явно мислеха, че кралят ще даде награда на Алфорд, и сега обсъждаха каква може да бъде тя. Беше благодарна, че те са толкова вгълбени в разговора си, защото щом чу, че планинеца скоро ще пристигне в Дънханшайер, сякаш пода се разлюля под краката ѝ. В стомаха ѝ се стегна възел и от паниката, която я връхлетя, младата жена залитна.

За щастие Алфорд бе зает да слуша приятелите си.

Знаеше защо се изплаши толкова силно. Мъжът щеше да каже на Алфорд, че са отвлекли погрешното момче и после господ да бъде на помощ на Алек. Времето им изтичаше. Алфорд се прозя шумно и я повика.

— О, Джилиън, забравих, че стоиш там. Та, какво говорихме? О, да — каза и се обърна към Хю: — След като Джилиън така услужливо поиска да замести момчето, можеш да започваш да я биеш. Но не докосвай лицето ѝ — предупреди той. — От опит знам, че костите на лицето имат нужда от много време, за да зараснат, а искам да я изпратя на път възможно най-скоро.

— А момчето? — попита Хю.

Алфорд погледна Джилиън, преди да отговори.

— Искам да пребиеш и него.

Тя избута Алек зад гърба си.

— Първо ще ти се наложи да ме убиеш, Алфорд. Няма да ти позволя да го докоснеш.

— Но аз не искам да те убивам, Джилиън. Искам да доведеш сестра си при мен. — Насмешката в гласа му бе преднамерена, защото искаше да ѝ покаже колко го забавляват жалките ѝ усилия да защити детето. Нима тя наистина смяташе, че желанията ѝ го интересуват? И как смееше да му дава заповеди и да му казва какво може и какво не може да прави. Естествено щеше да стане както той кажеше и щеше да ѝ даде ценен урок. Веднъж завинаги щеше да я научи колко незначителна е за него.

— Кълна ти се, ако нараниш момчето, няма да доведа Кристин.

— Да, да, знам — захили се Алфорд. — Вече изказа тази напразна заплаха.

Преднамерено опитвайки се да го накара да спре да обръща внимание на момчето, тя се засмя.

— О, знам великият ти план. Искаш да откриеш безценната кутия на крал Джон и смяташ, че тя е в Кристин, нали? Това искаш в действителност и мислиш, че ако я принудиш да дойде тук, тя ще вземе и кутията със себе си. Искаш да докажеш, че баща ми е убил любовницата на краля и е откраднал кутията. Смяташ, че ще те награди, като ти даде Дънханшайер. Не е ли това великият ти план?

Алфорд посегна към гърлото си, сякаш току-що нещо го е задавило. Полудял от гняв той скочи на крака. Столът му полетя назад и се блъсна в стената.

— Ти помниш кутията — изкрещя той, като заобикаляше масата и вървеше към нея, избутвайки Хю от пътя си. — Знаеш къде е скрита.

— Разбира се, че знам — излъга тя.

Още един неестествен писък отекна из залата, докато Алфорд тичаше към нея.

— Кажи ми къде е — заповяда той. — При Кристин е, нали? Знам... знам, че е при нея... онзи лудият Ектор ми каза, че баща ти ѝ я е дал. Сестра ти ми я открадна и ти знаеш... През цялото това време аз полудях да я търся... ти знаеш... през цялото това време си знаела. — Темперамента му избуха и той я удари с юмрук в брадичката, запращайки я на пода.

Беше извън всякакъв контрол. Коженият му ботуш разцепи нежната ѝ кожа. Обезумял той я риташе отново и отново, решен да я накара да крещи от болка, да я накара да съжалява, че е посмяла да крие тази тайна от него. През цялото това време е знаела, че кутията ще унищожи името на баща ѝ и ще му помогне да спечели Дънханшайер и наградата на краля. През всичките тези години кучката умишлено е крила тайната, за да го измъчва.

— Ще дам кутията на краля... аз ще я дам — нареждаше той, треперещ от възбуда. — Наградата ще бъде моя... моя... моя.

Замаяна от удара в лицето, Джилиън бе прекалено слаба, за да отвърне. Все пак обаче имаше достатъчно здрав разум да се завърти настрана и да се опита да се предпази с ръцете си. Гърбът и ръцете ѝ отнесоха повечето удари, но болката не бе толкова ужасяваща, колкото се надяваше Алфорд, тъй като тя почти бе изпаднала в безсъзнание и едва усещаше ритниците от обутите в ботуши крака на Алфорд.

Обаче в мига, в който Алек се хвърли върху нея, за да я защити, тя се свести напълно. Изпаднала в истерия тя изкрещя с цяло гърло и

го издърпа далеч от Алфорд. Обви ръце около него, прегърна го силно и се опита да го защити, хвана ръката му, стисна я и се замоли да я разбере, че иска от него да мълчи.

В момента целия гняв на Алфорд бе насочен към нея и тя се ужасяваше да не би детето да привлече вниманието му.

Вадички под се стичаха по лицето му, докато крещеше и изпълняваше наказанието ѝ. Но мъжа се изтощи много бързо, изгуби равновесие и падна по гръб на пода. Гледката развесели Хю и той избухна в смях. Едуин не искаше представлението да спира и крещеше на Алфорд да продължава. Ушите на Джилиън кънтяха и стаята се въртеше пред погледа ѝ, но тя бе загрижена само за това да успокои ужасеното момченце.

— Тихо — прошепна тя. — Тихо.

Като си помисли, че някой може да сложи ръка на устата му, за да го накара да мълчи, Алек доброволно спря да крещи. Само на милиметри от лицето ѝ, очите му бяха станали огромни от страх, но детето все пак кимна, за да ѝ даде да разбере, че ще пази тишина. Тя бе толкова доволна от него, че се насили да се усмихне.

— Стегни се, Алфорд — изкрещя силно Хю. Той избърса сълзите от бузите си, които се бяха появили, след като се насмя добре, и каза: — Няма да може да отиде никъде, ако я убиеш.

Алфорд погледна назад към масата.

— Да, да — промърмори той. — Трябва да се контролирам.

Той изтри потта от челото си, дръпна момчето далеч от Джилиън и я изправи на крака. От ъгъла на устната ѝ се процеждаше кръв и той кимна доволен, защото в замъгления ѝ поглед можеше да види, че ѝ причинил много болка, точно както искаше.

— Смейш да ме предизвикваш — промърмори той. — Можеш да виниш само себе си за болката, която изпитваш. Давам ти два дни да се възстановиш, след това ще напуснеш Дънханшайер и ще заминеш за Шотландските планини. Сестра ти се крие при клана Макферсън. Намери я — нареди той — и доведи нея и кутията.

Той пооправи туниката си, докато се връщаше към мястото си на масата и издърпа с гневно движение стола си. След като се настани, той нареди да му напълнят чашата с вино.

— Ако ме провалиш, Джилиън, мъжа, на който държиш толкова много, ще поеме последиците. Чичо ти ще умре от бавна, агонизираща

смърт. Кълна ти се, ще ме моли да сложа край на мъките му. И момчето ще умре — добави той след кратък размисъл. — Но ако доведеш Кристин и кутията при мен, обещавам ти, че ще оставя момчето живо, въпреки обещанието ми към планинеца.

— Ами ако може да доведе само едното? — попита Хю.

Едуин също се замисли над въпроса.

— Кое е по-важно за теб, бароне, Кристин или кутията на краля?

— Кутията, разбира се — отвърна Алфорд. — Но искам и кутията, и жената. Ако Джилиън не изпълни нарежданията ми, чичо ѝ ще умре.

Хю се наведе над масата, за да погледне към Джилиън. Похотта в погледа му я накара да се свие вътрешно. Той не откъсна очи от нея, докато говореше на Алфорд.

— Двамата с теб сме приятели от много време — каза той. — И не съм ти искал нищо... до сега. Дай ми Джилиън.

Алфорд бе изненадан и развеселен от молбата на Хю.

— Искаш подобна вещица в леглото си?

— Тя е лъвица и аз искам да я укротя — възрази той облизвайки устни от мисълта.

— Тя ще ти пререже гърлото, докато спиш — провикна се Едуин.

Хю изсумтя.

— С Джилиън в леглото ми, уверявам те, няма да спя. — Той посегна да я докосне, но тя отблъсна ръката му и направи крачка назад. Хю погледна надолу към детето, което се криеше зад нея.

Тя побърза да му отвлече вниманието и мъжът веднага забрави за детето, когато я чу да казва:

— Ти си отвратителен и слаб, Хю, почти те съжалявам. — Шокиран от злобата в гласа ѝ, той се пресегна и ѝ зашлеви шамар с опакото на ръката си. Тя му отвърна с усмивка.

— Остави я — нареди Алфорд, щом Хю отново вдигна ръка, за да я удари.

Той я изгледа за дълга минута, а после се наведе към нея и прошепна:

— Ще бъдеш моя, кучко. — После се обърна и се върна до мястото си на масата. — Дай ми я — отново каза на Алфорд. — Мога да я науча да се подчинява.

Алфорд се усмихна.

— Ще обмисля искането ти — обеща той.

Едуин обаче не се отказваше.

— Ако дадеш Джилиън на него, значи аз трябва да взема Кристин.

— Тя вече е обещана — каза Алфорд.

— Искаш я за себе си — обвини го Едуин.

— Не я искам за мен, обещал съм я на друг.

— На кой? — попита Едуин.

Хю се засмя.

— Има ли значение, Едуин? Алфорд никога не спазва думата си.

— Никога — озъби се Алфорд. — Но винаги има първи път.

Едуин се ухили, защото се успокои, и глупаво вярваше, че все още има шанс да спечели Кристин за себе си.

— Ако е на половина красива, колкото Джилиън, ще съм повече от доволен.

— Колко време ще дадеш на Джилиън да изпълни мисията си? — попита Хю.

— Трябва да се върне преди да започнат празненствата за жътвата.

— Но това време едва ли ще й стигне — възрази Едуин. — Ще й трябват поне седмица-две, за да стигне до клана, а там ако има проблеми и не може да открие Кристин...

Алфорд вдигна ръка, за да го накара да замълчи.

— Жалките ви притеснения за поведението на тази кучка ми докараха главоболие. Дръж си езика зад зъбите, докато обясня каквото искам да кажа. Джилиън? Само ако ти хрумне да намериш някой планинец, който да ти помогне да спасиш чичо си, знай това. Всички воители са предупредени, че дори да забележат планинец да се доближи до крепостта, трябва да убият Морган. Ще го държа за заложник, докато се върнеш. Ясен ли съм?

— Ами ако каже на Рамзи, че брат му не се е удавил и че е при теб? — попита Хю.

— Няма да каже — отвърна Алфорд. — Животът на момчето зависи от мълчанието й. Стига с тези въпроси — добави той. — Искам да говорим на по-значима тема, а именно какво ще правя с наградата на краля, след като му върна кутията. Вече няколко пъти му споменах,

че бащата на Джилиън и Кристин е откраднал кутията и е убил Ариана. Щом краля разбере, че кутията е била при Кристин, най-последно ще повярва, че съм казал истината.

Той махна на няколко воина да се доближат до него.

— Милата ни лейди не може да се изправи. Виждате ли я как се олюлява? Заведете нея и момчето горе. Заклучете я в старата ѝ стая. Виждаш ли колко загрижен съм за теб, Джилиън? Ще ти позволя да спиш в старото си легло.

— А момчето, милорд? — попита един от воините.

— Сложете го в стаята до нейната — каза той. — Нека да я слуша как плаче през нощта.

Воините побързаха да изпълнят нарежданията на своя лорд. Единият хвана Алек за ръката, а другият посегна към Джилиън. Тя се дръпна от него, надигна се, и бавно и мъчително се изправи на крака. С гордо вдигната глава тя се подпря на масата, докато стъпи стабилно на пода, след което направи внимателно една крачка. Когато се доближи до вратата, тя се спъна и падна върху сандъка.

Воините я изправиха и я завлякоха нагоре по стълбите. Джилиън обви ръце около наранените си ребра и простена, а Алек се хвана за полата ѝ, и тръгна нагоре по стълбите след нея. Младата жена се спъна два пъти, преди да успее да се задържи на крака. Издавайки тих звук, един от воините я вдигна на ръце и я понесе нагоре.

Болката в гърба ѝ стана непоносима, и тя припадна, преди да стигнат до стаята ѝ. Воинът я пусна на леглото и се обърна към детето, но Алек отказа да си тръгне. Той хапеше, дращеше и риташе мъжа, който се опитваше да го отдалечи от Джилиън.

— Остави го — предложи приятелят му. — Ако ги оставим заедно в една стая, ще можем да сложим само един страж пред врата. Момчето може да спи на пода. — Двамата мъже напуснаха стаята и заключиха вратата след себе си.

Алек се качи на леглото до Джилиън и я прегърна. Ужасено, че тя ще умре и ще го остави само, детето заплака неутешимо. Измина доста време преди Джилиън да се свести. Болката бе толкова силна, че от очите ѝ потекоха сълзи. Тя изчака стаята да спре да се върти пред погледа ѝ и чак тогава се опита да се изправи, но болката изцеди силите ѝ и тя се срина на леглото, чувствайки се безсилна и победена.

Алек прошепна името ѝ.

— Всичко е наред. Най-лошото мина, Алек. Моля те, не плачи.

— Но ти плачеш.

— Ще престана — обеща тя.

— Ще умреш ли? — попита разтревожено момченцето.

— Не — прошепна тя.

— Много ли те боли?

— Вече се чувствам по-добре — излъга тя. — Поне вече сме в безопасност.

— Не, не сме — възрази то. — Утре ще...

— Утре ще бъде по-добре — прекъсна го тя. — Тук е тъмно, не мислиш ли? Защо не отидеш да дръпнеш пердето от прозореца, за да влезе малко светлина?

— Навън почти се стъмни — каза то, като скочи от леглото и изтича до прозореца, за да изпълни молбата ѝ. Златни ивици слънчева светлина проникнаха през прозореца и като копринени знамена развети от нежен летен бриз, се разляха из стаята. Светлината затанцува по каменния под. Джилиън можеше да види пращинки прах да танцуват из въздуха, можеше да помирише плесента покриваща завивката на леглото и се зачуди от колко ли време тази стая стои заключена. Дали тя е била последният човек, спал в това легло? Беше малко вероятно. Алфорд обичаше да се весели и със сигурност Дънханшайер е бил посещавам от доста гости, откакто я прогониха от тук.

Алек се качи на леглото до нея и хвана ръката ѝ.

— Слънцето залязва. Спа ужасно дълго време и не можех да те събудя. Изплаших се — призна детето. — И знаеш ли какво?

— Не, какво?

— Утре наистина ще стане по-лошо, защото чух барона да казва, че планинеца идва утре.

— Да, и аз чух. — Тя сложи ръка на челото си и затвори очи. Помоли се на господ да ѝ помогне да възстанови силите си... и то бързо... защото времето им изтичаше.

— Планинецът ще е тук утре или вдругиден — възбудено заобяснява Алек. — Ако ме види, ще разбере, че не съм Мичъл. Тогава сигурно ще каже, че са заловили грешното момче.

Докато се бореше да седне, тя мислеше за тревогите му.

— Сигурна съм, че той вече знае, че ти не си Мичъл. Може би това е неотложната вест, която носи на барона.

Детето се намръщи толкова съсредоточено, че чак луничките по носа му се сляха.

— Може би иска да им каже нещо друго.

— Не мисля така.

— Не искам да ме оставяш.

— Няма да те оставя — обеща тя.

— Но барона ще те отпрати.

— Да — съгласи се тя. — Но ще те взема със себе си. — Детето очевидно не ѝ вярваше. Тя погали ръката му и се насили да се усмихне. — За нас няма значение дали планинеца ще дойде тук или не, макар че бих искала да го видя.

— Защото е предател?

— Да.

— И тогава ще можеш да кажеш на татко и на Бродик, дори на Рамзи, как изглежда предателя?

Сега Алек изглеждаше много щастлив, затова тя се съгласи бързо.

— Да, точно така. Ще кажа на баща ти как изглежда предателя.

— И на Бродик и на Рамзи, нали?

— Да.

— Тогава знаеш ли какво ще стане? Ще го накарат да съжалява, че е станал предател.

— Да, сигурна съм, че ще го сторят.

— Как така не ни е грижа дали планинеца ще дойде, или не?

— Не ни интересува, тъй като ще си тръгнем от тук още тази нощ.

Очичките му се уголемиха от почуда.

— По тъмно?

— Да, по тъмно. Да се надяваме, че луната ще ни води. — Нетърпението му бе толкова необуздано, че той скочи от леглото.

— Но как ще го направим? Чух, че войните заключиха вратата, когато излязоха и със сигурност са оставили някой на пост отвън в залата. Това си прошепнаха, защото не искаха да ги чуя.

— Все пак, ще се махнем от тук — каза тя.

— Но как?

Тя посочи към другия край на стаята.

— Дватамата с теб ще минем през онази стена.

Усмивката му изчезна.

— Не мисля, че можем да го направим.

Звучеше толкова нещастен, че я досмеша. Тя осъзна, че въпреки болката, изпитва вълнение, тъй като нямаше да ѝ се наложи да остави детето на милостта на Алфорд. Беше чист късмет, че Алфорд не нареди да отдалечат детето от нея и тя смяташе да се възползва максимално от грешната му преценка.

Не можа да устои да дръпне Алек към себе си и да го прегърне.

— О, Алек, Бог със сигурност бди над нас.

Той се остави да го целуне по челото и да отмести косата, падаща в очите му, преди да се отдръпне от прегръдката ѝ.

— Защо мислиш, че Господ бди над нас? — Беше прекалено нетърпелив, за да дочака отговора ѝ. — Господ ли ще ни помогне да минем през стената?

— Да — отвърна тя.

Детето поклати глава.

— Мисля си, че баронът те е повредил като те удари. Мисля, че си полудяла.

— Не, не ме е повредил. Той ме ядоса. Много, много ме ядоса.

— Но, Джилиън, хората не могат да минават през стените.

— Ще отворим една тайна врата. Преди, когато бях малко момиче, това беше моята стая — каза му тя. — Стаята на сестра ми беше точно до моята и когато се изплаших, или ми станеше самотно, аз отварях вратата към тайния проход и отивах в нейната стая. Баща ми, много се разстройваше, когато го правех.

— Защо?

— Защото прохода трябваше да се използва само при спешни случаи и не искаше друг да разбере за съществуването му, нито дори верните му слуги. Моята камериерка Лис знаеше за тайния проход и ми разказваше как почти всяка сутрин намирала леглото ми празно. Лис се досетила, че трябва да има скрита врата, тъй като знаела, че се страхувам от тъмното и не бих излязла в коридора през нощта. Виждаш ли сандъка до стената? Баща ми го сложи там, за да ме обезкуражи да използвам скритата врата. Знаеше, че сандъкът е

прекалено тежък, за да го преместя, но Лис ми каза, че съм се промушвала зад него, за да се добера до вратата.

Очичките на детето се разшириха изумено.

— Не си се подчинила на баща си?

— Така изглежда — отвърна му тя.

Детето намери думите ѝ за много забавни и се смя, докато от очите му не потекоха сълзи. Загрижена, че стражата може да чуе звука, тя сложи пръст пред устните си, давайки му знак да пази тишина.

— Но ако прохода води до стаята на сестра ти — прошепна то — как ще се измъкнем от там?

— Също така прохода води надолу до тунелите под замъка. Ако не се е срутил, ще ни отведе извън стените.

— Може ли тогава да тръгваме? Моля те? — попита то.

Тя поклати глава.

— Трябва да изчакаме барона да си легне. Той изпи толкова много вино, че със сигурност ще припадне много скоро. Освен това, може да изпрати слугите да ни проверят, преди падането на нощта, и ако не сме тук, ще вдигнат тревога.

Алек сплете пръсти в нейните и стисна ръката ѝ. През цялото време гледаше към стената, чудейки се как се отваря вратата. Когато се обърна към Джилиън, се бе намръщил.

— Ами ако барона е запечатал вратата.

— Тогава ще измислим друг начин за бягство.

— Но как? — Тя нямаше ни най-малка идея, но знаеше, че трябва да изведе Алек от Дънханшайер преди да пристигне планинеца.

— Може да примамим стражата вътре...

Във вълнението си, детето я прекъсна.

— Мога да го ударя по главата и да го поваля на пода — каза то, и разигра плана си, като удари с малкото си юмруче по леглото. — Ще го накарам да кърви — увери я то. — И ако застана върху сандъка, може дори да успее да взема меча му и после знаеш ли какво? Мога да го порежа и да го накарам да се разплаче. Много съм силен — похвали се то.

Наложил ѝ се да се пребори с желанието отново да го прегърне и не посмя да се усмихне, за да не помисли детето, че му се присмива.

— Виждам колко си силен — каза тя.

Малкият се ухили от удоволствие заради похвалата ѝ и повдигна рамене кимайки. „Дали всички малки момчета са толкова кръвожадни във фантазиите си, като това?“, зачуди се тя. В една минута плачеше и се притискаше към нея, а в следващата радостно планираше страховито отмъщение. Тя нямаше никакъв опит с децата... Алек бе първото, с което общуваше... и тя се чувстваше доста невежа по въпросите касаещи малчуганите. И все пак в същото време изпитваше силно чувство да го защитава. Той беше малкото момченце, което спаси от смъртта, и в ума си все още смяташе, че Алек е в опасност.

— Боли ли?

Тя премигна.

— Кое дали боли?

— Лицето ти — отвърна то и посегна, за да докосне страната ѝ.
— Подува се.

— Малко наболява, това е всичко.

— Как получи белега под брадичката си?

— Паднах по едни стълби. Стана преди много време. — Тя потупа леглото до себе си и каза: — Защо не легнеш до мен и да опитаме да поспим малко.

— Но навън е все още светло.

— Да, знам, но през цялата нощ ще вървим — обясни тя. — Сега трябва да опиташ да поспиш.

Детето се доближи до нея и сложи ръце на раменете ѝ.

— Знаеш ли какво?

— Какво?

— Гладен съм.

— По късно ще намерим нещо за ядене.

— Ще откраднем ли храната? — По изражението му, тя разбра, че детето чака с нетърпение да направят именно това.

— Да крадеш е грях.

— Така казва и мама.

— И е права. Няма да крадем нищо. Просто ще заемем това, от което имаме нужда.

— Може ли да заемем кон?

— Ако имаме достатъчно късмет и намерим някой здрав кон и ако няма кой да ни спре, тогава да, ще заемем един кон.

— Могат да те обесят за кражбата на кон.

— Това е последната ми грижа — каза и седна на леглото. Всеки милиметър от тялото ѝ я болеше и не можеше да си намери удобна поза. Тя плъзна ръка по тялото си, усети пробождане и едва тогава се сети за изненадата, която бе подготвила за Алек.

— Имам нещо за теб — каза тя. — Затвори очи.

Детето застана на колене пред нея и стисна очи.

— Какво е?

Тя извади кинжала. Нямаше нужда да му казва да погледне, защото той вече надничаше. Радостта в очите му почти я разплака.

— Кинжалът на Бродик — прошепна детето с благоговение. — Как го намери?

— Ти ми каза, къде е — напомни му тя. — Взех го от сандъка, когато излязох от залата. Дръж го в канията, за да не се порежеш без да искаш.

Детето бе прекалено щастливо, че отново има своето съкровище, че обви ръце около тила на Джилиън и я целуна по бузата.

— Обичам те, Джилиън.

— И аз те обичам, Алек.

— Вече мога да те защитавам, защото имам ножа си.

Тя се усмихна.

— Тогава ти ли ще бъдеш моя герой?

— Не — изкиска се детето.

— Защо не?

То се отдръпна от нея и ѝ каза това, което бе повече от очевидно.

— Защото съм малко момче. Но знаеш ли какво?

— Не, какво?

— Ще ти намерим един.

— Герой ли?

Момченцето кимна.

Тя поклати глава.

— Не се нуждая от защитник — каза му тя.

— Но ще имаш един. Дори може да помоля Бродик.

— Злият мъж ли? — пошегува се тя. Детето отново кимна. Тя се засмя меко. — Не мисля...

— Ще попитаме Бродик — каза то, решително. — И знаеш ли защо?

— Не, защо?

— Защото се нуждаеш от него.

ГЛАВА 4

Те не харесаха вестта.

Четирима от елитните стражи на леърд Бюканън бяха обградили младият воин на Макдоналд и се бяха навели над него, като отмъстителни гаргойли, докато момчето им предаваше важното си съобщение, забило поглед в ботушите си. Трима от воините останаха напълно безмълвни след вестта. Аарон, Робърт и Лиъм се възмутиха още в мига, в който забелязаха пратеника на леърд Макдоналд. Всички от клана Бюканън знаеха, че леърда на пратеника е подъл, лъжлив кучи син, и затова отказваха да повярват на думите му. Четвъртият воин на Бюканън, Дилън, смяташе точно обратното.

И той, разбира се, вярваше, че леърд Макдоналд е подъл, лъжлив кучи син, но все пак бе заинтересован от съобщението и искаше да чуе повече по въпроса.

Аарон, най-прямия в групата воини на Бюканън, поклати глава в отрицание и се приближи, заповядвайки на пратеника да повтори всяка своя дума.

— Така е както ви казах — настоя младия воин на Макдоналд.

— Тогава го повтори — заповяда Аарон, умишлено приближавайки се към мъжа, за да го гледа в очите. — Дума по дума искам да чуя това съобщение отново.

Воинът на Макдоналд се почувства като заек хванат в капан. Робърт стоеше зад него, Дилън пред него, а Аарон и Лиъм от двете му страни. Всички воини на Бюканън бяха поне с две глави по-високи от него и само с теглото си можеха да го смачкат.

Той се обърна към воина, който му нареди да повтори и се опита да постави малко дистанция между тях.

— Има една млада дама, която настоява да се види с вашия леърд. Тя чака в дървената църква в близост до земите на Лен. Тя твърди... че е...

Тъмните погледи на воините ужасиха момчето и то не можа да продължи. Обърна се към Дилън и направи крачка назад, опитвайки се

да избяга от пламтящия му поглед, но се блъсна във война наречен Черният Робърт.

— Съобщението ми е само за ушите на Бродик — възрази младия воин.

— За теб е леърд Бродик, кутренце — изръмжа Лиъм.

— Да... да, леърд Бродик — заекна война. — Прекрачих правомощията си.

— Да, така е — промърмори Робърт зад него. Дилън пристъпи напред, за да разпита пратеника. Вече бяха повикали Бродик в голямата зала, но той все още не бе дошъл, затова командирите на елитната стража на Бюканън решиха да се заемат с разпита на пратеника. Той знаеше, че воинът на Макдоналд е изплашен, затова скръсти ръце зад гърба си, знак, че няма да го нарани, и нетърпеливо го зачака да се успокои.

— Продължи със съобщението си — нареди Дилън.

— Дамата твърди, че е неговата булка — избъбри уплашеният младеж. — И настоява леърда да я отведе до дома си където да може да се настани.

Робърт побутна война, за да привлече вниманието му, и без да иска го тласна силно напред. Младежът се блъсна в Дилън, който не помръдна нито на милиметър, бързо се изправи и се обърна, за да погледне война.

— Не лъжа — настоя той. — Повтарям само това, което ми казаха.

— Как ти е името? — попита Робърт. Помисли си, че безобидния въпрос ще успокои момъка и бе изненадан от реакцията му. Той реагира като ужасена девойка.

— Хенли — каза той въздишайки, благодарен, че е успял да си спомни името си. — Името ми е Хенли.

Дилън изиска вниманието на Хенли като отново го завъртя към себе си. Пратеникът бързо се подчини, замаян от това да бъде въртян между тези гиганти. Опита се да се концентрира върху командира на Бюканън, но му беше трудно, тъй като останалите трима умишлено го притискаха.

— Защо Макдоналд е изпратил едно хлапе да ни донесе съобщението? — попита Дилън.

Адамовата ябълка на Хенли подскочи надолу и нагоре, когато младежа преглътна. Не искаше да влиза в конфликт с командира като започне да му обяснява, че е мъж, а не момче, затова каза:

— Моят леърд смята, че по-млад воин ще има по-голям шанс да оцелее, след като избухне темперамента на леърда ви. По време на битки всички сме ставали свидетели на невероятната сила на вашия леърд. Много се кълнат, че са виждали как побеждава врага само с едно завъртане на китката си. Освен това сме чували, че не е... мъдро... да го ядосва човек. Леърд Макдоналд не се срамува да признае, че се страхува от вашия леърд.

Дилън се усмихна.

— Респектиращ страх?

Хенли кимна.

— Моят леърд също така каза, че Бродик...

Лиъм шамароса силно пратеника, пращайки го към Робърт. Воинът не помръдна, но Хенли се почувства така, сякаш се е блъснал в каменна стена. Той се обърна към Лиъм, желаейки с цялото си сърце, когато някои от воините иска да привлече вниманието му, просто да каже името му, а не да го блъска и удря.

— Бродик за теб е леърд Бродик — напомни му Лиъм.

— Да, леърд Бродик — бързо се съгласи Хенли.

— И казваше? — подкани го Аарон.

Хенли се обърна, за да му отговори.

— Моят леърд каза, че леърд Бродик е благороден мъж, и че не би нападнал невъоръжен мъж. Аз не нося оръжие.

Хенли бе принуден да се обърне, когато Дилън каза:

— А твоят леърд каза ли ти, че Бродик е разумен?

Хенли знаеше, че ако излъже воините ще разберат.

— Не, каза точно обратното — призна той.

Дилън се засмя.

— Честността ти, ти спаси кожата.

Аарон проговори, принуждавайки пратеника отново да се обърна.

— Не убиваме вестоносци — каза той.

— Освен, разбира се, ако не харесаме съобщението — ухили се Робърт.

Хенли се обърна, за да го погледне.

— Има и още — каза той. — Сигурен съм, че останалото много ще ядоса леърда ви. — Колкото по-бързо предадеше съобщението си, толкова по-бързо щеше да се махне от тук. И ако Господ се смилеше над него, щеше да е далеч, когато Бродик най-после се появи.

Леърда се намираше на тренировъчния полигон, когато го повикаха, и бе доста раздразнен заради прекъсването, но щом чу, че вестта е спешна, сърцето му се изпълни с надежда, че Иън Мейтланд му праща вест, с която да му съобщи, че синът му Алек е намерен. Гавин, още един верен страж на Бродик, попари всичките му надежди, като му съобщи, че пратеника е носил плейда на клана Макдоналд. Разочарованието го раздразни и ядоса. Той се обърна към Гавин и му каза:

— Утре се връщаме при водопадите и отново ще претърсим всичко. Смяташ ли да спориш отново с мен за това, Гавин?

Воинът поклати глава.

— Не, знам, че няма смисъл да споря с теб, леърд. Докато със сърцето си не приемеш, че детето е мъртво, ще продължа да търся, когато заповядате.

— Вярваш ли, че Алек се е удавил?

Гавин въздъхна.

— Истината е да, вярвам го.

Бродик не можеше да вини приятеля си за честността му. Той продължи към залата с Гавин до себе си.

— Бащата на Алек го научи да плува — отбеляза той.

— Но ако Алек е ударил главата си в скалата, както показваше кръвта, значи е бил в безсъзнание, когато е паднал във водата. Освен това, дори на възрастен мъж, ще му е почти невъзможно да оцелее след падане от водопадите.

— Нито Иън, нито аз вярваме, че Алек е мъртъв.

— Леърд Мейтланд оплаква сина си — каза Греъм. — След време ще приеме смъртта му.

— Не — възрази Бродик. — Докато не погребем тялото му, нито един от нас няма да повярва, че е мъртъв.

— Току-що бе избран за негов закрилник — каза Греъм. — Може би това е още една причина, поради която не можеш да се примириш.

Като негов защитник...

— Защитник, който се провали — прекъсна го грубо Бродик. — Трябваше да отида на фестивала. Трябваше да го наглеждам. Дори не знам дали Иън е дал на Алек моят кинжал и дали момчето знае... — Той поклати глава, опитвайки се да не мисли за това. — Отиди и поеми тренировката. Аз ще дойда веднага щом изслушам пратеника на Макдоналд.

В залата настана тишина, когато той отвори вратите и влезе. Хенли чу звука от ботушите на Бродик и затвори очи. Паниката му бе толкова силна, че младежът едва не припадна, и му бе нужен всичкият кураж, който притежаваше, за да остане на място, вместо да хукне да се спасява.

— Гледайте съобщението да е наистина важно. Къде е воинът на Макдоналд? — Думите на Бродик прокънтяха из залата.

Дилън кимна на воините, обграждащи пратеника.

— Отдръпнете си, за да може Бродик да изслуша важната вест, която му носят — нареди той. Опита се да бъде сериозен, но знаеше, че напълно се е провалил.

Бродик застана до Дилън, с лице към пратеника. Хенли усети как тялото му затрепери още по-силно, защото застанали един до друг, двамата воини бяха ужасяващо страшни. Леърда на клана Бюканън бе дори по-висок от своя командир. Бродик бе гигант, със здрави, изпъкнали мускули на раменете, ръцете и краката, свидетелстващи за суровата му, нечовешка сила. Кожата му бе бронзова, а дългата му коса — руса. Очите му бяха насочени към Хенли с поглед, толкова напрегнат и пряк, че младия мъж се почувства така, сякаш гледа в очите на лъв, който го смята за своята вечеря.

Да, а той бе в бърлогата на лъва, и господ да му е на помощ, предстоеше му да предаде втората част от съобщението.

Преди Дилън бе ужасил Хенли, но сега, докато командира стоеше до леърда си, вече не изглеждаше толкова заплашителен. На външен вид Дилън бе пълна противоположност на Бродик, тъй като косата му бе тъмна, като нощта.

На размер бяха равни и все пак неговото излъчване не бе толкова заплашително.

— Да чуем това важно съобщение — заповяда Бродик.

Хенли трепна. Осъзна, че му е невъзможно да издържи погледа на леърда, затова страхливо насочи поглед към върховете на обувките си и повтори дума по дума съобщението, което бе научил.

— Една дама... тя ви моли да дойдете и да я вземете от църквата Сейнт Томас, която се намира близо до земите на Лен и дамата, тя... изисква — да, изисква — да я отведете до дома си. — Хенли посмя да погледне към Бродик, за да види реакцията му, и му се прииска да не бе толкова любопитен и да бе продължил да си гледа към обувките. Намръщаното изражение на лицето на леърда накара кръвта на младежа да втурне към слепоочието му и той се замоли на господ да не посрами клана Макдоналд като припадне.

— Тя? — попита тихо Бродик.

— Кажу му — нареди Дилън.

— Вашата булка — избъбри Хенли. — Дамата е вашата булка.

— Жената твърди, че е моя булка?

Хенли кимна.

— Да, така каза.

— По дяволите — каза Дилън.

— Не, исках да кажа, че тя твърди... Тя ми каза да кажа точно тези думи. Леърд, вестта ми, разсърди ли ви? — Той задържа дъха си, докато чакаше отговора. Младежът вярваше, че всички клюки за Бродик са истина и смяташе, че съдбата му зависи от отговора на леърда.

— Зависи от жената — каза Аарон. — Знаеш ли дали е хубавка?

Не само че Хенли отговори на воина, но дори в гласа му проблесна гняв, докато отвърщаше.

— Тя не е някоя обикновена жена. Тя е дама, нежна дама.

— И как е името на тази нежна дама? — попита Робърт.

— Бюканън — отвърна Хенли. — Тя се нарича лейди Бюканън. — Той си пое дълбоко дъх и каза: — Би трябвало да е съпругата на леърда ви, защото е много подходяща. И вярвам, че бе искрена.

— Очевидно ти е завъртяла главата — намеси се Аарон. — Но ти си момче, а момчетата лесно се захласват.

Хенли игнорира критиката и насочи вниманието си към леърда.

— Мога ли да говоря честно и да ви кажа всичко, което знам?

Бродик даде позволенията си, но Дилън класифицира позволенията на леърда си.

— Само докато ни казваш истината.

— Да, само истината — обеща Хенли. — Бях на път за дома си в низините, когато бях спрял от мъж, който изглежда бе фермер. По гласа му личеше, че е англичанин. Бях изненадан, защото е нечувано англичанин да се разхожда из планините без стража и без да му бъде позволено да навлиза в земите ни. Помислих, че мъжът е много нагъл, но промених мнението си, щом чух за благородната му задача.

— Каква беше благородната му задача? — попита Аарон.

— Той и брат му защитаваха една дама.

— Само двама мъже са защитавали това съкровище? — подигра се Робърт.

Хенли игнорира коментара му и се изправи срещу леърда като изрече най-богохулните слова.

— Леърд, вашата булка е англичанка.

Лиъм, най-тихият от групата изкрещя толкова силно, че накара Хенли да подскочи. Робърт започна да бълва проклетия, Аарон поклати отвратено глава, а Дилън не успя да скрие гримасата си. Бродик явно бе единственият, който не се впечатли от думите на пратеника. Той вдигна ръка, карайки всички да млъкнат и кимна на пратеника да продължи.

— В началото не знаех за дамата — обясни Хенли. — Англичанина ми каза, че името му е Уолдо, и ме покани да вечерям с него. Каза ми, че леърда на Лен му е позволил да премине през земите му и че семейството на жена му са далечни роднини на клана. Приех обяснението му, защото не виждах причина да ме лъже, и тъй като бях много гладен, приех предложението му да вечерям с него. Беше приятен човек... за англичанин. След като се наядохме, каза, че е много любопитен за клановете на север. Знаеше доста за повечето кланове и на праха на земята ме помоли да му нарисувам къде точно се намира всеки клан.

— От кой клан се интересувахте? — попита Бродик.

— Интересувахте се от клановете Синклер и Макферсън — каза Хенли. — Но най-вече се интересувахте къде се намира клана Мейтланд и къде е вашият клан, леърд. Да, изключително много се интересувахте къде се намира Бюканън. Сега като се замисля, изглеждаше разочарован, че клана Мейтланд се намира толкова на север. Обаче се усмихна, когато му показах къде се намира вашата

земя, и че вие граничите със Синклер, които от своя страна граничат с Мейтланд. Трябваше да го попитам защо е толкова доволен от информацията, но не го направих.

— А попита ли го защо се интересува от нашия клан? — поиска да узнае Дилън.

Хенли трепна, долавяйки гнева в гласа на воина.

— Да, попитах го — отговори той. — Уолдо ми каза, че иска да знае кой ще му позволи да мине през земите му и кой не. Казах му да се обърне и да се върне там откъдето идва, защото никой от клановете няма да му позволи да минава през земите му.

— Кога ти каза за жената? — попита Аарон.

Хенли имаше дързостта да го поправи още веднъж.

— Тя е дама.

Аарон извъртя очи.

— Така казваш ти — отвърна той. — Сам трябва да се убедя дали е така.

— Продължавай с тази твоя приказка — заповяда Дилън.

— След като бях начертал карта на клановете за Уолдо, той ме попита дали знам за воин на име Бродик.

— За теб е леърд Бродик — срязва го Лиъм.

Хенли побърза да кимна.

— Само повтарям думите на фермера — защити се той. — Търсеше вашият леърд Бродик. Аз му обясних, че знам кого търси. Обясних му, че сега се нарича леърд Бродик. Той зададе много въпроси за вас, леърд, но най-се интересуваше от това, дали сте... честен. Казах му, че вие сте най-почтеният мъж наоколо, и тогава той ми изповяда причината да дойде в планините. Каза, че придружава вашата булка.

— Тогава ли се появиха воините, изпратени от баща й.

— Не — отвърна Хенли. — Само двама пътуваха с дамата — ни повече, ни по-малко. Двама братя и то доста възрастни, за да изпълняват това задължение. Огледах се за други воители, но нямаше никой.

— Какъв е този баща, който изпраща дъщеря си на път само с двама старци? — попита Аарон.

— Нямаше други хора — настоя Хенли. — Да, възрастни са, приближават четиридесетте си години, но все пак са успели да я доведат до земите на Лен, което си е доста навътре в планинска Шотландия.

Братята бяха много защитнически настроени към нея. Не ми позволиха да я видя, но казаха, че е вътре в църквата. Дадох ми съобщението, което да ви предам и се опитаха да ме отпратят с обещанието, че ще ме възнаградите богато. Но аз не искам нищо от вас — побърза да добави, — защото вече ме възнаградиха.

— И с какво? — попита Робърт.

— Видях дамата и говорих с нея. Нито един дар не може да се сравни с това. — Лиъм изсумтя шумно, но Хенли го игнорира. — Смейте се колкото искате, но само след като я видите, ще разберете.

— Разкажи ни за нея — нареди Аарон.

— Извика ме през отворения прозорец, когато тръгнах да си ходя. Бях обещал, че ще поискам разрешение от леърда си, да ви предам съобщението, но честно да си кажа, надявах се леърд Макдоналд да не ми позволи, защото не горях от нетърпение да дойда тук.

— Карай по същество — нареди Дилън.

Командирът бе любопитен заради реакцията на Бродик, тъй като леърда им до сега не бе задал нито един въпрос. Той изглеждаше само леко отегчен от новината, че една англичанка се представя за негова булка.

Хенли прочисти гърлото си и продължи:

— Дамата ме извика и аз скочих от коня си и побързах да отида до прозореца преди Уолдо и брат му да успеят да ме спрат, защото бях много любопитен да я видя и да чуя какво има да ми каже.

Пратеникът спря, за да си припомни ясно този вълшебен момент. Цялото му излъчване се промени за едно мигване на очите и изплашеният мъж изчезна, за да се появи на негово място запленено от любов момче. Гласът му стана по-мек, докато разказваше за срещата.

— Видях я много добре и бях достатъчно близо, че да докосна ръката ѝ.

— И докосна ли я? — Гласът на Бродик бе мек и смразяващ.

Хенли обезумяло поклати глава.

— Не, никога не бях си позволил такава свобода — каза той. — С булката ви са се отнесли много жестоко, леърд — каза той. — Едната стана на лицето ѝ бе в белези, лилавите петна бяха от брадичката до скулата ѝ. Все още бе леко подута и забелязах наранявания по ръцете ѝ. Лявата ѝ ръка бе превързана от лакътя до китката и имаше кървави

следи по превръзката. Исках да попитам нежната дама как се е наранила така, но думите заседнаха в гърлото ми и ми бе невъзможно да проговоря. Можех да видя болката и тревогата в очите ѝ, прекрасните ѝ зелени очи бяха с цвета на хълмовете през пролетта и не успях да откъсна погледа си от тях — добави той, изчервявайки се. — В този момент повярвах, че виждам ангел.

Хенли се обърна към Аарон.

— Попитахте ме дали е хубавка, но няма думи, които да опишат булката на леърд Бюканън.

Лицето му се обагри в червено, когато добави:

— Дамата... тя е красива... да, тя може да е ангел, кълна ви се, тя е самото съвършенство.

Бродик се постара да скрие изражението си, докато воинът описваше англичанката. *Ангел, наистина*, помисли си той. *Ангел, който ръси лъжи.*

— Описахте ли колко е съвършена дамата на своя леърд и на останалите от клана ви? — попита Бродик.

— Да — призна Хенли. — Но не им казах цялата истина.

— Защо не? — поиска да узнае Робърт.

Хенли знаеше, че е най-добре да не обръща гръб на леърд Бюканън. Щеше да бъде сметено за обида, затова той не гледаше към Робърт, когато му отговори.

— Знаех, че ще отидат и ще я поискат за себе си, ако знаеха какво впечатление ми е направила. Казах истината на своя леърд, че двама англичани искат да ви донеса съобщение. Казах им, че искат да ви напомнят да отидете да вземете булката си. Моят леърд бе доволен от информацията и ме изпрати да ви донеса съобщението... но командира му поиска да узнае повече.

— Белчър те е разпитал? — попита Дилън.

— Да — отвърна Хенли.

— И какво му каза? — поиска да узнае Робърт.

— Той ме попита дали дамата е в планините и аз не исках и не можех да го излъжа. Казах му, че е тук, но не му казах къде — призна той. — Дадох дума на дамата, че ще кажа единствено на вас, леърд.

— Значи си излъгал, Белчър? — попита Дилън.

Хенли поклати глава.

— Не, не съм. Казах, че дамата е близо до владенията на Лен, но не му споменах за църквата.

— Значи дори сега, Белчър може да е на път да открадне жената на Бродик — промърмори Аарон.

— Няма да ви лъжа и ще ви кажа, че без съмнение Белчър претърсва земите на Лен, за да търси дамата ви. Всички в планините знаят колко много иска да ви превъзхожда, леърд, и ако може да открадне булката ви...

— Смее да посегне на това, което ни принадлежи — прекъсна го Лиъм, извън себе си от гняв при самата мисъл.

— Дори само един Макдоналд да я докосне, ще избием всички — изрече на глас Робърт това, което мислеха всички. — Не е ли така?

— Да, така е — съгласи се Лиъм.

— Не разбирате — каза Хенли. — Ако мъжете от моя клан я видят, няма да ги е грижа какво ще им стори вашият леърд. Ще бъдат прекалено заплени, за да мислят трезво.

Аарон побутна пратеника.

— Ти заплени ли си? — попита го той.

— Истината е, че да, заплени съм.

— Но не си я докосвал? — попита Дилън.

— Както казах на вашия леърд, не съм я докосвал и ценя прекалено много живота си, за да си позволя да ви лъжа. А и дори да не беше булката на вашия леърд, никога не бих си позволил да покажа неуважение към нея, като я докосна. Тя е най-нежната дама.

— Белчър няма да играе честно — промърмори Робърт.

Дилън се раздразни. Робърт, Аарон и Лиъм изведнъж се превърнаха в защитници на дамата.

— Преди няколко минути, бяхте раздразнени от новината — напомни им той. — Заради какво си променихте толкова бързо мнението.

— Макдоналд — отговори Робърт.

— Или по-точно: Белчър — намеси се Аарон.

— Дамата принадлежи на Бродик и никой друг няма да я има — реши Робърт.

Разговорът стана толкова нелеп, че Бродик се усмихна.

— Аз не съм предявявал претенции към нея — напомни той на воините си.

— Да, но тя е предявила своите претенции към теб, леърд — възрази Лиъм.

— И това решава всичко? — попита Дилън.

Преди някой да отговори, Бродик вдигна ръка, карайки ги да замълчат.

— Искам да задам още един въпрос на пратеника и бих искал да мога да чуя отговора му.

— Да, леърд? — попита Хенли и отново се разтрепери.

— Каза, че те е извикала до прозореца, говорила е с теб, но не каза какво е казала.

— Тя ми даде допълнително съобщение, което да ви предам.

— Молба? — попита Аарон.

Хенли се усмихна за първи път.

— Не, не беше молба, а заповед.

— Тя ми дава заповеди? — Бродик бе изумен от смелостта на жената.

Хенли си пое дълбоко дъх, надявайки се това да не е последният му, и каза:

— Тя ви заповяда да побързате.

ГЛАВА 5

Джилиън вече мислеше, че е сгрешила с този прибързан план. Двамата с Алек чакаха в изоставената църква почти двадесет и четири часа, а това време беше достатъчно леърда вече да е пристигнал, за да ги вземе.

Чувстваше се зле и знаеше, че ако сега седне, после вероятно няма да има сили да се изправи, затова вървеше напред-назад, докато мислеше над положението им.

— Много скоро трябва да се махнем от тук — каза тя на малкото момченце. — Просто не може да продължаваме да чакаме.

Алек седеше на стол с крака под тялото си и я гледаше.

— Не изглеждаш много добре, Джилиън. Болна ли си?

— Не — излъга тя. — Само се тревожа.

— Гладен съм.

— Току-що яде.

— Да, но повърнах.

— Защото яде прекалено бързо — отвърна му. Тя отиде в задната част на църквата където бе оставила платнената си чанта и кошницата с храна, която скъпите ѝ приятели, братята Хатауей, бяха откраднали заради нея. Погледна навън и видя Хенри да пресича поляната.

— Какво гледаш? — попита Алек.

— Братята Хатауей. Не знам какво щяхме да правим без тях. Преди много години те ми помогнаха да отида до дома на чичо ми. Бяха много смели. Нито един от двамата не се замисли дали да ми помогне отново. Трябва да намеря начин да им се отплатя — добави тя.

Тя подаде на Алек бучка сирене и парче черен хляб.

— Моля те, яж по-бавно този път.

Детето отхапа бавно от сиренето и хляба.

— Чичо Бродик ще пристигне много скоро, нали?

— Не забравяй маниерите си, Алек. Не е редно да говориш с пълна уста.

— Знаеш ли какво? — попита то, игнорирайки забележката ѝ.

— Не, какво?

— Не можем да тръгнем от тук, защото чичо Бродик ще се ядоса като дойде и не ни намери. Трябва да го изчакаме.

Тя седна на стола до него.

— Ще му дадем още един час, но само толкова. Става ли?

Детето кимна.

— Мразя да чакам.

— И аз — призна тя.

— Джилиън? Какво ще правиш, ако не успееш да намериш сестра си?

— Ще я намеря — възрази тя. — Трябва.

— Трябва да намериш и кутията — каза то. — Чух барона да ти го казва.

— Не знам. Кутията изчезна преди много години.

— Но ти каза, че знаеш къде е тя.

— Излъгах — отвърна му. — Само това успях да измисля, за да го накарам да те остави на мира. Баща ми даде кутията на сестра ми, за да я отнесе със себе си. Имаше един инцидент...

— Но защо въобще барона иска старата кутия?

— Тя е невероятно ценна и е ключът за разплитането на една мистерия, случила се преди много години. Искаш ли да ти разкажа историята?

— Страшна ли е?

— Само малко. Искаш ли да я чуеш?

Детето кимна нетърпеливо.

— Обичам страшните истории.

Тя се усмихна.

— Добре тогава, ще ти я разкажа. Случила се е преди Джон да стане крал...

— Той е бил принц.

— Да, бил е принц и е бил лудо влюбен в дама на име Ариана. Говори се, че била неземно красива...

— Красива колкото теб ли?

Въпросът му я изненада.

— Мислиш, че съм красива?

Той кимна.

— Благодаря ти, но Ариана бил най-красивата дама в кралството. Имала златиста коса, която блестяла на слънчевата светлина...

— Да не би да се е разболяла и да е умряла?

— Не, не се е разболявала, но е умряла.

— Да не би да е скочила от високо и да се е пребила като Ангъс?

— Не, тя...

— Тогава какво се е случило с нея?

Тя се засмя.

— Ако искаш да ти разкажа историята, спри да ме прекъсваш. Така, до къде бях стигнала? О, да, казвах, че принц Джон бил поразен от красивата жена...

— Какво значи „поразен“?

— Значи, че е бил заплепен от нея. Харесвал я е — обясни тя и побърза да продължи, когато забеляза, че момчето се кани отново да я прекъсне. — Тя била неговата първа истинска любов и той искал да се ожени за нея. Някога чувал ли си за кутията на Сейнт Колумба?

Детето поклати глава.

— Каква е тя?

— Кутия за бижута, принадлежала на Шотландия — обясни тя. — Преди много, много години свещените останки на Сейнт Колумба били поставени в кутията.

— Какво значи „останки“?

— Части от костите му — отговори тя. — Сега, както казах, останките му били поставени в кутията и шотландците ги носели със себе си по време на битките си.

— Защо са искали да носят кости с тях по време на битка?

— Вярвали са, че като ги носят със себе си, те ще им донесат късмет и ще победят враговете си.

— И печелили ли са?

— Вероятно да — каза тя. — Практиката да се носи кутията по време на битка, продължава и до ден-днешен. Но не носят кутията на всяка своя битка, а само на някои — добави тя.

— Ти от къде знаеш за кутията?

— Чичо ми Морган ми разказа за нея.

— Обзалагам се, че шотландците от низините носят кутия със себе си, а не планинците.

— Защо мислиш така?

— Защото планинците нямат нужда от кутии, когато се бият. Те винаги печелят защото са по-силни и по-зли. Знаеш ли какво казва чичо ми Енис?

— Не, но съм сигурна, че казва нещо възмутително.

— Казва, че когато английската армия види към тях да се задават трима планинци, всички хвърлят оръжието и хукват да бягат като подплашени зайци.

— Не всички англичани са като барона. Повечето са доста смели — възрази тя.

Той не се интересуваше от думите ѝ за англичаните.

— Няма ли да ми разкажеш какво се е случило с хубавата дама и крал Джон? — попита то и се изплю на земята.

Тя предпочете да не обръща внимание на грубите му маниери и продължи с историята.

— Джон харесал историята за кутията на шотландците и решил и той да си създаде една. Той упълномощил своя занаятчия...

— Какво значи „упълномощил“?

— Наредил на занаятчията — поправи се тя — да направи красива кутия за бижута. Джон винаги обичал да е най-умният и най-хитрият, затова решил само той да знае как се отваря кутията. На занаятчията му отнело повече от година да измисли дизайна и да направи кутията и когато тя най-после била готова, я изпратил със стража при краля. Било невъзможно да се каже коя е горната и коя е долната част на кутията, защото на пръв поглед не се виждало къде е ключалката ѝ. Отвън цялата била покрита със злато и със сапфири, сини като лятното небе, и смарагди зелени като...

— Очите ти? — нетърпеливо предположи детето.

— Имало и рубини, червени като...

— Червени като кръвта?

— Може би — каза тя. — Всичките прекрасни бижута били вградени в златната инкрустация. Само Джон знаел правилният начин, по който да отвори кутията.

— Това не е вярно. Мъжът, който я е направил, също знаел как да я отвори.

— Точно това осъзнал и Джон — каза тя — И тогава сторил нещо ужасно. Наредил занаятчията да бъде убит.

— Дали крал Джон... — започна детето, но спря, за да се изплюе на пода, преди да попита: — Дали е убил хубавата лейди, за да сложи костите ѝ вътре?

— О, не, кутията е била много малка — обясни тя. — Освен това, Джон искал само кичур от косата на Ариана, защото бил сигурен, че тя ще му носи късмет в битките. Той отворил кутията, сложил покритият си с бижута кинжал вътре и наредил на оръженосеца си да отнесе кутията в покоите на лейди Ариана. Казал да ѝ предадат да скрие вътре една къдрица от златната си коса.

— И какво е станало?

— Лейди Ариана получила отворената кутия и кинжала от оръженосеца. Той влязъл в стаята, оставил ги на масата и излязъл. По-късно казал на принца, че тя е била сама в стаята. Дори камериерката ѝ не била там.

— Знам какво е станало после. Откраднала е кутията и кинжала, нали?

Дж依лиън се усмихна на детския ентузиазъм.

— Не, не е откраднала кутията. Според историята, щом оръженосеца на принца излязъл от стаята, чул вратата зад него да се заключва. По-късно се върнал, за да вземе кутията, но лейди Ариана не отговорила на почукването му. Тогава Джон влязъл в стаята.

— Тя ли му е отворила?

— Не.

— Изгонила ли го е?

— Не — отговори тя. — Нито звук не се чувал в спалнята. Джон винаги е бил известен с нетърпението си. Не след дълго време, той се ядосал, задето не му отваря, и накарал воините си да разбият вратата на покоите ѝ. Мъжете използвали брадвите си. Джон нахълтал в стаята и бил първият, който я открил. Горката лейди Ариана лежала в локва кръв на пода. Някой я бил намушкал.

— И тогава крал Джон е сложил костите ѝ в кутията?

— Не, не го е направил. Помниш ли, казах ти, че кутията е била прекалено малка. Освен това, в стаята не открили нито кутията, нито кинжала. Били изчезнали.

— И къде са отишли?

— Ето това е загадката.

— И кой е убил хубавата дама?

— Никой не знае. Джон наредил на воините си да претърсят кралството, за да намерят кутията, но тя бе напълно изчезнала. Кралят повярвал, че който е откраднал кутията, е убил и неговата любима. Чичо Морган ми разказа, че всяка година има слухове, че някъде е била забелязана кутията на Ариана и Джон никога не пести усилията си, за да я открие. Наградата за откриването ѝ е много висока, но досега никой не я е открил.

— Знаеш ли какво?

— Да?

— Дамата по-добре да е мъртва, вместо омъжена за крал Джон.
— След като каза това, момчето се обърна и отново се изплю на пода.

— Защо правиш това?

— Трябва — отвърна ѝ. — Когато кажем името му, трябва да се изплюем. Това е знак за начина, по който се чувстваме.

Тя бе ужасена и развеселена едновременно.

— Да не искаш да ми кажеш, че всички в планините плюят, като изричат името на крал Джон?

— Някой проклинат, но мама не ми дава.

— Надявам се, че не.

— Бродик къльне, като изрече името на краля ви. И на него ли ще му кажеш да спре? — попита то и се изкиска.

Смехът му се оказа заразителен и тя го потупа с пръст по нослето.

— Ти си най-сладкото малко момченце на света — прошепна тя.
— Но ти ми зададе един много странен въпрос.

— Но няма ли да кажеш на Бродик да спре? — попита то.

Тя завъртя раздражено очи.

— Ако в мое присъствие изрече името на крал Джон и каже клевета... или се изплюе — добави тя. — Естествено, ще му кажа да не го прави повече.

Детето се разсмя.

— Ще съжаляваш, ако се опиташ да му кажеш какво да прави. Няма да му хареса — каза то. — Иска ми се да побърза и да дойде да ни вземе.

— И на мен.

— Може би трябваше да му изпратиш кинжала, както мислеше в началото — каза то. — Защо си промени решението?

— Ако бях пратила кинжала на Бродик, той щеше да разбере, че причината да искам да го видя е свързана с теб, но съществуваше риска и някой друг да разпознае кинжала. Не знам на кого можем да вярваме.

— Но ти видя предателя, който яздеше надолу по пътя — напомни ѝ той. — Каза, че си го наблюдавала от върха на хълма, докато аз спях.

— Да, видях го, но помниш ли какво ти казах? Няма да казваме на никой за това.

— Дори и на Бродик?

— Да, дори и на Бродик.

— Колко още ще чакаме?

Тя погали ръката му.

— Мисля, че чакаме достатъчно. Той няма да дойде за нас, но не искам да се тревожиш. Ще намерим друг начин да те върнем у дома.

— Защото така ми обеща, нали?

— Да, защото ти обещах. Какво си мислих, за бога? Да кажа на воина на Макдоналд, че съм булката на Бродик, беше най-глупавото нещо, което можеше да ми дойде на акъла.

— Но може би Бродик има нужда от булка. Може да дойде за нас.

— Трябваше да му предложи злато.

Алек изсумтя.

— На Бродик не му трябва злато.

Тя се усмихна.

— И още по-добре, тъй като нямаме никакво злато.

Очичките му се разшириха.

— Щеше да излъжеш чичо Бродик?

— Вече излъгах, че съм му булка.

— Като дойде тук ще е ядосан, но няма да му позволя да ти крещи.

— Благодаря ти. Вече не си ми ядосан, нали?

— Бях — призна детето. — Но вече не съм.

— Имаше нужда от баня. Беше много мръсен.

— Бродик ще си помисли, че си красива, но знаеш ли какво?

— Не, какво?

— Няма да ти го каже. Искаш ли той да мисли, че си красива?

— Няма нужда — отвърна тя, защото ума ѝ бе зает с по-важни мисли. — Вече не можем да чакаме, Алек. Трябва да се оправяме сами. Довърши си храната и да тръгваме.

— Но ако не искаш Бродик да мисли, че си хубава, защо си си облякла красивата зелена рокля?

Тя въздъхна. Алек задаваше най-странните въпроси. Незначителните факти за него очевидно бяха много важни и той не се предаваше докато не получише отговорите, които търсеше.

— Облякох тази рокля, защото другата е мръсна.

Детето отхапа от хляба си, докато обмисляше отговора ѝ.

— Знаеш ли какво?

Тя се замоли Господ да я дари с търпение.

— Не, какво?

— Ще се изплашиш от Бродик.

— Защо го казваш?

— Защото дамите винаги се страхуват от него.

— Е, аз няма да се изплаша — възрази тя. — Сега спри да говориш и си дояж храната.

На вратата се почука и Джилиън се изправи в мига, в който Уолдо, по-възрастният от братята Хатауей, влезе забързано в църквата.

— Загазихме, милейди — каза той. — Воинът на Макдоналд, онзи, който изпратихме да отнесе съобщението...

— Хенли?

Мъжът кимна бързо.

— Явно е казал на останалите мъже от клана Макдоналд къде да ни намерят, защото повече от тридесет мъже пристигат от близкия хълм. Всички са облечени в цветовете на Хенли, но не го видях между воините.

— Не разбирам — каза тя. — Не съм казвала на Хенли за Алек. Защо кланът му ще идва?

— Мисля, че идват, за да вземат вас, милейди.

Стъписана от предположението му, тя поклати глава.

— Но те не могат да ме вземат.

Уолдо изгледаше мрачен и изморен.

— По тези места вършат всичко по различен начин — каза ѝ той. — Ако искат нещо, просто го взимат.

Тя хвана ръката на Алек и го изправи на крака.

— Тръгваме веднага. Уолдо, повикай брат си и ни чакайте при конете. Побързай.

— Но, милейди — възрази Уолдо, — имам да ви кажа още нещо. Друг клан, от другата страна на ливадата, яздят към нас и са по-близо от Макдоналд. Не знам със сигурност кои са те, но смятам, че са воините на Бюканън, които изпрати да повикат. Те са деветима.

— Ако са Бродик и воините му, Макдоналд ги превъзхождат с доста бройки.

— Не, милейди, трябва да съжаляваме Макдоналд. Никога не съм виждал воини като тези деветимата. Изглеждат страшни и като гледам начина, по който Макдоналд отстъпват, си личи, че ги е страх от тях. Ако има кръвопролитие днес, то със сигурност Бюканън няма да кървят. Сигурна ли сте, че искате да доверите вашият живот и този на момчето в ръцете на тези диваци?

Тя не знаеше какво да мисли и вътрешно бе толкова паникьосана, че имаше чувство как сърцето ѝ ще спре да бие всеки миг.

— Надявам се това да са Бродик и мъжете му — прошепна тя.

Алек се бореше да се откъсне от хватката ѝ, за да излезе навън и да гледа битката, но тя отказа да го пусне.

— Уолдо, двамата с Хенри трябва да се махнете от тук, преди да стане прекалено късно. Благодаря ти за това, което направихте за мен и за Алек. Сега побързайте и се махайте от тук, преди да са ви видели.

Уолдо поклати глава.

— С брат ми не бихме ви оставили без да сме сигурни, че сте в добри ръце. Ще останем и ще пазим на вратата. На воините ще им се наложи да ни убият, преди да се доберат до вас.

Тя не можа да го разубеди да се откаже от благородните си намерения. В мига щом мъжа излезе навън, тя се обърна към Алек.

— Кажи ми как изглежда Бродик — каза му тя.

— Ами като Бродик — каза то.

— Но как точно изглежда?

Детето сви рамене.

— Той е голям — прошепна. След това се усмихна, тъй като му хрумна нещо. — И стар.

— Стар?

Детето кимна.

— Ужасно стар — обясни то.

Тя не му повярва.

— Какъв цвят е косата му?

— Бяла.

— Сигурен ли си?

Алек кимна.

— И знаеш ли какво?

Сърцето ѝ се сви, също както и стомаха ѝ.

— Не, какво?

— Не чува много добре.

Наложи ѝ се да приседне.

— Защо не ми каза, че Бродик е старец, преди да му изпратя съобщение, че съм неговата булка? Шокът можеше да го изпрати в гроба. — Тя скочи на крака и хвана Алек. — Тръгваме.

— Ами Бюканън?

— Очевидно другият клан, който идва не е Бюканън. Уолдо щеше да ми каже, ако бяха предвождани от старец.

— Искам да погледна. Ще мога да кажа дали е Бродик или не.

Уолдо отвори вратата и изкрещя:

— Макдоналд си тръгват, милейди, а другият клан е почти тук.

Джилийн хвана Алек за раменете и го накара да я погледне.

— Искам да се скриеш зад каменния купол и да ме чакаш там, докато проверя кои са тези мъже. Не искам да издаваш нито звук, Алек. Обещай ми... моля те.

— Но...

— Обещай ми — настоя тя.

— Може ли да изляза, ако е Бродик?

— Не, докато не говоря с него и не обещае да помогне и на двама ни.

— Добре — каза то. — Обещавам да съм тих.

Тя бе толкова доволна от съдействието му, че го целуна по бузата. Той веднага изтри бузата си с опакото на ръката си и се сгърчи, когато тя го целуна отново.

— Винаги ме целуваш — каза той с усмивка, която ѝ показа, че всъщност няма нищо против. — Точно като мама.

— Скрый се — каза тя и го заведе до задната част на църквата. Той хвана лявата ѝ ръка и тя се намръщи в отговор. Раните нанесени от

ножа, все още не бяха зараснали и заради болката, тя знаеше, че са се инфектирали.

Алек видя болката, която ѝ причини.

— Трябва мама да ти даде мехлем — прошепна детето. — Ще се почувстваш по-добре.

— Сигурна съм — отговори тя. — Сега, Алек, не издавай нито звук — напомни му тя. — Без значение какво ще се случи и какво ще чуеш. Ще ми дадеш ли кинжала, който ти е подарил Бродик?

— Но той е мой.

— Знам, че е твой. Искам само да ми го заемеш за малко — увери го тя.

Той ѝ подаде кинжала и когато младата жена се обърна, за да се отдалечи, чу шепота му:

— Тук е ужасно тъмно.

— Аз съм тук, близо до теб, затова няма нужда да се боиш.

— Мога да ги чуя, че идват.

— И аз — отвърна тя.

— Джилиън, изплашена ли си?

— Да. Сега пази тишина.

Тя мина по страничната пътека и застана пред олтара. Миг по-късно чу Уолдо да крещи на мъжете да спрат. Нарездането му очевидно бе пренебрегнато, защото миг по-късно вратите се отвориха и в арката на входа застана най-заstraшителният воин, който бе виждала през живота си. Беше невероятно висок, с руса коса и бронзова кожа. Тялото му бе покрито едва-едва, защото носеше само плейд, който не достигаше дори до коленете му. Широка лента от карирания плат преминаваше през страховития му гръден кош и бе праметнат над лявото му рамо. До ботуша на единия му крак висеше дълга кания за меч, но оръжието не беше в него.

Мъжът все още не бе стъпил в църквата, а тя вече трепереше от страх. Той бе толкова огромен, че не позволяваше на слънцето да проникне в сградата, макар че златистите лъчи на слънцето създадоха един светъл ореол около него, карайки го да изглежда нереален. Тя скри кинжала зад гърба си и след като го нагласи така, че да се задържи в гънките на роклята ѝ, постави ръце пред себе си, за да го заблуди, че е напълно беззащитна.

Воинът остана неподвижен за няколко секунди, докато погледа му внимателно оглеждаше всеки ъгъл на помещението и чак когато се убеди, че са сами, той пристъпи прага и влезе вътре, затръшвайки вратата след себе си.

ГЛАВА 6

Бродик запристъпва напред и с всяка негова крачка, от разклатените плочи, с които бе покрит пода, се вдигаха облаци прах. Джилиън не помръдна от мястото си.

За радост на Джилиън, когато беше само на няколко стъпки от нея, той спря, скръсти ръце зад гърба си, като я заглежда безочливо, плъзгайки погледа си от върха на главата ѝ до краката ѝ и обратно. Той не бързаше, наслаждавайки се на гледката, и след като приключи с наглия си оглед, той заби поглед в очите ѝ, и я зачака да проговори.

Тя се бе подготвила за този момент и бе изрепетирала точно какво ще му каже. Щеше да започне като му се представи, тъй като така бе редно и после щеше да го попита за името му. Той щеше да ѝ каже, че е Бродик, но тя нямаше да му повярва, докато не ѝ докажете самоличността си, отговаряйки на няколко въпроса, които бе намислила още преди време, малък тест, всъщност, за да разбере дали ѝ казва истината.

Да, щеше разумно да му зададе въпросите си, и смяташе да започне веднага щом се поуспокои. Начина, по който я гледаше този мъж, бе безобразен и ѝ бе трудно да задържи дори една рационална мисъл.

Търпението му се изпари бързо.

— Ти ли си жената, която твърди, че е моя булка?

От гнева в гласа му, цялото ѝ лице пламна. Усети как се изчервява от неудобство.

— Да, аз съм.

Той бе изненадан от откровеността ѝ.

— Защо?

— Излъгах.

— Това е повече от очевидно.

— Обикновено не...

— Обикновено какво? — попита той, чудейки се защо е толкова изнервена. Позата му бе отпусната, ръцете му бяха скръстени зад гърба

и бе дал меча си на Дилън, преди да влезе. Със сигурност знаеше, че няма да я нарани.

— Обикновено не лъжа — обясни тя, раздразнена, задето не можеше да си спомни за какво говореха. Като се вгледа в брадичката му успя да се концентрира. Погледа му бе прекалено напрегнат, за да го издържи дълго. — Не сте стар — избъбри тя мислите си и се усмихна. — Казаха ми, че сте стар... — прошепна — ... и с бяла коса.

След това се засмя и убеди Бродик, че напълно е изгубила ума си.

— Вероятно трябва да започна отначало. Името ми е лейди Джилиън и наистина съжалявам, че излъгах, но да заявя, че съм ваша булка, бе единствения начин, който измислих, за да ви накарам да изминете едно толкова голямо разстояние.

Той сви рамене.

— Разстоянието не е чак толкова голямо.

— Не е ли? — попита тя изненадана. — За бога, тогава защо ви отне толкова време да дойдете до тук? Чакаме в тази църква от ужасно дълго време.

— Ние? — попита той тихо.

— Да, ние — отвърна тя. — Братята Хатауей — двамата мъже отвън — и аз, ви чакаме от доста време.

— Защо бяхте сигурна, че ще дойда?

— От любопитство — отвърна тя. — И бях права, нали? Точно заради това дойдохте.

Бегла усмивка омекоти изражението му.

— Да — съгласи се той. — Искях да се срещна с жената, която смее да твърди подобно нещо.

— Вие сте Бродик... искам да кажа, леърд Бродик, нали така?

— Да, аз съм.

Лицето ѝ се отпусна от облекчение. По дяволите, беше красива. Пратеникът не бе излъгал за външността ѝ, помисли си Бродик. Ако не друго, то поне Хенли е разбрал красотата ѝ.

— Щях да ви изпитам, за да разбера дали наистина сте Бродик, но само един поглед към вас ме убеди. Казаха ми, че с поглед можете да разцепите стеблото на дърво и по начина, по който ми се мръщите, вярвам, че наистина бихте могъл. Доста сте заплашителен, но вече си го знаете, нали така?

Той предпочете да не реагира на думите ѝ.

— Какво искате от мен?

— Искам... не, нуждая се — поправи се тя — от помощта ви. Имам много ценно съкровище при себе си и ми трябва помощ, за да го отведа у дома.

— Няма ли някой в Англия, който да може да свърши това?

— Сложно е, леърд.

— Започнете от самото начало — предложи той, изненадан, че е склонен да удължи тази среща. Гласът ѝ му допаднаше, той бе мек, лиричен, и все пак леко дрезгав и чувствен, чувствен като самата жена. Бродик продължаваше да прикрива мислите си и по тази причина бе сигурен, че тя няма ни най-малка представа какъв ефект има върху него. Прекрасното ѝ ухание го разсейваше. Наложил му се да се бори с нуждата да се приближи до нея.

— Това ще ви каже всичко, което имате нужда да знаете — каза тя и бавно измъкна кинжала иззад гърба си и му го подаде да го види.

Той реагира със светкавична бързина. Преди да успее да разбере какво е намислил, той измъкна кинжала от ръката ѝ, хвана ранената ѝ ръка и я дръпна към себе си. Извисявайки се над нея, той попита заплашително:

— От къде взе това?

— Ще ви обясня — проплака тя. — Но моля ви, пуснете ме. Наранявате ме.

Сълзите в очите ѝ, му показаха, че не го лъже. Бродик веднага я пусна и отстъпи крачка назад.

— Обяснявайте — нареди той.

— Взех камата назаем — каза тя и след като се обърна извика: — Алек, би ли дошъл, ако обичаш.

Бродик никога не е бил толкова близо до загубата на хладнокръвието си. Когато момчето на Мейтланд излезе и се втурна към него, мъжът почувства как краката му се подкосяват и как сърцето му сякаш заседна в гърлото. Беше прекалено зашеметен, за да каже каквото и да е било, и в следващия миг Алек се хвърли в ръцете му. Ръцете на Бродик трепереха, докато ги обвиняваше около момченцето и го притискаше към гърдите си.

Детето обви малките си ръчички около тила на защитника си и го прегърна силно.

— Знаех си, че ще дойдеш. Казах на Джилиън, че ще ни помогнеш.

— Добре ли си, Алек? — попита той и гласа му трепереше от емоциите, които го владееха. Той погледна Джилиън и в погледа му се четеше същият въпрос, но тя погледна към Алек с мека, майчинска усмивка.

— Отговори му, Алек — подкани го тя.

Детето се облегна на ръцете на Бродик и кимна.

— Много съм добре, чичо. Дамата се грижеше много добре за мен. Даваше ми храната си, когато бях гладен, а нямаше достатъчно и за двама ни. И знаеш ли какво? Не позволи на никой да ме нарани, нито дори на мъжа, който искаше да ме набие.

Бродик гледаше към Джилиън, докато Алек бърбореше, но кимна, когато момчето завърши обяснението си.

— Ти ще ми кажеш какво точно се е случило — каза той на Джилиън. Не бе въпрос, а нареждане.

— Да — съгласи се тя. — Ще ви разкажа всичко.

— Чичо, знаеш ли какво?

Бродик погледна Алек.

— Не, какво?

— Не се удавих.

Бродик все още бе прекалено разтърсен, че да се засмее на нелепото заявление.

— Виждам, че не си — отвърна той сухо.

— Но вие мислите, че съм, нали? Казах на Джилиън, че няма да повярваш, защото си упорит, но ти повярва ли?

— Не, не повярвах, че си се удавил.

Алек обърна гръб на Бродик, за да погледне към Джилиън.

— Казах ти — похвали се той и отново насочи вниманието си към чичо си. — Сложиха ме в чувал за жито и доста се изплаших.

— Кой те е сложил в чувал? — попита той, опитвайки се да прикрие гнева в гласа си, за да не изплаши детето.

— Мъжете, които ме откраднаха. Може би дори малко плаках — прошепна, сякаш изповядваше ужасен грях. — Не бях смел, чичо, но знаеш ли какво? Джилиън каза, че съм бил смел.

— Кои са мъжете, които са те сложили в чувал?

Гневът му разтревожи момчето и то погледна надолу, докато отговаряше.

— Не знам. Не видях лицата им.

— Алек, той не е ядосан на теб. Защо не отидеш да събереш вещите ни, докато аз поговоря насаме с чичо ти.

Бродик нежно пусна Алек и се загледа след него, докато тичаше към другия край на църквата.

— Ще ми помогнете ли да го заведа при родителите му? — попита тя.

Той се обърна към нея.

— Аз ще се погрижа да се прибере у дома.

— Аз също — настоя тя. — Обещах на Алек и смятам да спазя думата си, освен това трябва да говоря с баща му. Въпросът не търпи отлагане. Освен това — добави тя, — аз ви вярвам, леърд Бюканън, но нямам доверие на никой друг. Казаха ми, че с вас яздят още осем мъже, така ли е?

— Да.

— Искам да видя всеки от тях, преди да позволим на Алек да излезе навън.

— Искате да ги видите? — попита той объркан и ядосан от искането ѝ. — Те са Бюканън — добави той. — И само това имате нужда да знаете.

Алек дотича до тях, точно когато Джилиън казваше:

— Въпреки това, първо искам да ги видя.

— Знаеш ли защо, чичо?

Бродик погледна към малкото момче.

— Защо?

— Тя видя предателя — каза детето, искайки първо то да обясни за случилото се. — Аз бях заспал, но Джилиън го видя много добре. Тя ми каза. Накара ни да се крием доста време, само за да го видим. Той е планинец — добави то.

— О, Алек, нали се разбрахме да не казваш на никой...

— Забравих — прекъсна я то. — Но Бродик няма да каже на никой, дори и да го попитат.

— Мъжът, който видях, вероятно вече е на път към планините — каза тя. — Не знам колко време ще остане в Англия, но не искам да поемам никакъв риск. По-добре да внимаваме.

— И вие искате да видите воините ми, само за да се уверите, че никой от тях не е мъжа, който сте видяла? — попита той, излагайки фактите. Изведнъж младата жена се почувства толкова изтощена, че ѝ се наложи да поседне и със сигурност не бе в настроение да бъде дипломатична, затова отговори така, че да задоволи леърда.

— Да, точно това искам да направя, леърд Бюканън.

— Казахте ми, че ми се доверявате.

— Да — съгласи се тя, и бързо уточни: — Но само защото трябва да се доверя на някого, а вие сте защитника на Алек, но няма да се доверя на никой друг. Алек ми каза, че трима планинци са го отвлели по време на фестивала, но може да има още замесени, които са планирали отвличането, както виждате, Алек все още е в опасност и аз ще продължа да го защитавам, докато не се прибере у дома.

Преди да успее да ѝ отговори, навън се чу шум, който привлече вниманието им.

— Трябва веднага да тръгваме — обяви той. — Мъжете ми стават нетърпеливи и е само въпрос на време Макдоналд да съберат повече воини и да се върнат.

— Воювате ли с Макдоналд? — попита Алек.

— Досега не — отвърна Бродик. — Но вече явно сме във война.

— Защо? — попита Джилиън, разтревожена от половинчатия отговор, който мъжът даде на Алек. — Воинът на Макдоналд, с който се срещнах, бе приятен млад джентълмен и очевидно е бил мъж на честта, тъй като спази обещанието си и ви предаде съобщението ми.

Бродик кимна.

— Да, казва се Хенли и наистина ми предаде съобщението ви, но преди това е отишъл при леърда си и възбудил любопитството на целия им клан.

— И те дойдоха тук, за да се бият с вас? — попита тя, опитвайки се да разбере.

Той се ухили.

— Не, момиче, те дойдоха тук, за да те откраднат, а това както виждаш е обида, която не мога да позволя.

Тя беше зашеметена.

— Да ме откраднат ли? — учуди се тя. — Защо, за бога, биха искали да направя такова нещо.

Той поклати глава, защото не смяташе да обсъжда темата точно сега.

— Колкото и да ми се иска да убия няколко Макдоналд, ще трябва да почакам, докато отведе теб и Алек при Мейтланд. Тръгваме веднага.

Алек се опита да хукне към врата, но Джилиън го хвана за ръката и го принуди да застане зад нея.

— Ще чакаш, докато се убедя, че е безопасно да излезеш навън.

— Но аз не искам да чакам.

— А аз не искам да чувам възражения, млади момко. Ще правиш това, което ти казвам. Разбра ли ме?

Алек погледна за помощ към Бродик.

— Постоянно ѝ казвам, че татко е леърд, и че не е редно да ми говори така през цялото време, но тя не иска да ме чуе. Въобще не се страхува от татко. Може би ти ще ѝ кажеш.

Бродик скри веселието си.

— Какво да ѝ кажа.

— Да ме остави да правя каквото си искам.

— Дамата ти мисли само доброто, Алек.

— Но кажи ѝ за татко — помоли се то.

Бродик склони.

— Иън Мейтланд е един от най-могъщите мъже в планините — каза той. — Много се страхуват от гнева му.

Тя се усмихна сладко.

— Така ли?

— Много хора внимават как говорят на сина му.

Алек кимаше доволен, когато Джилиън погледна към него.

— По-загрижена съм за това да те опазя жив, отколкото да спечеля одобрението на баща ти, като те глезя и те изложя на опасност.

— Дай да ти видя ръката — нареди Бродик.

Тя премигна.

— Защо? — Той не ѝ отговори, нито изчака съдействието ѝ, а хвана ръката ѝ и вдигна ръката до лакътя ѝ. Тънка превръзка покриваше кожата ѝ, но начина по който бе подута ръката и по зачервената китка, си личеше, че раната се е инфектирала.

— Как се случи това?

Алек се притисна до нея.

— Ще ме издадеш ли? — попита той разтревожен.

Бродик се престори, че не е чул думите на момчето. Вече знаеше отговора. По някакъв начин Алек бе виновен за нараняването на Джилиън и по-късно, когато с момчето останеха насаме, той щеше да изкопчи цялата информация от него. Сега трябваше да махне превръзката и да остави раната да подиша.

Джалиън и момчето бяха видимо изтощени. И двамата имаха тъмни кръгове под очите си. Лицето ѝ беше зачервено и Бродик бе сигурен, че тя има треска. Знаеше, че ако не се погрижи скоро за нея, живота ѝ ще бъде в опасност.

— Не е важно как съм се наранила, леърд.

— Ще ме наричаш Бродик — каза той.

— Както желаш — отвърна тя, учудена защо гласа му стана по-мек и защо гримасата напусна лицето му.

Преди да осъзнае какво е намислил, той хвана брадичката ѝ и обърна лицето ѝ така, че да види белезите по бузата и скулата ѝ.

— Как получи тези наранявания?

— Един мъж я удари с юмрука си — веднага се обади Алек, благодарен, че чичо му вече не гледа ръката на Джилиън. Срамуваше се, задето я поряза, и се надяваше чичо му никога да не узнае.

— И, чичо Бродик, знаеш ли какво? — попита то.

Бродик се намръщи към Джилиън, когато попита:

— Какво?

— Гърбът ѝ е целия на черни и сини петна. Беше подут и може би все още е.

— Алек мълчи.

— Но това е истината. Видях синините, когато излезе от езерото.

— По онова време трябваше да си заспал — каза тя, преди да отблъсне ръката на Бродик от лицето си. — Може ли да видя воините?

— Да — отвърна той.

Тя възнамеряваше да остави Алек вътре, докато излезе и види мъжете, но Бродик имаше друга идея. Той изсвири силно и остро, карайки Алек да се изкиска и да закрие ушите си с ръце. Вратата се отвори широко и вътре нахълтаха осем воина. Джилиън забеляза, че на всеки от тях му се наложи да се наведе, за да влезе в църквата. Нима всички Бюканън бяха гиганти?

В мига, в който врата се отвори, тя избута Алек зад гърба си, опитвайки се да го защити, което наистина беше смешно, имайки предвид очевидните размери и сила на воините, които се наредиха пред нея. Бродик забеляза как тя скри детето и се опита да не се обижда от начина, по който тя обиждаше и него и воините му. Макар да бяха безмилостни към враговете си, никой от воините на Бюканън не би вдигнал ръка срещу жена или дете. Всеки, който живееше в планините, знаеше това, но Джилиън бе от Англия и затова той извини поведението ѝ, тъй като тя не ги познаваше.

Дилън подаде меч на своя леърд, като пристъпи напред, и Бродик прибра оръжието на мястото му, усмихвайки се на зашеметените изражения на воините си. Очевидно бяха заплени от красотата на дамата, защото не можеха да откъснат поглед от нея.

Веселието му бързо се превърна в раздразнение, когато осъзна, че не му допада да се захласват така по Джилиън. Беше едно нещо да я погледнат и друго да им потекат лигите по нея. Никога ли досега не са виждали красива жена?

Алек надникна иззад Джилиън, видя Дилън и му помахна. Командирът залитна стъпка назад и се блъсна в Робърт, който бе застанал плътно зад гърба му.

Джилиън огледа всички мъже по отделно, докато Бродик наблюдаваше нея.

— Вече убедена ли си? — попита той спокойно, след като тя свърши с огледа.

— Да, убедена съм.

— Хлапето дете се крие зад полите ѝ, да не би да е Мейтланд? — попита Дилън, който все още не се възстановил от шока. — Кълна се в Господ прилича ми на Алек Мейтланд.

Алек веднага изтича при Дилън и се засмя весело, когато воинът го вдигна над главата си.

— Тя ме накара да се скрия. Не исках, но тя ме накара.

— Помислихме, че си се удавил, момче — прошепна Лиъм и гласа му бе дрезгав като сухи листа.

Дилън свали надолу Алек и го постави на раменете си. Детето веднага се хвана за тила на мъжа и се наведе, за да погледне останалите.

— Не се удавих — обяви то.

Осемте воина наобиколиха Алек, но няколко все още поглеждаха към Джилиън. Бродик направи крачка към нея и се намръщи неодобрително към Лиъм и Робърт, двамата които я гледаха най-много, за да им покаже, че не е доволен от поведението им.

— Земите на Мейтланд далече ли са?

— Не — отговори той. — Робърт вземи багажа им и го закачи зад седлото си — нареди той, като хвана Джилиън за ръка и я поведе към вратата. — Алек ще язди с теб, Дилън — добави той и като мина покрай Робърт попита: — Никога ли преди не си виждал красива жена?

— Не и толкова красива като тази — отвърна Робърт.

Дилън дръпна Алек настрани и смело пристъпи напред, препречвайки пътят на своя леърд.

— Няма ли да ни представиш на булката си, леърд.

— Тя е лейди Джилиън — каза той. След това ѝ изреди имената на воините, но ги изрече толкова бързо и с толкова гневен глас, че тя успя да разбере само едно или две.

Джилиън се канеше да направи реверанс, но Бродик все още държеше ръката ѝ, затова кимна с глава.

— Удоволствие е да се запозная с вас — каза тя бавно, говорейки на келтски за пръв път, откакто се срещна с Бродик, и реши, че се е справила добре, тъй като всички ѝ се усмихнаха. Дали се усмихваха задето е усвоила добре езика им, или ѝ се присмиваха задето не го е научила и се е провалила позорно?

Думите ѝ станаха много по-несигурни, защото изгуби увереността си, като продължи:

— И искам да благодаря на всички ви задето ще ми помогнете да върнем Алек при родителите му.

Беше много щастлива, след като всички кимнаха.

Робърт пристъпи напред.

— Ти неговата булка ли си? — попита той без предисловия.

— Не — отвърна тя бързо.

— Но си заявила, че си негова булка — напомни ѝ Аарон.

Тя се усмихна.

— Да, направих го, но виждате ли просто исках да възбудя любопитството на леърда ви, за да дойдете тук.

— Заявлението си е заявление — каза Лиъм. Останалите веднага се съгласиха.

— Какво значи това? — попита тя, разтревожена.

Дилън се усмихна.

— Това значи, момиче, че ти си неговата булка.

— Но аз излъгах — възрази тя, объркана от думите му. На лицето ѝ бе изписано, че не разбира и все пак воините се държаха така, сякаш са озадачени.

— Казала сте, че е така, значи е така — каза един воин.

Тя си спомни, че името му бе Стефан.

— Сега не е времето за тази дискусия — обяви Бродик. Той тръгна навън, дърпайки Джилиън след себе си, и дори не обърна внимание на двамата англичани, стоящи на стъпалата. Конете бяха завързани на близките дървета.

— Ще яздиш с мен — каза ѝ Бродик.

Тя се откъсна от него.

— Трябва да се сбогувам с приятелите си. — Преди да успее да я спре, тя хукна към Уолдо и Хенри. Двата мъже наведоха глави и се усмигнаха, когато тя им заговори. Бродик не можеше да каже за какво говорят, но по лицата на мъжете можеше да каже, че са доволни.

Когато видя, че тя хвана ръцете им, се върна до нея.

— Изгубихме достатъчно време.

Тя го игнорира.

— Леърд искам да се запознаеш с Уолдо и Хенри Хатауей — каза тя. — Ако тези смели мъже не ни бяха помогнали, с Алек нямаше да стигнем дотук.

Той не проговори, но кимна с глава към братята.

— Уолдо, моля те, върни конят, който заех — помоли тя.

— Но вие откраднахте коня, милейди — обади се Хенри.

— Не — възрази тя. — Просто го заех без позволение. И моля ви, обещавайте ми, че ще се скриете на някое сигурно място, докато всичко това приключи. Ако той разбере, че сте ни помогнали, ще ви убие.

— Да, милейди — каза Уолдо, — знаем на какво е способно черното му сърце и двамата ще се скрием, докато не се завърнете. Нека Господ ви закриля по време на мисията ви.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Вече за втори път ми помагате и спасявате живота ми.

— Изминахме дълъг път заедно — каза Уолдо. — Беше толкова малко момиченце, когато се срещнахме за пръв път. Тогава не говореше.

— Помня това, което милата ми приятелка Лис ми каза. Дошли сте и сте предложили да ни придружите в онзи черен ден. И сега отново ми помогнахте. Ще ви бъда вечно задължена и не знам как бих могла да ви се отблагодаря.

— За нас беше чест да ти помогнем — каза Хенри.

Бродик я хвана за ръката и я дръпна към себе си, за да пусне ръцете на братята.

— Трябва веднага да тръгваме — нареди той, макар този път гласа му да не бе толкова рязък.

— Да — съгласи се тя.

Обърна се, забеляза Алек в ръцете на Дилън, затова махна на братята Хатауей да изчакат. Отблъсна ръката на Бродик и забърза през поляната.

— Алек, искаш ли да благодариш на Уолдо и Хенри, задето ни помогнаха.

Детето поклати глава.

— Не, не искам — каза то. — Те са англичани и не трябва да им благодаря. Планинците не харесват англичаните — добави то арогантно.

Тя се постара да не показва колко е ядосана.

— Дилън, би ли ме оставил за малко насаме с Алек.

Веднага щом Алек стъпи на земята, тя го хвана за ръка и го завлече към дърветата. После се наведе и започна да му шепне нещо на ухо, докато детето се дърпаше в опит да избяга.

Дилън се обърна към Бродик.

— Какво прави тя? — попита той.

Бродик се усмихна.

— Напомня на момчето добрите обноски — отговори той. Погледна към двамата братя и въздъхна. — Явно и на мен трябва да ми бъдат напомнени.

Преди Дилън да поиска обяснени за странните му думи, неговият леърд се насочи към Уолдо и Хенри. Мъжете очевидно бяха

изплашени, защото и двамата започнаха да отстъпват, докато не им нареди да спрат.

Дилън не можеше да чуе какво им казва Бродик, докато извади инкрустираният с бижута кортик^[1] от ботуша си и го подаде на Уолдо. Изуменото изражение, което се появи на лицето на англичанина, беше напълно еднакво с това, което се появи на лицето на Дилън. Той гледаше как Уолдо се опитва да откаже подаръка, но Бродик беше непреклонен.

Джилиън също забеляза случващото се и се усмихна, докато продължаваше да поучава Алек.

Миг по късно, умишлено ходейки едва-едва, Алек се завлече през поляната, за да говори с англичаните. Джилиън го побутна по гърба да върви по-бързо.

Алек сведе брадичка и я опря на гърдите си, когато застана до Бродик и заговори към Уолдо и Хенри.

— Аз ви благодаря и на двамата, задето се грижехте за мен — каза той.

— И? — подкани го Джилиън.

— И задето ни помогнахте, макар да не бяхте длъжни.

Раздразнена, тя каза:

— Алек иска да каже, че съжالياва, задето ви създаде главоболия, Уолдо и Хенри. Освен това, знае, че двамата изложихте живота си на риск заради нас. Нали така, Алек?

Детето кимна и после хвана ръката на Джилиън, докато гледаха как братята си тръгват.

— Правилно ли го казах?

— Да, справи се много добре.

Дилън вдигна Алек на коня си и се обърна към леърда си.

— Тя каза ли ти какво се е случило и как са се срещнали с Алек?

Бродик яхна жребеца си, преди да отговори:

— Не, не ми е казала нищо, но ще го направи. Бъди търпелив, Дилън. Точно сега най-важното е да отдалечим нея и момчето от Макдоналд. Веднъж, щом ги отведем на безопасно място и не трябва да се грижа за воините ми, ще ѝ поискам обяснение. Кажи на Лиъм да поеме лидерството — заповяда той. — Тръгваме към колибата на Кевин Дръмънд преди да се насочим на север. Робърт да язди най-отзад, за да ни пази гърбовете.

— Дръмънд е на няколко часа път от тук — каза Дилън. — Слънцето ще залезе, преди да стигнем до там.

— Знам къде живее мъжа — отвърна му леърдът. — Но жената на Кевин е запозната с лековете, а някой трябва да се погрижи за ръката на Джилиън.

Джилиън стоеше в края на поляната, трепереше от студ и търпеливо чакаше мъжете да спрат да я обсъждат. Беше очевидно, че говореха за нея, защото и двамата ѝ се мръщеа, докато говореха. Лятното слънце грееше лицето ѝ, но на нея ѝ ставаше все по-студено с всяка изминала минута. Всеки мускул в тялото ѝ, крещеше от болка. Знаеше, че не е само заради побоя, който преживя, но, Господи, не беше време да се разболява точно сега. Нужни ѝ бяха всяка минута от всеки час до началото на пролетния фестивал, за да открие сестра си. О, всичко изглеждаше толкова безнадеждно. Не трябваше да лъже Алфорд като му каза, че безценната кутия на крал Джон е при сестра ѝ. Как щеше да открие нещо, което стотици воители, кръстосвали страната цели петнадесет години, не са успели да намерят?

Дали Кристин все още я пази при себе си? Очевидно Алфорд смяташе така и Джилиън бе засилила убежденията му, защото в онзи миг Алек бе в голяма опасност. В сърцето си знаеше, че кутията е завинаги загубена, и сега имаше чувството, че бързо затъва в тресавище, от което нямаше измъкване.

Имаше частичен план. Веднъж щом отведеше Алек в дома му, щеше да помоли баща му да я отведе в земите на Макферсън, където се смяташе, че живее Кристин. „Но после какво?“, зачуди се тя. Умът ѝ бе пълен с въпроси, чийто отговори може би никой не знаеше, и се помоли да успее да ги сортира след известно време, когато се почувстваше по-добре.

Разтърквайки ръце, за да прогони тръпките, тя си наложи да мисли за настоящето. Бродик подкара жребеца си към нея. Дори не намали хода на коня, когато се приближи. Наведе се настрани и почти без никакви усилия обви ръка около кръста ѝ и я издърпа в скута си.

Тя нагласи полата си така, че да покрива коленете ѝ, и се опита да седне така, че гърба ѝ да не се докосва до гърдите му, но Бродик не ѝ позволи да задържи тази дистанция. Той стегна хватката си и я притисна към себе си.

Истината бе, че му бе благодарна за топлината, а мъжкото му ухание сякаш я обгръщаше. Той миришеше на гора. Искаше ѝ се да затвори очи и да поспи няколко минути, може би дори да си представи, че целият този кошмар е свършил. Но не смееше да се зальгва с глупави фантазии, защото се налагаше да наглежда Алек.

Тя обърна поглед от ръката на Бродик и погледна лицето му. Той наистина бе доста красив, помисли си тя, забравяйки за миг какво искаше да му каже. Беше чувала историите за викингите, които са скитали из Англия преди векове, и си помисли, че Бродик със сигурност им бе потомък, тъй като изглеждаше точно така, както си преставаеше, че изглеждат викингите. Костната му структура бе доста по-различна от на останалите, с високите скули и леко скандинавката брадичка. Тази мисъл я отведе до друга. Алек ѝ бе казал, че Бродик не е женен, но дали леърда имаше любима, която го чака у дома?

— Има ли нещо нередно, момиче?

— Може ли Алек да язди с нас? Ще му направим място.

— Не.

Тя изчака цяла минута той да ѝ обясни отказа си и чак тогава осъзна, че мъжа не възнамерява да каже нищо повече. Маниерите му бяха под всякаква критика, но тя се опита да не се обижда. Чичо ѝ Морган, често ѝ казваше, че планинците са различна порода мъже и танцуваха по тяхната си така наречена странна мелодия, затова тя предположи, че Бродик не иска да бъде груб. Държанието му просто бе част от самия него.

Тя се облегна на него и се опита да се отпусне, но все по-често поглеждаше назад, за да се увери, че Алек е добре.

— Почти стигнахме — каза Бродик. — Ще си изкривиш врата, ако продължиш да се извъръщаш назад. Алек е добре — настоя той. — Дилън няма да позволи да му се случи нещо лошо. — Казвайки това, той притисна главата ѝ до рамото си. — Почивай — нареди той.

И тя направи точно това.

[1] Кортик — средновековен къс нож, който обичайно воините носели в ботуша си. По-късно през годините тези ножове се правят по-дълги и се носят само от офицери, облечени в парадните си униформи. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Бродик разтърси Джилиън, за да я събуди, когато стигнаха до крайната цел на пътуването си.

Тя се разсъни бавно и разтри схванатият си врат. Отне ѝ известно време, но най-после успя да фокусира очите си. За един миг, помисли, че все още сънува. Къде се намираше? Какво бе това място? От всички страни я обграждаха тучни зелени поляни. По наклона ромолеше тесен поток, а в центъра на тази зелена долина имаше колиба от сив камък със сламен покрив. Дворът бе изпъстрен с цветя във всички цветове на дъгата и сладката им миризма се стелеше около тях. По брега на тясното поточе, което минаваше от източната страна на къщурката, имаше редица брези. Стадо овце, готови за стригане, пасяха наблизко в полето, блеейки една на друга подобно на жени, които си разказваха клюки, докато едно кралско изглеждащо овчарско куче се бе излегнало на тревата с глава на предните си лапи и зорко наглеждаше животните, които трябва да пази. От комина на къщурката излизаше сив дим, който нежно се къдреше нагоре към светлосиньото небе. Слабият бриз докосна лицето на Джилиън. Тук бе раят.

Един вик я изтръгна от мислите ѝ. Висок, слаб мъж застана на стъпалата пред колибата и се усмихна, викайки приближаващите воини. Като наблюдаваше как мъжът изчезва в къщата, всичко, което ѝ се случи през последните дни се върна с всичка сила в паметта ѝ.

Дилън, с Алек на раменете си, вече бяха слезли от коня и отиваха към къщата. Бродик също бе слязъл, но чакаше да помогне на Джилиън. Когато тя най-после се обърна към него, той посегна към нея и тя се плъзна в ръцете му. За един миг погледите им се срещнаха и тя се загледа в лицето на този мъж, който едва познаваше и на който се доверяваше с живота си. Пронизващите му очи, я караха да мисли, че той знае всички нейни тайни. Тя се опита да прогони глупавите мисли. Той бе просто мъж, нищо повече... и имаше нужда да се обръсне.

Бузите и брадичката му бяха покрити със златисти косъмчета и тя изпита настойчив подтик да усети какво ли ще почувства, ако

прокара пръстите си надолу по бузите му.

— Защо ме гледаш? — попита тя.

— По същата причина, по която ме гледаш и ти, момиче. — По блясъка в очите му тя реши, че в него се крие дявол и просто не бе подготвена да се прави на остроумна или да флиртува с него. Освен това не бе сигурна дали въобще знае как да го направи.

Тя отблъсна ръцете му от кръста ѝ и направи крачка назад.

— Защо сме тук? И кой беше този мъж пред вратата? Алек не биваше да влиза, преди да...

Той я прекъсна.

— Това е последният път, в който намекваш, че Алек не е в безопасност с Дилън. Той ще е невероятно обиден, ако разбере, че му нямаш доверие.

— Но аз не му вярвам — прошепна тя тихо, за да не я чуят другите воители. — Не го познавам.

— И мен не ме познаваш — посочи той. — Но реши да ми се довериш и по тази причина трябва да ми вярваш, че ти казвам истината. Моите воители биха защитили Алек с цената на живота си. — По гласа му личеше, че за него това е края на дискусията.

— Прекалено изтощена съм, за да споря.

— Тогава недей. Безсмислено е да спориш с един Бюканън — добави той. — Просто не е възможно да спечелиш, момиче. Ние от клана Бюканън никога не губим.

Тя реши, че мъжът се шегува с нея, но тъй като не бе сигурна, не се засмя. Или имаше много странно чувство за хумор или бе невероятно арогантен.

— Ела. Губим ценно време — каза той, като хвана ръката ѝ и я поведе по каменната пътека.

— Тук ли ще прекараме нощта?

Той не сметна за нужно да я погледне, когато отговори:

— Не, тръгваме веднага щом Ани се погрижи за ръката ти.

— Не искам да създавам грижи.

— За нея ще е чест да ти помогне.

— Защо.

— Тя мисли, че си ми булка — обясни той.

— Защо би мислила подобно нещо? Казах тази лъжа само на воителя на Макдоналд.

Той се засмя.

— Тук новините пътуват бързо и всеки знае, че Макдоналд не могат да пазят тайна.

— О, боже. Причиних огромни неприятности, нали?

— Не — отговори той.

Когато стигнаха до входа, той направи крачка встрани, за да ѝ позволи да влезе първа. Тя се доближи до него и го попита шепнешком:

— Вярваш ли на тези хора?

Той сви рамена.

— Толкова, колкото вярвам и на всеки друг, който не е Бюканън — отговори той. — Сестрата на Кевин Дръмънд е омъжена за един от воините ми, затова той гледа да е в добри отношения с нас. Всичко, което кажеш пред тях, ще бъде запазено в тайна.

Дилън я представи на двойката. Ани Дръмънд стоеше до огнището и се поклони на Джилиън. Тя бе горе-долу на нейните години и бе в доста напреднала бременност. Кевин Дръмънд също се поклони и я приветства в дома си. Както забеляза Джилиън и двамата бяха доста изнервени.

Колибата им бе малка и ухаеше на прясно изпечен хляб. Продълговата маса заемаше голяма част от центъра на стаята и по броя на столовете, цели шест, Джилиън реши, че семейство Дръмънд често е навестявано от гости. Домът им бе топъл, уютен и приветлив, точно такъв, в какъвто Джилиън се виждаше да живее, когато започнеше да си фантазира как се влюбва и създава семейство. „Толкова глупави мечти“, помисли си тя. Сега живота ѝ бе пълен с тревоги и нямаше място за подобни копнежи.

— За нас е привилегия да ви посрещнем в дома си — каза ѝ Кевин, но тя забеляза, че погледа му е насочен към Бродик.

След като поздрави леърда, Ани предложи на Джилиън да седне на масата и да ѝ позволи да погледне ръката ѝ. Тя издърпа стола и зачака Джилиън да се настани. След това постла чист плат на масата, докато Джилиън повдигаше ръкава си и размотаваше превръзката.

— Ще съм ви благодарна на всяко лекарство, което ми дадете — каза тя. — Раната не е сериозна, но смятам, че се е инфектирала.

Джилиън не смяташе, че ръката ѝ изглежда толкова зле, но Ани бе видимо ужасена от гледката.

— О, момиче, сигурно ужасно силно те боли.

Бродик и мъжете му се приближиха, за да погледнат раната. Алек изтича до Джилиън и се притисна към нея. Изглеждаше истински уплашен.

— Как, за бога, си се наранила така? — попита Дилън.

— Порязах се.

— Трябва да отворя и да почистя раната — прошепна Ани. — Леърд, ще трябва да остане тук поне няколко дни, за да мога да се погрижа за това. Тя е дама — добави тя — и поради тази причина трябва да използвам бавния метод за отваряне на раните.

— Не, не мога да остана толкова дълго — възрази Джилиън.

— Ами ако тя беше мъж? Щяха ли да ти трябва няколко дни — попита Бродик.

Мислейки, че задава въпроса просто от любопитство, Ани отговори:

— Щях да разтворя кожата и да почистя инфекцията, после щях да сложа майчин огън на отворената рана и макар че ще давам на пациента от специалната си бира, за да претъпи възприятията, болката все пак ще бъде ужасяваща.

— Виждал съм как силни воители пищят като момиченца, когато Ани почиства раните им с нейния майчин огън — обади се Кевин.

Бродик изчака Джилиън да реши кой метод да използват.

Тя вярваше, че семейство Дръмънд малко са преувеличили историите, но това нямаше ни най-малко значение. Не можеше да си позволи да загуби толкова много време заради малко болка. Бродик сякаш прочете мислите ѝ.

— Тези воители, които си лекувала с майчиния огън останаха ли за през деня или си тръгнаха веднага? — попита той.

— О, тръгват си в мига, в който превържа раните им — отвърна Ани.

— Онези, които остават живи — намеси се Кевин.

Бродик видя лекото кимване на Джилиън и каза:

— Ще използвате лечението за воители върху Джилиън и тя няма да издаде и звук, докато я лекувате. Тя е Бюканън — добави той, сякаш думите му обясняваха всичко.

— Няма да издам звук, така ли, леърд? — попита тя, развеселена от огромната му арогантност.

Той бе напълно сериозен, като отговори:

— Да, няма да издадеш нито звук.

Изведнъж ѝ се прииска да се разкрещи като луда жена преди Ани дори да я докосне, само и само да раздразни този мъж, но нямаше да го направи, защото милата жена и малкия Алек щяха да се разстроят. Реши, че когато остане насаме с Бродик щеше да му напомни, че тя не е Бюканън и щеше да добави, че е благодарна на Бога за този факт, защото Бюканън бяха прекалено глупави. Забеляза, че когато Бродик заяви, че тя няма да издаде нито звук, воините му кимнаха, съгласявайки се.

О, да, наистина ѝ се искаше да закрепци.

Ани пребледня в мига, в който Бродик избра как да бъде лекувана. Тя се наведе към съпруга си и зашепна нещо в ухото му. Тъй като тя говореше много тихо, Джилиън успя да чуе само една-две думи, но те ѝ бяха напълно достатъчни да разбере, че Ани моли Кевин да поиска позволение от Бродик да ѝ дадат опиат, който ще я накара да заспи.

Кевин отправи въпроса към Бродик, докато Ани кръстосваше колибата, взимайки необходимите лекове и инструменти. Преди Бродик да отговори, Джилиън проговори:

— Не искам да ме упоявате. Оценявам загрижеността ви, но трябва да настоявам, да остана с бистър ум, за да продължа с пътуването си.

Бродик кимна, но тя не бе сигурна дали е съгласен с молбата на Кевин или с нейния отказ.

— Наистина държа на това, което казах — каза тя. — Не искам да бъда упоявана.

Алек настоя за вниманието ѝ, като я задърпа за ръкава. Като се наведе към детето с периферното си зрение забеляза как Ани забърква някаква кафява течност и сетне добавя вино към нея.

— Какво има — попита тя Алек.

— Ще им кажеш ли за мен? — попита той.

— Затова, че ти поряза ръката ми ли? — попита тя, потупвайки с пръст брадичката си. Детето кимна. — Не, няма да кажа на никой и искам да спреш да се тревожиш за това.

— Добре — каза той — Гладен съм.

— Ще вземем нещо за хапване малко по-късно.

— С вашето позволение, леърд, искам да вдигна тост за вас и за вашата булка — обяви Кевин и донесе чашите до масата.

— О, но аз... — започна Джилиън.

Бродик я прекъсна.

— Имаш моето позволение.

Тя го проследи с поглед, раздразнена, задето не поправи Кевин, след като мъжът бе помислил, че му е булка, но реши да му поиска обяснение за това по-късно.

Кевин сложи питието на Джилиън пред нея. Той остави останалите чаши далече от нея, за да е сигурен, че нейното вино няма да бъде смесено с другите. Тостът бе много хитър ход, и макар че Кевин се интересуваше от добруването ѝ, все пак се ядоса, задето игнорираха желанията ѝ. След като произнесоха тост, щеше да ѝ се наложи да отпие, защото другите щяха да я помислят за груба. Оставаше ѝ да направи само едно.

— Може ли да повикам останалите ви воители, за да споделят тоста ни? — попита Кевин.

Вместо отговор, Бродик отиде до врата и изсвири. Звука отекна в колибата. По-малко от минута по-късно, останалите воители влязоха вътре, за да си вземат по една чаша. Джилиън помогна като подаде чаша на всеки един.

Когато всички имаха питие, Кевин пристъпи напред, и вдигна чашата си.

— Вдигам тост за един дълъг щастлив живот пълен с любов, смях и здрави синове и дъщери.

— Така да бъде — съгласи се Аарон.

Всички изчакаха Джилиън да отпие, преди да погълнат виното си. Бродик кимна на Ани, издърпа стола и се загледа в лицето на Джилиън. Той ѝ кимна да постави ръката си на масата и сложи своята върху нея.

Не ѝ се наложи да го пита защо държи ръката ѝ. Искаше да бъде сигурен, че тя няма да я издърпа, докато Ани лекува ръката ѝ.

Дилън застана зад нея и сложи една ръка на рамото ѝ.

— Робърт, заведи момчето навън — нареди той.

Алек обезумял се хвана за ръката на Джилиън.

— Искам да остана с теб — прошепна той разтревожено.

— Трябва да попиташ Дилън — каза му тя. — И може би той ще преосмисли, но бъди мил, когато го попиташ, Алек.

Момчето колебливо погледна към воина, извивайки си главата назад, за да го види.

— Може ли да остана... моля?

— Милейди? — попита Дилън.

— Ще се радвам да е до мен.

— Тогава може да останеш за малко, Алек, но не бива да пречиш. Обещавах ли ми?

Алек кимна.

— Обещавам — каза той и се наведе към Джилиън.

Ани застана пред нея и я погледна внимателно. Беше готова да започне и все пак чакаше.

— Чувствате ли, че ви се спи, милейди? — попита тя внимателно.

— Никак даже — отвърна тя.

Ани погледна към леърда.

— Може би трябва да изчакаме още няколко минути?

Джилиън погледна мъжете около себе си и забеляза, че съпруга на Ани се прозява все по често, но след това и мъжа на име Робърт се прозя. Тя не бе сигурна кой от двамата е изпил лекарството предназначено за нея.

Тогава Кевин започна да се олюлява.

— Ани, би ли казала на съпруга си да седне?

Кевин чу молбата и опитвайки се да разбере какво става, закима объркано.

— Защо трябва да сядам, момиче? — попита той.

— За да не се нараниш, когато паднеш. — Не успя да каже нищо повече, защото Кевин залитна напред. За щастие, един от воините на Бродик беше доста бърз и го улови, преди да удари глава в масата.

— О, момиче, сменила си чашите, нали? — попита воинът.

— Тя е упоила Кевин? — попита един воин, хилейки се.

Джилиън можеше да почувства как лицето ѝ се зачервява и насочи вниманието си към масата, докато мислеше как да се извини на съпругата на Кевин. Удивена от случилото се, Ани се обърна към леърда. Бродик поклати глава, сякаш е разочарован, но в очите му имаше искри и в гласа му прозвуча смях, когато каза:

— Изглежда Кевин се е упоил. Отведи го до леглото, Аарон, и да свършваме с това. Ани, трябва скоро да тръгваме.

Тя кимна и леко трепереща насочи ножа към ръката на Джилиън. Бродик стисна китката ѝ миг преди Джилиън да почувства как острието разрязва нежната ѝ кожа. В началото Джилиън му даде да разбере, че според нея той се притеснява прекалено много, но щом Ани започна да човърка в раната, вече бе благодарна за действията му. Нуждата да си отдръпне ръката бе невероятно силна, но хватката на Бродик не ѝ позволи дори да помръдне. Болката от лечението, която си представяше, дори не се доближаваше до ужасната реалност. Ръката ѝ пулсираше от инфекцията и повърхността на възпалената кожа бе надута, но щом Ани отвори раната, Джилиън почувства моментално облекчение.

Алек стисна дясната ѝ ръка и се притисна към нея. Уплашен, той попита:

— Много ли боли?

— Не — отвърна тя тихичко.

Когато видя колко е спокойна и той се успокои. Любопитен, той попита:

— Боли ли толкова силно, колкото когато мъжът те удари по лицето?

— Тихо, Алек.

— Но боли ли толкова силно?

Тя въздъхна.

— Не.

Ани почистваше раната с чисто парче, но спря, когато чу въпроса на Алек.

— Някой ви е ударил, милейди? — попита тя.

Милата жена бе толкова ужасена, че Джилиън побърза да я успокои.

— Не беше нищо сериозно, наистина — настоя тя. — Моля те, не се тревожи.

— Този мъж... кой беше? — попита Ани.

В стаята настана пълна тишина, докато всички чакаха отговора ѝ. Тя поклати глава.

— Не е важно.

— О, напротив, важно е — каза Дилън, любопитен да узнае истината.

— Беше един англичанин — каза Алек.

Беше очевидно, че Ани не се е усъмнила и за миг в думите на детето, докато тя посегна за чист плат и отново се зае за работа. Джилиън се изчерви от неудобство и дори не осъзна, че сега тя се държи за ръката на Бродик.

— Знаех си, че е бил англичанин — направи гримаса Ани. — Не познавам нито един планинец, който би вдигнал ръка срещу жена. Не, не познавам такъв.

Няколко воини кимнаха, съгласявайки се с твърдението. Отчаяна да смени темата на разговора, Джилиън захвана първата тема, която ѝ дойде на ум.

— Прекрасен ден е, не мислите ли? Слънцето грее ярко, има лек ветрец...

Алек я прекъсна:

— Мъжът беше пиян. Ужасно пиян.

— Алек, никой не иска да слуша подробностите...

— О, но ние искаме да чуем — сухо каза Бродик, но милият му глас не можеше да скрие истинските му чувства. Той опита да бъде търпелив, но нуждата да изслуша пълната история от началото до края го подлудяваше. Какъв луд мъж би посегнал на толкова нежна дама и на едно малко момче? Алек вече им бе показал очертанятията на една ужасяваща картина, която бяха преживели двамата, и бе показал на каква смелост е способна Джилиън. Да, искаше да чуе подробностите и реши, че ще ги научи преди да падне нощта.

— Той беше пиян, нали, Джилиън? — попита Алек.

Тя не му отговори, но той не се обезкуражи. Тъй като тя на практика не му забрани да разказва за побоя, детето реши, че всичко е наред.

— И чичо Бродик, знаеш ли какво?

— Не, какво?

— Мъжа, който я удари с юмрука си по лицето, я бутна на земята. И знаеш ли какво направи? Започна да я ритам, да я ритам и да я ритам. Много се изплаших. Опитах да го спря, но той не искаше да спре.

— Как се опита да го накараш да спре? — попита Дилън.

Алек повдигна рамене.

— Не знам — призна то. — Може би съм плакал.

— Ани, свършваш ли вече? — попита Джилиън.

— Почти — отвърна жената.

— И после знаеш ли какво? Аз се хвърлих върху Джилиън, но тя ме бутна настрана, и знаеш ли какво направи? Притисна се към мен, прегърна с ръце главата ми и мен не ме ритнаха.

— Какво стана след това, Алек? — попита го Лиъм.

— Тя ме погали и ми каза да мълча и че всичко ще бъде наред. Каза ми, че няма да позволи на никой да ме нарани. И го направи — добави той. — Никой не ме е удрял.

Джилиън искаше да запуши с ръка устата на Алек. Мъжете изглеждаха ужасени от това, което им разказа Алек, но погледите им бяха насочени към нея. Почувства се ужасно засрамена от това, което ѝ се бе случило.

— Само един англичанин ли докосна лейди Джилиън? — попита Робърт. — Или имаше и други?

— Още един мъж я удари — каза Алек.

— Алек, бих искала да не... — започна Джилиън.

— Но той те удари, не помниш ли? Единият мъж те риташе после и другия те удари. Как така не помниш?

Тя сведе глава.

— Спомням си, Алек. Просто не искам да го разказваш.

Момчето се обърна към Бродик.

— И знаеш ли какво направи, след като той я удари? Тя се усмихна, само за да го ядоса.

Ани отмести настрана парчетата плат и постла тънка кърпа под ръката на Джилиън.

— Леърд, вече почистих инфекцията.

Бродик кимна.

— Момчето е гладно. Ще оцени, ако му дадете парче от хляба си, ако не е голяма тревога за вас.

— Може би с малко мед отгоре — предложи Алек.

Ани се усмихна.

— Разбира се, че ще бъде с мед.

— Трябва да се нахраниш навън — нареди Бродик. — Робърт ще дойде с теб и ще внимава да не направиш някоя беля.

— Но, чичо Бродик, искам да остана с Джилиън. Тя има нужда от мен и може да ѝ стане самотно.

— Аз ще ѝ правя компания — обеща той. — Робърт?

Воинът пристъпи напред. Алек го забеляза как заобикаля стаята и се приближи до Джилиън. Навеждайки се към нея, детето прошепна:

— Само ме повикай, ако ти потрябвам.

Наложи ѝ се да се закълне в сърцето на майка ѝ, преди Алек да се убеди, че тя няма да изчезне, ако не я вижда за няколко минути. След това детето взе хляба от ръката на Ани и избяга навън, като в нетърпението си, забрави да ѝ благодари, както бе нужно.

— По-късно той ще си спомни възпитанието и ще ти благодари — каза Джилиън. — Оценявам, че си търпелива към него. Той е просто едно малко момче, което преживя доста напоследък.

— Но вие сте го прекарвали през трудностите невредим — обади се иззад нея Дилън и сложи ръце на раменете ѝ. Тя не бе сигурна дали иска да я похвали и успокои, или гледаше да предотврати бягството ѝ, ако реши да се измъкне.

След миг се появи Ани, носейки в ръцете си буркан с някакъв миризлив крем, който загрея над огъня. Тя задържа буркана с дълга желязна маша над огъня, като от време на време потапяше пръста си в сместа, за да провери температурата.

— Не е много горещ, милейди, но ще боли така, сякаш се докосвате до горящ огън. Ако искате да крещите...

— Няма да издаде нито звук — отново повтори Бродик с твърд и сериозен глас.

Арогантният мъж звучеше така, сякаш споделя факт, и тя не можеше да не се смути от властния му маниер. Тя трябваше да реши дали да бъде смела или не. Защо този мъж смяташе, че решението е негово?

Въпреки думите му обаче, Ани изглеждаше изплашена и несигурна. Джилиън погледна нагоре към нея.

— Защо лека ти се казва майчин огън?

Тя зададе въпроса в мига, в който Бродик кимна, и жената изля течния мехлем върху отворената рана на Джилиън. Болката бе моментална, ужасяваща и всепоглъщаща. Чувстваше ръката си така, сякаш кожата ѝ е била одрана и после ръката е потопена в луга. Кожата ѝ гореше и огъня достигаше до самата кост.

Реакцията ѝ бе мигновена. Стомахът ѝ се сви, зави ѝ се свят и очите ѝ се премрежиха. Щеше да подскочи от стола, ако Дилън и Бродик не я държаха. Милостиви боже, мъчителната болка сякаш никога нямаше да свърши. След първата внезапна болка, кожата ѝ започна да тупти и пулсира и се чувстваше така, сякаш в раната на ръката ѝ са поставени пламтящи въглени. Извивайки гръб към Дилън, тя си пое дълбок, пресекващ дъх, стисна силно очи, за да задържи сълзите си и стисна зъби силно, за да не изкрещи с цяло гърло. И с всичка стила стисна ръката на Бродик.

Ако сега той решише да ѝ покаже дори грам симпатия, щеше да рухне и да се разреве като бебе, но щом го погледна, търсейки помощ, видя спокойното му, дисциплинирано изражение, което ѝ помогна да възвърне контрола си.

Осъзнавайки, че се притиска към Дилън, тя се насили да седне спокойно на стола. Но не спря да стиска ръката на Бродик, макар Господ да ѝ бе свидетел, опита се да го пусне. Точно като мислеше, че няма да издържи и секунда повече на тази болка, тя започна да отшумява и на нейно място започна да се появява облекчение.

— Най-лошото свърши, момиче — прошепна Ани с глас, който показваше, че жената иска хубавичко да се наплаче. — Сега ще намажа с успокояващ мехлем кожата ви и ще направя една хубава превръзка. Болката поотмина ли вече?

Джилиън се опита, но осъзна, че ѝ е невъзможно да проговори, затова само кимна. Тя се загледа над рамото на Бродик към едно парче дърво окачено на далечната стена, молейки се да не припадне.

Ани работеше бързо и след няколко минути ръката на Джилиън бе покрита с чист бял плат от лакътя до китката. Задачата бе малко сложна, тъй като Джилиън все още отказваше да пусне ръката на Бродик. Сега, когато болката бе поотслабнала, тя осъзна, че Бродик гали с палец дланта ѝ. Изражението му не се бе променило, но леката ласка имаше мощен ефект върху нея. Тя се почувства така, сякаш я е взел на ръцете си и я е прегърнал силно.

След като Ани завърза краищата на превръзката около китката ѝ, Джилиън си пое дълбоко дъх и най-после пусна ръката на Бродик.

— Готови сме — прошепна Ани. — Утре ще сте като нова. Моля ви, постарайте се да не мокрите раната за няколко дни.

Джилиън кимна отново. Гласът ѝ бе пресипнал, щом проговори на жената, която ѝ бе помогнала.

— Извинете ме за миг — започна тя и се изправи бавно. Дилън я хвана за лакътя и ѝ помогна. Тя залитна към него, но бързо възстанови равновесието си и после кимна с глава на Ани, преди да излезе навън. Воините ѝ се поклониха, докато минаваше покрай тях.

Джилиън бе сигурна, че я наблюдават от вратата, затова не се подаде на нуждата да изтича до прикритието на дърветата. Алек шляпаше бос из поточето, докато Робърт бе наблизил и го пазеше. За щастие детето не я забеляза, когато побърза да се насочи на другата страна, нито я чу, когато от гърлото ѝ се изтръгна първото ридание.

Лиъм я проследи със загрижен поглед как се скри зад дърветата и после попита Ани:

— Има ли още от този майчин огън?

— Да, останаха няколко капки — отговори тя.

Лиъм отиде до масата, измъкна кортика си и направи малък разрез на китката си. Всичките му приятели знаеха какво прави и никой от тях не бе никак изненадан, тъй като Лиъм бе познат като Тома Неверни, а и бе доста любопитен.

Искайки да узнае точно как действа мехлема върху отворената рана, той отпусна ръка на кърпата, която Ани бе постлала на масата, и нареди:

— Сложи малко от мехлема на разреза. Искам да знам точно как действа.

Ако Ани реши, че молбата му е лудост, тя бе достатъчно умна, че да не го покаже. Чувстваше се така, сякаш е в пещерата на семейство мечки. Тези мъже бяха най-страховитите воители в Шотландските планини. Обиждаха се лесно и реагираха мигновено, което ги правеше най-страшните врагове. И в същото време, те бяха най-добрите съюзници. Ани се смяташе за щастливка, заедно бе от рода Бюканън, защото това значеше, че тя и съпруга ѝ няма да се налага да разчитат на някой не чак толкова цивилизован клан.

Тя пристъпи напред, за да изпълни нареждането му.

— Раната ви не може да се сравнява с тази на милейди — отбеляза тя. — Затова болката няма да е чак толкова ужасна. — След като каза това, тя изля съдържанието на буркана върху раната. Лиъм не реагира. Любопитството му бе задоволено и той кимна на Ани, докато

излизаше. Бродик и останалите се намръщиха. Обграждайки го, те го зачакаха да им каже какво е почувствал. Аарон се усмихна, когато Лиъм проговори, защото гласа му бе станал доста дрезгав.

— Боли дяволски силно — прошепна той. — Не знам как момчето го издържа.

Към тях се приближи Робърт, носейки Алек на рамо, като чувал с жито. Детето пискаше от радост, докато не забеляза, че Джилиън не е при останалите. На лицето му се изписа истински ужас, когато скочи на земята и започна да крещи името на Джилиън с цяло гърло.

Бродик сложи ръка на устата на момчето, за да го накара да замълчи.

— Тя е зад онези дървета, Алек. Ще дойде след миг. Успокой се.

По лицето на детето се стичаха сълзи, когато погледна към чичо си. Бродик го повдигна и го погали по гърба.

— Забравих колко млад си, синко — каза той рязко. — Джилиън не те е изоставила.

Засрамен от себе си, Алек скри лице в рамото на Бродик.

— Помислих си, че го е направила — призна детето.

— Откакто я познаваш, някога подвеждала ли те е?

— Не... но понякога... се плаша — прошепна детето. — Не го правя нарочно, но се случва.

— Това е добре — каза Бродик и след като въздъхна, добави: — Сега си в безопасност. Няма да позволя да ти се случи нещо лошо.

— Така казва и Джилиън — отбеляза Алек. — Никога няма да позволи на някой да ме нарани. Никога. — То вдигна глава и погледна Бродик в очите. — Ти трябва да се погрижиш за нея, защото тя е просто една крехка дама.

Бродик се засмя.

— Не забелязах нищо крехко в нея.

— Но тя е слаба. Понякога, когато си мисли, че спя, тя плаче. Казах ѝ, че се нуждае от теб. Не искам вече никой да я наранява.

— Няма да позволя някой да я нарани — увери той детето. — Сега спри да се тревожиш и отиди при Робърт, за да доведете конят му. Ще тръгнем веднага щом Джилиън се върне от разходката си.

Джилиън се върна след няколко минути и виждайки зачервените ѝ очи, Бродик разбра, че е плакала. Той я изчака до жребеца си, докато тя се сбoguва с Ани и когато отиде при него, той я вдигна на седлото на

коня си и се метна зад нея. Младата жена бе толкова изтощена от преживяното, че се срина срещу гърдите му.

Изведнъж Бродик изпита силна нужда да я защити и да я успокои. Опита се да бъде нежен, докато я нагласяше в скута си, после обви здраво ръце около нея и я притисна към тялото си. Само след минута тя спеше дълбоко. Той подкара жребеца си напред и я нагласи така, че да легне на ръката му. Дългите ѝ къдрици се разстлаха по бедрото му. Тя имаше най-прекрасното лице и той не успя да се сдържи да докосне бузата ѝ леко с опакото на ръката си. Най-после си позволи да се отдаде на желанието, което го терзаше от мига, в който я зърна. Той се наведе и целуна леко меките ѝ устни, сетне се усмихна, когато тя сбърчи нос и въздъхна.

Разумът все още му нашепваше, че трябва да бъде разумен. Тя бе англичанка, а господ му бе свидетел, той не можеше да понася никой и нищо английско. Много добре си бе научил урока, когато бе посетил тази страна по времето, още докато беше млад и глупав. Искаше да намери жена, която прилича на съпругата на Иън Мейтланд, Джудит, но пътуването му се бе провалило, тъй като Иън бе намерил единственото Английско съкровище.

Или поне така вярваше Бродик, преди да срещне Джилиън. Сега вече не бе сигурен.

— Ти си храбро момиче — прошепна той. После кимна и добави: — Признавам ти го.

Но нищо повече.

ГЛАВА 8

Нуждите на Алек бяха на първо място. Макар Бродик да бе нетърпелив да се добере до някои отговори, той реши да изчака момчето да спре да задава въпроси на Джилиън. Беше късно, слънцето отдавна бе залязло, и луната светеше ярко над главите им. Жената и детето бяха изтощени. Направиха лагер на Карнит Ридж, в низините, обградени от три стани от високи борове, близо до един не особено често използван път. В края на поляната се виждаше тревистия бряг на езерото Бийх, с чисто, каменисто речно дъно пълно с пъстърва.

Аарон постла плейда си на земята, близо до малкия лагерен огън, който бе запалил Лиъм, след като забеляза, че Джилиън трепери. Тя му благодари с усмивка и накара воина да се изчерви като зелен хлапак.

Джилиън седеше с крака под себе си на вълненото одеяло, докато Алек се изтягаше като ленив римски военачалник до нея. Бродик си помисли, че неговият ангел изглежда така, сякаш е преживяла страшна битка. Лицето ѝ бе пепеляво, устните ѝ бяха посинели от студ, а очите ѝ блестяха от треската, която измъчваше тялото ѝ, но тя не каза и дума, за да се оплаче. Не взе от храната, която ѝ предложи Робърт, но се увери, че Алек се е нахранил добре. Той искаше да излапа яденето си наведнъж и щеше да го направи, ако тя не го бе спряла и не му даваше по малко храна от време на време. С тих глас тя му напомняше да яде по-бавно, за да не му прилошее отново, и показва завидно спокойствие, докато изслушваше и отговаряше на безбройните му въпроси, без да изгуби търпение.

Малкото момче бе в приповдигнато настроение, докато тя не му предложи да отиде да се изкъпе. Щом я чу, детето скочи на крака и хукна към чичо си, крещейки:

— Не се нуждая от къпане.

Джилиън бе единствената, която не се изненада от държанието на детето.

— След това ще се почувстваш по-добре — обеща тя.

Алек поклати обезумял глава.

— Не, няма — изкрещя той. — Не можеш да ме принудиш.

— Алек, няма да говориш на дамата с този тон — нареди Бродик.

— И спри да се криеш зад мен. Мейтланд не са страхливци.

От обърканото изражение на момчето, Бродик заключи, че то не знае какво значи думата „страхливец“, но явно Алек бе осъзнал, че не е нещо добро, защото побърза да отстъпи встрани и да застане до чичо си. Рамото му се притисна до бедрото на Бродик.

— Не искам да се къпя — промърмори детето.

— Защо не?

Той посочи към Джилиън.

— Тя ще ме накара да използвам сапун и тогава...

— Тогава какво? — подкани го Бродик.

— Ще мириша като момиче.

— Съмнявам се в това, Алек.

— Създадох си доста грижи, за да заема този сапун — каза Джилиън.

— Ти го открадна.

— Не, Алек, заех го — поправи го тя, преди да погледне към Бродик. — Сапуна е от розово масло и Алек смята, че след като и аз го използвам...

Детето я прекъсна, за да довърши:

— Ще ме направи да мириша на момиче — настоя той и направи крачка назад, гледайки я с крайчеца на окото си.

Робърт се появи зад Алек, грабна го с една ръка, и го отнесе на езерото. Лиъм поиска сапуна и ги последва. Джилиън чу Робърт да уверява Алек, че макар сапуна да мирише на рози, сладкия аромат няма да го превърне в момиче. След миг се чу смеха на Алек и тя разбра, че кризата е свършила.

Тя реши да се поизправи и да се разтъпче. Точно бе застанала на колене, когато Аарон и Стефан се втурнаха към нея, за да ѝ помогнат. Без да попитат, двамата я хванаха за лактите и я изправиха.

— Благодаря ви, господа.

— Може да ме наричаш Стефан — каза мургавият воин.

— Съмнявам се, че може да запомни имената на всички ни — отбеляза Аарон.

— Знам имената на повечето от вас. Робърт отведе Алек на езерото, Лиъм ги последва, знам, че ти си Аарон, но не знам имената

на останалите.

— Моето име е Фингъл — обади се един воин и пристъпи напред.

— Аз съм Осиан — извика друг и също пристъпи напред. Той бе толкова висок и с толкова едри рамене, че врата му се губеше.

Джилиън се почувства така, сякаш се е изправила пред двуметрова стена от мъжка сила. Мъжете се взираха надолу към нея така, сякаш тя е нещо странно, което току-що е паднало от небето в краката им. Нима никога досега не бяха срещали англичанка? И защо сега се държаха толкова странно? Беше в компанията им през целия ден и това време със сигурност бе достатъчно, за да задоволят любопитството си.

Тя направи крачка встрани, за да може да погледне между двама от воините, и забеляза Бродик, който се бе облегал на едно дърво с ръце скръстени на гърдите. Той също я гледаше, но за разлика от воините, не се усмихваше. Тя кимаше леко с глава към мъжете, които я обграждаха, като се надяваше Бродик да долови намека ѝ и да нареди на воините си да отстъпят от нея и да ѝ я оставят за малко насаме. Той обаче явно нямаше намерение да ѝ помогне.

— Не ядохте много на вечеря, милейди — каза Осиан. — Добре ли се чувствате?

— Много съм добре, благодаря ти — отвърна тя.

— Не трябва да се стараете да сте смела пред нас — рече ѝ Стефан.

— Виждате ли, сър...

— Моля ви, наричайте ме Стефан. — Преди тя да се съгласи мъжа добави: — Държа на това, което казах. Не трябва да бъдете храбра пред нас.

Още един воин се присъедини към стената около нея. Него щеше да запомни най-лесно, защото имаше белег, който пресичаше лявата страна на лицето му и имаше най-прекрасните кафяви очи.

— Името ми е Кийт — напомни ѝ той. — И пред нас можете винаги да говорите свободно. Ние сме стражата на вашия леърд.

— Но той не е мой леърд.

Точно в този миг до тях дойде и Дилън. Той забеляза, че нито един от мъжете не ѝ противоречи и всичките се хият като идиоти.

— Милейди, Ани Дръмънд даде на Лиъм някакво лекарство на прах. Трябва да изпиете половината от него тази вечер, ще го примесим с вода, а останалото трябва да изпиете утре вечер.

Лиъм се върна от езерото с чаша вода в ръка.

— Опитах го, милейди — каза той. — Горчиво е, затова по-добре го изпийте бързо. А и мирише доста неприятно.

Тя се вгледа за няколко секунди в сините му очи, преди да каже:

— Нима смяташ да ме упоиш, за да заспя, Лиъм?

Той се засмя.

— Не, милейди, научихме си урока като видяхме какво сполетя Кевин Дръмънд. Лекарството ще излекува треската ви.

Тя реши да му се довери и глътна сместа колкото се може побързо. Нуждата да повърне бе ужасно силна, но тя си пое дълбоко дъх и това помогна. Пребледняла, тя каза:

— Лекарството е по-лошо от самата болест.

— Боли ли ви ръката? — попита Стефан.

— Не — отвърна тя. — Сега, ако ме извините, господа, бих искала да седна до леярда ви, за да поговоря с него.

Фингъл и Осиан отстъпиха настрана, за да може тя да мине покрай тях, докато Кийт грабна плейда от земята и побърза да го постеле на камъка, на който тя се канеше да седна. Тя му благодари и се настани.

— Има ли още нещо, което можем да направим за вас, милейди? — попита я Фингъл.

— Не, благодаря ви — отвърна тя. — Бяхте много мили и щедри към мен — добави тя.

— Няма нужда да ни благодарите, задето изпълняваме задълженията си, милейди — каза й Осиан.

— Моля те, наричай ме Джилиън.

Той изглеждаше ужасен от предложението й.

— Не мога да направя такова нещо, милейди.

— Да, не може да те нарича така — обяви Бродик, когато застана пред нея. — Оставете ни — нареди той на воините си.

Един по един мъжете се поклониха на Джилиън, преди да се насочат към езерото. Тя гледаше след тях, докато изчезнаха от погледа й, и се опитваше да събере мислите си, защото знаеше, че е дошло

времето да обясни всичко, което се беше случило. Господи, да разкрие миналото си, щеше да бъде крайно изтощително.

Изправяйки рамене, тя отпусна ръце в скута си и зачака Бродик да ѝ каже да започва.

Дилън застана до нея с ръце скръстени на гърдите.

— Как се случи така, че двамата с Алек се намерихте? — попита Бродик.

— Не знам откъде да започна.

— От началото — нареди той.

Тя кимна.

— Манията е започнала преди много години.

— Мания? — прекъсна я Дилън.

— Остави я да обясни, без да я прекъсваш — каза му Бродик. — После и двамата ще задаваме въпроси.

— Имам сестра — каза Джилиън. — Името ѝ е Кристин и когато бяхме малки, домът ни бе нападнат и баща ни бе убит. — Силен порив на вятъра проникна през клоните на дърветата с мелодичен звук. Джилиън стисна силно ръцете си, докато си припомняше онази черна нощ с най-подробни детайли, макар да не бе сигурна какво точно си спомня и кое ѝ е разказвано от Лис през годините.

Историята за кутията на Ариана и манията на краля да открие кой е убил любимата му, заинтригуваха Бродик, но той не я прекъсна с въпросите си. Той само кимаше, за да продължава, когато тя се колебаеше.

— Ако баронът пръв намери кутията, ще получи голяма награда. Води го алчността — обясни тя. — Но не смятам, че той знае със сигурност, че кутията е била дадена на Кристин, когато тя напусна Англия, иначе щеше да даде всичко по силите си, за да я открие.

Бродик я разконцентрира, когато вдигна одеялото и го нагласи около раменете ѝ.

— Трепериш — каза ѝ той. Изненадана от загрижеността му, заекна докато му благодареше. — Продължавай — нареди той и сви рамене, сякаш благодарността ѝ не е нещо важно.

— Баронът научил, че Кристин се крие в планините.

— И откъде е набавил тази информация?

— От планинеца, който дойде при него с предложение. Помниш ли? — добави тя. — Преди години барона е изпратил пратеник при

всички кланове, но никой не му отговорил до преди няколко месеца, когато барона получил информацията, от която се нуждаел, но мъжа искал нещо в замяна.

— И какво е искал планинеца? — попита Бродик.

— Искал е да отвлекат братът на леърд Рамзи по време на фестивала, за да могат да примамят Рамзи и да го убият. Поискал е и двамата да умрат.

Дилън не се стърпя да отбележи:

— Но беше отвлечено момчето на Мейтланд.

— Да, отвлекли са грешното дете. — Започнаха въпросите и следваха един подир друг, докато не я заболя главата. Откъм езерото се чу смеха на Алек. Мъжете го залисваха, за да не прекъсне разпита на Бродик.

— А къде е твоята роля, в тази игра, Джилиън? — попита Бродик.

— Наредиха ми да намеря сестра си и кутията и да ги върна у дома преди есенния ни фестивал да започне.

— А ако не успееш?

— Ще убият чичо ми Морган. — Гласа ѝ секна от ридание, което изненада и самата нея. Реши, че изтощението я прави емоционална, и се насили да се успокои. — Той е най-милият мъж. Взе ме в дома си и ме отгледа като собствена дъщеря. Обичам го и ще направя всичко по силите си, за да го защитя.

— Баронът не ти е роднина, така ли?

— Не. Свършихте ли с въпросите си? Бих искала да сложа Алек да спи. Много е късно.

— Почти свърших — каза той. — Дай ми името на планинеца, който е сключил сделка с барона.

— Не мога да ти дам име, тъй като не го знам.

— Истината ли ми казваш? Със сигурност барона или някой негов приятел го е споменал — каза той и раздражението му пролича ясно.

— Защо да те лъжа? За да защитя предателя ли?

— Но си го видяла, нали? — настоя Бродик. — Алек ми каза, че си видяла планинеца от билото на хълма.

— Да.

— И ще го разпознаеш, ако го видиш отново, нали? — попита Дилън.

— Да — отвърна тя. — С Алек се криехме близо до пътя. Видях го ясно, докато яздеше на пътя пред мен. Но едва ли той е единственият предател — добави тя. — Алек каза, че е имало двама — може би дори трима — които са го отвлекли по време на фестивала. — Вече бе толкова изморена, че едва държеше главата си изправена, затова прошепна: — И знаете защо планинеца се връщаше в Дънханшайер, нали?

— За да каже на барона, че е отвлякъл грешното дете — отговори Дилън. — И тогава, щяха да убият Алек, нали?

— Да.

— Милейди, защо ви пребиха? Копелето каза ли ви защо? — попита Дилън.

— Мъж, който удря жена е страхливец, Дилън, а страхливците не се нуждаят от причина за действията си. — В гласа на Бродик ясно личеше силният му гняв.

Джилиън се зави по-добре с плейда.

— Първият ни опит да избягаме се провали. И барона искаше да накаже и мен, и Алек.

— Момчето каза, че сте го прегърнали, за да го защитите — каза Дилън. — Много смела постъпка, милейди.

Тя не се съгласи.

— Не беше смела постъпка, бях ужасена, че можеше да убият Алек. Не мисля, че някога през живота си съм била толкова изплашена. Бях чула, че планинецът е на път, знаех за какво идва и бях толкова отчаяна да отведа Алек преди... — Тя спря, за да си поеме дълбоко дъх. — Толкова много неща можеха да се объркат. Можеше да ни разделят, или да скрият Алек далеч от мен. Всеки път щом си помисля какво можеше да стане, отново изпадам в паника. Смела? Не мисля така.

Бродик и Дилън се спогледаха, преди Бродик да продължи:

— Кой точно изпълни наказанието? Барона или някой негов воин?

— Защо ви интересува?

— Отговори ми.

— Баронът.

— Алек каза, че още някой мъж те е ударил. Вярно ли е? —
Гласа на Бродик бе нисък и заплашителен.

— Не си спомням.

— Напротив, спомняш си — озъби се той. — Каж ми.

Стресната от резкия му тон, тя изпъна гръб.

— Един от приятелите му ме удари. Не знам защо искаш да
знаеш всичко за това. Всичко свърши.

— Не, момиче — каза той меко. — Всичко тепърва започва.

ГЛАВА 9

Под твърдата обвивка на воина, биеше сърце на истински джентълмен.

Откритието едновременно изненадваше и развеселяваше, защото макар Бродик да искаше да покаже загриженост и солидарност, бързо си пролича, че просто не знае как да го стори. Когато той приключи с въпросите си, тя нетърпеливо скочи на крака, притеснена, че може да промени решението си. Джилиън се обърна, за да се отдалечи, но краката ѝ се оплетоха в плейда и вместо да избяга от Бродик, тя падна в ръцете му. Той я хвана за раменете, за да я задържи, без да нарани ръката ѝ, и това бе много мило от негова страна, но той не спря до там. Веднъж щом я докосна, реши да я задържи до себе си. Смятайки, че има пълното право за това, той обви ръка около раменете ѝ, после се изправи, притискайки я в обятията си. Тя се опита да го отблъсне, но не успя, затова го погледна смръщено с намерението да му нареди да я пусне. Той чакаше да направи точно това, и, Господи, щом погледна в тези негови тъмни, пронизващи очи, пълни с толкова състрадание и нежност, сърцето ѝ се разтуптя силно и коленете ѝ се подкосиха.

Дали той имаше някаква представа как ѝ действа? Топлината излъчваща се от кожата му я караше да мечтае да се притисне по-близо до него. Щом я зави с плейда си, тя почувства как топлината я обгръща. А гласът му, толкова богат и дрезгав, бе невероятно чувствен. Дори походката му бе толкова арогантна, сякаш вярваше, че притежава света, бедрата му се движеха с вродена грация, а мускулестите му крака...

Тя се насили да прекъсне тези мисли. Не биваше да забелязва такива неща. Истината бе, че никога не бе срещала мъж като него, нито пък бе изпитвала това, което чувства към Бродик. Всичко, което искаше да направи, бе да отпусне за миг глава на рамото му и да затвори очи. Когато беше с него, не се чувстваше толкова уязвима и несигурна в себе си. Бродик беше от мъжете, които не се боят от нищо.

Дали смяташе, че е непобедим? Или дали ако го мислеше, това го правеше реалност? Зачуди се откъде идва арогантността и увереността му и ѝ се прииска да може да вземе малко и от двете.

Изтощението очевидно ѝ се отразяваше лошо. Тя го погледна и се усмихна. Странно бе, че го познава едва от ден, и все пак, имаше чувството, че е била с него години наред. Отидоха до езерото облягайки се един на друг, като стари приятели, доволни от близостта и мълчанието, но освен това, като любовници, каквито си ги представяше тя, които се задъхваха от очакване на това, което може да се случи.

Да, той имаше странен ефект върху нея. Караше я да вярва, че не е сама. Щеше ли да ѝ помогне да убие чудовището? Не, реши веднага тя. Не можеше и нямаше да го замесва в своите битки. Осъзнаваше отговорността. Щеше сама да се бие с дракона и ако се провалеше...

— Студено ли ти е, Джилиън?

— Не.

— Трепериш.

— Мислех за чичо си. Тревожа се за него.

— Той заслужава ли тревогите ти?

— О, да.

Той се наведе близо до ухото ѝ.

— Можеш ли да сториш нещо за чичо си тази нощ?

— Не — отвърна тя, опитвайки се да игнорира ласката на топлия му сладък дъх по чувствителната ѝ кожа.

— Тогава не мисли за него. Тревогата ти няма да му помогне.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се изпълни.

— Може би — допусна той.

Алек изтича покрай тях, влачейки пръчка след себе си. Детето беше с голи крачета и гърди и изглежда се забавляваше извънредно много. Смехът му ехтеше из хълмовете.

— Прекалено развълнуван е, че да спи.

— Ще заспи — настоя тя.

Той не я пусна докато не стигнаха до водата. Тогава я попита.

— Ще се справиш ли сама, или искаш помощ.

— Ще се справя, но ти благодаря.

— Не си мокри ръката — напомни ѝ той и се обърна да се върне в лагера.

— Чакай.

Той я погледна.

— Да?

— Ти... — Тя спря неуверено.

Чудейки се защо тя се колебае, мъжът направи крачка напред. Тя поклати глава и сложи ръце пред себе си, сякаш за молитва. *Изглеждаше невероятно уязвима... и сладка*, реши той.

— Да? — подкани я.

— Ти ме караш да се чувствам в безопасност. Благодаря ти.

Той не знаеше как да отвърне. Най-после успя да кимне бързо и се отдалечи.

Макар Джилиън да не можеше да каже дали го е изненадала или не, тя бе доволна, че му е казала как се чувства. Знаеше, че трябваше да бъде по-красноречива, но вече бе късно за това.

Ръката все още я болеше, макар не толкова силно, колкото предишният ден, и сега се надяваше треската ѝ да изчезне скоро. На сутринта или щеше да е свежа като дъжда, или мъртва, и за момент се зачуди кое ще е по-добре. Бъдещето ѝ сякаш я притискаше към земята с тежестта си. Може би къпането щеше да я накара да се почувства по-добре. От брега водата не изглеждаше особено дълбока, а каменното дъно изглеждаше гладко, и разбира се, щеше да внимава да не си намокри превръзката.

Омота се в туниката си, докато се опитваше да я съблече и си удари ръката. Всичко изведнъж ѝ дойде прекалено много и тя избухна в сълзи и залитна настрани.

Преди обаче да падне на земята тя почувства две силни ръце да я вдигат, изправяйки я отново на крака. Не можеше да вижда, тъй като туниката бе пред лицето ѝ, но знаеше, че Бродик ѝ се е притекъл на помощ.

— Искаше да я съблечеш, или да я облечеш? — попита той рязко.

Тя кимна. Отговорът ѝ не бе най-подходящият, затова той взе решението вместо нея и издърпа туниката над главата ѝ. Хвърляйки я на тревата, той повдигна брадичката ѝ, видя пълните ѝ със сълзи очи и я прегърна.

— Можеш да плачеш колкото си искаш. Тук няма никой, който да те притеснява.

Тя попи сълзите си в плейда му.

— Ти си тук — прошепна тя, а в гласа ѝ пролича колко е отчаяна.

Той притисна брадичка към главата ѝ и продължи да я държи така, докато тя се успокои. После ѝ позволи да се отдръпне леко от него и я попита:

— По добре ли си?

— Да, благодаря ти.

Тя не можа да повярва какво направи след това. Преди да успее да се спре, тя се повдигна на пръсти, обви ръце около тила му, и го целуна по устата. Устните ѝ се задържаха върху неговите само за миг, но все пак си беше целувка, и когато осъзна какво е сторила, тя се отдръпна от него и го погледна. На лицето му бе изписано любопитно изражение.

Бродик знаеше, че тя съжالياва за спонтанността си, но щом се вгледа в блестящите ѝ зелени очи, разбра нещо, което го шокира, защото за пръв път в живота си, бе хлътнал истински по една жена.

Замаяна от смелостта си, тя бавно направи крачка назад.

— Не знам какво ми стана — прошепна тя.

— Когато всичко това свърши...

— Да, Бродик?

Той поклати глава, отказвайки да изрече друга дума, след което се обърна и се отдалечи.

Какво искаше да ѝ каже? С цялото си сърце тя искаше да го последва и да му поиска обяснение, но веднага се отказа. Когато Бродик пожелае тя да разбере нещо, щеше да ѝ го каже. Освен това, беше сигурна, че знае какво щеше да ѝ каже. Скоро тя щеше да се върне в Англия и щеше да е глупаво да се обвързва точно сега с някой.

Защо, за бога, го целуна? Ума ли си бе изгубила или просто бе оглупяла? Нямахше нужда от подобни усложнения точно сега, не и след като бе изпаднала в така беда. Помисли си дали да не го последва, за да му каже, че не е искала да го целува... просто така се бе случило... една спонтанна реакция предизвикана от милото му държание и от собственото ѝ любопитство. *Може би трябваше просто да се престори, че не се е случило*, помисли си тя и докосна устните си, въздишайки със съжаление.

Реши, че няма да се къпе, защото в сегашното ѝ замаяно положение, единственото, което щеше да постигне, бе да се удави.

Забави се колкото може, после си даде време да се облече много бавно, докато събираше кураж да се прибере в лагера и да се изправи пред Бродик.

Всички Бюканън бяха насядали един до друг в далечния край на поляната и си говореха нещо, докато не я забелязаха, че се приближава. Неочакваната тишина я изнерви и тя не посмя да погледне към Бродик, тревожейки се, че ще се изчерви и останалите мъже ще се зачудят каква е причината. С наведена глава тя приготвяше леглото си в срещуположния край на поляната. Алек рисуваше с пръчка кръгчета в пръста.

— Готов ли си за лягане, Алек? — повика го тя.

— Аз ще спя при мъжете. Може ли?

— Да — отвърна тя. — Тогава лека нощ.

Тя легна на една страна с лице към дърветата и с гръб към воините, напълно убедена, че няма да може да се отпусне и за миг заради публиката, която следеше всяко нейно движение, но изтощението я надви и след минута тя вече спеше дълбоко.

За да не я събудят, мъжете продължиха разговора си шепнешком. Бродик не можеше да откъсне поглед от нея, тревожейки се за глупости като това дали има достатъчно одеяла, че да ѝ е топло през нощта. Имаше силен вятър, който довя тежки дъждовни облаци, скриващи луната. В далечината се чу гръмотевица и въздуха стана плътен и тежък.

Колкото по-тъмно ставаше, толкова по разтревожен бе Алек. Робърт изгаси огъня и над лагера падна непрогледна тъмнина. Скачайки на крака детето грабна одеялото си и каза:

— Трябва да отида да спя при Джилиън.

— Защо? — попита Бродик, чудейки се дали детето ще си признае, че го е страх от тъмното.

— Тя се плаши от тъмнината през нощта. — Без да иска позволение, то завлече одеялото си през поляната и се настани до Джилиън. Внимателно поставяйки пръчката си близо до постелята, детето се прозя и легна зад Джилиън притискайки се към гърба ѝ.

Бродик го гледаше как се опитва да остане буден и след миг чу шепота му:

— Чичо?

— Какво има, Алек?

— Няма да си отидеш... нали?

— Не, няма да ходя никъде. Заспивай.

Посред нощ Джилиън се събуди от писък, подобен на писъците издаващи хванатите в капан животни. Този ужасяващ звук вече й бе добре познат. Алек отново сънуваше кошмар. Тя бързо се извъртя към него и го прегърна, за да го успокои.

— Тихо — прошепна тя, галейки го. — Всичко е наред. В безопасност си.

Писъкът премина в плач, когато ужаса премина. Тя продължи да го гали, докато почувства как детето се успокоява и дишането му става равномерно.

Спиращите сърцето викове започнаха отново след час. И вторият път тя приложи същият ритуал.

Няколко часа преди зазоряване, тя се събуди отново, но този път причината бе съвсем друга. Лежеше по гръб, с лявата ръка изпъната настрани. Беше изтръпнала и я болеше ужасно много. Обърна глава и забеляза, че Алек използва превързаната й ръка за възглавница. Много внимателно, за да не го събуди, тя издърпа ръката си изпод него. Тъкмо отпускате ръката си надолу, когато забеляза, че на стомаха й лежи нещо. Беше длан, една доста тежка длан, която не бе нейна. Вцепенена, тя примигна няколко пъти, докато прочисти ума си, след което проследи дланта, която продължаваше в мускулеста ръка и широко рамо. Отново примигна. Милостиви боже, тя спеше с Бродик. Бавно седна и се огледа наоколо, осъзнавайки, че спи в средата на пашкул. В кръг около нея и Алек бяха налягали всички воини на Бродик. Тя не можеше да разбере как се бяха озовали тук, или как тя се бе озовала с ръката на Бродик върху себе си. Опита се да разбере какво става, но й се спеше прекалено много, и не успя да задържи очите си достатъчно дълго, че да осъзнае случващото се, затова отново легна, отпусна глава на рамото на Бродик, притисна ръката си до гърдите му и отново заспа.

За пръв път от много, много дълго време, тя бе защитена. Тази нощ, кошмарите не я навестиха.

ГЛАВА 10

Бродик я събуди час след зазоряване. Горкото момиче изглеждаше доста изцедено и се мразеше задето трябваше да прекъсва съня ѝ, защото не бе спала много, но не можеха да си позволят да губят време, тъй като им предстоеше дълга езда през враждебна територия.

— Трябва да тръгваме, Джилиън.

— Ще се забавя само минута — обеща тя и забърза към езерото стиснала под мишница багажа си.

Тя се изми бързо, среса косата и и изрови от чантата една панделка. Заради превръзката, лявата ѝ ръка бе напълно безполезна и тя не успя да си върже косата. След няколко безуспешни опита да я завържи на тила си с панделката, тя се отказа.

Когато се върна в лагера, всички я чакаха. Лиъм взе вещите ѝ и ги подаде на Робърт.

— Трябва да хапнете, милейди — каза Лиъм и набута триъгълна чиния с нещо като каша в ръцете ѝ.

— Не съм гладна, Лиъм, но ти благодаря...

Той отказа да вземе храната обратно.

— Трябва да се нахраните, милейди — настоя той.

Тя не искаше да спори, затова се насили да погълне безвкусната храна.

— Лиъм, моля те, би ли ми завързал косата с панделката? Изглежда не мога... — Гласът ѝ секна щом видя ужасеното му изражение.

— Да не би да е нередно? — попита тя.

— Да, милейди, нередно е. Вашият леърд трябва да е единствения мъж, който докосва косата ви.

Да, *нейният* леърд. Как да спори с нещо толкова абсурдно? Вече бе научила, че Бюканън са доста упорити, и когато си наумяха нещо, никой не можеше да ги разубеди. Също така обаче, те бяха добри и честни мъже, които сега защитаваха нея и Алек, и нищо, което биха направили, нямаше да я накара да изгуби търпение.

— Добре тогава — съгласи се тя.

Бродик водеше конят си към нея, когато тя изтича до него и го помоли да ѝ помогне. Той също изглеждаше доста изумен, но все пак прие панделката. Тя се завъртя с гръб към него, праметна косата си зад раменете и я повдигна с една ръка. Той отблъсна ръката ѝ, дръпна косата ѝ така, сякаш се канеше да реши опашката на коня си и направи здрав възел с панделката.

Мъжът беше деликатен, колкото бик. Дори си помисли, че може би нарочно дръпна косата ѝ, тъй като го накара да върши нещо, което само жените правеха, но скри усмивката си и му благодари.

— Ще стигнем ли до земите на леърд Рамзи Синклер, преди да падне нощта?

— Не — отвърна той грубо. Хвана я през кръста и я вдигна, поставяйки я върху жребеца си, после се качи зад нея и хвана юздите. — Отиваме при Мейтланд.

Тя удари брадичката му, когато се обърна към него.

— Трябва да отидем при Рамзи и да го предупредим за опасността, преди да отведем Алек в дома му.

— Не.

— Да.

Той бе удивен, че тя смее да му противоречи. Никоя жена преди нея не бе оспорвала нарежданията му и той не бе сигурен как трябва да реагира. Не осъзнаваше ли тя, че тук командва той?

— Ти си англичанка — каза той. — И само за това ти позволявам някои волности. Осъзнавам, че не разбираш, че не бива да спориш с мен, затова ще ти го обясня. Не ми възразявай.

Тя го погледна скептично и каза:

— Това ли е? *Не ми възразявай.* Това ли е обяснението ти защо не бива да споря с теб?

— Да не се опитваш да ме раздразниш?

— Не, разбира се, че не. — Арогантно мислейки, че тя вече е разбрала, че той няма да губи време да обсъжда с нея решенията си, той се обърна и повика Дилън, но тя привлече пълното му внимание като сложи ръка на гърдите му. Гласът ѝ бе тих, когато настоя: — Трябва да предупредя леърд Синклер.

Той поклати бавно глава, докато я наблюдаваше.

— Познаваш ли го — попита той намръщено. — Виждала ли си някога Рамзи?

Тя не разбираше защо мъжа изведнъж стана толкова напрегнат и раздразнен. Поведението му бе много странно, но тя реши да не му обръща внимание, защото искаше да го разбере.

— Не, не съм го виждала, но съм чувала доста за него.

Той повдигна вежда.

— Кажи ми какво знаеш.

Игнорирайки грубият му тон, тя отвърна:

— Знам, че е предводител на клана Синклер и също така, че е техен леърд. Не е ли така?

— Така е — отвърна той. Пръстите ѝ бавно се плъзнаха по гърдите му и докосването бе дяволски разконцентриращо. Той се зачуди дали жената осъзнаваше какво върши и дали не прави това умишлено, с цел да го накара да ѝ сътрудничи. Дали наистина вярваше, че подобна тактика, щеше да го убеди да направи това, което иска тя? Беше доста забавно. Всеки, който го познаваше добре, знаеше, че реши ли нещо, никой не може да го разубеди.

— Освен това, смятам, че съм го преценила правилно — продължи тя. — Един мъж не става леърд, освен ако не е добър воин. Смятам, че той е... почти... толкова силен, колкото си и ти.

Думите ѝ му се понравиха.

— Почти — арогантно допусна той.

Тя не се усмихна, но желанието да го направи бе доста силно.

— Освен това, знам, че Рамзи има брат на възрастта на Алек. Той е дете и твой дълг е, също и мой, да се погрижим за него. Всяко дете трябва да бъде предпазвано и Мичъл не е изключение.

Аргументите ѝ бяха убедителни. Бродик първоначално смяташе да отведе нея и Алек в безопасност при Мейтланд и тогава да отиде да предупреди Рамзи. Сега обаче размисли.

— Главната ти грижа е момчето, нали?

— Да — отвърна тя.

— Ще изпратя Дилън и още двама от воините ми, за да предупредят Рамзи, но останалите отиваме при Мейтланд. Така доволна ли си?

— Да, благодаря ти.

Той хвана ръката ѝ, за да ѝ попречи да продължи да го гали, и каза:

— В бъдеще няма да спориш с мен.

Това не бе молба, а излагане на факт и Джилиън реши да го остави да мисли, че е съгласна.

— Както искаш.

След като получи инструкциите, Дилън, следван от Осиян и Фингъл, препусна към земите на Синклер. Алек яздеше вече с Робърт, а Лиъм застана начело, когато продължиха към крайната си цел. Когато по пладне спряха, за да може конете да починат, Кийт и Стефан се отделиха от групата. След час отново се присъединиха към тях и изглеждаха доста доволни, водейки една сива кобила след себе си.

Джилиън веднага отиде до животното. Беше доста доволна, че са я взели назаем, докато не разбра, че нямат намерение да я върнат. Ужасена, тя отказа да язди животното, докато не обещаат, че ще я върнат на собственика ѝ, но воините бяха упорити, колкото и леърда си, и отказаха да обещаят такова нещо. Кийт умно смени темата на разговора, докато Стефан реши да я убеди, че собственика на животното, ще се почувства почетен, че воините на Бюканън са решили да откраднат точно неговият кон.

— Нима искаш да обидим мъжа? — попита я Стефан.

— Не, разбира се, че не, но...

— Ще бъде посрамен — каза ѝ Кийт.

— Ако смятате, че бих повярвала...

— Време е да тръгваме — нареди Бродик и я вдигна на гърба на кобилата. Постави ръката си на бедрото ѝ. — Знаеш как да яздиш, нали?

Тя се опита да избута ръката му, но той засили хватката си около бедрото ѝ, докато я чакаше да отговори на въпроса му. Тя реши да му покаже малко от собствената му арогантност.

— По-добре от теб, леърд.

Той поклати глава и се опита да не обръща внимание на сладката усмивка, която разцъфна на устните ѝ, когато изрече нелепото си твърдение.

— Не обичам арогантни жени.

— Тогава хич няма да ме харесаш — отвърна тя победоносно. — Аз съм ужасно арогантна. Само попитай чичо ми Морган. Той казва, че

това е най-големият ми недостатък.

— Не, арогантността ти не е най-големият ти недостатък.

Преди да разбере какво е намислил, ръката му се обви около тила ѝ и грубо я дръпна към себе си. Движеше се толкова бързо, че тя успя само да мигне. Все още се усмихваше, когато устата му се притисна към нейната.

Целувката му ѝ отне дъха. Горещината от устата му я разтърси, изпрацайки вълна от възбуда през цялото ѝ тяло. В началото целувката бе ободряваща, а после стана още по-хубава. Езикът му докосна нейният и удоволствието бе толкова всепоглъщащо, че тя бе сигурна, че е грешно, но не я бе грижа. Всичко, което искаше, бе да го целуне толкова страстно, колкото я целуваше и той.

Искаше да се приближи до него, да обвие ръце около тила му, да го притисне към себе си и никога да не го пусне. Тя се опита да направи точно това и когато той сложи край на целувката, тя за малко да падне на земята.

За щастие, той не бе толкова зашеметен, колкото нея — в интерес на истината, той не изглеждаше особено впечатлен от целувката им — и успя да я хване, преди да се е посрамила.

Тя чу как Алек едновременно издава отвратени звуци и се киска, но не се обърна, за да погледне воините, защото бе сигурна, че се е изчервила от неудобство.

— Не бива повече да ме целуваш, Бродик — прошепна тя.

Той се смееше, докато я хваше конят си и поемаше водачеството. Тя подкара конят си изравнявайки се с него.

— Наистина мисля това, което казах — прошепна тя.

Той се държеше така, сякаш не я чува, затова тя реши да остави тази тема за по-късно. Яздиха неуморно през целия ден и спряха само още веднъж, за да си починат конете и за да може Алек да се поразтърпи.

Джилиън бе плътно зад Бродик, докато яздиха по нервния, труден, но спиращ дъха с красотата си терен. Когато спряха за през нощта, тя отиде до близкия поток, за да се измие, и колкото повече мислеше за коментара, който направи Бродик, толкова по любопитна ставаше. Той ѝ беше казал, че арогантността не е най-големият ѝ недостатък, което значеше, че според него има някакъв по-сериозен недостатък. Умираще да го попита какъв е, но бе решена да не го

прави, и макар да бе разсейващо, успя да сдържи любопитството си за известно време. Силите ѝ, и тези на Алек, бяха изцедени след дългия ден и те си легнаха веднага след като се навечеряха. Двамата спяха като мъртви и ако Алек бе имал кошмари тази нощ, тя не помнеше да го е утешавала. Тя се събуди малко преди изгрев-слънце и се намери сгушена в силните прегръдки на Бродик. Доволна, тя затвори очи и отново заспа.

За да може Алек да се наспи добре, на сутринта тръгнаха по-късно и не спряха за почивка преди късно следобед. Сега Алек бе поспокоен, но въпреки това той все още държеше да е плътно до нея. Наложиха ѝ се да му нареди да седне при Кийт, докато тя се усамоти за няколко минути, и когато се върна, детето изтича при нея и се хвана за ръката ѝ.

В своята невинност той бе облекчен, че я вижда отново.

— Няма да изчезна, Алек.

— Но чичо Бродик каза, че вече сме близо до дома ми.

— Околността изглежда ли ти позната?

— Не — призна детето. После подръпна ръката ѝ. — Джилиън?
— прошепна той.

Тя се наведе към него.

— Да? — попита, чудейки се защо ѝ шепне.

— Може ли да яздя с теб?

— Не ти ли харесва да яздиш с Робърт?

— Той не ми дава да говоря, дори и когато е безопасно.

— Можеш да яздиш с мен.

— Но отиди да попиташ чичо Бродик.

— Добре — съгласи се тя. — Нахрани се и ще отида да го попитам веднага.

Бродик се връщаше от прикритието на дърветата и изглеждаше доста замислен, когато тя застана пред него.

— Бродик, колко път остава до дома на Алек?

— Няколко часа.

— Ще може ли Алек да пояди малко с мен?

— Той ще язди с Робърт.

— Но Робърт не иска да говори с него.

Раздразнен, той каза:

— Моите воители имат по-важни неща на главата в момента.

— Но детето не разбира това.

Въздишайки, той склони.

— Добре. Може да язди с теб. Вече сме в безопасност. — Той се насочи към коня си, но спря неочаквано. — Всички момчета на неговата възраст ли говорят толкова, колкото той?

— Не знам. Алек е първото дете, с което общувам.

— Ти си много добра с него — каза той неочаквано. — Имаш добро сърце, Джилиън.

Тя го проследи с поглед как се отдалечава. Слънцето изглеждаше така, сякаш го следва. Стълбове светлина паднаха покрай главата и раменете му, докато пресичаше поляната и в златистата светлина, нейният бронзов воин изглеждаше като изваян от господ по подобие на архангела Михаил, за да се бори с демоните кръстосващи света. В този момент тя го видя по начин, по който не го бе виждала до сега. Тя реагира като жена и толкова бе поразена от прозрението си, че очите ѝ се напълниха със сълзи. Изведнъж в ума ѝ изникна чаровният дом на Ани и Кевин Дръмънд. Представи си малка красива колиба, но във фантазията ѝ на прага не стоеше Кевин, а Бродик, който ѝ махаше с ръка. Мечтите бяха опасни, защото я караха да желае неща, които никога няма да има.

— Милейди, има ли ви нещо? — попита я Лиъм.

Звука на гласа му я накара да подскочи.

— Не, няма ми нищо. — Преди да е успял да я попита друго, тя повдигна полите си и забърза към коня си. На два пъти се опита да яхне сама кобилата, но тъй като не можеше да се хване добре с лявата ръка, повика Бродик да ѝ помогне.

Той вече бе яхнал жребеца си, затова се приближи, наведе се, повдигна я леко и направо я хвърли на гърба на кобилата. Робърт вдигна Алек в скута ѝ и отиде за коня си.

— Бродик? — прошепна тя тихо, за да не я чуят останалите.

— Да?

— Каза ми, че арогантността ми, не е най-големият ми недостатък. Друго ли имаш наум?

Беше се чудил колко време ще ѝ отнеме да се насили да го попита и сега едва не се засмя.

— Имаш много недостатъци — обяви той. Можеше да се закълне, че е видял как в смарагдовите ѝ очи проблесна искра и тя

изпъна рамене. Момичето бе темпераментно и той сметна този неин недостатък за много привлекателен. — Но имаше недостатък, който изпъкваше над всички останали?

— Имаше? — попита тя. — Вече не притежавам този недостатък, така ли?

— Да, не го притежаваш.

— Ще кажа молитва — промърмори тя раздражено. — И какъв беше този ужасяващ недостатък?

Той се ухили.

— Беше англичанка.

ГЛАВА 11

Джалиън се почувства така, сякаш се е озовала в друг свят. В планините дори залезът бе различен. Небето се превърна в ярко платно от широки изпълнени със златисти отблясъци и напръскани с оранжево ленти. Центъра на слънцето бе кървавочервен и не приличаше на никой цвят, който Джалиън бе виждала, и знаеше, че утре палитрата ще е още по-великолепна. *Господи, помисли тя, със сигурност харесваше тази земя.*

— Джалиън, знаеш ли какво? Почти съм си у дома.

— Сигурно сме близо — отвърна тя. — Изкачихме се почти до върха на планината.

Алек се прозя шумно.

— Разкажи ми пак историята, когато си изплашила чичо си Морган и си го накарала да изпищи — помоли детето.

— Вече пет пъти ти разказах тази история.

— Но искам пак да я чуя. Моля те.

— Ако затвориш очи, за да си починеш, ще ти я разкажа отново.

Алек се сгуши до гърдите ѝ и се прозя отново.

— Готов съм.

— Когато бях малко момиченце...

— Не си говорила цяла година.

Момченцето явно бе запомнило историята.

— Да, точно така. Не говорих почти цяла година.

Бродик забави жребеца си и изчака Джалиън да се изравни с него. Чу какво бе казала на детето и бе любопитен да научи историята.

— И си отишла да живееш при чичо си Морган, помниш ли?

Тя се усмихна.

— Да, помня.

— Но трябваше да го кажеш.

— Една нощ имах ужасен кошмар...

— Като кошмарите, които имам аз ли?

— Да — съгласи се тя. — Моята прислужница, Лис, ме събуди и ме накара да спра да крещя и както бе свикнала, ме взе в скута си и ме залюля.

— И тогава за малко да те изпусне да паднеш на главата си, защото си проговорила.

— Точно така, Алек.

— И лошият мъж ти е бил казал, че си убила сестра си, но те е излъгал, защото Лис ти е казала, че не си. Той е бил много зъл, но знаеш ли какво?

— Не, какво?

— Чичо Бродик ще го накара да съжалява, че е бил зъл.

Засрамена, тъй като Бродик можеше да чуе за какво си говорят, тя побърза да продължи с историята.

— Бях много щастлива да науча, че Кристин е жива, но се тревожех, че може да се е изгубила. Лис ми каза, да не се тревожа за сестра си, защото е сигурна, че чичо Морган ще ми помогне да я открия. Каза ми, че само трябва да го помоля и той ще го направи. Имаше предвид да изчакам до сутринта, но аз я изненадах, като скочих от скута ѝ и изтичах в спалнята на чичо си.

— Защото е било посред нощ нали?

— Точно така — отвърна тя.

Алек започна да се киска, защото знаеше какво се е случило след това и беше много доволен от себе си. Раменцата му се разтресоха и той покри устата си с една ръка, докато нетърпеливо чакаше тя да продължи, а очите му светеха развеселено.

— Лис се опита да ме спре, но не бе достатъчно бърза, и не успя да ми попречи да вляза в спалнята на чичо ми. Изтичах до леглото му, покатерих се на платформата и го сръчках в ребрата, за да се събуди. Той спеше толкова дълбоко, че хъркаше и колкото и да го ръчках и бутях, не можех да го накарам да си отвори очите.

Историята бе привлякла вниманието на Бродик, но тя не знаеше дали е развеселен от чутото или от реакцията на Алек. Детето едва успяваше да се задържи в скута ѝ.

— И тогава какво направи? — поиска да узнае Алек.

— Много добре знаеш какво направих. Разказах ти историята толкова много пъти, че вече я знаеш по-добре от мен.

— Но ти трябва да го кажеш.

— Изкрещях на горкия мъж и го изплаших.

Алек се запревива от смях.

— И после той изкрещя, нали?

— О, да, наистина изкрещя.

— И тогава и ти изкрещя, нали?

Тя се засмя.

— Да, изкрещях. Горкият чичо бе толкова стреснат, че скочи на крака и грабна меча си, но краката му се оплетоха в завивката и той падна от леглото и се търколи по платформата. И това е краят на историята.

— Но трябва да кажеш как си го следвала ден след ден и си говорила и говорила през цялото време.

— Ти току-що го каза — отвърна тя. — Чичо ми разказа, че през годината, в която не говорих, всяка нощ се молил да кажа името му...

— Но когато си проговорила и не си искала да спреш, той започнал да се моли за малко мир и тишина, нали?

— Да — отговори тя. — Алек, като се прибереш у дома, ще има много емоции и се съмнявам, че ще си легнеш рано тази нощ.

Прозявайки се, детето обви ръце около кръста ѝ.

— Джилиън? — прошепна то.

— Да?

— Обичам те.

— И аз те обичам, меченце.

Детето бе изморено и заспа след миг. В блажена тишина те продължиха пътуването си нагоре по планината. От време на време Бродик се обръщаше, за да я погледне и по смутеното изражение на лицето му, тя разбра, че мъжа обмисля нещо много важно.

Вятърът се усили и сега бе толкова студен, че сякаш проникваше в костите ѝ. Усети, че Алек трепери и уви плейда около него. Тежестта на детето, отпуснато на лявата ѝ ръка скоро стана непоносима и тя повика Бродик да ѝ помогне. Алек бе толкова изморен, че дори не се събуди, когато го прехвърлиха в скута на чичо му. Нежността в очите на Бродик, докато настаняваше момчето преди себе си, я накара да помисли за чичо си Морган и как той я бе държал в скута си, докато ѝ разказваше приспивни истории, и изведнъж ѝ стана мъчно за дома и се изплаши, че ще заплаче.

Бродик забеляза, че тя го наблюдава.

— Ушите на Алек ще го заболят от студа, ако не му завиеш главата — каза тя, за да прикрие неудобството си.

Бродик издърпа плейда си над главата на детето и насочи вниманието си към нея.

— За какво се тревожиш, момиче?

— За нищо — излъга тя. — Просто си мислех за...

— За какво? — попита той. Приблужи се до нея и крака му се докосна до нейния. Тя се направи, че не забелязва. — Отговори ми — заповяда той.

Тя въздъхна.

— Помислих си, че когато се ожениш и имаш деца, ще бъдеш прекрасен баща.

— Какво те кара да мислиш, че вече нямам деца?

Очите ѝ се разшириха.

— Но ти не си женен.

Той се засмя.

— На мъжа не му е нужен брак, за да има дете.

— Знам това — отвърна, опитвайки да не се изчерви. — Не съм чак толкова невежа.

— Но си напълно невинна, нали?

— Това, сър, не е ваша грижа.

Бузите ѝ почервеняха от неудобство. Цяло удоволствие бе да я наблюдава, реши Бродик, толкова темпераментна бе тя.

— Имаш ли? — прошепна тя.

— Какво дали имам?

— Деца.

— Не.

— Значи само се шегуваш с мен — каза тя по повод предишните му думи и той ѝ кимна бързо, преди да пришпори коня напред.

Няколко минути по-късно тя чу звук от гръмотевици и земята се разтрепери. Стефан, Аарон, Лиъм и Робърт образуваха кръг около нея.

— Защитете Алек и леърда си — нареди тя.

— Милейди, ние сме в земите на Мейтланд. Няма никаква опасност — обясни Стефан.

— Защо тогава вие четиримата ме обградихте.

Робърт се ухили.

— Просто даваме на Мейтланд да разбере.

— Какво да разберат, Робърт?

Той не смяташе да ѝ обясни. Воините на Мейтланд се появиха от дърветата и ги обградиха. Шума изплаши кобилата на Джилийн. Преди да успее да успокои конят, Лиъм хвана юздите и накара кобилата да спре.

Бяха обградени от воините и близостта им бе потискаща. Бяха повече от четиридесет и всичките изглеждаха много сурови.

Един от воините излезе от редицата и тръгна да говори с Бродик. Имаше нещо много познато в мъжа.

Тя погледна към Лиъм.

— Този воин да не би да е сърдит на вашия леърд?

— Не, милейди — отговори той. — Името му е Уинслоу и той винаги изглежда ядосан.

— Уинслоу е командирът на Иън Мейтланд — каза ѝ Стефан. — Освен това е брат на Бродик.

Нищо чудно, че ѝ се видя познат, сега вече можеше да види еднаквите черти на братята — цвета на косите им, острият поглед в очите им. *Уинслоу дори се мръщеше като Бродик*, помисли си тя, когато командира на Мейтланд се обърна към нея, присви очи и каза нещо на брат си.

Стефан умишлено приближи жребеца си до нея от едната страна, а Лиъм се доближи от другата.

— Уинслоу иска да знае коя си ти — прошепна Робърт иззад нея.

Тя забеляза как Бродик свива рамене, сякаш тя е толкова незначителна, че сякаш не може да си спомни коя е.

Или поне така мислеше тя за самата себе си. Тя не бе важна за него, скоро щяха да се разделят. За едно кратко време двамата имаха общата цел да отведат едно невинно дете при семейството му. Но сега, сега вече бяха на земята на Мейтланд, и скоро щяха да се разделят. Алек щеше да е отново при родителите си, Бродик без съмнение щеше да се прибере у дома, а тя щеше да отиде да потърси сестра си. В ума си разбираше, че времето им да бъдат заедно бе свършило, но сърцето ѝ я болеше и бе изпълнено със съжаление. Беше логично Бродик да се завърне при клана Бюканън и да върши делата си като леърд... и това бе в реда на нещата. Тогава защо се чувстваше толкова самотна? Джилийн не се нуждаеше от него, нито от някой друг мъж... освен от

чичо ѝ, разбира се. Чичо Морган бе нейното семейство и когато изпълнеше задачата си, ако оцелееше, щеше да се върне при него.

Но никога нямаше да забрави Бродик... нито спонтанната целувка, която ѝ бе подарил и която не значеше нищо за него, но означаваше всичко за нея.

Уинслоу привлече вниманието ѝ, когато отново погледна към нея и се намръщи с очевидно неодобрение. Чу го да казва „англичанка“ и тя предположи, че е ядосан заедно с Бродик е довел външен човек в земите на Мейтланд.

Отговорът на Бродик бе строг, но той говореше толкова бързо, че Джилиън не успя да разбере нито една дума. Каквото и да каза, това явно успокои брат му, защото той се отпусна на седлото и кимна с нежелание. Тогава Бродик махна плейда от лицето на Алек. Уинслоу бе толкова изумен, че изкрещя. Алек веднага се събуди, избута плейда, изправи се и се усмихна на воините на Мейтланд, които запристъпваха напред.

Всички мъже започнаха да викат и да крещят и то толкова силно, че ушите на Джилиън заглъхнаха.

Алек бе много доволен от вниманието. Той благородно махна към воините на баща си и се завъртя в скута на Бродик, за да погледне към Джилиън. Радостта на детето бе толкова прекрасна гледка, че тя осъзна, че никога няма да забрави този момент. *Благодаря ти Господи, помисли си тя, че ми позволи да доведе това дете в дома му.*

Сияещото изражение на Джилиън отне дъха на Бродик и щом го погледна и му се усмихна, той се почувства непобедим. Как може една жена да добие толкова силно влияние над него за толкова кратко време? Почувства се така, сякаш света му се е променил завинаги, и господ му бе свидетел, не знаеше дали му харесва или не. Джилиън бе противоречива...

— Иън се връща от тренировъчния плац — каза Уинслоу, прекъсвайки мислите на брат си.

— Трябва да го подготвиш — каза Бродик. — Ще бъде голям шок да види сина си да се завръща от мъртвите.

Уинслоу се засмя.

— Щастлив шок — отбеляза той, преди да си тръгне.

Воините на Мейтланд се опитаха да обградят Джилиън, но воините на Бюканън не им позволиха и когато се наложи Бродик да

сложи край на враждебността им, Джилиън помисли, че ще се стигне до бой. Размениха се остри думи и нападки, но се размина само с това.

Бродик проведе процесията нагоре по хълма. Имаше колиби във всички форми и големини, разпръснати по планината, някои бяха безлични, други искряха в различни цветове. Докато яздеха, мъже и жени излизаха от домовете си. Всички те изглеждаха така, сякаш виждаха чудо и Джилиън забеляза как няколко се прекръстиха и наведоха глави за молитва. Други попиваха сълзите от щастие, които преливаха от очите им.

Домът на Мейтланд бе на върха на хълма. Сивите каменни стени бяха доста отблъскващи, какъвто бе и големият черен плат повесен от двойните врати. Прозорците също бяха покрити.

Бродик слезе от коня с Алек на ръце, кимна на Робърт да помогне на Джилиън и пусна детето да стъпи на земята. Алек изтича при нея, хвана я за ръката и я задърпа към стъпалата.

Тълпата се раздели пред тях. Бродик хвана другата ръка на Джилиън, стисна я лекичко, щом забеляза колко несигурно гледа любопитната тълпа, която ги обграждаше. Той спря на входа, пресегна се и съдра черният плат висящ на вратата. Действията му бяха приветствани от радостни викове. Той отвори вратата и отстъпи настрана, за да може Джилиън да влезе първа, но тя поклати глава и се приближи към него, за да може да я чуе, въпреки виковете на тълпата.

— Прибирането на Алек трябва да е само за него и роднините му. Аз ще се радвам да изчакам тук.

Той се ухили.

— Аз повече ще се радвам, ако влезеш вътре — отвърна той и нежно я побутна пред себе си. Тя реши, че ще изчака до вратата, докато Алек се види насаме с родителите си, и без значение колко я буташе и ръчкаше Бродик, тя нямаше да размисли.

Каменното антре бе слабо осветено от една-единствена свещ, поставена на нисък сандък близо до стълбището, водещо до горния етаж. Отляво на Джилиън имаше три стъпала водещи до голяма залата. В огнището гореше огън и в другия край на стаята имаше дълга дървена маса. На масата стоеше една дама и шиеше на светлината от две свещи. Главата ѝ бе наведена, докато жената се занимаваше със задачата си, и макар да не виждаше лицето ѝ, Джилиън бе сигурна, че пред нея стои майката на Алек. Жената не вдигна поглед, макар със

сигурност да бе чула отварянето на вратата. Явно шума, който вдигаше тълпата не я безпокоеше.

Джилиън чу гласа на леърд Мейтланд, преди да го види.

— За бога, кой вдига толкова шум? — изкрещя Иън.

Гласът му дойде от тъмния коридор. Бащата на Алек излезе от склада за храна и нахълта в залата, в следващия миг видя Бродик и поиска да узнае защо всички са се разкрещели така.

Алек се бе затичал към спалнята на родителите си, но сега, когато чу гласа на баща си, той се обърна и се втурна надолу. Затича се по каменния под, прескочи стъпалата и нахлу в залата с широко разтворени ръце.

— Мамо... татко... прибрах се.

ГЛАВА 12

Шокът едва не уби родителите му. За пръв път в живота си, Иън Мейтланд бе напълно изгубен. Той се почувства така, сякаш си бе ударил главата в каменната стена. Отстъпи крачка назад и поклати невярващо глава. Тъмните му очи се замъглиха.

— Алек? — прошепна той пресипнало. И след това изкрещя с цяло гърло: — Алек!

Джудит Мейтланд скочи на крака и проплака от радост. Забравената кошница с шивашки материали се разсипа на пода. Жената вдигна ръка към сърцето си. Трепереща, тя направи само една крачка към сина си, преди да припадне.

За нещастие Бродик бе прекалено далеч, за да я хване, преди да падне на пода, а съпруга ѝ бе прекалено разтреперан, за да направи нещо повече от това да я гледа как пада на пода.

Алек за малко не събори баща си, когато се хвърли към него и прегърна краката му. Иън се опитваше да се отърси от вцепенението си. Треперещ, могъщия воин падна на колене и с наведена глава и затворени очи обви силните си ръце около сина си.

Малкото момче отпусна глава на рамото на баща си и разтревожено погледна към майка си.

— Тате, не трябва ли да вдигнеш мама от пода?

Иън се изправи, но просто не можеше да се насили да се отдалечи от детето си, затова нареди на Бродик да направи нещо с жена му.

Бродих сложи ръце под мишниците ѝ и бавно я вдигна на ръце. Лицето ѝ бе бяло и без значение колко я разтърсваше, тя нямаше да се събуди, докато не станеше готова.

— Доста изненада майка си, Алек — отбеляза Бродик. — Мислела е, че си мъртъв.

Иън поклати глава.

— Не, все още таеше надежда в сърцето си, че е жив.

Джудит отвори очи и се намери в ръцете на Бродик.

— Защо ме...

— Мамо, будна ли си?

Бродик бавно изправи Джудит на крака, но я задържа за кръста, ако случайно тръгне пак да припада. Превъзбудена от емоциите, които я владееха, тя избуха неконтролируемо в сълзи. Иън се пресегна и хвана ръката ѝ, докато Алек я гледаше.

— Не бива да плачеш, мамо. Не съм умрял. У дома съм. Тате, кажи ѝ да не плаче.

Иън се засмя.

— Тя е щастлива, че си си у дома. Дай ѝ минута и ще ти го каже сама.

Джудит докосна лицето на Алек с треперещата си ръка.

— Молах се, да си...

Бродик отстъпи назад. Искаше да даде малко уединение на семейството и искаше да открие къде се дяна Джилиън. Когато влезе в залата мислеше, че тя е зад него, но сега осъзна, че я няма. Намери я да седи на пейката, близо до стълбището. Ръцете ѝ бяха отпуснати в скута ѝ, а погледа ѝ бе забит в пода.

— Какво правиш? — попита я той, намръщен.

— Чакам семейството да се наслади на срещата си. Реших, че ще се натрапя, ако ги гледам. Трябва да останат малко насаме.

Бродик седна до нея, запълвайки цялото свободно място на пейката. Тя се намери притисната към него. Преди го оприличаваше на мечка и сега тази картина бе по-жива от всякога.

Той хвана ръката ѝ и бавно повдигна ръкава на роклята ѝ.

— Ще трябва да свалиш превръзката, преди да си легнеш довечера.

— Добре.

Той не пусна ръката ѝ, а тя не я отдръпна.

— Бродик?

— Да?

Тя се вгледа в очите му, преди да проговори:

— Искам да ти благодаря за помощта. Без теб, Алек никога нямаше да се прибере у дома при родителите си.

Той не се съгласи.

— Не аз го доведох у дома, Джилиън. А ти. Аз само помогнах малко — добави той. — Но дори и да не бях, пак щеше да намериш

начин.

Иън го повика, но тя подръпна ръката му, за да го накара да я погледне отново.

— Да?

— След като говориш с родителите на Алек... у дома ли се прибиращ?

Той се изправи и я издърпа на крака. Делеше ги едва сантиметър, той наведе глава към нея, лицето му се приближи до нейното, подобно на любовници, които се събираха. По дяволите, неочаквано му се прииска да я целуне.

Дълга гореща целувка, която щеше да доведе до втора, а тя до трета, после до четвърта...

Начина, по който я гледаше, я кара да се разтрепери цялата.

— Ще се прибереш ли? — прошепна тя.

— Какво ме питаш? — поиска да узнае той.

Стресната от острия му тон, тя направи крачка назад и коленете ѝ се удариха в пейката.

— След като говориш с Мейтланд, у дома ли се прибиращ? — После погледна към ръцете си, когато добави: — Все пак ти си леърд. Сигурно имаш много важни задачи за вършене.

— Да, имам страшно много задачи — съгласи се той.

— Да — каза тя, опитвайки да скрие разочарованието си. — Искам да ти благодаря, Бродик, за всичко, което направи за Алек, но сега задълженията ти свършиха и можеш да се прибереш у дома. Не знам какво щях да... правя... без теб. — Знаеше, че заеква, но не можеше да направи нищо по въпроса. — Разбира се, че трябва да се прибереш у дома. Просто си помислих...

— Да?

Тя повдигна рамене.

— Помислих си, че може би ще искаш да видиш приятеля си Рамзи Синклер отново.

Той потупа с пръст брадичката си.

— Видях го, преди да си тръгна от Мейтланд. Много скоро ще е тук.

— Какво те кара да мислиш...

Той не ѝ позволи да довърши въпроса си.

— Изпратих Дилън да го предупреди, не помниш ли?

— Да, но...

— Рамзи ще тръгне насам възможно най-скоро. Ще дойде тук — повтори той.

— Но след това ще си отидеш ли у дома? — попита тя.

— Както казах, имам много работа.

Раздразнена, тя извика:

— Не можеш ли да ми дадеш един прост отговор?

Иън отново изкрещя името на Бродик.

— Ела, Джилиън. Иън ще иска да се срещне с теб. Имаше достатъчно време да преодолее изненадата си.

— А жена му?

— На нея ще ѝ трябва поне седмица да преживее шока. През това време съм сигурен, че няма да изпусне Алек от поглед.

Джалиън изтупа праха от роклята си.

— Изглеждам ужасно.

— Да, така е.

Тя повдигна полите си тръгна към стълбите, но Бродик я спря, хващайки я за ръката.

— Попита ме дали мога да ти дам прост отговор. Сега се чудя, защо ти не можеш да ми зададеш един прост въпрос.

— За бога, какво значат тези безсмислици? Какво мислиш, че трябва да те попитам?

— Това, което искаш да узнаеш — отвърна той.

— Ти си най-вбесяващият мъж на света.

— Чувал съм го и преди — каза той. — Освен това съм нетърпелив. Но точно сега съм склонен да почакам.

— Ето я, мамо. Това е Джилиън. — Викът на Алек прокълта в залата.

Джалиън се отдръпна от Бродик и се усмихна, виждайки Алек да тича към нея. Той хвана ръката ѝ и я задържа.

— Не се страхувай от татко. Повечето дами ги е страх, но теб няма, защото не си като останалите дами — каза детето.

Тя не бе убедена, че е толкова уверена, колкото смяташе Алек, защото баща му бе доста внушителен човек. Той беше висок, мускулист мъж с пронизващи сиви очи. Тъмната му коса се къдреше около лицето му и леко омекотяваше смръщеното му изражение. Ако

не бе толкова величествен, тя би решила, че е красив почти колкото Бродик.

Усмивката на Джудит Мейтланд успя леко да смекчи ефекта от намръщеното изражение на съпруга ѝ. Тя бе красива жена, но цвета на очите ѝ бе този, който се забелязваше най-много. Те бяха виолетови. Тя бе доста дребничка, но имаше толкова царствен маниер, че Джилиън имаше чувството, че се намира в присъствието на кралица.

В мига, в който Бродик я представи, Джудит се втурна напред, за да стисне ръката на Джилиън. Гласът ѝ трепереше, когато каза:

— Ти намери сина ни и ни го върна обратно у дома. Не знам как някога ще мога да ти се отблагодаря.

Джилиън хвърли бърз поглед към Бродик. Мейтланд очевидно вярваха, че сина им се е бил изгубил, и господ да ѝ е на помощ, как щеше да успее да им обясни случилото се?

— Ела и седни до нас на масата — покани я Джудит. — Сигурно си гладна и жадна от дългото пътуване. Алек ни каза, че идвате чак от Англия — отбеляза тя, докато водеше Джилиън към един от столовете до масата.

— Да, идваме от Англия.

— И аз съм англичанка — каза ѝ Джудит.

— Не, Джудит — поправи я съпругът ѝ. — Беше англичанка.

Съпругата му се усмихна.

— Мъжете тук променят историята така, както им е удобно.

— Ти си Мейтланд — продължи Иън. — И само това е от значение. Бродик, сипи си малко вино и седни. Искам да чуя всичко, което се е случило, преди да отворя вратите за семейството и приятелите. Алек, ела седни до баща си — добави той с обич в гласа.

Детето притича около масата и издърпа стола си до този на баща му. Джудит забеляза, че ръката на Иън потрепери, когато докосна рамото на сина си. Алек му се усмихна и седна, но веднага му бе наредено да се изправи и да не сяда, докато дамите не се настанят.

Командирът на Мейтланд, Уинслоу, влезе в залата, поклони се на леърда и съпругата му, и обяви:

— Рамзи Синклер току-що пресече границата и ще е тук до час.

— Нима вече е разбрал за щастливата ни новина? — попита Иън.

— Изпратих Дилън при него — обясни Бродик, преди да се обърне към брат си. — Джилиън, искам да се запознаеш с брат ми.

Уинслоу, това е лейди Джилиън.

Уинслоу се поклони.

— Лейди Джилиън, от Англия ли сте? — попита той намръщен.

— Да, от Англия съм. Истината е, че не мога и не искам да променя този факт, сър. Това разстройва ли ви?

Уинслоу я изненада с усмивката си.

— Зависи, милейди.

— Зависи от какво?

— От брат ми. — Преди да ѝ обясни каквото ѝ да е било, Уинслоу смени темата, обръщайки се към брат си. — Ще дойдеш ли да видиш жена ми и момчетата? Ще бъдат разочаровани, ако не ни посетиш.

— Разбира се, че ще дойда.

— Доведи ги тук, Уинслоу — нареди Иън. — Трябва да празнуваме. Децата може да останат будни до по-късно.

— Уинслоу, случайно да знаеш дали братът на Рамзи, Мичъл, язди с леърда? — попита Джилиън, и ако воина си помисли, че въпроса ѝ е странен, не го показва.

— Не знам, милейди, но ще разберем много скоро. — Той се поклони за втори път и излезе от залата.

Джудит се зае лично да сипе по чаша вода на гостите.

— Татко, къде е Греъм? — попита Алек.

— Брат ти е с чичо ти Патрик, но много скоро ще се върне. Ще бъде страшно щастлив, да те види.

— Защото съм му липсвал? — попита той доволен.

Иън се усмихна.

— Липсваше на всички ни, Алек.

— Най-много съм липсвал на мама. Тя все още трепери, тъй като я изненадах. Виж, тате. Дори не може да налее вода. Отново ли ще започне да плаче?

Иън се засмя.

— Вероятно — каза той. — На майка ти... и на мен, ще ни отнеме известно време да се възстановим след щастливата изненада.

Алек не преувеличи състоянието на Джудит. Съпругата на леърда вече бе разляла голяма част от водата на масата и досега не бе изсипала нито капка вода в чашата. Ръцете ѝ започваха да треперят

неконтролируемо всеки път щом погледнеше към сина си, а очите ѝ се пълнеха със сълзи.

Иън хвана ръката на жена си.

— Седни, любима — каза той тихо. Тя премести стола си близо до този на мъжа си, срина се на него и се облегна назад. Иън предложи чаша вода на Джилиън, но когато тя посегна за нея и забеляза колко са мръсни ръцете ѝ, побърза да ги скрие, отпусвайки ги в скута си.

Иън обвини ръка около жена си и я прегърна. Вниманието му обаче бе насочени към Джилиън.

— Започни от самото начало и ми кажи къде и как намери сина ми. Искам всеки малък детайл — нареди той. Той спря, за да погали Алек, преди да добави: — Цяло чудо е петгодишно момче да преживее падане от водопадите.

— Той е само на пет? — попита Джилиън.

— Но ще стана на седем.

— Брат ти е на седем — напомни му Иън.

— Но и аз ще стана на седем — каза Алек и изтича до масата при Джилиън. Без да иска позволени се качи в скута ѝ и дръпна ръцете ѝ около себе си, за да я накара да го прегърне, като ѝ се усмихваше ангелски.

— Двамата с Алек сте станали големи приятели — отбеляза с усмивка Джудит.

— Иън, може би ще е по-добре да изчакаш Алек да си легне, преди да искаш обяснение — предложи Бродик.

— Но аз ще остана до късно, защото татко каза, че ще празнуваме — рече Алек. — Нали каза така, тате?

— Да — съгласи се баща му.

— Знаеш ли какво, Джилиън? — попита тихо Алек.

Тя се наведе към него.

— Не, какво?

— Когато си легна в леглото, мама ще стои до мен, докато заспя, и брат ми ще спи в същата стая и може би няма да имам лоши сънища и няма да се уплаша.

— Може би въобще няма да сънуваш тази нощ.

— Но някой трябва да спи при теб, за да не се изплашиш, след като мен няма да ме има да те пазя.

— Ще бъда добре — увери го тя.

Алек не бе убеден.

— Ами ако се изплашиш? Трябва да има някой до теб, който да те събуди. Може би ще е добре да попиташ чичо Бродик да спи при теб, както тези дни.

Тя побърза да сложи ръка на устата му, за да го накара да замълчи и почувства как лицето ѝ почервенява. Знаеше, че Бродик я наблюдава, и не посмя да го погледне.

Джудит се засмя.

— Алек, миличък, засрамваш Джилиън.

— Мамо, знаеш ли как ме нарича Джилиън?

— Не, как?

Кискайки се, детето каза:

— Меченце.

Погледа на Иън кръстосваше между Джилиън и Бродик.

— Отец Лаган се завърна — каза той. — И с него има още един по-млад свещеник на име Стивън.

— Защо ми казваш това? — попита Бродик.

— Просто искам да знаеш, че имаме на разположение двама свещеници — обясни Иън, насочил многозначителен поглед към Джилиън.

— Не съм спала с Бродик — възкликна тя. — Не ни е нужен свещеник.

— Напротив, спа с него.

— Алек, не е учтиво да възразяваш на възрастните.

— Но, мамо...

— Замълчи, скъпи.

Джилиън погледна към Бродик. Той много лесно можеше да поправи това ужасно объркване, само ако с две думи обясни случилото се.

Той, изглежда, не искаше да сътрудничи. Дори ѝ намигна.

— Не познавам друг човек, чието лице може да стане толкова червено — отбеляза той.

— Обясни — нареди тя.

— Какво да обясня? — попита той с невинно изражение.

Тя се обърна към Джудит.

— Бяхме направили лагер... и не е така както звучи... Аз спях и когато се събудих... всички те бяха там...

— Те? — попита Иън.

— Воините му.

— Нима си спала и с останалите воини?

Тя не осъзна, че Иън се шегува с нея.

— Не... просто ние... спяхме. Това е всичко, леърд.

— Престани да я измъчваш — нареди Джудит. — Не виждаш ли, че това я стресира. Джилиън не разбира хумора ви. Какво се е случило с ръката ти? — попита Джудит, мислейки, че темата е по-безопасна. — Забелязах, че ти е превързана и съм любопитна...

Алек прекъсна майка си. Той скочи от скута на Джилиън и проплака.

— Тате, трябва да поговорим.

— Сега ли?

— Да, тате, сега.

— Алек, искам да говоря с Бродик и Джилиън. Нетърпелив съм да узная къде те е намерила.

— Но, тате, трябва да ти кажа какво сторих, и ти много ще ми се ядосаш. Трябва да отидем да се разходим, за да ти обясня всичко.

— Ела тук, сине — нареди той, разтревожен от мъката, която видя в очите на Алек. Малкото дете завлачи крака към баща си, навело глава към пода. Иън сложи ръка на рамото му и се наведе напред.

Алек се разплака.

— Много се изплаших, тате, и порязах ръката на Джилиън, и тя се наду, и Ани я оправи и само аз съм виновен, задето нараних една дама, а знам, че никога не бива да го правя, но бях много изплашен. Не ми харесваше в Англия и исках да се прибера у дома. — Алек обви ръце около тила на баща си и избухна в ридание.

— Алек беше много разтревожен, че ще ви разочарова, леърд — обясни Джилиън. — По онова време не разбираше, че се опитвах да му помогна. Висеше на едно въже над пропаст, а въжето беше много старо и започна да се къса, и... — Тя погледна към Бродик за помощ. Задачата да обясни случилото се изведнъж ѝ се видя толкова сложна, че тя не знаеше откъде да започне.

— Това, което казва сина ми, няма смисъл — каза Иън. — Той каза, че е бил в Англия.

Джилиън реши да се хвърли с главата напред и каза тихо:

— Той казва истината. Алек наистина беше в Англия.

— Казах ти, тате.

Иън кимна, но вниманието му бе насочено към Джилиън.

— Как е стигнал сина ми до Англия.

— Алек не е паднал от водопадите. Бил е отвлечен по време на фестивала и доведен в Англия. Така го срещнах.

Чувайки думите ѝ, изражението на Иън се промени напълно. Той сложи Алек в скута на майка му и се изправи. За да не стряска сина си, той се постара да говори тихо, когато всъщност му се искаше да изкрещи.

— Кой отвлече сина ми?

Джудит се почувства истински изплашена, когато леърда тръгна към нея, защото виждаше, че според него, тя е виновна за случилото се с детето му.

— Било е грешка — започна тя.

— Дяволски права си, че е било грешка — изкрещя той.

Очите на Алек се разшириха.

— Ядосан ли си, тате?

Баща му си пое дълбоко дъх.

— Да — озъби се той.

— Не е ядосан на теб, Алек — прошепна Джилиън.

— Знам това.

— Не нападай Джилиън. — Бродик, който до сега си мълча, изглеждаше ядосан, колкото и Иън, когато даде нареждането. — Тя е невинна, колкото и сина ти. Седни и ѝ позволи да обясни това, което вече каза на мен. Знам, че си разтревожен, но не ти позволявам да ѝ повишаваш глас.

Джилиън можеше да види как Иън всеки миг ще избухне и побърза да заговори, преди двамата леърда да се сбият.

— Както казах, било е грешка...

— Да? — попита Иън.

— Мъжете, които са отвлекли Алек, са мислили, че отвлечат братът на Рамзи, Мичъл. Просто са объркали децата.

— Милостиви боже... — започна Иън, но гласа му се прекърши.

— Седни, съпруже — предложи Джудит. — Остави Джилиън да ни обясни всичко.

Той едва не катурна стола, след като се откъсна от масата и се срина, сядайки. Облягайки се назад, той безмълвно гледаше Джилиън

за няколко секунди, след което заповяда:

— Започвай да говориш.

— Историята е доста дълга, леърд, а Рамзи, трябва да се появи всеки момент, нали? Моля ви, ако може да го изчакаме...

Иън стисна зъби, поклащайки глава.

— Тате, знаеш ли какво? — Детето сме усмихваше докато говореше и Иън се пресегна, за да го погали.

— Не, Алек, какво? — попита той намръщен.

— Избягахме два пъти, но първият ни хванаха, защото аз не изчаках, както трябваше, и вината беше моя.

Иън премигна, защото не разбра нищо от обяснението.

— Какво стана, когато избяга за пръв път?

— Спуснах се в една клисура, ето какво направих — похвали се детето. — Но не бях взел хубаво въже.

— Беше износено — намеси се Джилиън.

— Сина ми се е спуснал в клисура, висящ на овехтяло въже? — изкрещя Иън. — И къде беше ти, когато Алек го е правел?

— Тате, тя ми каза да я изчакам и не смяташе да се спускаме в каньона, но аз реших, че ще е по-бързо. Тогава те порязах, нали, Джилиън?

— Да.

— Трябваше да я чакам в конюшните.

— Но не си — каза майка му.

— Не, и помислих, че Джилиън ще повърне, защото като ме видя да вися на въжето, лицето ѝ позеленя. Каза ми, че ѝ е прилошало, когато слезе долу при мен и изглеждаше доста замаяна.

— Ти се боиш от... — започна Джудит.

Съпругът ѝ я прекъсна, когато на свой ред зададе въпрос:

— Но си слязла, за да вземеш Алек?

— Нямах друг избор.

— Тя ме хвана, тате — обясни Алек. — И точно на време, защото въжето се скъса в мига, в който тя ме хвана. Каза ми, че е била много изплашена, но не повърна. — Изглежда детето бе разочаровано от този факт.

Нито един от родителите му не се усмихна, тъй като и двамата мислеха колко близо до смъртта е бил сина им.

Освен това, осъзнаха, че сега той е жив само благодарение на Джилиън.

— Ще се насиля и ще бъда търпелив, за да дочакаме Рамзи да дойде, за да чуе с нас историята ти — обяви Иън. — Но искам да науча имената на негодниците, който отвлякоха детето ми — заяви той. — За бога, искам да знам кои са още сега.

— Предупредих те, да внимаваш с какъв тон говориш на Джилиън. Сега ти заповядвам, Иън. Не искам да я разстройваш.

Джудит Мейтланд не можа да реши кой бе по-изненадан от гневното избухване на Бродик. Иън изглеждаше поразен, а очевидно Джилиън не можеше да повярва на ушите си.

Иън пръв се възстанови. Наведе се напред и побеснял попита:

— Смейш да ми заповядваш?

Бродик също се наведе напред.

— Точно това...

Надявайки се, че с това ще намали враждебността, Джилиън ги прекъсна с думите.

— Няма да се разстроя, ако някой ми крещи.

— Но аз се разстройвам, Джилиън.

Тя се зачуди дали Бродик осъзнава, че току-що и той почти ѝ изкрещя. Тя погледна Джудит за помощ, но Алек бе този, който привлече вниманието на баща си.

— Тате, не крещи на Джилиън — проплака детето, изтича около масата и се покатери в скута ѝ. — Тя никога не ми крещи, дори не и когато мъжа я наби. Тя го изигра, тате.

— Някой я е ударил? — попита Иън.

Алек кимна.

— Тя го накара да я набие, за да не набие мен.

Изведнъж детето си спомни за пръстена, който му даде Джилиън, и издърпа с ръка панделката.

— Джилиън каза, че ще бъде моя защитник, точно като чичо Бродик, и ми позволи да задържа пръстена ѝ, докато се прибера у дома. Обеща ми, че няма да позволи никой да ме нарани, и не го позволи. Пръстена не ми е нужен вече, за да ми напомня, че съм в безопасност, но все пак искам да го задържа.

— Не може, Алек — каза меко Джилиън.

Неохотно, той ѝ подаде пръстена.

— Чичо Бродик ми каза, че мога да задържа камата завинаги.

Тя се засмя.

— И все пак няма да ти позволя да задържиш пръстена на баба ми.

Джудит постави ръка върху тази на съпруга си.

— Осъзнаваш ли, че ако не бе тази мила дама, сина ни щеше да е мъртъв?

— Разбира се, че осъзнавам...

— Тогава ти предлагам, вместо да ѝ крещиш и да се държиш с нея така, сякаш тя е виновна за действията на други хора, отиди и ѝ благодари. Аз смятам да падна на колене и да благодаря на Господ, че я е изпратил при Алек. Тя е ангел-хранител.

Поласкана от емоционалната реч, Джилиън поклати глава. Джудит попи сълзите си ленена кърпичка и се изправи.

— Джилиън — започна Иън колебливо. — Благодаря ти, че си защитила сина ми, и не съм искал да те държа отговорна за случилото се. Ако съм създал такова впечатление, моля за извинение. Колкото и да ми е трудно, ще дочакам Рамзи, за да чуя какво се е случило.

Джудит цялата засия от удоволствие.

— Това е първият път, в който те чувам да се извиняваш. И моментът е много подходящ. Тъй като си в щедро настроение, може ли да предложи двамата с Рамзи да изчакате да чуете всичко за случилото се след празника. Тази вечер ще празнуваме завръщането на Алек и скоро всичките ни роднини и приятели ще са тук. — Тя не дочака съгласието на съпруга си. — Джилиън, искаш ли да се освежиш?

— Джилиън обича да се къпе, мамо — каза Алек. — Тя постоянно ме караше да се мия. Аз не исках, ама те ме принуждаваше.

Джудит се засмя.

— Тя просто се е грижила за теб, Алек — каза тя, докато хващаше ръката на Джилиън. — Какво ще кажеш за една баня?

— Много добре ще ми дойде.

— Ще ти дам чисти дрехи, а тези веднага ще отнеса за пране — обеща тя. — С плейда на Мейтланд ще ти бъде удобно и топло — добави тя. — Макар дните да са топли, нощите тук са мразовити.

Чувайки, че Джилиън ще носи плейда на Мейтланд, Бродик не бе никак очарован. Без да мисли как ще се приемат думите му, той заяви:

— На празненството Джилиън ще е облечена с плейда на Бюканън.

Иън скръсти ръце и се облегна на стола си.

— Защо искаш да носи твоите цветове? Да не би да предявяваш...

Бродик го сръза.

— Моите воини ще са... разстроени. Със сигурност ще се разбунтуват, ако я видят облечена в твоя плейд, Иън. Започнаха да харесват момичето и изпитват доста собственически чувства към нея. Докато е в планините, тя ще носи нашите цветове. Не искаме воините на Бюканън да се обидят.

Иън се ухили.

— Тревожиш се, че воините ти ще се разстроят? Това ли каза? За бога, те са воини, а не...

Той се кажеше да каже „жени“, но улови острия поглед на жена си, и все още ухилен, той замени думата с „деца“.

Джудит се разсмя, защото знаеше, че мъжът ѝ е толкова дипломатичен само заради нея. Тя тръгна към стълбите, но Джилиън спря до Бродик.

— Бродик, обеща на брат си, Уинслоу, че ще се видиш с жена му и децата му, нали?

— Помня какво обещах.

— Значи ще бъдеш тук, като се върна, така ли?

Раздразнен, задето тя не може да се пристраши да му зададе директно въпроса си, той каза:

— Да.

Тя кимна и забърза след Джудит. Опита се да скрие облекчението си, че Бродик ще остане за по-дълго, и след това се ядоса на себе си, задето се чувства така. Държеше се като глупачка, за това че се оставя да зависи от него, тъй като нямаше никакви право да разчита на този мъж. Не, не можеше да иска повече от него.

Тя се опитваше да го прогони от ума си през следващия час, докато се къпеше и миеше косата си. Джудит ѝ донесе бледожълта рокля, която да облече. Беше ѝ леко тясна около гърдите и показваше прекалено много от едрия ѝ бюст, но според Джудит въпреки това изглеждаше подобаващо.

Бродик бе изпратил плейда на Бюканън и Джудит показа на Джилиън как да го надипли около кръста си. После праметна плата над лявото ѝ рамо и го пристегна с колан на кръста ѝ, обяснявайки:

— Доста време ми отне да се науча как да го правя. През повечето време не можех да надипля плисетата. Единственият начин да се научи човек да го прави е като практикува — добави тя.

— Плейда е много важен в планините, нали?

— О, да — каза Джудит. — Те... искам да кажа ние... сме доста капризни хора. Плейда винаги трябва да покрива сърцето ни — добави тя. — Носим гордо цветовете си. — Тя отстъпи, за да огледа Джилиън. — Изглеждаш прекрасно — обяви тя. — Сега ела и седни до огъня, за да ти среща косата. Изглежда, че почти е изсъхнала. Имаш ли нещо против да ти задам няколко въпроса? — Тя се наведе към нея. — Ужасна съм, признавам си. Накарах съпруга си да чака, а сега аз съм нетърпелива.

— Нямам нищо против да отговоря на въпросите ти. Какво искаш да знаеш?

— Как се озова на едно място с Алек? И ти ли беше пленена.

— Да, бях.

— Но защо? Ти си англичанка и можеш да отидеш при краля за помощ.

— Кралят е пръв приятел с мъжа, който отвлече Алек и задържа мен. Дори в известна степен, той е отговорен за всичко.

Докато Джудит решише косата ѝ, Джилиън ѝ разказа за кутията на Ариана. Джудит изгледаше пленена от историята и тогава Джилиън ѝ разказа за смъртта на баща ѝ, шокирайки другата жена.

— Принц Джон се влюбил в Ариана и всичко това звучи много романтично, но той не се е оженил за нея, когато увлечението му е било много силно. Трагично е, че Ариана е загинала, но не изпитвам симпатия към краля. Той е предал клетвите, които е дал на съпругата си.

— Досега се е оженил два пъти, нали? Не мога да разбера това, при положение, че първата му жена е все още жива.

— Да, жива е — отвърна Джилиън. — Джон издейства анулиране след много години брачен живот. Нямаха деца — добави тя. — И бяха втори братовчеди. Архиепископът от Кентърбъри беше забранил брака им, но Джон получи позволение от Рим.

— Щом бракът на Джон е бил признат от църквата, как е успял да се ожени повторно?

— Архиепископът на Бордо и епископите на Поатие и Сейнтс обявиха първият брак за невалиден.

— Поради каква причина?

— Кръвно родство — отвърна тя.

— Защото са били прекалено близки роднини, като втори братовчеди.

— Да — каза Джилиън. — Джон веднага се оженил за Изабела и се забъркал в по-големи неприятности, тъй като тя вече е била сгодена за друг. Била е едва на дванадесет години, когато Джон се оженил за нея.

— Джон винаги взима това, което желае — отбеляза Джудит. — Нали?

— Да — съгласи се Джилиън.

Другата жена поклати глава.

— Англия доста се е променила от времето, когато живеех там.

— Джон е отговорен за всичките промени. Той се отчужди от много влиятелни барони и започна да се шепне за въстание. Проблемите са съсредоточени около позицията на архиепископа на Кентърбъри. Джон иска епископът на Норич, Джон де Грей, да бъде избран, но младите монаси от Кентърбъри вече са избрали Реджиналд и са го изпратили да се яви пред папата.

— А папата одобри ли Реджиналд?

Джилиън поклати глава.

— Не, той сам избра кой ще заеме поста, Стефан Лангдън. Джон побесня и отказа да пусне Лангдън да стъпи на Английска земя и пое контрола над манастира на Кентърбъри и тогава нашият папа постави забрана над цялата страна. Беше забранено да се извършват всякакви религиозни ритуали. Църквите бяха затворени и заключени, а свещениците отказаха да благославят браковете. Не можеха да извършват никакви свещени тайнства, освен най-наложителните. В момента в Англия са настанали тъмни времена и се страхувам, че ще става все по-лошо.

— Чувала съм, че Джон реагира доста агресивно.

— Той е добре познат с избухливия си темперамент.

— Нищо чудно, че не си поискала помощта му.

— Не бих могла — каза Джилиън.

— Имаш ли семейство, което да се тревожи за теб?

— Сега чичо ми Морган е пленник — прошепна тя. — Възложиха ми... задача... и трябва да я завърша преди есенния фестивал. Ако се проваля, ще убият чичо ми.

— О, Джилиън има още време, нали?

— Имам нужда от помощта на съпруга ти.

— Той ще ти помогне с каквото може — обеща Джудит от името на Иън.

— Мъжът, който държи чичо ми, е близък на краля и Джон ще се вслуша в него, а не в мен. Мислех да поискам помощ от по-могъщите барони, но те се боят дори от сянката си, не знаят на кой могат да имат доверие. Англия — добави тя — е потънала в хаос и се страхувам много за бъдещето.

— Няма да те измъчвам с повече въпроси — каза Джудит. — Ще изчакам, докато разкажеш всичко пред съпруга ми и пред Рамзи.

— Благодаря ти за търпението — каза тя.

Преди Джудит да отговори на вратата се чу силно блъскане и Алек се втурна в стаята. Закова се на място щом зърна Джилиън.

Тя се изправи и му се усмихна.

— Има ли нещо нередно, Алек?

— Изглеждаш... красива — каза той.

Джудит се съгласи. Дългата коса на Джилиън бе подредена в красиви къдрици, които падаха на раменете ѝ и обрамчваха деликатните черти на лицето ѝ, като красива рамка. Тя бе забележителна жена и тази вечер щеше да наруши спокойствието на много мъже, предвиди Джудит.

— Мамо, татко ти заповядва да слезеш долу на минутата. Той каза: „Не може ли да чуе музиката?“. Всички са тук и са готови за сервирането на храната. Джилиън и ти трябва да дойдете долу. Така каза чичо Бродик.

— Джудит, ти върви първа — каза Джилиън. — Намокрила съм си цялата превръзка и смятам да я сваля.

Джудит искаше да помогне, но Джилиън настоя младата жена да отиде при съпруга си. Щом остана сама, тя седна и бавно махна превръзката, страхувайки се от това, което щеше да види. Раната бе поужасяваща, отколкото бе очаквала, но за щастие не бе възпалена и

подуването бе изчезнало. Кожата бе зачервена, на някои места имаше мехури, които бяха ужасяващо грозни. Напомни си, че е грях да бъде суетна и не бива да се тревожи от белезите. Освен това, ръката ѝ винаги щеше да е прикрита от ръкавите на роклята и никой никога нямаше да види белезите. Раната все още бе доста чувствителна на допир и тя се намръщи, докато почистваше ръката си със сапун и чиста вода. Когато свърши с тази задача, следвайки наставленията на Ани Дръмънд, ръката я болеше ужасно.

Тя внимателно подсуши кожата и издърпа ръкава на роклята до китката си, за да скрие раната. Имаше толкова много важни неща, за които да се тревожи. Мислите ѝ се насочиха към чичо ѝ Морган. Дали се отнасяха добре с него? Ако му бяха позволили да остане в дома си, при своите неща, Джилиън нямаше да се тревожи толкова за него, но Алфорд го бе преместил...

Тя захлупи лице в ръцете си. *Моля, те Господи, грижи се за него. Не му позволявай да настине или да се разболее. И моля те, нека не се бои за мен.*

Звука на далечен смях прекъсна молитвите ѝ, и тя въздъхна, изправи се и неохотно тръгна да се присъедини към празнуващия клан Мейтланд.

ГЛАВА 13

Както Джудит предвиди, Джилиън наистина предизвика вълнение.

Беше се събрала доста голяма тълпа, която да отпразнува завръщането на Алек и всички бяха весело настроени и вдигаха доста шум. Залата бе осветена от стотици свещи. Млад мъж свиреше на лютня в ъгъла, докато слугите се разхождаха с тежки подноси измежду гостите. На огъня нанизано на шиш се печеше прасе, а пред него стоеше старица с ръжен в едната ръка и дървена лъжица в другата. Тя използваше лъжицата, за да гони младите воители, които се опитваха да си отрежат от месото, преди да се е изпекло добре.

Живата музика и веселите закачки сякаш обградиха Джилиън, когато тя влезе в залата. Спусна се по стълбите и неочаквано музиката спря. Мъжът, свирещ на лютня, погледна към нея и след миг стотици мъже и жени обърнаха лице нагоре към стълбите.

Бродик тъкмо отговаряше на някакъв въпрос, зададен му от Иън, когато случайно погледна нагоре и забеляза Джилиън да слиза бавно по стълбите. На мига забрави мисълта си. Забрави и маниерите си, тъй като обърна гръб на брат си и на приятеля си и се насочи към стълбите.

Преди Бродик бе успял да забележи само бегло формите ѝ, но сега извивките на тялото ѝ бяха повече от очевидни. Не му допадна особено кройката на роклята ѝ, смятайки, че излага прекалено много очертанията на тялото ѝ, и сериозно обмисляше дали да не увие около врата ѝ още един плейд с цветовете на Бюканън така, че той да висне надолу по тялото ѝ и да прикрие женските ѝ прелести. По дяволите, но тя бе наистина пленителна.

Джилиън забеляза смръщеното изражение на лицето на Бродик и ѝ се прииска да се обърне и да се върне нагоре по стълбите. Но вече бе на половината път и щеше да изглежда като страхливка, ако се върне точно сега.

Цялото внимание бе насочено към нея, а тишината бе осезаема. Тя забеляза, че някои изглеждаха изумени, други гледаха с недоверие.

Само воините на Бродик, неговите лоялни мъже — Робърт, Стефан, Лиъм, Кийт и Аарон й се усмихваха — затова тя реши да гледа тях и да игнорира тълпата и Бродик, докато продължаваше да слиза надолу.

Въпреки това, Бродик нямаше да позволи да бъде игнориран. Той застана до стълбището и когато тя най-после стигна до него, той й подаде ръка. Колебливо тя сложи дланта си в неговата и го погледна. Засрамена, задето той все още й се мръщи, тя се усмихна сладко и прошепна:

— Ако не спреш да ми се мръщиш, кълна се, ще те ритна. Тогава ще имаш основателна причина да се цупиш.

Той бе толкова изненадан от глупавата й заплаха, че се разсмя.

— Нима мислиш, че можеш да ме нараниш?

— Безспорно.

Той се засмя отново, с един невероятно прекрасен звук, и, Господи, в очите му блеснаха дяволити искри. Изведнъж тя се почувства много по-спокойна и уверена в себе си. Вече едва забелязваше публиката. Освен това, сега вече гостите не можеха да я видят, защото както вече им бе станало навик, воините на Бродик я обградиха от всички страни.

— Леърд, не бива да позволяваш на Мейтланд да гледат така милейди. Непристойно е — промърмори Робърт.

— И как мога да им попреча? — попита Бродик.

— Ние с радост ще се погрижим за тази задача — предложи Лиъм с голямо нетърпение.

— Да, ще ги накараме да забравят похотливите си мисли — промърмори Стефан.

Ръгвайки Лиъм с лакът, Аарон се обади:

— Не споменавайте думата „похот“ пред милейди.

За щастие музиката засвири отново и тълпата поднови празнуването си. Бродик продължи да държи ръката й, докато отговаряше на въпроса на Лиъм, и тъй като не я гледаше, тя се престори, че ги слуша, докато си даде време да го огледа хубавичко. Той изглеждаше твърд и толкова красив, че се зачуди дали мъжът има най-малка представа какъв ефект има върху жените. Освен това, тази вечер изглеждаше опасен, с дългата си златиста коса, стелеща се по раменете му, и с наболата едnodневна брада.

Очевидно се бе изкъпал, защото косата му бе леко влажна и бе облечен с чиста бяла риза, която или бе донесъл със себе си, или бе заел от Иън. Кожата му изглеждаше още по-бронзова на фона на бялата материя, а на едното му рамо бе надиплена лента от плейда на Бюканън.

Бродик я забеляза, че го гледа. Блясъкът в очите му я накара да изгуби дъха си и изведнъж ѝ се прииска да се настани в прегръдките му и с целувки да прогони смръщеното изражение от лицето му. Тя въздъхна при тази мисъл и благодари на Господ, че мъжът не може да чете мисли.

— Аз казвам да изведем воините на Мейтланд отвън и да си разменим по няколко думи с тях, леърд — предложи Робърт.

— Юмрукът ми е по-силен от думите, Робърт — каза Лиъм. — Какво ще кажете да натупаме всички?

Джилиън не обръщаше внимание на разговора им, докато не чу думата „юмрук“.

— Няма да се биете тази вечер — нареди тя. — Сега празнуваме, няма да се караме.

— Но, милейди, добрият бой винаги предшества хубавият празник — обясни Стефан.

— Да не би да ми казваш, че се наслаждавате на боя?

Мъжете се спогледаха смутени от въпроса ѝ. Робърт, който винаги бе с каменно изражение, се усмихна.

— Точна така — отвърна Лиъм.

Тя чакаше Бродик да сложи край на всичко това, но той не обели и дума. Когато стисна ръката му, той ѝ отвърна с леко стисване.

— Не ме е грижа дали се наслаждавате на боя или не — започна тя. — Леърд Мейтланд ще бъде доста разочарован, ако причините раздорици тази вечер.

— Но, милейди, тези воини продължават да ви гледат. Не може да го позволим.

— Напротив, можете.

— Това е обида — обясни Стефан.

— Ако някой ме гледа, вината е моя.

— Да, твоя е вината — проговори най-после Бродик. — Тази вечер изглеждаш дяволски красива.

Тя не можа да реши дали е поласкана или раздразнена.

— Само ти можеш да направиш така, че един комплимент да прозвучи като критика.

— То си беше критика — каза ѝ той. — Просто не можеш да изглеждаш така и да очакваш някой да те игнорира. Ти си виновна задето хората те гледат.

Тя отметна глава и го изгледа.

— И какво да направя, за да променя вида си?

— Косата ви е виновна, милейди — каза Аарон. — Може би, ако я вържете и увиете с някакъв плат за през вечерта, ще е по-добре.

— Няма да направя такова нещо.

— А и роклята, която носите — обади се Лиъм. — Милейди, не успяхте ли да намерите нещо по... широко... за вечерта?

Тя погледна надолу към тялото си и после вдигна глава.

— Ами искаш ли да намъкна чувал от жито, Лиъм? — попита тя. Глупавите воители изглеждаха така, сякаш обмисляха предложението ѝ. Тя извъртя раздражено очи. — Тези воители, които ме гледат, вероятно са просто любопитни, тъй като са забелязали, че нося плейда на Бюканън. Не трябваше да го слагам.

— Защо не, милейди? — попита Робърт. — Харесва ни да носите нашият плейд.

— Само Бюканън трябва да носят този плейд — каза тя. — И не бива да се представям за някой, който не съм. Ако ме извините, ще се кача горе и ще го съблека.

— Не, няма да го направиш — каза Бродик. Той хвана ръката ѝ и я задърпа след себе си. Целта му бе да я отведе до Иън и Джудит, за да я представи на тези, които искаха да се запознаят с нея, но воините на Иън постоянно ги спираха нетърпеливи да се запознаят с нея. Едно парвеню, наперено като бик, беше малко по-ентусиазиран и упорит по мнение на Бродик и затова му се наложи да го събори на колене и да го изрита от пътя си, за да могат да продължат напред.

Джилиън бе ужасена от поведението му.

— Ти си леърда на Бюканън — напомни му тя, шепнешком.

— Много добре знам кой съм — сопна ѝ се той.

Щом той не се тревожеше, че останалите ще го чуят и тя реши да не се интересува.

— Тогава се дръж като такъв — озъби му се тя в отговор.

Той се засмя.

— Това и правя. Всъщност в момента затвърждавам репутацията и традициите ни.

— Ти и воините ти се държите като хулигани.

— Хубаво е, че си го забелязала.

Тя се отказа да опитва да му влее разум. Разбутвайки тълпата с лакти, те най-после се добраха до Иън и Джудит. Леърда на Мейтланд ѝ се поклони и сетне се обърна недоволен към Бродик.

— Озапти воините си — нареди той. — Или аз ще го направя вместо теб.

Бродик се ухили. Джилиън се обърна, за да погледна към воините на Бродик и разбра, че те дават всичко от себе си, за да въвлекат воините на Мейтланд в бой.

Тя нямаше никакво право да заповядва на воините на Бродик, но все пак се чувстваше отговорна за действията им. Беше се привързала към всички тях за краткото време, през което се познаваха, и не искаше да им се налага да виждат лошата страна на Иън, макар петимата да не смятаха, че това ще е особено голям проблем. Явно се наслаждаваха на боя, като деца на сладкиши.

— Извинете ме за секунда, леърд Мейтланд. Искам да разменя няколко думи с воините на Бродик.

Тя направи реверанс пред домакините им, игнорирайки Бродик, тъй като той не бе направил това, което бе длъжен, и след това забърза към воините му, които бяха малка групичка пред многобройните воители на Мейтланд.

С глас, достатъчно силен, за да бъде чул от всички Мейтланд, тя каза:

— Бих искала тази нощ всички да се държите като джентълмени.

Бюканън изглеждаха доста оклюмали от искането ѝ, но неохотно се съгласиха и кимнаха. С усмивка, тя се обърна към Мейтланд.

— Вашият леърд реши, че никой от воините му няма да се бие тази нощ. Осъзнавам, че това ще е голямо разочарование за вас, но искам да знаете, че Бюканън са честни мъже и повече няма да ви предизвикват.

— След като те не могат да ни победят, защо да се безпокоят? — попита Лиъм. — Вашият леърд направи така, че играта да не е забавна.

Един от воините на Мейтланд се удари по рамото.

— Тогава защо не отворим едно буре с ейл? Ще ви покажем как Ерик може да пресуши цяло буре, без да си поеме нито веднъж дъх. Обзалагам се, че не можете да го биете.

Аарон не се съгласи и след като се поклониха на Джилиън, воините на Бюканън последваха Мейтланд до избата, за да вземат няколко бурета с ейл. Явно тук конкуренцията бе на мода.

— Всички са като малки деца — промърмори тя, повдигна полите си и се върна при домакините.

Джудит я измъкна от мъжката компания, за да я представи на най-добрата си приятелка, красива червенокоса дама с лице цялото в лунички и с две имена, Франсис Катрин.

— Съпругът ѝ Патрик е брат на Иън — обясни Джудит. — С Франсис Катрин сме приятелки от много години.

Франсис Катрин се усмихна и Джилиън се почувства по-спокойна на минутата.

— С Джудит си говорихме за теб — призна тя. — Привлякла си вниманието на Бродик и това никак не е лесно за постигане, Джилиън. Той не обича англичаните — добави тя, омекотявайки истината.

— Разказа ли ти как с Рамзи преди много години отидоха в Англия, за да си търсят булки? — попита Джудит.

Очите на Джилиън се разшириха и тя погледна към Бродик.

— Не, не ми е казвал. Кога той и приятеля му са ходили в Англия?

— Преди шест-седем години.

— По-скоро осем — каза Франсис Катрин на приятелката си.

— И какво се е случило? — попита Джилиън.

— И двамата бяха влюбени в Джудит — каза Франсис Катрин.

— Не е вярно — възрази Джудит.

— Напротив — настоя приятелката ѝ. — Но, разбира се, Джудит вече беше омъжена за Иън, затова те решиха да отидат в Англия, за да си намерят булки като нея.

Джилиън се усмихна.

— Били са много млади по онова време, нали?

— С наивни очаквания — добави Франсис Катрин. — Никоя от дамите, които срещнали, не можели да се мерят с тяхната Джудит...

— О, за бога, Франсис Катрин. Не бива да ме караш да звуча като светица. Те не са търсили дами като мен. Просто не са били търпеливи

и не се открили това, което са търсели. Скоро се осъзнали и се върнаха у дома. И двамата се заклеха на Иън, че ще се оженят за шотландки.

— И така смятаха да направят — каза Франсис Катрин.

— Докато не се появи ти — добави усмихнато Джудит.

— Бродик беше много мил с мен — каза Джилиън. — Но това е всичко. Той просто е мил човек.

— Не, не е — възрази Франсис Катрин.

Джудит се разсмя.

— Имаш ли чувства към този мил мъж?

— Не бива да й задаваш такива въпроси — каза Франсис Катрин. — Но имаш ли, Джилиън?

— Разбира се, че ме е грижа за него. Той ми се притече на помощ и ми помогна да доведе Алек у дома. Винаги ще му бъда благодарна. Обаче — побърза да каже, когато видя, че двете дами се канят да я прекъснат, — аз трябва да се върна в Англия, веднага щом мисията ми завърши. Не мога да се отдавам на глупави... мечти.

— Има усложнения, с които не си наясно, Франсис Катрин — обясни Джудит.

— Любовта е усложнение — каза приятелката й. — Отговори ми само на още един въпрос, Джилиън, и обещавам ще спра да те занимавам. Отдаде ли сърцето си на Бродик?

Беше й спестено да отговори на въпроса, тъй като до тях се появи съпругът на Франсис Катрин. Патрик Мейтланд приличаше на брат само по цвета на косата, във всичко останало нямаше място за сравнение. Е, разбира се, като се изключи, че и той бе много собственически настроен към жена си и нито един от двамата братя нямаха проблем да покажат какво чувстват към съпругите си. Любовта им бе очевидна, стопляща сърцето и достойна за завиждане.

Франсис Катрин я представи на Патрик и й посочиха децата си, шест на брой, две прекрасни близначки, които бяха копия на майка си и четирима сина. Най-малкото бебе не можеше да е на повече от годинка и бе невероятно сладко, докато се въртеше в ръцете на баща си. Когато бебето се усмихна двете му малки зъбчета я очароваха.

Алек дръпна ръката на Джилиън, за да привлече вниманието й, и й представи брат си Греъм. Първородният Мейтланд бе доста срамежлив. Той не я погледна, но все пак й се поклони официално и после побърза да отиде при приятелите си.

— Синът ни Греъм е кръстен на старейшината, който в обучавал съпругът ми — обясни Джудит. — Греъм почина преди осем години, но все още го оплакваме. Беше прекрасен човек и го чувствах като свой дядо. О, Хелън ни маха. Сигурно храната е готова. Ела, Джилиън, двамата с Бродик трябва да седнете до мен и Иън. Франсис Катрин, извикай съпругът си и елате и вие.

Навън се стъмни и се наложи да се запалят още свещи из голямата зала. Всички жени помагаха в носенето на платата с храна. Макар че Джилиън предложи помощта си, не ѝ позволиха да си мръдне дори пръста. Беше удивена как за толкова малко време бяха приготвили толкова грандиозно празненство. На масата се сервираха печени гълъби и фазани, съомга и осолена пъстърва, дебел, покрит с твърда коричка хляб (черен и кафяв), подсладени кейкове, сладки ябълкови сладкиши и към всичко това безброй блестящи стомни с вино, ейл и студена вода от потока наблизо. Освен това, имаше и козе мляко и Джилиън изпи цяла чаша от него.

По време на вечерята Алек се разхождаше между воините. Той бе прекалено развълнуван, за да се храни, и говореше толкова бързо, че чак заекваше.

— Синът ми има тъмни сенки под очите си — каза Иън. — И ти също, Джилиън. И двамата трябва да се наспите добре.

— И двамата имат кошмари — каза Бродик, толкова тихо, че само Иън да го чуе. — Къде ще спи Джилиън тази нощ?

— В спалнята на Греъм — отвърна Иън. — Няма нужда да се тревожиш за нея. С Джудит ще се погрижим да не я безпокои никой.

Музиката започна отново и Патрик веднага стана на крака. Той стовари бебето в скута на Джудит и издърпа жена си на крака. Лицето на Франсис Катрин грееше от вълнение, когато последва съпруга си до средата на залата. Към тях се присъединиха и други двойки. Те танцуваха под акомпанимента на мъжете, които се бяха изправили на крака и пляскаха ритмично с ръце.

Няколко млади и смели воина се опитаха да се доближат до Джилиън, за да я поканят на танц, но тъмният поглед, който им изпращаше Бродик, бързо ги отказваше от намеренията им.

Младият мъж ставаше все по-ядосан с всеки изминал миг. Проклети да са, не виждаха ли, че тя носи неговият плейд? Не можеха ли да я оставят на мира? Момичето очевидно бе страшно изтощено.

Дори Иън бе забелязал тъмните кръгове под очите ѝ. Бродик поклати отвратно глава. Какво трябва да направи, че да е сигурен, че Джилиън ще получи малко тишина и спокойствие?

А какво право имаше той над нея, че се чувстваше толкова собственически настроен? Тя не му принадлежеше. Просто бяха пътували заедно, за да отведат Алек в безопасност.

— По дяволите — промърмори той.

— Извинявай? — Джилиън докосна ръката му, когато се наведе към него. — Каза ли нещо, Бродик?

Той не ѝ отговори.

— Той каза „по дяволите“ — весело я информира Иън. — Нали той каза това, Джудит?

— Да, точно това каза — отвърна напевно жена му, а очите ѝ блеснаха пакостливо, докато галеше с ръка племенника си. — Той каза „по дяволите“.

— Но защо? — попита Джилиън. — Да не би да го тревожи нещо?

Иън се разсмя.

— Ти — отвърна ѝ. — Ти го тревожиш.

Бродик го изгледа навъсено.

— Не се меси, Иън.

— Милейди, може ли да потанцувам с вас?

Алек стоеше зад Джилиън и я ръчкаше в гърба, за да привлече вниманието ѝ. Когато тя се обърна към него с усмивка, той ѝ се поклони. Господи, беше невероятно чаровен и тя едва се сдържа да не го вдигне на ръце и да го прегърне силно.

Докато Бродик обясняваше на момчето, че Джилиън е прекалено изморена, за да танцува, тя скочи на крака, направи реверанс, сякаш краля на Шотландия е пред нея и сложи ръка на лакътя му.

Алек смяташе, че танцуването означава да се въртиш в кръг докато ти се завие свят. Бродик се премести в другия край на залата, близо до танцуващите, и като се облегна на една колона и скръсти ръце на гърдите си, той се загледа в тях. Забеляза как тъмните къдрици на Джилиън пламнаха в червено, осветени от огъня в камината зад нея, освен това забеляза и усмивката ѝ. Тя изглеждаше толкова щастлива.

После забеляза, че не е единственият мъж, който я гледа. Щом танца свърши, останалите воители се спуснаха към нея като ято

лешояди. Поне осем мъже я обградиха, молейки за вниманието ѝ.

Всички те искаха да танцуват с нея, но тя деликатно отхвърли поканите им. Тя забеляза Бродик в тълпата и без дори да се замисли какво върши, тя се насочи към него и застана до него. Те не погледнаха един към друг, нито проговориха и все пак, когато тя се приближи към него, той също направи няколко крачки напред, докато телата им не се докоснаха.

Той гледаше право пред себе си, когато попита:

— Липсва ли ти Англия?

— Липсва ми чичо Морган.

— Но Англия липсва ли ти?

— Там е домът ми.

Изминаха няколко минути в мълчание, докато гледаха танцуващите двойки, когато тя попита:

— Разкажи ми за дома си.

— Няма да ти хареса.

— Защо не?

Той сви рамене.

— Бюканън не сме като Мейтланд.

— И какво значи това?

— Ние сме по... сурови. Наричат ни Спартанци и понякога наистина сме такива. Ти си прекалено нежна, за живота, който водим.

— При Бюканън живеят и други жени, нали?

— Да, разбира се.

— Не съм сигурна какво имаше предвид като каза, че съм прекалено слаба, но имам чувството, че не бе ласкателство. Все пак, няма да се обиждам. Освен това, се обзалагам, че жените от клана Бюканън не са по-различни от мен. Може да съм слаба, но и те са такива.

Той се ухили като погледна надолу към нея.

— Ще те схрускат за вечеря.

— В смисъл?

— Деликатните ти чувства ще бъдат унищожени за броени минути.

Тя се засмя и главите на хората в залата се обърнаха към нея, за да видят откъде идва този прекрасен звук.

— Разкажи ми за тези жени — каза тя. — Доста съм любопитна да науча повече.

— Няма много за казване — отвърна той. — Те са силни — добави. — И определено могат да се грижат за себе си. Могат да се защитават при атака и могат да отнемат живот толкова лесно, колкото го правят и мъжете. — Той отново я погледна. — Те са воини и определено не са слаби.

— Критикуваш ли ги, или ги хвалиш? — поиска да узнае тя.

— Хваля ги, разбира се.

Тя се премести пред него.

— Нарочно ли ми каза всичко това за жените в клана ти?

— Ти ме попита.

Тя поклати глава.

— Ти започна този разговор. Сега го довърши.

Той въздъхна.

— Просто исках да ти кажа, че това няма как да се получи.

— Кое няма да се получи?

— Ти и аз.

Тя не се опита да се престори, че е възмутена от дързостта му, нито че е обидена от арогантността му.

— Ти си доста дебелоглав, нали?

— Просто не искам да таиш надежди. — Знаеше, че е предизвикал темперамента ѝ с последните си думи — очите ѝ добиха цвета на разбушувало се море — но той нямаше да върне думите си, нито да ги омекоти. Той живееше в реалността, а не във фантазиите и все пак осъзна, че да я остави да си отиде, ставаше все по-неприемливо за него. Какво му ставаше, по дяволите? Къде бе изчезнала дисциплината му? Явно в момента я бе изгубил напълно, защото колкото и да се опитваше, не можеше да откъсне поглед от нея. Концентрира се върху устата ѝ, спомняйки си колко прекрасни и меки бяха устните ѝ срещу неговите. По дяволите, искаше отново да я целуне.

Той сведе поглед и изглеждаше така, сякаш всеки миг ще започне да ръмжи.

— Вероятно смяташ, че си постъпил много благородно, казвайки ми, че не би могъл никога да ме обикнеш...

Изненадан от думите ѝ, той отвърна грубо.

— Не съм казал, че не мога да те обикна.

— Напротив, точно това каза — възрази тя. — Каза ми, че е невъзможно да бъдем заедно.

— Така е. Ще те направя нещастна.

Тя затвори очи и се помоли за търпение. Беше раздразнена, но се опитваше да не го показва.

— Нека се изясним. Можеш да ме обичаш, но не можеш да живееш с мен? Така ли?

— Горещо-долу — провлачи той.

— Тъй като ти бе достатъчно честен, за да изкажеш позицията си, нека и аз да го сторя. Дори и ако бъда наказана с това да се влюбя в един толкова арогантен, своеволен и упорит спартанец като теб — което трябва да добавя е толкова възможно, колкото и да полетя като птица — дори и да се случи, не бих могла да се омъжа за теб. Така че виждаш ли, без значение е дали ти смяташ, че имаме бъдеще заедно или не.

— Защо?

— Какво защо?

— Защо не можеш да се омъжиш за мен?

Тя примигна. Този мъж я подлудяваше.

— Трябва да се върна в Англия...

— За да може копелето, което те е пребило почти до смърт да има още една възможност да те убие?

— Ще защитя чичо си Морган на всяка цена.

Думите й хич не му допаднаха. Той стисна зъби и на челюстта му завибрира един мускул, гневът му бе повече от очевиден.

— И когато намериш сестра си и от нея ли ще поискаш да пожертва живота си?

— Не, не бих — прошепна тя. — Ако намеря кутията на Ариана... това би било достатъчно, за да освободя чичо си.

— Знаеш ли, вижда ми се доста любопитен факта, че през цялото това време, откакто сме заедно, нито веднъж не ми каза името му.

— Не се познаваме от много дълго.

— Защо не ми кажеш името му? Не искаш да знам кой е той, нали, Джилиън?

Тя отказа да му отговори.

— Бих искала да поседна. Ще ме извиниш ли?

— Или казано иначе, отказваш да говориш по този въпрос?

Тя понечи да кимне, но размисли.

— Всъщност има още едно нещо, което искам да ти кажа.

— Тогава го кажи — нареди той колебливо.

— Никога не бих могла да обичам мъж, който смята, че съм недостатъчна.

Тя се опита да се отдалечи, но той я хвана за раменете и я дръпна към себе си.

— О, Джилиън, ти не си ми, недостатъчна — Докато говореше бавно се навеждаше към нея. — Ти си... просто... невероятно... дяволски... сладка. — Ръцете му се обвиха около нея, притискайки я към гърдите му. Устата му се отърка леко в нейната. Лекият допир до устните ѝ бе толкова опияняващ, че това, което се случи в следващия миг, беше неизбежно, беше писано да се случи.

Бродик спря да бяга от чувствата си. Устата му покри нейната с безусловен маниер на притежание. Нетърпението му ѝ показваше какви са истинските му чувства. Той от своя страна знаеше, че Джилиън я е грижа за него, но искаше и се нуждаеше от повече. Музиката, тълпата и шума бяха забравени в момента, в който Бродик я зацелува дълго и дълбоко. Почувства я как трепна, когато езика му се потопи в сладката ѝ уста в безсрамна демонстрация на притежание, и той стегна хватката си около тялото ѝ, мислейки, че никога няма да иска да я пусне. После почувства как тя обви ръце около тила му и как се приведе към него, докато бедрата им не се докоснаха. Тя посрещна целувката му с равна на неговата страст. Джилиън му се отдаде изцяло, карайки го да потрепери от суровото ѝ желание.

Тъкмо обмисляше как да я метне на рамото си и да я отнесе до най-близкото легло, когато някой изкрещя и на мига го върна в действителността. Той прекъсна целувката толкова рязко, че ръцете ѝ все още бяха около тила му, когато мъжа направи крачка назад.

Отне ѝ няколко секунди да си спомни къде се намира и какво се бе случило току-що и когато успя да чуе какво става около нея, тя бе истински ужасена от срамното си поведение. Милостиви боже, имаше поне шестдесет непознати, които ги наблюдаваха, и дори не ѝ се искаше да мисли какво би казал чичо ѝ Морган, ако бе станал свидетел на похотливото ѝ държание.

Беше толкова объркана, че не знаеше какво да прави. Искаше ѝ се да каже на Бродик никога повече да не я целува така и въпреки това ѝ се прииска да му каже отново да я целуне по същия начин тук и сега. Какво ѝ ставаше? Не можеше да разбере собствените си чувства.

Ядосана и раздразнена, тя му каза:

— Повече никога няма да ме целуваш така — заповяда тя, преизпълнена с емоции.

— Напротив, ще те целувам. — Гласа му прозвуча доста победоносно, а тя нямаше намерение да стои и да спори с него. Тя се обърна, за да се отдалечи, но той сграбчи ръката ѝ и я принуди да го погледне. — Джилиън?

— Да? — попита тя, отказвайки да го погледне.

— Рамзи е тук.

Тя веднага го погледна.

— Така ли?

Бродик кимна.

— Искам да си спомняш целувката ни, когато го срещнеш. Всъщност, ще мислиш за мен до края на вечерта.

Той не просто изказваше желанието си, той направо ѝ заповядваше и тя не знаеше от кое е по-обидена — от арогантността му или от начина, по който се държеше, като неин господар.

— Нима? — предизвика го тя.

Той се ухили.

— Да.

Решена да има последната дума, тя направи стъпка към него и без да мисли му заяви:

— Няма да те обичам.

Той също направи стъпка към нея, несъмнено опитвайки се да я сплаши, и след като се наведе към ухото ѝ, прошепна:

— Ти вече ме обичаш.

ГЛАВА 14

Всяка необвързана жена от клана Мейтланд се опита да привлече вниманието на леърд Рамзи в мига, в който той, следван от воините на Синклер, влезе в залата. Колективна въздишка се чу от страна на младите момичета, които се държаха като ято пъдпъдъци и следваха Рамзи през цялата зала до Иън Мейтланд.

Бродик внимателно следеше реакцията на Джилиън при вида на Адониса. Преди Рамзи да влезе, Бродик бе предложил тя да изчака в ъгъла, докато останалите поздравят леърда.

Реакцията ѝ към приятеля му, очарова Бродик. За разлика от останалите жени, тя не скочи на крака и не хукна подир него. Вместо това тя изглеждаше просто любопитна и истински облекчена щом зърна по-малкият брат на Рамзи, Мичъл, да влиза в залата. Всъщност тя явно се интересуваше повече от това кой следва леърда. С разтревожен поглед, тя огледа всеки от мъжете, които дойдоха с Рамзи. Когато изведнъж се отпусна в стола си, Бродик осъзна, че досега тя е разглеждала групата, търсейки предателя.

Дилън влезе последен. Той веднага се насочи към леърда си и му даде пълен отчет, а когато свърши попита:

— Къде е лейди Джилиън? Не я виждам да танцува с останалите.

Бродик кимна към ъгъла. Дилън се обърна, забеляза я и се усмихна.

— Тя носи плейда ни — отбеляза той гордо. — Не е ли най-красивата дама тук?

— Да, така е — съгласи се тихо Бродик.

— Леърд, забелязах, че това е празник, а милейди стои сама. Защо така? Да не би Мейтланд да я игнорират? Да не би клана да я смята за външен човек? Иън не каза ли на хората си, че само благодарение на нея има какво да празнуват? За бога, не осъзнават ли, че Алек щеше да е мъртъв до сега, ако не бе нейната сила и смелост?

След всеки въпрос Дилън се разпалваше все повече и повече и накрая цялото му лице пламна от гняв. Самата вероятност лейди

Джалиън да бе обидена явно го разяряваше.

— Вярваш ли, че бих позволил някой да игнорира Джалиън? Иди при воините си и ги попитай защо Джалиън стои сама. Те не позволяват на никой да се доближи до нея.

Дилън се огледа из залата и се успокои. Гневът му се превърна в задоволство. Робърт и Лиъм се бяха облегли близо до камината откъдето щяха бързо да пресрещнат всеки нетърпелив младок, който може да дръзне да се доближи до Джалиън. Със същото намерение до срещуположната стена се бяха настанили Стефан, Кийт и Аарон и така ефективно блокираха достъпа до дамата от двете страни на южната част от залата.

Тогава Бродик смени темата.

— Как Рамзи прие новината, че са искали да отвлекат Мичъл?

— Не му казах.

— Защо?

— Там имаше прекалено много хора, включително и копелетата Макферсън — обясни той. — Не знаех на кой мога да вярвам...

— Не можеш да се довериш на никой от тях — прекъсна го Бродик.

— Знам — съгласи се Дилън. — Затова му казах, че ти и Иън искате да се срещнете с него възможно най-скоро. Освен това настоях Мичъл да дойде с нас. Когато успяхме да останем насаме, му казах, че сме открили Алек.

— Предполагам, че в момента Иън казва истината на Рамзи — отбеляза Бродик, виждайки как двамата леърди спорят разгорещено. Лицето на Иън бе потъмняло от гняв, а гостите му бяха доста превъзбудени, докато го слушаха как разказва какво се е случило със сина му, но Рамзи не показа никаква реакция на чутото. Той седеше изправен, с ръце от двете страни на тялото си, и се държеше така, сякаш слуша разговор за времето.

— Изглежда Рамзи приема новината доста добре — отбеляза Дилън.

Бродик не се съгласи.

— Не, не е така. Бесен е. Не виждаш ли как е стиснал юмруци? Рамзи умее да крие чувствата си много по-добре от Иън — добави той.

— Леърд Мейтланд ти маха — каза Дилън.

Бродик веднага се присъедини към приятелите си. Той показва привързаността си към Рамзи, като го плесна с длан по рамото и го ръгна с лакът в ребрата.

Рамзи му отвърна подобаващо.

— Хубаво е да те видя отново, стари приятелю — започна Рамзи.

— Из планините се носят доста слухове за теб, Рамзи, но аз отказах да повярвам. Говори се, че си взел слабаците Макферсън под крилото си, но знам, че такъв ужасяващ слух не може да бъде истина.

— Много добре знаеш, че Макферсън се присъединиха към клана ми. Искаха да бъдат Синклер — добави той. — Но те не са слаби, Бродик, просто зле тренирани. Не са имали късмета да бъдат обучени от Иън, какъвто имахме двамата с теб.

— Това си е самата истина — съгласи се Бродик. — Иън, какво му каза.

— Казах му, че по погрешка са отвлекли Алек и че Мичъл е бил мишената им.

— Къде е жената, която доведе Алек у дома? — поиска да узнае Рамзи. — Искам да говоря веднага с нея.

— Както и аз — обяви Иън. — Празникът свърши.

Иън кимна към старейшините и след минута празнуващите си отидоха. Рамзи пожела лека нощ на брат си и го попита дали иска да остане за известно време при Мейтланд.

Мичъл бе възхитен.

— Алек каза, че баща му ще ни заведе на риболов, и че няма да ни подведе.

— Надявам се — отвърна Рамзи. — Докато си тук няма да забравяш маниерите си и ще се подчиняваш на лейди Мейтланд.

Мичъл хукна нагоре по стълбите с Алек и брат му Греъм, а Уинслоу влезе в залата. Командира на Мейтланд отиде направо при Джилиън, която тъкмо пожелаваше лека нощ на Франсис Катрин.

— Жена ми ми е сърдита, задето не те запознах с нея. Ако можеш да отделиш малко време утре...

— Ще се срещна с жена ти, преди да си тръгна.

— Да си тръгнеш ли? — попита той изумен. — Къде ще ходиш.

— При клана Синклер, заедно с Рамзи.

— Бродик позволи ли ти? — попита той с недоверие.

— Не съм искала позволението му, Уинслоу.

— Брат ми няма да ти позволи да отидеш където и да е с Рамзи — обяви той.

— Защо не?

— Жена ми се казва Изабел — умишлено смени темата той. Искаше да сложи край на дискусиата. Поведението му ѝ напомняше за това на брат му, тъй като Бродик бе също толкова безцеремонен. Освен това, мъжът показва, че е и деспот като брат си, когато ѝ заповяда да хареса жена му. Той не се надяваше това да се случи. Не, просто ѝ заповядваше да хареса Изабел.

— Сигурна съм, че ще харесам жена ти и нямам търпение да се запозная с нея.

Уинслоу кимна доволен и каза:

— Леърдите те чакат.

Поемайки си дълбоко дъх, тя изправи рамене и кимна. Залата все още бе изпълнена със светлина, от горящите свещи и от силния огън бумтящ в огнището. Внушителните леърди се бяха събрали около масивната дъбова маса и я чакаха да се присъедини към тях. Иън седеше начело с Рамзи от лявата му страна и Бродик от дясната. В мига, в който леърдите видяха Джилиън да идва, се изправиха на крака. Тя издърпа стола в най-далечният край на масата и седна. В същия миг Дилън и Уинслоу застанаха зад своите леърди.

— Сега ще чуя истината за това, което се е случило със сина ми — каза Иън.

Бродик отнесе стола си до края на масата и се настани до Джилиън, скръсти ръце на гърдите си и хвърли към приятелите си поглед, който им показваше, че ще има кървава разправа, ако някой от тях посмее да каже и дума за това, че се е преместил до нея.

Рамзи запази изражението си неразгадаемо, но Иън изглеждаше доста доволен и развеселен.

Дилън дори си позволи да кимне, сякаш даваше позволенията си, и след това отново отиде, за да застане зад своя леърд. Иън изглеждаше толкова развеселен от действията на Бродик, че изведнъж Джилиън осъзна колко мил мъж е всъщност леърд Мейтланд. Когато го срещна за пръв път, тя сметна, че е заплашителен и груб, но това впечатление не трая дълго. Може би мнението ѝ се бе променило, заради начина по който той се отнасяше с жена си и децата си. Рамзи от друга страна бе доста труден за разгадаване. Изглеждаше много по-

уравновесен от Бродик, което бе изумително, като се има предвид, че току-що бе научил, че някой се е опитал да нарани брат му. Как ли щеше да реагира, като чуе остатъка от историята.

— Мислех, че Дилън ти е казал да доведеш със себе си командира си — обърна се Бродик към Рамзи.

— Ще кажа на Гидиън това, което трябва да знае, когато се прибера у дома — каза Рамзи.

— Моят командир, Уинслоу, и командирът на Бродик, Дилън, са тук поради една специфична причина, Джилиън — обясни Иън.

Тя подпря ръце на масата.

— Каква е тази причина, леърд?

Ръцете на Бродик докоснаха нейните, когато той също ги подпря на масата.

— Отплата.

Той каза думата с твърд глас, карайки я да изтръпне. Тя зачака по нататъшни обяснения, но Бродик не каза нито дума повече.

— Какъв вид отплата? Нима имате предвид война?

Вместо да й отговори, Бродик се обърна към Иън.

— Да свършваме с това. Тя е изтощена.

— Джилиън, защо не започнеш от самото начало, а аз обещавам да не те прекъсвам — каза Иън. — Ще свършим бързо с това и ще можеш да си починеш.

Тя очакваше Рамзи да се разкреци и да заръмжи, да започне да я обвинява за стореното от други англичани. За щастие, бе сбъркала, затова се отпусна и се облегна на Бродик.

— Не съм чак толкова изморена тази вечер — настоя тя. — Но оценявам загрижеността ви. Ще започна от самото начало, от нощта, в която баща ми събуди мен и сестра ми и се опита да ни отпрати в безопасност.

През следващия час Джилиън разказа на мъжете цялата история. Гласът ѝ не потрепери и тя нито веднъж не се поколеба, докато разказваше за случилото се. Просто им каза всичко, което се беше случило, сбито и в хронология. Опита се да не пропусне нито един факт и когато свърши гърлото ѝ бе пресъхнало.

Мъжете не я прекъснаха нито веднъж и само горящите цепеници, които пукаха в камината, нарушаваха пълната тишина, която последва

след разказа ѝ. Явно гласа ѝ бе станал дрезгав, защото Бродик ѝ подаде чаша с вода. Тя я изпи и му благодари.

Похвално за тях, Иън и Рамзи бяха невероятно спокойни, имайки предвид историята, която бяха чули току-що. После започнаха един след друг да ѝ задават въпроси и я въртяха на шиш още един час.

— Твоят враг е смятал да използва брат ти, Рамзи, за да те примамва и убие — каза Бродик. — Кой те мрази толкова много, че да стори подобно нещо?

— Проклет да съм, ако знам — промърмори Рамзи.

— Рамзи, познаваш ли Кристин? — попита го Джилиън. — Чувал ли си за семейство, което може да я е взело при себе си и да я представя за своя дъщеря?

Рамзи поклати глава.

— Едва сега започнах да опознавам членовете на клана си — каза той. — Бях далеч от дома от много години, Джилиън, а когато се върнах при Синклер, станах техен леърд и познавам само половината от последователите на баща си.

— Но Кристин не е при Синклер — напомни му Джилиън.

— Да, каза ми, че е една от Макферсън, но за нещастие не познавам много от тях — призна той. — Честно казано, нямам идея как ще я намерим.

— Ще ми помогнеш ли?

Мъжът изглеждаше изненадан от въпроса ѝ.

— Разбира се, че ще ти помогна.

— По-възрастните ще познават Кристин. — Бродик привлече вниманието им с тези свои думи.

Иън се съгласи с кимване.

— Прав си. По-старите ще помнят. Те знаят всички семейства и всички клюки. Колко голяма е била Кристин, когато е дошла тук?

— На шест или седем години — отвърна Джилиън.

— Ако някое семейство неочаквано е обявило малко момиче за тяхна дъщеря... — започна Рамзи.

Иън го прекъсна.

— Но Джилиън ни каза, че семейството за известно време е живяло в пограничните райони, преди да се преместят при своите роднини.

— И все пак нещо ще се е чуло, ако тя не е тяхна дъщеря — настоя Бродик.

— Ще проуча въпроса — обеща Рамзи.

— Може би откриването ѝ няма да е толкова трудно, колкото мислите — каза Иън. — Бродик беше прав за старейшините. Когато Греъм и Гелфрид бяха живи, те знаеха всичко, което се случваше в клана.

— Да, така беше — съгласи се Рамзи преди да се обърне към Джилиън. — Кажи ми, ако я откриеш, какво ще правиш? Ще поискаш ли от нея да се върне в Англия заедно с теб?

Тя поклати глава.

— Не, не бих го сторила — каза тя. — Само се надявам да си спомня за кутията на Ариана и ако може да ми каже къде е скрита.

— Била е много малка, когато са ѝ дали кутията — каза Иън. — Очакваш паметта ѝ да е много силна. Но аз се съмнявам, че помни каквото и да е било.

— Може би дори няма да помни и теб — каза Бродик.

Джилиън отказа да повярва на тази възможност.

— Кристин е моя сестра. Ще ме познае — настоя тя.

— Каза ми, че Кристин е с година по-голяма от теб — каза Рамзи.

— По-скоро с три години по-голяма — поправи го Джилиън.

— Тогава как си спомняш толкова добре случилото се? За бога, та ти си била още бебе.

— Лис, моята мила приятелка, Господ да даде покой на душата ѝ, ми помогна да запазя спомените. Постоянно говорехме за онази нощ и за това, което е научила от оцелелите. Лис не искаше да забравя, защото знаеше, че един ден ще поискам...

Бродик я подтикна, когато тя спря.

— Какво ще поискаш?

— Справедливост.

— И как смяташ да я получиш? — попита Рамзи.

— Не съм сигурна, но знам едно. Ще изчистя името на баща си. Мъжа, който държи чичо ми за заложник, смята, че с кутията на Ариана може да обвини баща ми, че е убил любимата на краля и е откраднал съкровището. Смятам да докажа, че не го е сторил. Искам да почива в мир — добави с глас, треперещ от емоциите, които я

владееха. — Имам бегъл план — каза им тя. — Алчността води това чудовище — добави тя, умишлено гледайки да не използва името на барон Алфорд. — Освен това обича игричките. Смята, че е много умен, но може би ще намеря начин да преобърна всичко срещу него. Или поне така се надявам.

Изтощена от преразказването на миналото, тя отпи още една глътка вода и реши да сложи край на разговора.

— Мисля, че не пропуснах нищо — каза тя. — Опитвах се да си спомня всичко важно, което трябваше да ви разкажа.

Тя тъкмо се канеше да се сбогува с тях за вечерта, когато Иън я спря.

— Не абсолютно всичко — каза той меко.

Тя се облегна назад в стола и отпусна ръце в скута си.

— Какво съм забравила? — попита тя, правейки се на невинна.

Бродик сложи ръце върху нейните.

— Те знаят, че си видяла планинеца, който се е съюзил с английския дявол — каза ѝ той.

— Кой им е казал?

— Алек казал на баща си, той казал на Рамзи — обясни Бродик.
— Но само за да се изясним, Джелиън. Ако момчето не бе казало, аз щях да го направя със сигурност.

— Защо си помолила Алек да не ни казва за предателя? — попита Рамзи.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Помислих си, че може би ще се опитате да ме задържите тук, докато не ви покажа мъжа, който ви е предал.

Иън и Рамзи си размениха бърз поглед и тя инстинктивно разбра, че мъжете са смятали да сторят именно това, от което се бе опасявала. Планираха да я задържат в планините. И тя искаше да ѝ признаят истината.

— И вие това бяхте решили, нали?

Двамата леърди игнорираха въпроса ѝ.

— Как изглеждаше той? — попита Рамзи.

— Беше голям, с дълга тъмна коса и квадратна челюст. Не беше приятен на външен вид — призна тя.

— Току-що описа повечето мъже в планините, Джелиън. Нямахте ли нещо по-необичайно, по което бихме могли да го

разпознаем.

— Имате предвид белези ли?

— Всичко, което може да ни помогне да разберем кой е.

— Не, съжالياвам, наистина нямаше нищо необичайно в него.

— Просто се надявах, че може... да улесним нещата — каза Рамзи и се наведе отново напред, за да ѝ зададе още въпроси. Тя бе изненадана от начина, по който се контролираше леърд Синклер. Звучеше спокоен и под контрол. И все пак тя знаеше, че вероятно е изнервен и разгневен от това, което чу току-що. Но той не показваше емоциите си и тя реши, че човек способен на такъв самоконтрол е достоен за възхищение.

Алек се спусна по стълбите и нахлу в залата.

— Тате, може ли да те прекъсна? — изкрещя детето. Бащата се усмихна и даде позволениято, което искаше детето. С боси крачета, малчугана притича през залата.

— Алек, защо си все още буден?

— Забравих да те целуна за лека нощ, тате. — Иън прегърна Алек, обеща му да отиде при него, преди да си легне и го отпрати.

Джилиън забеляза как Алек се влачи по обратния път, очевидно опитвайки се да забави отиването в леглото. На малкия не му се лягаше, но възрастните настояваха да го стори, и точно сега, тя се чувстваше като възрастна жена.

— Имате ли още въпроси? — попита тя отпаднало.

— Само един — каза Рамзи.

— Да, само един — съгласи се Иън. — Искаме имената им, Джилиън, и на тримата.

Тя погледна леърдите и попита:

— И какво ще правите, като разберете, кои са? Какво сте намислили?

— Остави ние да се тревожим за това — каза Иън.

— Не ви е нужно да знаете кои са — възрази тя.

— О, но аз мисля, че трябва да знаем. Кажете ми — заповяда той.

— По дяволите, какво си мислиш, че ще направим? — попита тихо и заплашително Бродик.

Раздразнена от гнева му, тя се вбеси.

— Не смей да ми говориш с този тон, Бродик.

Той беше изумен от държанието ѝ и не знаеше как да реагира. Ако бяха сами, вероятно щеше да я придърпа в скута си и да я целуне, но не бяха сами, имаха публика, която ги наблюдаваше и чакаше, и той не искаше да я засрамва. Обаче искаше да я целуне и това го раздражни. Къде се бе изпарила цялата му дисциплина? Когато беше близо до нея, не можеше да контролира мислите си.

— По дяволите — промърмори той.

— И не проклинай пред мен — скастри го тихо тя.

Той сграбчи ръката ѝ и я дръпна към себе си, за да ѝ прошепне:

— Допада ми, че си достатъчно смела, за да се изправиш пред мен.

Тя се зачуди дали някога ще успее да го разбере.

— Тогава ще те накарам да изпаднеш в екстаз, леърд.

— Не — поправи я той. — Сега ще отговориш на въпроса. Искаме имената на англичаните.

Никой не забеляза, че Алек все още се шляе из залата. Тревожеше се, че татко му може да се ядоса на Джилиън, и реши, че ако това се случи, той ще бъде неин защитник. Ако не се получеше, щеше да отиде да доведе майка си.

Бродик се облегна на стола и търпеливо я зачака да удовлетвори желанието им.

— Да — каза изведнъж тя. — Ще се радвам да ви дам имената им, но преди това искам да ми обещаете, че няма да предприемате нищо преди есенния фестивал.

— Искаме имената им сега, Джилиън — настоя Рамзи, напълно игнорирайки искането ѝ.

— Първо искам обещанието ви, Рамзи. Няма да позволя да поставите чичо ми Морган в опасност.

— Той вече е в опасност — посочи Иън.

— Да, но засега е жив, и възнамерявам да си остане така.

— Откъде може да си сигурна, че е все още жив? — попита Рамзи.

— Ако го убият, няма да имам причина да се върна в Англия. Чудовището знае това. Няма да му дам нищо, докато не видя чичо си — обясни тя — Няма да го наранят.

Иън въздъхна.

— Поставяш ни в много неудобна позиция — започна той, опитвайки се да бъде дипломатичен. — Ти доведе сина ми у дома и затова ще ти бъда вечно задължен. Знам колко много държиш на чичо си и ще направя всичко по силите си, за да го освободя, но Джилиън, искам имената на мъжете, които са заключили Алек като животно, искам името на мъжа, който те е пребил почти до смърт...

— Тате не се сърди на Джилиън — изписука Алек и изтича до баща си. Очите на момченцето бяха пълни със сълзи. — Не е сторила нищо нередно. Аз знам имената на мъжете.

— Алек на всичките ли мъже, чу имената? — попита го Бродик. Малкото дете се облегна на баща си и кимна бавно.

— Да — каза то. — Чух имената на всичките, но не ги запомних, само това на мъжа... който нарани Джилиън.

— Това е името, което искам най-много — каза меко Бродик. — Кой е той, Алек?

— Алек, моля те... — започна Джилиън.

— Каж ми, Алек. Кой е той?

— Барон — прошепна Алек. — Името му е Барон.

ГЛАВА 15

Письците започнаха посред нощ. Джудит Мейтланд се събуди на мига и осъзна, че Алек пищи, защото отхвърли завивките, но още преди да успее да стане от леглото, Иън вече бе стигнал до стаята на момчетата.

Греъм и Мичъл стояха на рогозките си, с разширени от страх очи. Алек се бореше с баща си, като риташе и драскаше. Момчето бе в капан на поредния си кошмар и нито виковете, нито разтърсването, можеше да го изтръгне от съня. Письците на сина му, бяха непоносими и Иън не знаеше какво да направи, за да го успокои.

Джудит седна до сина си, прегърна го и започна да го люлее. След няколко минути детето се успокои. Тялото му се отпусна срещу това на майка му и очевидно отново бе заспал.

— Милостиви боже, през какво е преминал сина ми? — прошепна Иън.

От очите на Джудит капеха сълзи. Тя поклати глава, бе толкова ужасена и изплашена, че не можеше да говори. Иън вдигна Алек от скута ѝ, целуна го по главата и отново го сложи в леглото. Джудит го зави с юрган.

В следващите няколко часа бяха два пъти събудени от писъците на детето си и двата пъти те отиваха при него, за да го успокоят. Джудит искаше да вземат Алек в леглото им и Иън обеща, че ако детето се разстрои още веднъж, ще го вземат при тях.

Отне им дълго време, но скоро и двамата родители заспаха, без да бъдат будени повторно през нощта. И двамата се успаха, докато по обед по-големият им син Греъм не дойде тичешком в стаята им. Той отиде от страната на леглото, където спеше баща му, докосна го до рамото и прошепна.

— Тате, Алек не си е в леглото.

Иън не се паникьоса. Предположи, че сина му вече е станал, и махна на Греъм да пази тишина, за да не събуди майка си. Той стана от

леглото, изми се, облече се и излезе в коридора, където Греъм го чакаше в компанията на Мичъл.

— Вероятно е слязъл долу — прошепна Иън, като затвори вратата след себе си.

— Той не би слязъл долу, тате — възрази Греъм.

— Спри да се тревожиш — нареди баща му. — Алек не е изчезнал.

— Но преди изчезна, тате — прошепна момчето, а тревогата му нарастваше с всяка изминала минута.

— Двамата слезте долу и намерете Хелън, за да ви пригответи закуската. Оставете аз да се тревожа за Алек.

Момчетата не помръднаха.

Мичъл стоеше с наведена глава, но Греъм гледаше храбро баща си в очите.

— Долу е тъмно.

— А ти не харесваш тъмнината. — Иън се стараеше да не показва объркването си.

— И аз не я харесвам — призна си Мичъл, с поглед забит в пода.

Входната врата се отвори и Бродик и Рамзи влязоха вътре. По навик те застанаха от двете страни в подножието на стълбището. И двамата не обичаха да се чувстват притиснати от стените. Бяха свикнали да заспиват с аромата на бор и усещайки нощният бриз. Всъщност на тях леглата им харесваха само когато със себе си имаха жени, но в тези мигове те не спяха.

Мичъл забеляза брат си и хукна надолу по стълбите.

— Рамзи, Алек е изчезнал.

— Какво имаш предвид с това, че Алек е изчезнал?

— Не е в леглото си.

В това време Иън също се спусна по стълбите. Той влезе в голямата зала и дръпна пердетата на двата прозореца, които бяха в близост до входа. Стаята се изпълни със светлина.

— Някъде наоколо е — каза той, опитвайки се да не се паникьосва.

— Стражите щяха да го видят, ако беше излязъл от крепостта.

Рамзи попита.

— Къде, по дяволите, е той?

Той изглеждаше объркан, но не и Бродик.

— Той е с Джилиън.

Рамзи и Иън се обърнаха, за да погледнат приятелят си.

— Защо ще бъде с Джилиън? — попита Иън, хуквайки нагоре по стълбите.

— С нея се чувства в безопасност.

Иън се обърна, за да го погледне.

— И смяташ, че не се чувства в безопасност с майка си и баща си?

Бродик тръгна нагоре по стълбите.

— Разбира се, че знае, че с вас е в безопасност, но освен това е наясно, че тя ще му позволи да спи в леглото ѝ. Той спи при нея, а аз няма да ти позволя да влезеш в стаята, ако не съм с теб.

— За бога... — Иън не довърши изречението си. Той премина през коридора и без да си направи труда да почука, отвори врата на стаята, в която бе настанена Джилиън. Стаята тънеше в мрак, затова Бродик мина покрай приятеля си и отиде до прозореца. Повдигна пердето, завърза го с връв за куката забита в стената и чак тогава се обърна.

Алек беше в леглото, точно както бе предрекъл Бродик. Беше се сгушил в Джилиън отпуснал глава на рамото ѝ. Младата жена лежеше по гръб, обгърнала с ръка телцето на малкото момченце, сякаш се опитваше да го предпази дори в съня си. Другата ѝ ръка бе отпусната на леглото с дланта нагоре, така че сега на светлината ясно да се виждаха белезите и пресните драскотини.

Рамзи стоеше до вратата и макар обикновено да беше дипломатичен, той изпсува, така, както го правеше Бродик, щом забравеше за маниерите и възпитанието си.

— Какво, по дяволите, се е случило с ръката ѝ? Доста е зле. — За щастие докато говореше той бе съобразил да шепне, за да не събуди Джилиън и Алек.

Бродик издърпа отново завесите, връщайки ги в предишното им положение, за да не може слънцето да безпокои жената и момчето, докато спят, и побутна Иън навън, за да излязат.

Иън не се помръдна.

— Един ангел защитава друг ангел — прошепна той. След това се обърна и излезе в коридора. — Ще направим това, за което ни помоли — каза той на Рамзи.

— Ще отложим отмъщението си? — попита Рамзи и докато говореше, се намръщи от вероятността да сторят именно това.

— Да, ще почакаме.

Бродик бе все още в спалнята. Забеляза плейда си, праметнат на един стол, вдигна го и зави с него Джилиън и Алек, покри ги с цветовете на Бюканън. Погледна към младата жена още веднъж, преди да излезе и да затвори вратата, чувствайки странно задоволство. Изведнъж осъзна, че никога няма да ѝ позволи да го напусне. Без значение, дали ѝ харесва или не, тя вече му принадлежеше.

Джилиън се събуди час след разсъмване и се почувства напълно отпочинала. Изми се и се облече грижливо в собствените си дрехи. Миналата нощ слугите явно са изпращали дрехите ѝ, защото сега те висяха пред камината и бяха чисти и сухи. Туниката, която облече над жълтата си рокля, бе в тъмен, смарагдовозелен цвят, за който чичо ѝ казваше, че прилича на цвета на очите ѝ. След като привърза хлабаво възненият колан около кръста си, така че да пада нежно около ханша ѝ, тя разреса косата си, пощипа бузите си, за да им придаде розов цвят и слезе долу.

Закуси с Джудит и момчетата. Греъм замоли майка си, да му позволи да заведе Мичъл и Алек до полето, на което тренираха воините, и след като Джудит им позволи, момченцата грабнаха дървените си мечове и хукнаха навън.

— Вече може да поговорим — каза Джудит. — Добре ли спа? Стана много рано. Мислех си, че ще останеш в леглото поне до обяд. Беше толкова изтощена.

— Спах много добре — отвърна тя. — И исках да стана рано. Днес трябва да тръгвам.

— Нима ни напускаш толкова рано?

— Да — отвърна тя.

— Къде ще отидеш?

— В дома на Рамзи.

Очите на Джудит се разшириха.

— Бродик знае ли за това?

— Все още не. Знаеш ли къде е той?

— Долу в конюшните е, с Иън и Рамзи. Имаш ли нещо против да дойда с теб? Наистина искам да видя реакцията на Бродик, когато му съобщиш, че заминаваш с Рамзи.

— Защо това би го изненадало? Той много добре знае, че търся сестра си, и тъй като тя е при клана Макферсън, със сигурност е осъзнал, че трябва да отида при клана Синклер, за да я открия.

— С Рамзи.

— Защо гледаш толкова скептично? Знаеш ли, Уинслоу ме изгледа точно по същия начин, когато му казах, че ще ходя в дома на Рамзи. Освен това и той ме попита дали съм съобщила за плановете си на Бродик. Беше доста странно.

— Явно трябва да ти обясня.

— Да, моля те — каза Джилиън.

— Рамзи, Иън и Бродик са като братя — започна тя. — И са много лоялни един към друг. Сигурна съм, че през времето, което си прекарала с Бродик, си забелязала, че той е мъж със силно чувство за собственост. Всички Бюканън са такива — добави тя, кимайки.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

Джудит въздъхна.

— Когато с Иън бяхме младоженци, на съпруга ми не му допаднаше Рамзи да е близо до мен.

— Защо? Няма ли му доверие?

— О не, той му има пълно доверие, както и Бродик, но виждаш ли Рамзи винаги завърта главите на жените. Трябва да признаеш, че той е дяволски красив.

— Да, но Иън и Бродик също са много красиви.

— Иън беше малко... несигурен... но скоро се успокои, защото разбра, че сърцето ми му принадлежи. Бродик от своя страна обаче, не знае какво изпитваш към него и ще е ужасен, ако заминеш с Рамзи.

— Няма да се разтревожи, повярвай ми — увери я Джилиън.

Джудит се разсмя.

— Нима смяташ, че го познаваш толкова добре?

— Да, така е — отвърна младата жена.

— Освен това, между Рамзи и Бродик винаги е съществувало леко съперничество. То би трябвало да ги разделя, но не е така. Както ти казах миналата нощ, преди осем години двамата заминаха за

Англия, за да си търсят невести. Това, което не ти казах, е, че Бродик намери жена, която смяташе, че е жената на живота му.

— Какво се случи? — попита тя, когато приятелката ѝ се поколеба и се изчерви.

— Жената се отдала на Бродик.

— Били ли са сгодени?

Джудит поклати глава.

— Не, но тя му се отдала. Разбираш ли?

— Имаш предвид, че го е приела в леглото си? — Гласът ѝ се бе снижил до шепот и сега и двете се бяха изчервили силно.

— Познавайки добре Бродик, бих казала, че той я е взел в леглото си, но с нейното съгласие, в противен случай той не би я докоснал.

— И той ти е разказал това? — удивена попита Джилиън.

Джудит се разсмя, преди да отговори:

— Милостиви боже, не, не ми е казал. Иън го направи, но ми се наложи цели шест месеца да торозя съпруга си, докато се предаде и ми разкаже за случилото се. Не бива никой от мъжете да разбира, че съм ти разказала, за случилото се. Обещай ми.

— Обещавам — побърза да се съгласи Джилиън, защото искаше да чуе останалата част от историята. — Какво се е случило с жената? Бродик е много честен мъж и не би отнел непорочността ѝ, ако...

— Но тя не е била непорочна — прошепна Джудит. — Преди него е била с други мъже.

— О, боже — прошепна Джилиън, мислейки си, че това е най-жалката жена в цяла Англия.

— И един от мъжете бил Рамзи.

— Не!

— По тихо — прошепна Джудит. — Не искам някой от слугите да чуе.

— Нима и двамата са я взели в леглата си.

— Да, но никой от тях дори не подозирал, че тя се опитва да ги настрои един срещу друг.

Джилиън остана с отворена уста.

— Нищо чудно, че Бродик мрази англичаните. Какво се е случило, когато са разбрали за всичко това?

— Нито един от тях не пожелал да я вземе, разбира се. Върнаха се тук и се заклеха, че или ще се оженят за шотландка или никога няма да сключат брак.

— Но Бродик я е обичал?

— Съмнявам се — отвърна тя. — Ако я обичаше, щеше да е бесен на Рамзи, но той почти не реагира на случилото се.

— Ами Рамзи?

— И той не се притесни. Жените винаги му се хвърлят в краката — добави тя. — Ето защо Бродик няма да приеме лесно решението ти да тръгнеш с Рамзи.

— Но ти ми каза, че той вярва на Рамзи.

— Да, но той няма да се тревожи за него — каза ѝ Джудит. — Както казах преди, Рамзи завърта главите на жените.

— И той ще се тревожи, че аз... О, за бога — проплака Джилиън и после се разсмя. — Грещиш, Джудит. Бродик въобще няма да се разтревожи.

Джудит се изправи.

— Ще отидем ли да се уверим в това?

Двете жени излязоха заедно и рамо до рамо тръгнаха надолу по хълма. Леърдите бяха лесни за забелязване, тъй като стояха един до друг от страни на конюшните, бяха като три вековни дъба на средата на полето, където останалите воители тренираха бой с мечове.

И тримата се обърнаха, когато двете жени стигнаха до тях. Джилиън забеляза, че Иън не може да откъсни поглед от жена си. Явно любовта им не бе намаляла през годините, през които са живели като съпруг и съпруга.

— Джилиън има нещо, което иска да ти каже — обяви Джудит, обръщайки се към съпруга си.

— Леърд — започна Джилиън.

— Иън — поправи я той.

Кимвайки бързо, тя започна отново:

— Иън, първо искам да ти благодаря за добротата и гостоприемството.

— Аз съм този, който трябва да ти благодаря, Джилиън, за това, че доведе сина ми у дома.

— Тя иска да придружи Рамзи до дома му, и мисля, че наистина трябва да го направи — обяви Джудит, за да покаже на съпруга си, че

подкрепя плана на Джудит. — Иска да тръгнат още днес.

— Нима? — попита Иън, хвърляйки поглед към Бродик. — Рамзи, планираш ли днес да се отправиш към дома си?

— Всъщност да — отвърна Рамзи и жените забелязаха, че и той поглежда към Бродик.

— Знам колко е важно за теб да откриете мъжа, който предаде Рамзи...

Иън прекъсна Джилиън.

— Той предаде всички нас, момиче.

— Да — побърза да се съгласи тя, за да може да изрази позицията си по този въпрос без да го изнервя. Да каже на тези гиганти какво трябва да правят, изискваше голяма доза смелост, особено когато те бяха толкова близо до нея. Искаше да им изрецитира речта, която бе оттренирала с Джудит, и да го направи възможно най-бързо.

— До есенния фестивал трябва да направя това, което ми беше наредено, което значи, че нямам много време. С Божията благословия, отивам да намеря сестра си, която е при клана Макферсън, а сега Макферсън са част от клана на Рамзи. Днес смятам да замина с него за дома му, за да я потърся. И очаквам всички вие да ми съдействате. — След като се изказа, тя сложи ръце на ханша си и се опита да заеме уверена поза.

— Виждам, че вече си взела решение — каза сухо Иън. — Очаквахме да поискаш да отидеш в дома на Рамзи.

— Накара ме да се тревожа напразно — изсъска тихо тя към Джудит.

— Ще видим — каза ѝ Джудит.

— Какво ще кажеш, Рамзи? Ще вземеш ли Джилиън със себе си? — попита Иън.

— Можем да тръгнем веднага, ако така желае лейди Джилиън.

— Ами ти, Бродик? — попита Джудит. — Какво мислиш за плана на Джилиън да отиде в дома на Рамзи?

Джилиън не му даде време да отговори.

— Бродик ще дойде с мен — избъбри тя.

— Нима? — попита той тихо.

Сърцето ѝ се разтуптя лудешки и тя едва успяваше да си поеме дъх. Осъзна, че се паникьосва, и то само защото се страхуваше, че Бродик може да я изостави. Милостиви боже, как така за толкова

кратко време бе станала толкова зависима от този мъж? Знаеше, че не бива да го замесва в проблемите си, и все пак мисълта, че той ще си заmine, че никога няма да го види отново, ѝ се струваше немислима.

— Бюканън воюват с Макферсън — прошепна ѝ Джудит. — Смятам, че вероятно искаш прекалено много от Бродик.

— Тя все още не ме е помолила за нищо — каза Бродик.

— Джудит, Бюканън не воюват с Макферсън — поправи той жена си. — Те просто не ги харесват. Но Бюканън така или иначе не харесват никой, който показва слабост.

— Не всеки може да бъде толкова силен, колкото си ти, Бродик. Би трябвало да помагаш на слабите, а не да ги потискаш — заяви му Джилиън.

Тримата леърди се ухилиха един на друг и после погледнаха към нея, видимо развеселени от думите ѝ. Очевидно смятаха, че е много наивна.

— Не е ли така? — предизвика ги тя.

— Не, не е така — отвърна ѝ Бродик. — Слабите не оцеляват в планините.

Иън и Рамзи кимнаха в съгласие с думите му.

— Макферсън са пиявици — каза Бродик, вече говорейки на Рамзи. — Ще източат силата както от клана ти, така и от теб. Те обичат някой да се грижи за тях — добави той. — И със сигурност не желаят да бъдат силни. Веднъж щом се вдигнат на крака и ви унищожат, просто ще отидат при друг състрадателен леърд и ще започнат да го молят да ги приеме и да се грижи за тях.

— Караш състраданието да изгледа като грях — каза Джилиън.

— В този случай е точно така — отвърна ѝ той.

— Рамзи е леърд отскоро, но вече му излезе име на състрадателен мъж — отбеляза Иън. — Ето защо Макферсън отидоха при него.

— И аз не толерирам мъже, които се унижават, като търсят чуждата закрила за себе си и за семействата си. Но смятам, че и двамата грешите относно Макферсън. Воините им почти не са въоръжени и това трябва да се поправи. И не са слаби, а просто неспособни.

Дискусията продължаваше, но движение на изток привлече вниманието на Джилиън. Близо до дърветата стояха четири млади

жени. Всичките се суетяха и гласяха. Една червенокоса жена пощипваше бузите си, докато останалите оправяха косите си или пригласяха полите на роклите си. И четирите се кикотеха. Веселието им извика усмивка на устните на Джилиън. Тя предположи, че жените искат да се приведат във възможно най-добър вид, за да говорят с леърд Мейтланд и търпеливо го чакат да свърши разговора си.

— Точно това ни тревожи, Рамзи — каза Иън. — Ако обучите Макферсън, те може да се обърнат срещу вас.

— За щастие, двамата с Иън няма да им позволим да ви унищожат — обади се Бродик. — Ако поискаш да ти пазим гърба, ще го направим.

— Знам какво върша — обяви арогантно Рамзи. — И вие няма да се намесвате.

— Мислили ли сте, че мъжа, който е видяла Джилиън, може да е Макферсън? Смятате ли, че някой от тях може да е предателя? — попита Джудит.

— И на мен ми хрумна нещо подобно — отвърна Иън.

Джудит погледна към Бродик.

— Ако този мъж разбере, че Джилиън го е видяла... ако узнае, че може да го разпознае, дали ще се опита да ѝ затвори устата? Алек ни каза, че заедно с него е имало трима мъже, затова не трябва да забравяме, че предателя не действа сам.

— Но той не знае, че съм ги видяла — възрази Джилиън. — В безопасност съм.

— Кой, освен вас тримата, знае, че Джилиън е видяла предателя? — обърна се Джудит към съпруга си.

— Брат ми, Патрик, но не се тревожа за него, той би я защитил, за това знаят и синовете ни, и братът на Рамзи. Дилън и Уинслоу също знаят, а Рамзи планира да обясни всичко на командира си Гидиън. — После се обърна към Рамзи и добави: — Патрик няма да изпусне Мичъл от погледа си, докато е при нас.

— Брат ми не би могъл да е в по-голяма безопасност — отвърна Рамзи.

— Защо сте казали на Уинслоу?

— Със сигурност бихме могли да вярваме на брата на Бродик. Не мисля, че трябва да се притесняваме за него.

— Доверявам му се с живота си — каза Джудит. — Не заради това зададох въпроса на съпруга си, както знаеш, Уинслоу командва войните на Иън — обясни тя. — И съм сигурна, че съпруга ми има много важна причина да му каже за случващото се. Искам да разбера каква е.

Иън изглеждаше леко притеснен. Той погледна към Джилиън, преди да се обърне към съпругата си.

— Уинслоу трябваше да знае, за да може да се подготви.

Джудит не се отказваш.

— Какво да подготви.

— Войните ни.

Джилиън замръзна.

— За битка?

— Да.

— Ще отидете в Англия?

— Да.

— Кога? — поиска да узнае Джилиън.

— Когато ни дадеш името на англичанина — отвърна Бродик.

Тя направи крачка към него.

— На вас? И Дилън ли ще подготви войните ти за битка?

Той се ухили.

— Войните ми винаги са готови за битка. Той просто ще се заеме с дребните детайли.

— Но защо?

— Как можеш да ми задаваш този въпрос? Иън е мой съюзник и приятел, а Алек ми е кръщелник. Мой дълг е да отмъстя за момчето.

— Но има и още една причина, нали? — попита Рамзи.

Бродик изведнъж стана предпазлив и кимна бавно.

— Да, има и още една причина.

— И каква е тя? — попита Джудит.

Бродик поклати глава, давайки й да разбере, че няма да обясни.

Джилиън се въртна към Рамзи.

— Ами твоят командир? И той ли ще се подготвя за битка?

— Да.

Не можейки да повярва на всичко това, тя погледна към единствения човек, който явно бе запазил здравия си разум.

— Джудит, те просто не могат да нападнат Англия.

— Смятат, че могат — отвърна Джудит.

— Ние отиваме само за трима души, не смятаме да нападаме цялата държава — сухо измърмори Иън.

— Но и тримата са могъщи барони — каза им тя. — Ако вашите армии нахлуят в Англия в пълно бойно снаряжение, сигурна съм, че слуха за това ще достигне до крал Джон. Рискувате да се замесите във война с Англия без значение дали го искате или не.

— О, момиче, нищо не разбираш — каза ѝ Бродик. — Кралят ти, дори няма да разбере, че сме били там. Никой няма да ни види.

— Нима смятате, че някак ще станете невидими?

— Джилиън, не е нужно да бъдеш саркастична — каза Рамзи, ослепявайки я със спираща сърцето усмивка, която щеше да ѝ се стори много чаровна, ако темата на разговора им не бе толкова сериозна.

— Разбира се, че крал Джон, ще разбере, че сте там — проплака раздражена тя. — Кажи ми, Бродик. За кога точно планирате тази своя инвазия?

— Иън вече ти отговори на този въпрос — отвърна ѝ той. — Тръгваме веднага щом ни кажеш имената на тримата английски свине.

— Разбирам — каза тя. — Сега, след като разбрах какво сте намислили, никога няма да ви кажа имената им. Ще намеря начин сама да се справя с тях. По един или друг начин, справедливостта ще възтържествува.

Иън се намръщи.

— Джилиън, какво смяташ, че би могла да сториш? Ти си просто жена...

Бродик побърза да я защити.

— Тя е силна, устремена и много умна. Честно казано, смятам, че ще намери начин да победи негодниците.

— Благодаря ти.

— Не беше похвала — сръза я той. — Просто излагам фактите. Както и да е, не мога да ти позволя да поемеш задълженията ни, Джилиън. Имаме право да се разправим с тях, точно толкова, колкото имаш и ти.

— Отмъщението не е главният ми приоритет — възрази тя. — Но за теб е, нали?

Той сви рамене. Тя се обърна към Рамзи, надявайки се да сложи край на спора.

— Ще съм готова за тръгване след няколко минути.

Рамзи кимна.

— Идваш ли с нас, Бродик?

— Време е за директен въпрос, момиче.

— Бродик, спомних си, че когато Ани Дръмънд се канеше да сложи ужасяващият майчин огън на ръката ми, ти ми каза да не издавам нито звук.

— И ти не издаде, нали?

— Да, не издадох — отвърна тя. — Но ти не ме помоли да го направя. Ти ми нареди. Сега аз просто следвам твоя пример.

— За бога — промърмори той, търпението му се бе изчерпало. — Ако искаш да дойда с теб, просто ме попитай. Направи го веднага, Джилиън, иначе си тръгвам.

— Нима ще ме изоставиш? — прошепна тя, ужасена, че може да се отнесе с нея по този начин.

Той я изгледа така, сякаш иска да я удуши.

— Помоли ме — заповяда ѝ отново.

— Не искам да те карам да мислиш, че имам нужда от теб...

— Ти имаш нужда от мен.

Тя направи крачка назад. Той я последва.

С въздишка, тя опита отново:

— Просто вече те опознах добре и ти имам доверие.

— Вече знам, че ми се доверяваш.

— Защо правиш всичко толкова трудно.

— Аз съм труден мъж.

— Да, такъв е — съгласи се Рамзи.

Останалите явно бяха чули всяка нейна дума. Заеквайки като малоумна, тя попита:

— Ще дойдеш ли с мен?

— Да.

— Благодаря ти.

Той повдигна с пръст брадичката ѝ.

— Ще остана с теб, докато се прибереш у дома. Давам ти думата си — обеща той. — Сега можеш да спреш да се тревожиш. — Забравил за публиката им, той се наведе надолу и я целуна. Докосването на устните му бе просто една нежна ласка. Приключи само след миг, но все пак накара сърцето ѝ да препусне лудешки.

Вълна от кикот се блъсна в тях и Джилиън се обърна по посока на звука. Очите ѝ се разшириха, когато видя дузина жени да чакат до дърветата.

— Леърд Мейтланд, там има доста млади момичета, които очевидно чакат, за да говорят с вас — каза Джилиън.

Джудит се разсмя.

— Те не чакат, за да говорят със съпруга ми. Той вече е зает.

— Зает? — попита Джилиън.

— Женен е — обясни ѝ Джудит.

— Докато Джилиън е в Шотландия, тя е моя отговорност — започна Иън. — Тя е единствената причина сина ми да е жив — добави мъжът. — По тази причина аз ще съм неин защитник.

— Аз също изпитвам отговорност към Джилиън — каза Рамзи. — Заради нея, сега брат ми е в безопасност, и знам, че в обкръжението си имам предател.

Иън погледна към Бродик и каза:

— Искам репутацията ѝ да бъде неопетнена.

— Какво намекваш? — поиска да узнае Бродик.

— Хората ще започнат да говорят — каза Джудит. — Нали не искаш някой да нарани чувствата на Джилиън.

— И какво биха могли да кажат? — попита Джилиън.

Джудит умишлено отказа да отговори директно на въпроса, за да пощади чувствата на новата си приятелка.

— Някой могат да бъдат много жестоки. Никой Мейтланд, разбира се, но другите могат да кажат ужасни неща.

— Опитва се да ти каже, че ще те мислят за любовница на Бродик.

— Иън, нужно ли е да бъдеш толкова директен? — проплака Джудит.

— Тя трябва да разбере.

— Сега някой говори ли? — попита Джилиън.

Иън сви рамене.

— Отговорът не е задоволителен — каза Бродик. — Репутацията ѝ опетнена ли е? — Мъжът изглежда бе възмутен от самата мисъл за това.

Джилиън изпъна рамене.

— Не ме интересува какво говорят — каза тя. — Ще призная, че не съм се замисляла за това... какво ще говорят хората, когато съм загрижена за толкова много неща и се тревожа... — Изведнъж тя спря да заеква и макар че чувстваше как лицето ѝ гори от унижение, гласът ѝ бе спокоен, когато каза: — Хората, които прекарват дните си клюкарствайки, са жалки и глупави. Що се отнася до мен, могат да говорят каквото си поискат. Аз знам какво ми е на сърцето и ще отговарям единствено пред Бог.

— По дяволите, мен обаче ме е грижа — ядосано изрече Бродик. — И няма да позволя на никой да те заклеймява.

— И как смяташ да попречиш на това, Бродик? — попита Рамзи.

— Да — каза Иън, — кажи ни какво смяташ да направиш по този въпрос.

Бродик се сети само за един-единствен начин. С дълга въздишка той изрече:

— Предполагам, че ще се ожения за нея.

Изказването му, едва не събори Джилиън на земята.

— Предполагам, че грешиш.

Всички, включително и Джудит, я игнорираха.

— Според мен това е в реда на нещата — каза Иън.

— Да, и според мен — съгласи се Рамзи. — Бродик има много силно чувство за собственост към нея. Вчера не ми позволи да се доближа до нея, освен ако и той не е там.

— Това е защото много добре знае как жените се замайват около теб — отбеляза Иън. — А и все пак налице е и злощастният инцидент, който се случи в Англия, когато с Бродик отидохте да си търсите булки. Предполагам, че все още е разстроен.

— Не съм разстроен — изръмжа Бродик.

Приятелите му, не му обърнаха внимание.

Рамзи сви рамене.

— Струва ми се преди осем години — напомни той на Иън. — Освен това, Бродик нямаше да бъде щастлив с жена, която толкова лесно насочва вниманието си към други мъже.

— По тази причина, нито един от вас не я доведе у дома.

— Никой от нас не я искаше. Тя нямаше капка морал.

— Това се подразбира — засмя се Иън.

Бродик погледна приятелите си така, сякаш му се иска да ги убие, но Иън и Рамзи останаха напълно спокойни.

— Има още нещо в тази история, което не ни казваш, нали? — попита Джудит. Никой не ѝ отговори на въпроса. Иън ѝ намигна, затова тя реши, че по-късно ще го разпита, за да разбере всичко.

— Миналата нощ тя носеше плейда ти, Бродик — каза Рамзи.

— Той настоя да носи цветовете му — каза Иън. — Не е чудно, че хората ще се чудят за положението ѝ.

— Чух, че по време на празника си я целунал пред целия клан Мейтланд.

Бродик сви рамене.

— Не пред целия клан... пред половината.

— Искал си всеки да разбере, че... — започна Иън.

Бродик го прекъсна.

— Много ясно, че исках.

— Какво е искал всички да разберат? — попита Джудит, поглеждайки притеснена към Джилиън.

— Искал е всички да разберат, че Джилиън му принадлежи — обясни Иън.

— По тази причина я е целунал пред толкова много свидетели — каза Рамзи.

Горката Джилиън изглеждаше така, сякаш току-що са я ударили по главата с нещо тежко. Джудит реши да се смили над нея, тъй като знаеше, че приятелката ѝ не може да разбере тъпите решения, които взимаха шотландците от планините.

— Сигурна съм, че е било просто приятелска лека целувка, такава каквато споделят братовчеди, които не са се виждали дълго време.

Джилиън закима утревисто, когато Бродик промърмори:

— Проклет да съм, ако беше такава.

С тиха въздишка, Джудит се предаде. През всичките години, през които живееше с Иън, вече бе научила, че тези твърдоглави шотландци не знаят как да се държат прилично. Ако искаха нещо да бъде направено, те сами се заемаха с него, и ако желяеха една жена, веднага я взимаха. За тях всичко бе толкова просто. Разбира се, мъжете уважаваха жените и по тази причина не ги взимаха в леглото си, преди да се венчаят, но веднъж щом дадат клетвите си, те оставаха с жените

си до края на дните си. Бродик очевидно желаеше Джилиън и дори да се опитаха да го разубедят, нямаше да постигнат нищо. Той щеше да я получи и приятелите му, със своите неприлични забележки и държание, искаха да му покажат, че одобряват решението му и ще направят всичко по силите си, за да му помогнат.

Никой от тримата не се интересуваше за чувствата на Джилиън.

Джудит погали ръката на приятелката си, за да ѝ покажа, че ѝ съчувства. Джилиън изглеждаше леко замаяна.

— Бродик?

— Да, Джудит.

— Обичаш ли Джилиън?

След въпроса настана мъртва тишина. Ако погледите можеха да убиват, сега Иън щеше да стане вдовец, помисли си Джилиън. Беше повече от очевидно, че Бродик няма желание да обсъжда точно този въпрос. Но Джудит нямаше да отстъпи, все пак тя бе загрижена за интересите и сърцето на Джилиън.

— Обичаш ли я?

— Скъпа, това е въпрос, който не е редно да задаваш — каза Иън.

— Напротив — възрази тя. — Някой трябва да се погрижи за Джилиън.

— Ние ще се грижим за нея — обади се Рамзи.

— А и Бродик, очевидно я желае — намеси се Иън.

— Да я желае, не е достатъчно — не се съгласи Джудит. — Нима сте забравили, че е англичанка...

— Беше англичанка — прекъснаха я Рамзи и Иън в един глас.

Джудит ги изгледа раздразнено.

— Лъже ли ме паметта или двамата с Бродик се заклехте да се венчаєте за шотландка, или никога да не се ожените? — попита тя Рамзи.

— Да, заклеха се — отвърна Иън. — След злощастния инцидент в Англия...

— Ще спреш ли да го наричаш „злощастен инцидент“? — намеси се Бродик.

— Да, заклехме се — призна Рамзи. — Но Бродик очевидно си е променил мнението.

— Загрижен съм за репутацията ѝ — промърмори Бродик.

— Тогава просто стой далеч от нея — предложи Джудит.

— Това решение не е приемливо — срязва я Бродик.

— Защо не? — не се отказваше тя.

— Защото той не иска да стои далеч от нея — обясни търпеливо

Рамзи — Това би трябвало да е очевидно, Джудит.

Тя реши да промени тактиката.

— Бродик казал ли си й какъв ще бъде живота й, ако заживее при Бюканън?

Той сви рамене.

— Току-що реших да се ожения за нея — призна той.

— Той ми каза, че ще съм нещастна. — Гласът на Джилиън бе едва доловим шепот. Тя все още бе зашеметена от възмутителния начин, по който Бродик се опитваше да решава бъдещето й, но гневът бързо изместваше удивлението, и след миг тя трепереше от гняв. Казваше си, че всеки миг всички ще се разсмеят и тя ще разбере, че просто са се шегували с нея.

А когато това се случеше, тя знаеше, че щеше да изпита огромно разочарование.

— Да, ще бъде нещастна — каза Бродик.

Рамзи се разсмя.

— Значи си й казал истината. Не завиждам на никой мъж или жена, които биха се опитали да се впишат в онази твоя банда варвари, наречени Бюканън.

— Няма да съм нещастна — проплака Джилиън. — И знаете ли защо?

Мъжете се държаха така, сякаш не са чули въпроса й. Иън реши да обърне внимание на първата част от изречението.

— Ето виждате ли? Тя вече гледа оптимистично на всичко. Това е добро начало.

— Господа, моля ви, ще спрете ли да се шегувате с мен? — помоли Джилиън. Най-после се бе отърсила от първоначалния шок и бе решена да сложи край на тази дискусия.

— Не мисля, че се шегуват — каза Джудит. Тя се приближи до Джилиън и й прошепна: — Ако все още не си разбрала, мисля, че ще е добре да ти обясня...

Джилиън прокара пръсти през косата си.

— Какво да ми обясниш? — попита тя, нетърпеливо.

— Те никога не се шегуват. Сигурна съм, че Бродик е решен да се ожени за теб.

ГЛАВА 16

— Бродик, бих искала да поговорим насаме. — Тя изляя думите така, че да покаже ясно, че няма да може да се измъкне от разговора, и дори не се опита да прикрие гнева си. Искаше той да разбере, че е ядосана.

— Не сега, Джилиън — отвърна той нетърпеливо, видимо незаинтересован от гневния ѝ изблик. — Рамзи, тръгваме след десет минути. Можеш ли да си готов до тогава?

— Разбира се — отвърна Рамзи и след като се поклони на Джилиън и Джудит, той се обърна и закрачи нагоре по хълма.

Иън обви ръка около раменете на съпругата си и се обърна на запад.

— Преди да се върна към работата си, нека да нагледаме момчетата. Те тъкмо отидоха в дома на Патрик и Франсис Катрин.

Съпругът ѝ не ѝ даде възможност да протестира, като я задържа в посоката, в която искаха да отидат.

— Обеща на децата да ги заведеш за риба — напомни му тя.

— Напротив, Алек обеща от мое име.

— Но все пак ще ги заведеш, нали?

— Разбира се, че ще ги заведе — засмя се той. — И няма да ги оставя да се удавят — добави, повтаряйки обещанието, което Мичъл бе дал на брат си.

Бродик продължи да стои до Джилиън, но не ѝ обръщаше никакво внимание. Беше се концентрирал да открие Дилън измежду стотиците воители на Мейтланд, които се сражаваха на тренировъчното поле.

Джилиън от своя страна наблюдаваше групата жени, които повдигнаха полите си и заедно закрачиха нагоре по хълма. Повечето от тях се кискаха като малки момиченца.

— Какво правят?

Бродик погледна към жените.

— Преследват Рамзи — отвърна той с половин уста преди отново да насочи поглед към полето.

— Защо?

— Какво защо? — попита той разсеяно, продължавайки да търси командира си.

Тя въздъхна.

— Защо жените го преследват?

Въпроса ѝ го изуми, тъй като това, което трябваше да е очевидно за Джилиън, въобще не ѝ бе ясно. Той сви рамене и каза:

— Всички правят така.

— Всички жени го преследват? — попита тя, не можейки да разбере.

Той най-после ѝ отдаде пълното си внимание.

— Да, всички го правят — каза той тихо.

— Но защо?

— Не знаеш ли?

— Бродик, нямаше да те питам, ако знаех — каза тя, раздразнена.

— Тя го намират за... красив — най-после каза той. — Или поне така знам.

— Той е мил и възпитан, но не бих могла да си представя, че ще тръгна да го преследвам само защото е привлекателен.

— Жените не се интересуват от поведението или характера му. Само от външния му вид.

Тя поклати глава.

— Знам какво се опитваш да направиш. Искаш да ме разсмееш, за да ме накараш да забравя за арогантното ти поведение от преди малко.

— Кълна се, казвам ти истината. Жените обичат да гледат Рамзи и поради тази причина го преследват. Не мислиш ли, че е красив?

— Досега не се бях замисляла, но да, вероятно може да кажем, че е красив — каза тя. — Да, красив е — каза тя по-убедително, за да не си помисли Бродик, че смята, че приятеля му има някакъв недостатък. — Иън също е красив. И направо съм изненадана, че дамите не те преследват. Все пак ти си много по-...

Тя успя да се спре навреме. Небеса, беше на крачка да му покаже колко я привлича. Мъжествеността, която лъхаше от него, бе направо греховна. Само близостта му я караше да мисли за неморални неща,

такива, каквито една лейди не би трябвало да пожелава. Бяха похотливи и грешни. Но никога досега, преди в живота ѝ да се появи Бродик, не я бяха обземали подобни мисли. О, не, нямаше намерение да му казва колко много я привлича. Ако не друго, то поне не искаше да подклажда арогантността му. Бродик вече бе достатъчно арогантен.

— Много по-... какво? — попита той.

Тя поклати глава, опитвайки се да избяга от пронизващия му поглед.

— Знам защо жените не те преследват — каза тя. — Ти ги плашиш.

Той се засмя.

— Хубаво е да го знам.

— И през цялото време се мръщиш.

— А, ето го и Дилън.

Без да каже дори дума, Бродик се обърна и закрачи напред. Джилиън не можа да повярва, че той е толкова невъзпитан, дори не погледна към нея. Просто се обърна и се отдалечи.

— О, не, няма да стане — прошепна тя. — Няма да се измъкнеш толкова лесно — мърморейки на себе си, тя повдигна полите си и забърза след него.

— Бродик настоявам да говоря с теб и не ме е грижа дали искаш да ме чуеш или не — извика тя, но тъй като мъжът вече доста се бе отдалечил от нея, тя се съмняваше, че я е чул.

Тя не възнамеряваше да го гони, но хълма, по който слизаха, бе доста по стръмен от предишния и преди да се осъзнае, тя вече тичаше надолу, без да може да спре.

Изведнъж се озова в центъра на тренировъчното поле, между воините, които се биеха с мечове.

— Прощавайте — каза тя, като се блъсна в един воин.

Мъжът не я чу, но усети ръката ѝ на гърба си. Решил, че друг воин, се опитва да го издебне в гръб, той се завъртя, вдигна меча си и замахна надолу, точно преди да види към кой се е прицелил.

Стреснатият му вик, отекна до върховете на дърветата. Джилиън отскочи назад и се блъсна в друг воин. Тя бързо се обърна към него и каза:

— Извинете.

Мъжът изкрещя. Стресната от безредиците, които сама бе причинила, и без да знае накъде да тръгне, тя започна да се върти в кръг и се озова пред стена от огромни, пръхтящи воители, които се биеха така, сякаш от това зависеше живота им. Явно никой от тях не осъзнаваше, че това е само тренировка.

В хаоса изгуби Бродик от погледа си.

— Моля, извинете ме за прекъсването — извиняваше се тя, докато внимателно си проправяше път през тълпата.

Бродик изкрещя толкова силно, че накара сърцето ѝ да препусне лудешки. Всички останали започнаха да крещат. Джилиън въздъхна примирено, знаейки, че тя е причината за случващото се. Боят спря и тя се озова обградена от воители, които гледаха надолу към нея с такова недоверие, сякаш току-що бе паднала от небето.

— Много се извинявам, господа. Не исках да прекъсвам тренировката ви. Наистина... о, ето го Бродик. Моля ви, позволете ми да мина.

Мъжете явно бяха достатъчно глупави, че да не разберат какво иска от тях. В следващия миг обаче проехтя вика на Бродик, който ги накара да се размърдат и да образуват пътека към Бродик. Той стоеше в другия край на пътеката, с леко разкрячени и здраво стъпили на земята крака, с ръце скръстени на гърдите и дежурното смръщено изражение на лицето.

Младата жена си помисли, че точно сега ще е най-добре, ако се обърне и хукне в противоположната посока, но след като хвърли поглед зад гърба си, видя, че Дилън и Уинслоу блокират пътят ѝ за бягство. Уинслоу изглеждаше така, сякаш му се иска да я убие. Дилън от друга страна изглеждаше изумен.

Чувствайки се като в капан, тя реши, че ще ѝ се наложи да преживее срама и изправяйки рамене бавно тръгна към мъжа, за който вярваше, че е напълно отговорен за това, че е започнала да се държи като глупачка.

— За бога, Джилиън, какво си мислеше? Мъжете можеше да те убият.

Над тълпата се понесе вълна от одобрително мърморене. Лицето ѝ пламна, когато се обърна към недоволната си публика. Тя притисна длани една към друга, като за молитва и каза:

— Наистина много съжалявам. Тръгнах надолу по хълма и преди да се усетя вече тичах. Извинявам се, че прекъснах тренировката ви и че ви накарах да се тревожите.

Искреността в гласа ѝ и откровеното извинение усмириха воините. Дори няколко от мъжете ѝ се поклониха, докато другите кимаха, за да ѝ дадат да разбере, че ѝ прощават. Тя тъкмо започна да се чувства по-добре, но се обърна към Бродик, и чувството изчезна. Смръщеният му поглед бе толкова горещ, че да накара и слънцето да се изпоти.

— Искам да говоря с теб — каза тя.

Той сведе глава надолу, като бик, и се устреми към нея. Когато я достигна, дори не спря. Просто я хвана за ръката и продължи напред, дърпайки я след себе си. Не ѝ остави никакъв избор. Ако не вървеше след него — е, в случая, ако не тичаше след него, тъй като краката му бяха по-дълги от нейните и той вървеше доста по-бързо — щеше да му се наложи да я влачи след себе си като парцалена кукла.

— Пусни ме, или ходи по-бавно — нареди тя, докато се опитваше да върви в крачка с него.

Той намали хода си.

— Кълна се в Бога, способна си и светец да накараш да изгуби търпение.

— Ти не си светец, Бродик, без значение какво ти е казвала майка ти.

Бикът пред нея дори се усмихна.

— О, но ти наистина ми доставяш удоволствие, Джилиън. Това е самата истина.

Тя не бе в настроение за комплименти, особено за такива изречение с тон, който по някаква причина я смущаваше.

— Тогава съм на път да те...

— Да ме накараш да изпадна в екстаз? — попита той, спомняйки си коментара ѝ от предишната вечер.

— Да, ще изпаднеш в екстаз, и знаеш ли защо?

— Не — сухо отвърна той. — Но съм сигурен, че ти ще ми кажеш, нали? — звучеше примирено.

Тя категорично си забрани да не се обижда от думите му.

— Откачам те от кукичката.

— В смисъл?

— Не е нужно повече да се тревожиш за репутацията ми. Щом аз не се тревожа за нея, защо да се тревожиш ти?

— Разбирам.

— Не е нужно да се жениш за мен.

— Нима?

Неочаквано той смени посоката и се насочи към дърветата където доскоро стояха обожателките на Рамзи.

— Накъде ме влачиш пък сега?

— Имаме нужда от малко усамотение.

Тя не му възрази, нито му посочи факта, че само преди миг го бе помолила да поговорят насаме, а вместо това той бе отишъл да търси Дилън. Колкото по-рано му обяснеше становището си, толкова по-добре, реши тя, и се надяваше да се разберат преди някой да ги прекъсне, или преди Бродик отново да хукне нанякъде.

— Знам защо ми предложи.

— Какво съм предложил? — попита той и ѝ хвърли бърз поглед.

— Моля те, съсредоточи се. Ти беше толкова мил да ми предложиш да се омъжа за теб.

— Да ти предложи ли? — изсумтя той. — Джилиън, аз не предлагам нищо. Аз нареждам. Виждаш ли разликата?

Тя отказа да губи времето си, като се опитва да го обори.

— Не е време за дипломатичност — каза тя. — Трябва да те накарам да разбереш, че не е нужно да бъдеш благороден. Всичко е по моя вина, наистина. Сега го осъзнавам. Не биваше да те моля да идваш с мен в дома на Рамзи. Притиснах те в ъгъла, а не биваше.

— Никой никога не ме е притискал в ъгъла — каза той, крайно обиден от забележката ѝ. — Правя това, което искам и което смятам, че трябва да бъде сторено.

— Не си отговорен за мен.

Той я издърпа в едно усамотено кътче на горичката, докато тя не спираше да бърбори какви били причините му да прави това, което бе решил да стори. Явно бе обмислила всичко на ум. И разбира се, бе разбрала всичко погрешно, но той щедро реши да я остави да изреди мотивите, които според нея диктуват действията му, преди да ѝ каже колко много греша.

Когато навлязоха в малка поляна, обградена от дървета, той пусна ръката ѝ, облегна се на стеблото на едно дърво, кръстоса ръце на

гърдите си и я зачака да спре да го поучава.

Опита се да се концентрира върху това, което му говореше, но постоянно се разсейваше. Тя бе такава омайна гледка със зачервените си бузи и златистокестенявите си коси, които се къдреха на раменете ѝ. Мъжът знаеше, че тя няма ни най-малка представа, колко е красива. Външността не бе важна за нея и той реши, че това е една доста освежаваща разлика между нея и останалите жени, които познаваше. Очите ѝ сега бяха станали с цвета на тъмен смарагд. Под повърхността определено кипеше страст и той бе поразен, погълнат от внезапната нужда да я притисне в обятията си и никога повече да не я пусне.

— Сега разбираш ли?

За какво, по дяволите, му говореше?

— Какво да разбирам? — попита той, и в същия миг осъзна, че не е чул и дума от това, което му каза тя.

— Не ме ли слушаше? — попита тя изумена.

— Не.

Раменете ѝ се изпънаха вдървено.

— Бродик, няма да се омъжа за теб. — Тя поклати глава. — Няма да ти позволя да се жертваш.

— Джилиън?

— Да?

— Приятно ли ти е да си с мен?

Тя се престори, че не разбира, защото така бе по-безопасно и нямаше да му позволи да я накара да признае за всичките тези нови чувства, които толкова отчаяно се опитваше да скрие.

— Имаш предвид... сега ли?

— Знаеш какво имам предвид.

— Бродик...

— Отговори ми.

Тя сведе глава.

— Да, харесва ми да съм с теб... много — призна тя. — Но това е без значение — побърза да добави. — Познаваме се от много кратко време и ти трябва да се прибереш в дома си. Сигурна съм, че имаш много задачи, за които да се погрижиш. Все пак ти си леърда на клана Бюканън.

— По дяволите, много добре знам кой съм — озъби ѝ се той.

Тя му се озъби в отговор, говорейки му така, както и той на нея.

— Не смей да ми говориш с този тон. Няма да го позволя.

Когато ненадейно той ѝ се ухили, темперамента ѝ избухна с пълна сила.

— Нима намираш думите ми за забавни?

— Намирам ги напълно освежаващи.

Изведнъж ѝ стана трудно да си поеме дъх.

— Така ли?

— Да, така. Няма много жени, които биха си позволили да ми говорят с този тон. В интерес на истината ти си първата — добави той замислено. — Не бива да позволявам подобни обиди — добави той.

— Не смятам, че съм те обидила и обикновено не критикувам хората, но ти ме караш да забравям маниерите си.

— Хубаво е да го зная.

Объркана, тя пристъпи към него и поклати глава.

— Ще ми се да спреш да се опитваш да ме объркаш като постоянно сменяш темата на разговора. Правиш всичко много сложно. Аз просто се опитвам...

— Да ме откачиш от кукичката?

Тя въздъхна.

— Да.

Той посегна към нея, но тя отстъпи и вдигна ръка, заповядвайки му да спре.

— Недей.

— Какво да не правя?

— Не ме целувай. Това смяташе да направиш, нали?

Той отново се облегна на дървото.

— Не искаш ли?

Тя прокара пръсти през косата си.

— Да... имам предвид не. О, спри да ме засипваш с въпроси — проплака тя. — Караш ме да се държа като глупачка. Не мога да се омъжа за теб. Трябва да намеря сестра си и онази прокълнатата кутия и да се върна в Англия. Ако се омъжа за теб, в крайна сметка ще останеш сам.

— Нима ми нямаш никакво доверие? Нима мислиш, че не мога да те защитя?

Тя не се поколеба нито за миг.

— Разбира се, че ти вярвам. Знам, че можеш да ме защитиш, но тази битка не е твоя. Моя е, и аз няма да позволя да се замесиш. Ако нещо ти се случи, не мисля, че ще мога да го понеса.

Неочаквана мисъл го стресна и го разтърси до основи.

— Има ли мъж в Англия, който очаква завръщането ти?

За пръв път, откакто започнаха дискусиата си, в гласа му се прокрадна несигурност. В този миг той бе толкова мил и раним. Макар да знаеше, че може да го излъже и да сложи край тук и сега, тя се почувства задължена да му каже истината.

— Не, няма никакъв мъж. Когато се прибера у дома, ще отида при чичо Морган... но няма друг.

— Чичо ти избрал ли ти е съпруг?

— Не.

Той наклони глава, фиксирайки я с поглед и каза:

— Чичо ти би решил, че съм подходящ за теб.

Тя не му възрази.

— Да, така би решил.

— Дали ще се зарадва, ако узнае, че си се омъжила за леърд?

Бронята на Бродик отново бе на мястото си, всяка несигурност бе изчезнала. Сега пред нея отново бе арогантният воин, самонадеян и горд със себе си.

— Чичо ми би бил доволен, че заемаш толкова висок пост в клана си, но не поради тази причина ще смята, че си подходящ за мен.

— Тогава защо? — попита той любопитно.

— Защото много лесно ще види през намръщената ти маска. Ти си мъж с горещ темперамент и влагаш страст във всичко, което вършиш, освен това си невероятно лоялен към тези, които обичаш. Ти си благороден мъж, Бродик, и не би могъл да заблудиш чичо ми. Той веднага ще прозре какво криеш в сърцето си.

— Ами ти, Джилиън? Знаеш ли какво се крие в сърцето ми?

Гласът му бе едва доловим шепот, който изпълни тялото ѝ с копнеж. Слънцето, пробиващо си път между клоните на дърветата, озаряваше тялото на Бродик като цветен ореол. Кожата и златистата му коса сякаш блестяха. Видът му накара устата ѝ да пресъхне и стомахът ѝ да се свие на топка. Фантазиите, които я завладяха, накараха лицето ѝ да се обагри в розово и щом след миг осъзна, че е вперила поглед в устните му, тя се насили да погледне към земята, докато обуздае

бляновете си. Преди да срещне Бродик никога не бе мислила какво би било да е интимна с мъж и сега благодарение на него знаеше, че ще ѝ се наложи да прекара доста време в изповедалнята, докато разказва на свещеника колко покварена е станала.

— Бил ли си с много жени? — Сама не може да повярва, че зададе подобен нелеп въпрос, и повече от всичко ѝ се прииска да си върне думите назад. — Не ми отговаряй — избъбри тя. — Не биваше да питам.

— Можеш да ме питаш за всичко — каза той. — И, да, бил съм с други жени — отвърна той, с тон, който показваше, че за него това е без значение — Искаш ли да ти кажа точната бройка?

— Не, не искам — отвърна тя. Остана загледана в него известно време, преди да попита: — Има ли жена, която очаква завръщането ти?

— Мисля, че няколко ме чакат да се завърна.

Погледа ѝ се стрелна към очите му.

— Но ти не можеш да се ожениш за няколко жени, Бродик. Само за една.

Страните ѝ горяха. Наложил му се да мобилизира всичките си сили, за да не се разсмее.

— Винаги има жени, които ме чакат и с готовност биха споделили леглото ми — обясни той. — Някоя от тях не очаква да се ожени за нея.

В същия миг, тя реши, че мрази всяка от тези жени. Вълната от ревност, която я заля, беше напълно безсмислена, но това не ѝ попречи да се почувства нещастна. Тя нямаше да се омъжи за него и все пак намрази мисълта, че Бродик споделя постелята си с други жени.

Неспособна да го прикрие, гневът ѝ ясно пролича щом каза:

— А тези жени ще продължат ли да споделят леглото ти, след като се ожениш?

— Не съм мислил за това — призна той.

— Тогава сега е времето да помислиш — озъби му се тя.

Когато в следващия миг, той ѝ се усмихна, младата жена осъзна, че Бродик е наясно какви мисли се въртят в ума ѝ. О, да, той много добре знаеше, че не ѝ харесва да слуша за жените, с които е бил, и истински се наслаждаваше на реакцията ѝ. Неочаквано ѝ се прииска да го скрита и да го нацелува едновременно.

Въпреки това, реши да се държи прилично.

— Жена ти няма да иска да взимаш други жени в леглото си.

— Джилиън, когато се венчаем, в леглото ми ще бъдеш само ти и никоя друга. В добри и в лоши времена, ние ще бъдем верни един на друг. Не бива да се тревожиш за толкова незначителни неща. Желая само теб. Смяташ ли, че чичо ти Морган ще знае, че се грижа добре за теб?

— Той знае, че мога да се грижа сама за себе си. Не съм някоя слабачка. Чичо ми ме научи как да се отбранявам. Не си ли помисли, че бях слаба, защото Алек ти каза, че ме пребиха?

— Не — отвърна той. — Ти показа сила, а не слабост. Ти си спасила живота на момчето, умишлено насочвайки гнева на онова копеле към себе си. Освен това — добави той арогантно, — никога не бих се оженил за слабачка.

Топлотата в гласа му и комплимента му, почти я погубиха. О, как ѝ се искаше да се хвърли в обятията му и да го притисне към гърдите си. Не знаеше как да се защити от него и вече започваше да страда, мислейки за времето, когато щеше да ѝ се наложи да го изостави и да се върне в Англия. Знаеше, че след това, животът ѝ никога нямаше да е същият.

— Кажи ми, че ме обичаш — каза той.

— Обичам те — призна тя. — Но не съм щастлива от този факт. Не знам как се случи толкова бързо... не бях готова за чувствата, които изпитвам към теб, и определено не съм смятала да се влюбвам. — Тя поклати глава, опитвайки да проясни мислите си — Но няма значение. Въпреки това, няма да се омъжа за теб.

Цялото тяло на Бродик се отпусна. Въпреки че вече знаеше, че тя го обича, имаше нужда да чуе думите от устата ѝ, за да се успокои. Напрежението го напусна и изведнъж той се почувства прероден. Тя го накара да се чувства спокоен и непобедим.

— Ти ще бъдеш моя, Джилиън.

Тя отстъпи назад и поклати глава, долавяйки обещанието в гласа му.

— Не.

— Да — поправи я той, сега с твърд, уверен глас. — Знай едно. Никой друг мъж няма да те докосне. Ти ми принадлежиш.

— И кога реши това?

— В мига, в който ми каза, че ме обичаш. Аз вече го знаех, но имах нужда да го чуя от теб.

Тя се разплака.

— Защо не разбираш? Аз дори не мога да имам къщурка като тази на Ани Дръмънд. Нито сега, нито никога. Опитваш се да ми втълпиш невъзможни неща и искам да спреш. Жестоко е да ме караш да желая нещо, което никога не бих могла да притежавам. Не — почти изкрещя тя. — Няма да мечтая. Мечтите са опасни.

— Искаш къщурка като тази на Ани Дръмънд? — попита той, объркан от странното ѝ желание. — Защо?

— О, забрави. Няма да разбереш.

— Обясни ми и ще те разбере.

— Не искам къщурка като на Ани, а това, което представлява тя — започна колебливо тя. — Тя има дом и съпруг, който я обича, а живота ѝ е... идиличен.

— Не можеш да знаеш какъв е живота ѝ, ако не го живееш ти — възрази мъжът.

— Спри да търсиш навсякъде логика — заповяда тя. — Просто исках да ти обясня, че не бих могла да имам дори живот като нейния. Трябва да се завърна в Англия.

Изведнъж Бродик се ядоса. Прозрението сякаш се заби в мозъка му. Най-после прозря каква е истинската причина тя да отказва да се омъжи за него и осъзна, че дори сега тя се опитва да го предпази.

— Вярваш, че след като се върнеш в Англия, ти ще умреш, нали, Джилиън? Точно това не смееш да ми кажеш.

Тя погледна встрани, докато му отговаряше.

— Съществува и тази вероятност — отвърна и отново избухна в сълзи.

— Не обичам да те гледам как плачеш. Веднага ще спреш.

Тя примигна. Само Бродик би могъл да ѝ нареди нещо толкова нелепо. Нима мислеше, че тя плаче нарочно, само и само да го разстрои?

— Ти си един много сложен мъж и аз няма да се омъжа за теб.

Той се раздвижи толкова бързо, че тя не успя дори да реагира. Бяха му нужни само две крачки, за да я сграбчи в обятията си.

— Ти вече ми се обрече, когато ми призна любовта си. Нищо друго няма значение. Не давам и пукната пара за това колко сложно

може да стане. Сега вече си моя. Нима наистина вярваш, че бих ти позволил да си отидеш?

Казвайки си, че трябва да бъде силна и да не се предава, тя поклати глава и започна да се бори, за да се освободи. С всички сили тя се опитваше да се отдръпне от него и да постави поне малко дистанция между двама им. Когато беше близо до него, тя искаше само да се притисне към топлината му и да остави света да преминава покрай нея. Искаше ѝ се времето да спре... но това бе невъзможно.

Борбата ѝ бе безсмислена. Не успя дори да го накара да се помръдне. Силата му превъзхождаше нейната поне десет пъти, затова само след миг борба, тя се отказа и отпусна глава.

— Какво ще правим? — попита тя и отново заплака.

Тя нямаше ни най-малка представа какво изрече. Не го попита какво смята да прави той, а какво да правят те, двамата. Доволен за момента само да я държи в обятията си, той сведе лице, целуна я по главата и затвори очи, вдъхвайки свежият ѝ аромат. Косите ѝ ухаеха на рози. Тя не приличаше на никога от жените Бюканън и той осъзна, че това е един от плюсовете ѝ. Кожата ѝ бе толкова мека и нежна, колкото си я бе представял, а усмивката ѝ го омайваше. Тя бе невинна като бебе и също толкова чиста. Не знаеше що е хитрост. Не, не беше като никоя друга жена, която познаваше. Спомни си как, когато я видя за пръв път, реши, че е прекалено превзета и праволинейна, както и крехка, прекалено крехка, за неговия начин на живот. Почти веднага обаче бе видял, че вътре в нея се крие стоманена сила. Тя бе любопитна и почтена, а това бяха само две от стотиците причини, поради които смяташе никога да не ѝ позволи да го напусне.

— Ще ти обещаю нещо — каза той. — Тогава ще спреш да се тревожиш.

— И какво ще ми обещаеш?

— Ако се върнеш в Англия, аз ще дойда с теб.

— Ако се върна ли?

— Все още не сме го решили.

— Какво говориш? Не те разбирам. Аз трябва да взема това решение, не ти.

Той не възрази и мълчанието му я разтревожи. Още веднъж се опита да му обясни своята гледна точка, но той упорито отказа да се вслуша в думите ѝ.

— Когато се върна, ще го направя сама. Ти трябва да останеш тук. Не бих могла да преживея нещо да ти се случи.

Гласът ѝ трепереше от силните емоции и страха ѝ го изненада и поласка. Никой преди нея не го е било грижа за него. Единственото му семейство бе брат му, Уинслоу, но връзката им бе по-неемоционална, макар и много силна. Те се обичаха така, както се обичаха всички братя, но никога не показваха привързаността си.

— Още сега искам да започнеш да бъдеш по-уверена в способностите ми да те защитя — нареди той.

— Не знаеш пред какво се изправяш. Те не са обикновени мъже. Имат подкрепата и приятелството на краля и съм сигурна, че дори дявола е на тяхна страна.

— Но във вените на никой от тях не тече кръв на планинец и това ги прави уязвими.

— Ще се държиш ли сериозно? — възкликна тя. — И планинците могат да кървят, също като англичаните.

— Ти ще имаш вяра в способностите ми. Заповядвам ти.

Тя се отказа да спори с него, мислейки си, че сигурно по-лесно ще ѝ е да накара някой камък да я разбере, отколкото той.

— Вярвам ти, и ще се опитам да не се тревожа, но мога да обещавам само това. Можеш да ми заповядваш каквото си поискаш, но няма как да промениш чувствата ми.

— Всеки мъж има своите слабости — обясни той търпеливо. — Аз ще открия техните, обещавам ти.

— Всеки мъж ли?

— Да — отвърна той нетърпеливо. Ръката му се премести на тила ѝ, усуквайки къдриците ѝ около пръстите си, той дръпна главата ѝ назад. Лицето му се надвеси над нейното и топлият му сладък дъх я обгърна, докато мъжа се взираше в очите ѝ.

— Коя е твоята слабост, Бродик — попита тя.

— Ти.

ГЛАВА 17

Той наведе глава и я целуна, ефективно карайки я да замълчи и заглушавайки всеки неин протест. Не беше нежна ласка, в която устните му само да се отъркат в нейните, а силна, покоряваща целувка, която ѝ показва безпрекословно колкото силно желание изпитва Бродик към нея. Езикът му се потопи в сладките дълбини на устата ѝ, галейки и увивайки се около нейния, и само след секунда тя също го целуваше ненаситно. В началото бе плаха, внимателно докосвайки езика му със своя, но когато го почувства как се стяга, притискайки я по-силно към себе си, и щом чу дрезгавият стон, изтръгнал се от гърдите му, тя стана по-смела. Страстта му сякаш я погълна, но тя не се страхуваше, доверяваше му се напълно, знаейки, че той ще съумее да спре, преди да стигнат прекалено далеч. Но той сякаш нямаше никакво намерение да спира, а устата му, Господи, тази негова уста пораждаше неописуеми чувства в тялото ѝ. Желанието, което бе стаено дълбоко в стомаха ѝ, нарасна, а устните му се притискаха към нейните отново и отново, карайки я да желае да се притисне колкото се може по-близо до него.

Ръцете му галеха гърба ѝ, след това се спуснаха надолу, за да я прихване по-добре и да я повдигне нагоре към себе си, притискайки интимно телата им едно към друго. Гърдите ѝ се притиснаха към неговите и тя почувства бедрата му срещу себе си, като нажежена стомана. Той я накара да закопнее за повече и скоро младата жена дори не можеше да си поеме дъх, докато го целуваше ненаситно.

— Бродик, искам...

Той я целуна още веднъж, дивашки и ненаситно, преди да се отдръпне от нея и бавно да я плъзне по тялото си, докато стъпалата ѝ докоснат земята. Лицето и шията ѝ бяха приятно зачервени и ѝ се наложи да си поеме дълбоко дъх няколко пъти, за да се успокои. Не ѝ се искаше да го пуска и когато усети мъжа да драска със зъби меката част на ухото ѝ и да прокара език през нежната кожа, тя почувства как по цялото ѝ тяло се разливат вълни от удоволствие.

— Не... — Гласът ѝ секна и тя потръпна в прегръдките му. Той зацелува шията ѝ.

— Какво да не правя? — попита той.

Тя наклони глава настрани, за да му осигури по-добър достъп и въздъхна тихо.

— Не спирай.

Той бавно я отблъсна от себе си и ако не се бе олюляла, щеше да я пусне. Погледна я доволно, арогантно зарадван, че е успял да я възбуди за толкова кратко време. Страстта ѝ бе също толкова силна, колкото неговата, и той бе сигурен, че щом един ден тя се отърве от стеснителността си, щеше да забрави задръжките си и да му се отдаде диво в първата им брачна нощ. Господ да му е на помощ, най-добре бе да се венчаят съвсем скоро, защото не мислеше, че ще бъде способен да издържи дълго, а определено не искаше да бъде с нея, преди да са произнесли клетвите си. Тя обаче правеше нещата ужасно трудни.

Само като я погледнеше, в него пламваше изпепеляваща страст. Прекрасните ѝ зелени очи в момента сякаш блестяха. Косата ѝ се къдреше на раменете ѝ, а устните ѝ бяха розови и подпухнали от целувките му.

Да я чака да се осъзнае и да приеме да се омъжи за него, бе напълно немислимо. Докато ѝ дойдеше ума в главата, можеха да им се родят две деца. Изведнъж светът около тях им напомни за съществуването си, принуждавайки ги да се върнат в настоящето. Рамзи изкрещя името на Бродик и с дълга, раздразнена въздишка, младият мъж направи крачка назад.

— Отиди и събери вещите си. Време е да тръгваме. — Той ѝ обърна гръб и закрачи по пътеката.

Джалиън изтича след него.

— Благодаря ти за разбирането.

— За какво разбиране?

— За това, че не мога да се омъжа за теб. — Тя продължи да върви, докато смеха му отекваше около нея.

Когато стигна до дома на Мейтланд, Хелън, икономката, вече бе събрала вещите ѝ, затова Джалиън ѝ благодари и си спомни за обещанието, което бе дала. За щастие Хелън бе в състояние да ѝ помогне и ѝ показа краткият път до мястото, на което искаше да отиде, извеждайки я през задната врата. Изминаха десет минути, и след това

още толкова, и Бродик, нетърпелив по природа, ставаше все по-раздразнен, докато чакаше Джилиън във вътрешния двор на крепостта.

Рамзи и Уинслоу чакаха заедно с него и на всеки две секунди някой от двамата поглеждаше към вратата.

— За бога, какво я бави толкова? — промърмори Бродик.

— Може би чака Иън и Джудит. Ето ги вече идват. Джилиън вероятно иска да се сбoguва с тях.

Рамзи пръв забеляза Джилиън да се задава от срещуположната страна на хълма.

— Ето я, идва.

— Не е забравила — каза Уинслоу, усмихвайки се.

Съпругата му Изабел говореше с Джилиън, а двете момчета на Уинслоу вървяха след тях. По-малкият му син, Андрю, който скоро щеше да навърши пет години, изтича напред и се хвана за ръката на Джилиън. Уинслоу я гледеше как се усмихва на сина му и му казва нещо. Каквото и да бе то, накара Андрю да се разсмее високо. Изабел също полагаше много усилия, за да не се засмее.

— Какво не е забравила? — обърна се Бродик към брат си.

— Казах ѝ, че Изабел ми е сърдита, защото не съм ги запознал. Не е забравила думите ми.

Неочаквано Уинслоу разбра защо семейството му се забавлява толкова много с Джилиън.

— Не мисля, че Изабел разбира и дума от това, което ѝ казва. Жена ти трябва да научи по-добре келтския език.

Бродик кимна.

— Тя е схватлива. Бързо ще се научи.

— Смяташ ли да я задържиш?

— Да.

— А тя знае ли го?

— Все още не.

Рамзи чу коментара му и се разсмя.

— Предполагам, че си помислил над всички проблеми, които могат да възникнат.

— Да, така е.

— Няма да ѝ е много лесно да живее с... — започна Рамзи.

Бродик довърши изречението му.

— Да живее с клана Бюканън. Знам това и се тревожа как ще се приспособи.

Рамзи се ухили.

— Не това исках да кажа. Няма да ѝ е лесно да живее с теб. Всеки го знае, ти си доста труден мъж.

Бродик не прие думите му като обида.

— Джилиън е наясно с недостатъците ми.

— И все още те иска? — попита Уинслоу.

— В интерес на истината, тя отказа да се омъжи за мен.

Познавайки Бродик много добре, Рамзи и Уинслоу започнаха да се смеят.

— И кога е сватбата? — попита Рамзи.

ГЛАВА 18

Любовта не биваше да се ражда толкова бързо.

Джилиън прекара по-голямата част от пътуването към дома на Рамзи в размисъл как е възможно да се влюби толкова лесно в Бродик. Този мъж можеше да я накара да излезе от кожата си. Бе напълно наясно с недостатъците му, или поне с повечето от тях, но все още го обичаше толкова силно и просто не разбираше как е възможно това. Любовта би трябвало да се подхранва. Трябва да се поражда постепенно след месеци, дори години, през които двама души са общували. Любовта не бива да поразява силно и бързо като мълния.

Може би не бе любов, а похот, и ако бе това, просто не знаеше дали няма да умре от срам, докато се изповядва на някой свещеник. Беше ли похот? Бродик бе дяволски красив и би трябвало да е мъртва, за да не го забележи. И все пак, Рамзи и Иън също бяха много привлекателни, но сърцето ѝ не се разтуптяваше неудържимо, когато е около тях. Бродик сякаш я хипнотизираше. Всичко, което бе нужно да направи, бе да я погледне, за да я накара да остане без дъх.

Той не ѝ обръщаше никакво внимание. Двамата с Рамзи яздеха начело на воините си точно пред Джилиън и Бродик нито веднъж не се обърна, за да види как се справя тя. Затова тя прекарваше времето си, забила поглед в широките му рамене, докато се чудеше как да си възвърне здравият разум.

Тя не искаше да мисли за причините, които я водеха към дома на Рамзи, но все пак, колкото и да се опитваше да ги блокира, тревогите ѝ се появяваха отново и отново. Ами ако сестра ѝ не беше там? Ако се беше омъжила и напуснала клана Макферсън? Или по-лошо, ако Кристин не я помнеше? Сестра ѝ нямаше до себе си Лис, която да поддържа спомените живи, и какво щеше да се случи, ако Кристин бе забравила всичко, което се бе случило?

Така потънала в мислите си, Джилиън не забеляза, че Бродик и Рамзи са спрели. Дилън се пресегна и хвана юздите на коня на Джилиън, карайки го да спре. Тя и воините бяха на доста голямо

разстояние зад Бродик и Рамзи и след като измина доста време без нищо да се случи, Джилиън се нареди да поиска обяснение, когато видя един конник да се приближава от хълма на запад. Странният конник направи широка дъга около тях и се насочи към Бродик и Рамзи.

Джилиън търпеливо зачака да разбере какво се случва, наблюдавайки внимателно разговора между Бродик и непознатият конник. Макар да бе доста далече. Тя разбра, че мъжете спорят за нещо. Бродик се мръщеше, непознатият клатеше упорито глава, но най-странното бе, че Рамзи се усмихваше.

— Дилън, кой е този мъж, който поклаща глава на леърда ти? — попита Джилиън.

— Това е отец Лаган. Той е свещеника, служещ на клановите Мейтланд, Синклер и на още няколко други.

— А служи ли и на клана Бюканън?

— Да, когато няма друг избор.

— Не разбирам. Не харесва ли клана Бюканън?

Дилън се изкиска.

— Никой не ни харесва, милейди. И сме горди с този факт. Повечето кланове ни избягват, също и духовниците, включително отец Лаган.

— Защо не ви харесват?

— Страхуват се от нас — обясни командирът на Бюканън. — Отец Лаган смята, че сме диваци.

— Откъде ти хрумна, че може да мисли така?

— Той ми го каза. Обича да ни нарича диваци.

— Сигурна съм, че не вярва наистина, че сте такива. Вие не сте диваци. Просто сте малко... крайни... това е всичко. Свещеникът явно не може да се разбере с Бродик. Виждаш ли го как клати глава?

— И все пак, Бродик ще надделее — предрече Дилън. — Винаги успява.

Сякаш знаейки за какво говорят, Бродик се обърна и я погледна, докато свещеника продължаваше да спори. Очевидно разстроен, Лаган сега размахваше ръце във въздуха, за да подсили ефекта от думите си. В следващия миг Бродик ѝ намигна. Младата жена не знаеше как да тълкува поведението му. Никога преди Бродик не ѝ бе намигал пред други хора и все пак дребният жест стопли сърцето ѝ.

— Знаеш ли какво обсъждат? — обърна се тя към Дилън.

— Да — отвърна той.

В същия миг отец Лаган се извъртя на седлото си, за да я погледне. Той имаше блестящо бяла коса и кожа набраздена от безброй бръчки. Устните му бяха здраво стиснати, признак за неодобрението му, и по тази причина той нито ѝ се усмихна, нито ѝ помахна. Затова тя само сведе глава в мълчалив поздрав. Веднага щом свещеника се обърна към Бродик, тя поиска обяснение от Дилън.

— Каж ми за какво спорят.

— За вас.

— Моля?

— Смятам, че темата на дискусиата сте вие, милейди.

— Разбира се, че не съм аз — каза тя. — Свещеникът дори не ме познава.

— Иън го е изпратил при Бродик и съм сигурен, че сега Лаган се е обявил за ваш защитник. Иска да бъде сигурен, че не сте принудена да сторите нещо, което не желаете.

— Но аз искам да отида в дома на Рамзи — възкликна тя. — Иън трябва да е обяснил ситуацията ми на отеца.

Дилън мислено се помоли тя да не го попита за мотивите на свещеника. По негово мнение, колкото по-малко знаеше тя, толкова по-добре.

Бродик ѝ махна да се приближи, докато свещеника, все още мръщейки се, накара конят си да отстъпи, за да ѝ направи място. Рамзи застана от едната страна на Джилиън, а Бродик от другата. Младата жена се усмихна на свещеника, когато Рамзи ги представи един на друг, но усмивката ѝ изчезна, щом осъзна къде се намира. Беше помислила, че Бродик е застанал на малко възвишение, но сега, толкова близо до ръба, можеше да види добре стръмният наклон пред себе си. Тя издърпа рязко юздите и конят се изправи на задните си крака. Единствено бързата реакция на Бродик я спаси от падането.

Наложи му се да отскубне юздите от ръцете ѝ.

— Джилиън, за бога, какво ти става?

Тя се насили да вдигне поглед към него.

— Не ми харесва да съм толкова близо до ръба — прошепна тя. — Завива ми се свят.

Виждайки паниката в очите ѝ, Бродик веднага подкара конете им няколко метра назад. Рамзи ги последва.

— Така по-добре ли е?

Тя си отдъхна.

— Да, много по-добре, благодаря ти — прошепна тя, преди да се обърне към отец Лаган.

— Рамзи ще имам нужда от помощта ти за това — каза тихо Бродик.

— Ще направя каквото мога — обеща приятелят му.

Любопитна, Джилиън погледна към Бродик.

— Ще имаш ли нужда и от моята помощ?

Той се ухили.

— Определено е препоръчително и ти да помогнеш.

— Тогава, моля те, кажи ми за какво ти трябва помощ и ако мога да помогна, ще го сторя с радост.

Той погледна към Рамзи и каза бързо.

— Свещеникът чака, за да поговори с теб. Нали не искаш да си помисли, че си невъзпитана?

Дори самата вероятност, че може да обиди божи човек, я накара да се изчерви.

— Не, разбира се, че не — каза тя, възбудено. — Добър ден, отче. Радвам се, да се запознаем.

— Добър ден — каза той и в гласа му само за миг се прокрадна учтивост, преди да продължи: — Сега имам да ви задам няколко въпроса, с които да задоволим църковните изисквания.

— Искате да задоволите църквата? — попита тя, обърквана от неочакваното му заявление. Очевидно не го бе разбрала правилно.

— Точно така — отвърна той нетърпеливо. След като хвърли един поглед към Бродик, който според нея можеше да се определи като крайно враждебен, той каза: — Няма да мръднете и крачка от тук, докато не разбере със сигурност, че сте тук по своя воля.

— Отче, изключително важно е да отида...

Рамзи се намеси, преди да е довършила изречението си.

— Нима Джилиън не е трябвало да слезе в клисурата, за да спаси сина на Иън Мейтланд? Иън ми каза, че сина му е бил в капан на ръба на пропастта.

— Тя е точно пред теб, Рамзи. Попитай я — предложи Бродик.

Тя не обръщаше внимание на двамата леърди.

— Отче, защо искате да говорите с мен...

— Така ли е Джилиън? — отново я прекъсна Рамзи и тя можеше да се закълне, че го прави нарочно, но разбира се, това беше нелепо. За разлика от Бродик, Рамзи не би бил умишлено невъзпитан. Ако не друго, той поне бе невероятно дипломатичен.

— Какво дали е така? — попита тя обърквана, докато наблюдаваше свещеника. Защо, за бога, трябваше да задоволи църковните изисквания, преди да продължи пътят си към дома на Рамзи?

Повтаряйки въпроса си, Рамзи ѝ заповяда да го гледа, когато отговаря. Тъй като бе много настоятелен, тя помоли свещеника да я извини, и се обърна към мъжа.

— Да, Рамзи, слязох в клисурата, за да взема Алек. — Преди да е успял да ѝ зададе друг въпрос, тя се обърна към свещеника. — Отче, казвате ми, че не мога да продължа, преди да задоволя изискванията на църквата, така ли? Правилно ли ви чух?

— Да, милейди. Казах точно това. Никой няма да мръдне от тук, докато не остана доволен. И наистина мисля това, което казах, леърд — добави той, хвърляйки предупредителен поглед към Бродик.

— Ще останете доволен — увери го Бродик.

— Не разбирам... — започна тя.

— Ще се постарая да разберете — каза свещеника. — Бюканън са много добри измамници. Те ще направят каквото е нужно, за да получат това, което желаят, и след като родителите и изповедника ви не са тук, за да ви защитават, чувствам, че е мой дълг да говоря с вас като защитник и свещеник. Сега разбирате ли?

Тя не разбра абсолютно нищо. Понечи да поклати глава и да попита свещеника защо смята, че ѝ е нужна закрила. Не осъзнаваше ли, че Бродик е там, за да ѝ помага?

— Отче, аз помолих Бродик...

Свещеникът бе толкова ужасен, че не ѝ позволи да продължи.

— Помолила сте го? Значи не са ви отвлекли насила?

Джилиън започна да подозира, че отец Лаган не е добре с главата. Отново се опита да му обясни.

— Ако някой е приложил натиск върху друг, то това съм аз. Бродик щеше вече да си е у дома, ако не го бях помолила...

Бродик я прекъсна.

— Тя има глава на раменете си, отче. Не съм я принуждавал, нито съм я манипулирал. Нали така, Джилиън?

— Да, така е — съгласи се тя. — Но, отче, аз все още не разбирам защо искате да ме защитавате. Не виждате ли, че съм в добри ръце?

Отец Лаган я изгледа така, сякаш му се иска да я оплаче.

— Мила лейди, не може наистина да разбирате в какво се забърквате — проплака той, удивен от съгласието ѝ. — Отговорете ми — заповяда той. — Някога била ли сте в крепостта на Бюканън?

— Не, не съм...

Свещеникът вдигна отчаяно ръце.

— Ето, виждате ли — извика победоносно той и изсумтя.

— Това, което видях от Шотландия ми хареса, много красива страна — каза тя. — И съм сигурна, че и земите на Бродик са красиви.

— Но никога не срещали някой от онези диваци, които се наричат Бюканън, нали момиче? — попита с писклив глас свещеникът.

Беше повече от очевидно, че отец Лаган е крайно разстроен, затова тя се опита да го утеша.

— Не, не съм срещала много хора от клана, но съм убедена, че те са приятни хора и не са диваци.

— Милостиви боже, тя си мисли, че са приятни. Чу ли я, Рамзи? Чу ли я?

Рамзи се постара да не се разсмее, докато отговаряше:

— Да, чух, отче, но искам да ви напомня нещо, което Бродик вече каза. Джилиън има глава на раменете си. Затова смятам, че тя наистина намира последователите на Бродик за приятни хора.

— Как би могла... — започна отново свещеникът.

— Тя смята, че леърд Бюканън е повече от приятен. Ако не беше така, не би стояла до него. Бродик може да бъде много... чаровен... когато пожелае. — Рамзи се задави при последните думи и след миг се разсмя.

Свещеникът се обърна към Бродик.

— Тя не може наистина да знае с какво се заема.

— Нима предполагате, че аз не мога да се погрижа за нея или че някой от клана ми ще се отнася зле към нея?

Отец Лаган осъзна, че е прекрачил границата и колебливо опита да поправи пораженията, които бе нанесъл. Вдигайки ръце, той каза:

— Не, не, аз просто предположих... младата дама е толкова нежна... не мога да си представя как ще оцелее в една толкова сурова среда.

Джилиън все още не разбираше за какво говорят и защо отец Лаган е толкова разстроен. Тя погледна към Бродик, надявайки се той да ѝ даде някакво обяснение, но той я игнорира и заговори на свещеника на келтски. Мъжът говореше много бързо с плътен, враждебен тон и тя се ужаси, че може да обиди или ядоса мъжа с расото.

Той казваше на свещеника колко много значи Джилиън за него и че би умрял, преди да позволи да ѝ се случи нещо лошо. Младият мъж знаеше, че тя не разбира и дума от това, което говори, но отец Лаган го разбираше много добре, а в този момент само това бе от значение.

Бродик едва не се разсмя, когато Джилиън му каза:

— Не бива да говориш на свещеника с толкова враждебен тон. На Господ няма да му допадне. — Обръщайки се към свещеника тя каза: — Той не искаше да ви обиди.

— Няма нужда да се извиняваш вместо мен — каза ѝ Бродик.

— Защитавам душата ти — озъби се тя.

— Грижете се за душата му? — попита удивен свещеника.

— Някой трябва да го направи — отвърна тя. — Без моята помощ той няма да може да отиде в рая. Със сигурност осъзнавате добре това, отче, все пак го познавате от по-дълго време.

— Джилиън прекрати този нелеп разговор — нареди Бродик.

Тя го игнорира.

— Но също така, той има добро сърце, отче. Просто не иска никой друг да го разбира.

Свещеникът се усмихна.

— Видяла сте добротата в него?

— Да — увери го тя. — Видях я.

Свещеникът я изгледа внимателно.

— Била сте отгледана в миролюбив дом, нали?

— Да, отче. Моят чичо е много миролюбив човек.

— И все пак смятате... — Лаган поклати глава. — Както казах по-рано, нямам идея как ще оцелее в онези сурови условия.

— Отче, двамата с Бродик отиваме в дома на Рамзи — каза тя, надявайки се да поправи всяко недоразумение, което може да е възникнало.

— Но няма да останете там завинаги — почти изкрещя той ядосано. — Все някога ще се върнете у дома.

— О, да, разбира се, трябва да се върна...

— Джилиън как успя? — изкрещя Рамзи.

Стреснатата тя се завъртя към него.

— Какво как съм успяла, Рамзи?

— Ако си била изплашена, как си успяла да се спуснеш в пропастта, за да спасиш Алек?

— И искаш да говорим за това точно сега?

— Да.

— Но аз точно обяснявах на отец Лаган, че трябва...

— Отговори на въпроса на Рамзи, Джилиън — нареди Бродик.

Тя се отказа от опитите да проведе нормален разговор.

— Как се спуснах, за да помогна на Алек ли? Много лесно. Затворих очи.

— Сигурно ти е било много трудно. Видях как само преди миг лицето ти посивя само защото бе застанала на ръба на скалата.

— Нямах друг избор и не биваше да се бавя. Вържето на Алек се разплиташе.

— Сега, момиче, ако ми отделиш съвсем малко време, бих искал да ти задам няколко въпроса — настоя се отец Лаган.

В същия миг Рамзи каза:

— Разбира се, че си имала избор. Да направиш това, след като си била толкова изплашена, изисква наистина голяма смелост.

— Джилиън е сторила това, което е трябвало. Разбира се, че е смела — каза Бродик.

Тя не се съгласи.

— Не, въобще не бях смела. Бях толкова изплашена, че чак треперих. И се разплаках — добави тя.

— Джилиън, няма да спориш с мен за това. Казах, че си смела и ще го приемеш. Знаем какво говоря.

Не ѝ допаднаше да я поправят.

— Бродик, папата е безпогрешен, но не и ти. Не може да знаеш...

— Наистина ще се радвам, ако продължим — обади се свещеника. — Сега, момиче, искам да знам нещо. В добри отношения ли сте с църквата?

— Моля?

— Той иска да знае, дали си в добри отношения с църквата — повтори Бродик.

Тя местеше поглед от единия към другия.

— Мисля, че да.

— И кога беше последната ви изповед? — поиска да узнае свещеника.

Тя се поколеба.

— Отговори му — нареди Бродик.

Това я ядоса.

— Помолих те да не ми говориш с този тон — изсъска тихо тя. — Не ми харесва.

Отец Лаган я чу. Устата му остана отворена, очите му се разшириха, беше изумен.

— Смееш да критикуваш леърд Бюканън?

Засрамена, че свещеникът я е чул, тя се опита да се оправдае.

— Той пръв ми се сопна, отче. Чухте го, нали? Не трябва ли да мога да се защитя?

— Да, разбира се, че трябва, момиче, но повечето жени не го правят. Биха се страхували от реакцията му.

Тя се усмихна.

— Бродик никога не би наранил жена.

Отец Лаган я изненада, като се засмя.

— Чувал съм, че за всеки мъж съществува идеалната жена, без значение колко противоречив и варварски е той, и сега мога да призная, че това е напълно вярно.

— Може ли да свършваме с това — заповяда Бродик.

— Да, разбира се — съгласи се свещеникът. — Лейди Джилиън, пак ще ви попитам. Кога беше последната ви изповед?

Тя се изчерви.

— Измина доста време.

Лаган въобще не хареса чутото.

— И защо сте отлагали това свещено задължение?

— Трябва да отговоря, преди да ми позволите да отида в дома на Рамзи, така ли? — попита тя.

— Да, трябва — отвърна Рамзи.

— Свещеникът чака отговорът ти — напомни ѝ Бродик.

Главата я заболя. Очевидно единствено тя смяташе, че този разпит на свещеника е много странен. Реши, че когато остане насаме с Бродик, щеше да му поиска обяснение. Засега бе най-добре да угоди на всички.

— Не съм се изповядвала, тъй като Англия е поставена под забрана и на свещениците не им е позволено да изпълняват задълженията си, освен в най-краен случай. Със сигурност сте чули, че нашият папа... не се разбира... с крал Джон. Двамата водят война за това кой ще е архиепископът на Кентърбъри.

Отец Лаган кимна.

— Забраната, да, разбира се. Къде ми е ума. Забравих, че идвате от Англия. Е, тогава бихте ли искала да ви изповядам?

— Сега ли? — Тя нямаше намерение да изкрещи въпроса, но просто реагира, мислейки си, че свещеника иска да чуе изповедта ѝ пред Бродик и Рамзи, а и без воала, който се поставя между свещеника и изповядващия се, тя бе сигурна, че няма да успее да контролира емоциите си.

— Тя не е сторила нищо, за което да се покайва — увери Бродик Лаган.

— Откъде знаеш? — попита тя раздражена.

Бродик се ухили.

— Просто знам.

Тя го изгледа.

— Аз съм грешна — каза тя и вътрешно простена, тъй като думите ѝ прозвучаха сякаш се хвали.

— Не, не си. — Възражението му бе последното нещо, с което смяташе да се съобрази тя точно сега.

— Напротив — настоя тя. — Благодарение на теб ме обземат нечестиви помисли и всички те са свързани с теб. Прекалено грешна съм. — Едва когато се изказа, младата жена осъзна какво точно е казала. — Греховете ми са напълно по твоя вина, Бродик, и ако заради тях отида в чистилището, Господ ми е свидетел, и ти идваш с мен.

Рамзи, ако не спреш да се хилиш, кълна се, ще те метна през ръба на скалата.

— Обичаш ли го, момиче? — попита свещеникът.

— Не — отвърна тя категорично.

— Не е задължително да го обичаш — посочи ѝ Лаган.

— Надявам се да не е — проплака тя.

— Но ще направи животът ти много по-лесен — посочи той.

— Джилиън, ще му кажеш истината — заповяда Бродик и хвана ръката ѝ.

Тя се опита да се откъсне от него, но той не ѝ позволи.

— Казах истината. Не обичам Рамзи и ако не спре да ми се смее, кълна се, че на клана Синклер скоро ще му се наложи да си търси нов леърд.

— Не Рамзи — изкрещя Лаган, в опит да надвика смеещият се леърд Синклер. — Питам дали обичате Бродик.

— Казал си на отец Лаган, че те обичам? На кой друг го каза?

По мнение на Бродик въпроса ѝ не заслужаваше отговор. Той просто тихо я помоли отново да му каже, че го обича.

— Бродик, сега не е времето...

— Сега е идеалният момент.

Тя реши да не спори.

— Това, което ти казах, беше много лично.

— Обичаш ли ме?

Несклонна да признае всичко пред хората около тях, тя сведе глава.

— Не искам да говорим за това точно сега.

Бродик обаче не приемаше отказ, той повдигна брадичката ѝ с пръст и я попита отново.

— Обичаш ли ме?

— Знаеш, че те обичам — прошепна тя.

С тържествуващо изражение, той издърпа парчето кариран плат от рамото си и го постави на сплетените им ръце. В този момент Джилиън осъзна какво става. В паниката си, тя се опита да си издърпа ръката, но той не ѝ позволи, и след няколко секунди борба, тя се предаде. Сърцето ѝ му принадлежеше.

Поглеждайки в очите ѝ, той заповяда:

— Ще кажеш думите.

Тя упорито запази мълчание.

Но той също бе упорит и я притисна.

— Искам да чуя думите, Джилиън. Няма да се отречеш от мен.

Тя можеше да почувства как всички ги гледат и знаеше много добре колко неотстъпчив може да е Бродик. Щеше да продължи да я притиска, докато не получише това, което иска. Освен това, ѝ бе невъзможно да се отрече от любовта, която изпитва към него, и щом той имаше нужда да ги чуе отново, тя щеше да му каже. С въздишка тя осъзна, че е загубила битката, и все пак се чувстваше победителка.

— Обичам те — каза тя с развълнуван шепот.

— Сега и завинаги?

Тя спря за миг, след което прогони всички тревоги и страхове, и каза:

— Да.

— Аз ще те уважавам и защитавам, Джилиън — каза ѝ Бродик. Ръката му се премести на тила ѝ и той я придърпа към себе си. С ъгълчето на окоото си, тя забеляза, че отец Лаган вдига ръце и прави кръст във въздуха. Тя беше безсилна да устои, когато той сведе глава, за да я целуне. Държанието му бе толкова собственическо. Ръцете ѝ обгърнаха лицето му, за момент бе забравила за хората около тях, докато не чу, че някой ръкопляска. Когато Бродик най-после я пусна, ѝ се наложи да се хване за седлото, за да не падне от коня. Опита се да пооправи външният си вид, докато Бродик замяташе плейда отново на рамото си и го закрепяше с колана си.

Тя зачака Бродик да ѝ каже нещо, но когато той запази мълчание, тя реши да се обърне към отец Лаган.

— Нека Господ бъде с вас — каза свещеника.

Рамзи се ухили като пакостливо дете и шляпна Бродик по рамото.

— Довечера ще празнуваме.

— Какво ще празнувате, Рамзи? — попита тя невинно.

— Задоволихте изискванията на църквата.

— Значи можем да продължим?

— Да. — Преди да успее да зададе друг въпрос, той бързо се обърна към свещеника. — Отче, ще вечеряте ли днес с нас?

— Обещах на леърд Макхю, че ще се отбия, но ако не се стъмни, докато се прибирам, с радост ще приема гостоприемството ви.

Истината е, че едно топло легло от време на време е много добре за старите ми кости. Празно топло легло — каза той и погледна към Бродик.

— Едно празно легло ще ви очаква в дома ми — обеща Рамзи с усмивка.

След като погледна със съжаление към Джилиън, отец Лаган каза:

— Все още има време... да промените решението си, преди да е станало твърде късно. Лейди Джилиън, ще имате възможност да размислите, до довечера, и ако дойдете на себе си и осъзнаете, че...

— Каквото е сторено, сторено е, отче. Просто се примирете — каза му Рамзи.

Раменете на Лаган увиснаха.

— Предупреждавам ви, леърд Бюканън. Ще продължа да се грижа за това момиче.

Рамзи се разсмя.

— Това значи ли, че ще нарушите собствената си клетва и ще се върнете в земите на Бюканън? Много добре си спомням как казахте на Иън Мейтланд, че всички от клана Бюканън са езичници и нямате намерение никога повече да се грижите за душите им.

— Помня какво съм казал — сопна се свещеникът. — И със сигурност не съм забравил инцидента. Все пак съм наясно със задълженията си. Ще държа лейди Джилиън под око и ако разбере, че не е щастлива или страда, ще отговаряте пред мен, леърд. Гледайте да се грижите добре за нея. Надявам се, че осъзнавате, какво съкровище притежавате. — След като изнесе тази реч, Лаган подхвана юздите на коня си и го подкара между воините. — Нека Господ е с всички вас — извика той.

Джилиън гледаше как свещеникът се отдалечава, но Бродик подръпна косата ѝ, за да ѝ привлече вниманието. Той отметна къдриците зад рамото ѝ.

— Ще се отнасям добре с теб — обеща той.

— Сигурна съм, че ще го направиш — отвърна тя. — Ще тръгваме ли?

Бродик махна на Дилън да поеме лидерството и се обърна, за да говори с Рамзи. Джилиън забеляза как командира тръгна напред към

стръмната скала. Ужасена тя насочи коня си в противоположната посока.

В единия миг беше до Бродик, а в следващия се отдалечаваше от стръмния склон.

— Къде, по дяволите, отива тя? — обърна се Бродик към Рамзи, пришпорвайки жребеца си. Той я настигна, хвана юздите на коня ѝ и се опита да я накара да обърне в другата посока. Тя отблъсна ръцете му и отново подкара конят си напред.

— Отиваш в грешната посока.

— Правилната посока през стръмния склон ли е?

— Не, Джилиън, не е...

— Няма да го направя.

— Остави ме да ти обясня... — търпеливо започна той. Никога не бе виждал мъж или жена да се движи толкова бързо, колкото Джилиън в този миг.

Тъй като не можеше да го накара да пусне юздите ѝ, тя скочи от коня и бързо хукна, преди той да е успял да ѝ каже аргументите си за това, че ще минат по по-кратък път.

Той отново я настигна.

— Какво си мислиш, че правиш?

— Ти какво мислиш, че правя? Ходя. Имам нужда да си разтъпча краката.

— Подай ми ръка.

— Не.

— Не е през склона... — започна той.

— Аз ще заобиколя.

— Добре — съгласи се той.

Тя се закова на място.

— Какво искаш да кажеш? Няма да ме принудиш да мина от там, така ли?

— Разбира се, че няма да те принудя. Ще минем по заобиколния път. — Той изсвири силно и вдигна ръка. Дилън веднага обърна коня си.

Тя знаеше, че вероятно посрамва Бродик, задето я е страх да слезе по глупавия хълм. Всички воители я гледаха, но за щастие стояха доста далеч и не можеха да чуят за какво става дума.

— Не искам да те дискредитирам пред приятелите и воините ти, затова ако поискаш от мен да сляза по склона, ще го направя.

— Макар да си толкова ужасена, се тревожиш, че можеш да ме дискредитираш? О, Джилиън, това никога не може да се случи. Просто ще заобиколим.

Тревогата я напусна на мига.

— Колко време ще ни забави?

— Зависи с каква скорост ще яздим.

— Колко време? — настоя тя.

— Един ден — призна той и посегна с ръка към нея.

— Толкова много? Дори и ако бързаме?

— Да, толкова много — отвърна той. — Подай ми ръка.

— Мога да язда коня си.

— Предпочитам да яздиш с мен.

Тя отстъпи назад.

— Бродик?

— Да, мила?

— Трябва да мина през склона, нали?

— Не трябва да правиш нищо, което не искаш. — Тя си пое дълбоко дъх, изправи рамене и се хвана за ръката му. Той понечи да я качи зад себе си, но в следващия миг промени решението си и я постави в скута си.

Младият мъж почувства как тялото ѝ трепери и потърси начин да я успокои. Обви ръце около нея и я притисна силно към гърдите си.

— Тези твои страхове...

— Доста неоснователни са, нали?

— Знаеш ли каква е причината за тях? Случило ли се е нещо, което да те направи толкова предпазлива?

— Имаш предвид страхлива?

Повдигайки брадичката ѝ с ръка, той я накара да погледне нагоре към него.

— Внимавай никога повече да не те чувам да говориш така за себе си. Ти не си страхлива. Разбра ли ме?

— Да — отвърна му тя.

— Кажй го — заповяда ѝ.

— Не съм страхлива. Сега можеш да спреш да ме стискаш — нареди му тя. Тя го изчака да пусне брадичката ѝ, преди да каже: —

Размислих. Искам да слезем през склона. Обаче ние ще минем последни — добави колебливо, надявайки се, че докато дойде техният ред ще събере достатъчно смелост.

— Сигурна ли си?

— Да — настоя тя, макар гласа ѝ да бе толкова тих, че не бе сигурна дали я е чул. — И ще яздя своя кон — добави вече по-високо. — Няма да позволя хората ти да ме мислят за слабачка.

— Никога не биха помислили такова нещо — каза той и подкара конят си към хълма. Той не спря на ръба, нито забави хода на жребеца си, когато заслиза по стръмнината, водеща към пътя за дома на Рамзи. Тя скри лице в плейда му, обви ръце около кръста му и го замоли да позволи на останалите да минат преди тях.

Той ѝ отказа. Все още имаше време да спрат, преди да стигнат до най-опасният терен от пътя, и тя щеше да го накара да спре. Имаше нужда от време, за да събере смелост. Защо този дебелоглав мъж не можеше да го разбере?

— Искам да сме последни.

— Аз пък искам да сме първи.

— Ще изчакаме — настоя тя. Паниката бе сграбчила здраво гърлото ѝ и тя не можеше да мисли за нищо друго, освен за това как пада в бездънната яма и падането никога няма край. Нуждата да изкрещи сякаш я погълна и, Господ да ѝ е на помощ, тя всеки момент или щеше да повърне или да припадне.

— Бродик... аз не мога...

— Каж ми за тези нечестиви мисли, които имаш за мен.

— Какво? — Той търпеливо повтори въпроса си. Конят се препъна, изпод копитата му се зарониха камъни, които се затъркаляха шумно надолу, но Бродик само смени позата си, върху седлото, за да улесни конят и продължи напред.

Джилийн чу шум и понечи да погледне надолу, когато Бродик я попита:

— В тези нечестиви помисли, бяхме ли облечени.

Лицето ѝ пламна на мига.

— Облечени ли? — заекна тя.

— Във фантазиите ти за мен...

— Не бяха фантазии.

— Разбира се, че са били — поправи я той весело. — Ти каза на отец Лаган, че си имала нечестиви мечти.

— Нечестиви мисли — поправи го тя.

— И освен това каза, че тези... мисли... са свързани с мен. Така ли беше или не?

— О, говори по-тихо.

Той се разсмя.

— Е, имахме ли? — попита я отново.

Раменете ѝ увиснаха.

— Какво дали сме имали?

— Дрехи?

Истински раздражена, тя изкрещя:

— Разбира се, че бяхме облечени в дрехи.

— Значи нечестивите ти мисли не са били особено интересни.

— Ще спреш ли да говориш за това?

— Защо?

— Защото не е прилично.

— Смятам, че имам право да знам. Все пак каза, че нечестивите помисли са били свързани с мен, нали?

— Да.

— Е, тогава? Искам да знам какво съм правил.

Тя затвори очи.

— Ти ме целуваше.

— Само това ли? И нищо повече?

— Ти какво очакваше?

— Много повече от това — каза той. — Къде те целувах?

— По устните — отвърна тя. — Сега ще спреш ли с това...

— И никъде другаде? — попита отново, звучейки доста разочарован. — Искаш ли да ти кажа за някои от моите фантазии, в които присъстваш ти?

Очите ѝ се разшириха.

— Имал си... мисли... за мен?

— Разбира се, но моите фантазии са много по-интересни.

— И защо?

— Искаш ли да ти ги разкажа?

— Не.

Той се засмя и игнорира протеста ѝ.

— В моите фантазии ти не носиш нищо. Не, това не е така. Ти носиш нещо.

Тя знаеше, че не бива да пита, но не успя да се сдържи.

— Какво носех?

Той се наведе надолу и прошепна в ухото ѝ:

— Мен.

Тя подскочи и се дръпна от него, притискайки гърдите му с двете си ръце.

— О, милостиви боже — изписка тя. — И двамата ще отидем в чистилището, ако продължим с този скверен разговор. Откъде можеш да знаеш как изглеждам под дрехите си?

— Само гадая — отвърна той. — И между другото, перфектна си.

— Не, не съм.

— Кожата ти е мека и гладка и във фантазиите си, когато съм между меките ти...

Тя затисна с ръце устата му, за да го накара да спре. Очите му светеха дяволито. Той бе възмутителен и може би именно това я привлече към него още в самото начало. Бродик някак съумяваше да се освободи от задръжките. Изглежда не го бе грижа какво мислят другите за него и никога не се опитваше да впечатли някой.

Искаше ѝ се и тя да бъде толкова освободена в държанието си.

— Да съм с теб е едно... освобождаващо... изживяване — прошепна тя.

— Не беше толкова зле, нали, милейди?

Звука от гласа на Дилън я накара да подскочи.

— Моля? — попита тя и бавно отдръпна ръка от устата на Бродик. Той я хвана и целуна дланите ѝ. Удивена, тя побърза да си издърпа ръката преди Дилън да ги е видял.

— Ездата надолу по склона, не бе толкова зле, нали? — поясни той.

Тя погледна нагоре към скалите, поклати глава и избухна в смях.

— Не, не беше никак зле.

Само след няколко минути тя отново яздеше собственият си кон. Решавайки да застане начело, тя пришпори кобилата си и мина между Бродик и Рамзи.

— Измами ме.

— Да, така беше — призна той. — Сърдиш ли ми се?

Тя отново се засмя.

— Аз не се ядосвам. Аз си го връщам.

Без дори да подозира, тя току-що бе изрецитирала кредото на клана Бюканън.

ГЛАВА 19

Домът на Рамзи Синклер беше величествен. Намираше се в плато и се издигаше в средата на великолепна долина, от едната страна оградена със стръмни скали, а от другата с високи хълмове. Пред погледа ѝ се простираше широк килим от зелена трева и разлистени дървета, а аромата на кедър и бор се носеше по лекия бриз, премесен с пушека, излизащ от комините на малките сламени къщурки. Огромната каменна крепост на леърда се извисяваше закрилчески над къщичките, които бяха струпани зад него, а целият район бе обграден с масивна защитна стена от дърво и камък.

Масивните стоманени порти бяха отворени и Рамзи поведе гостите към дома си. Около тях закънтяха приветствия и воините изтичаха навън, за да посрещнат леърда си. Също така навън изтичаха и доста млади дами.

Джилиън бе крайно изненадана, когато воините на Бродик се наредиха защитнически около нея. Аарон застана пред нея, Дилън и Робърт от двете ѝ страни, а Лиъм зад нея.

Вече ѝ бе невъзможно да види каквото ѝ да е било, защото раменете на стражата ѝ, бяха прекалено широки и скриваха всичко от погледа ѝ, но въпреки това тя се опитваше да разгледа лицата на всички в тълпата. Мислеше си, че ще е прекрасно и истинско чудо, ако успее да зърне лицето на Кристин измежду множеството, макар да бе сигурна, че няма да е толкова лесно. И все пак, всеки път щом зърнеше жена с руса коса, сърцето ѝ се изпълваше с надежда.

Бродик и Рамзи бяха слезли от конете си и сега бяха обградени от воини. Джилиън търпеливо зачака Бродик да се сети за нея.

— Виждате ли го, милейди? — попита я тихо Дилън.

— Кой?

— Предателят — прошепна той.

— Не, съжалявам. Не гледах за... — започна тя, докато отново оглеждаше тълпата. — Все още не — прошепна тя. — Има толкова много...

— Повечето от мъжете на Рамзи не са тук — обясни Дилън. — Вероятно все още тренират на полето зад крепостта. Да, сигурно са там, иначе Гидиън щеше да посрещне леърда си.

Докато Джилиън продължаваше да оглежда тълпата, група смелчаци, носещи плейда на Макферсън, се приближиха, за да я огледат по-добре. Един млад глупак, дори посмя да се приближи на крачка от нея.

Черният Робърт подкара конят си напред, принуждавайки мъжа да отстъпи, ако не иска да бъде стъпкан. С глас пропит от враждебност, той каза:

— Веднага спираш да гледаш дамата.

Напереният воин погледна към приятелите си, после се обърна към Робърт и попита подигравателно:

— Или какво? — предизвика го той.

Робърт не бе впечатлен от поведението му. Преди воинът да разбере намеренията му, Робърт се наведе надолу, хвана го за гърлото и го повдигна на равнището на очите си.

— Или ще строша всяка кост в тялото ти.

Воинът на Макферсън бе едър мъж, но Робърт го повдигна от земята с такава лекота, сякаш вдигаше клонче. Невероятната му сила и грубото му държание изумиха Джилиън.

— Робърт, моля те, пусни момчето долу.

— Както желаете, милейди — промърмори недоволно Робърт.

Бродик се оказа до тях, точно когато Робърт пусна мъжа и той полетя към земята. Мъжът се приземи до приятелите си. Клатейки глава, Бродик си проправи път през тълпата и спря пред проснатият на земята замаян воин на Макферсън.

— Робърт?

— Не ми хареса начина, по който този мъж гледаше към милейди, леърд.

Воинът се опита да се изправи, но Бродик стъпи на гърдите му, и не му позволи да се надигне.

— И как точно я гледаше?

— Безочливо — отвърна Робърт.

— Тя е много красива — каза едва-едва воинът. — Ако искам да я гледам, ще го правя.

Бродик погледна надолу към мъжа и притисна гърдите му по-силно.

— Да, тя е много красива — съгласи се той. — Но не ми харесва други мъже да я гледат. — Той продължи да го натиска, докато лицето му не почервенея в опит да си поеме въздух. Разхлабвайки натиска, Бродик добави категорично: — Въобще не ми харесва.

Рамзи се появи до него.

— Остави го да се изправи — нареди той.

Бродик отстъпи назад и погледна към мъжа, който колебливо се изправи на крака.

Рамзи пристъпи напред и удари толкова силно мъжа, че отново го изпрати на земята.

— Веднага ще се извиниш на леърд Бюканън.

— Бюканън? — почти изпищя мъжът. — Той е леърд Бюканън? Не знаех...

Рамзи направи още една крачка към него.

Мъжът скочи на крака и побърза да каже:

— Моите извинения, леърд Бюканън. Никога повече няма да погледна към жена ви. Заклевам се в живота на баща си.

Рамзи не бе доволен. Беше забелязал, че воинът и приятелите му, все още носеха плейда на Макферсън.

— Или ще носите моите цветове, или се махайте от земите ми.

Джилийн гледаше изумена към Рамзи. До този момент тя смяташе, че мъжът е джентълмен с безупречни маниери. Джудит Мейтланд й бе казала, че когато Иън иска да сключи съюз с някой клан, винаги изпраща Рамзи да уреди подробностите, защото той е най-дипломатичният от всички. Но сега определено не бе дипломатичен. В интерес на истината държеше се точно като Бродик.

Знаейки, че тя е причината за този гняв, тя се почувства засрамена и погледна лошо към Робърт, за да му даде да разбере, че не е доволна от действията му, но воинът се оправда, прошепвайки й:

— Той се държеше непочтително, милейди.

— Аз не мисля така — прошепна тя.

— Но аз да, милейди. — Стиснатите му челюсти бяха достатъчно доказателство, че той вярва в правотата си, и Джилийн реши да не спори с него.

— Ето го Гидиън — каза Аарон. — Трябва да говориш с него, Дилън. Всеки знае, че според него двамата сте равни. — Огромна група воители се появи на хълма от двете страни на крепостта и макар Джилиън да бе присвила очи срещу слънчевата светлина, не успя да види лицата им.

Робърт привлече вниманието ѝ, като каза:

— Гидиън е командирът на Рамзи. Това не го ли прави равен на Дилън?

— Никой не ми е равен — заяви уверено Дилън, докато слизаше от жребеца си. — Но ще се принизя до положението на Гидиън и ще говоря с него. Ако ме извините, милейди? — каза той, докато хващаше юздите и отвеждаше коня си.

— Разбира се — отвърна тя. — И аз бих искала да слеза от коня, Робърт. Би ли отместил конят си, за да имам място да слеза?

— Трябва да изчакам леърда ви — отвърна ѝ той.

— Точно така — съгласи се Лиъм и премести конят си, на мястото на което до сега бе стоял Дилън. — Милейди, за нас всичко щеше да бъде по-лесно, ако си бяхте облякла плейда.

— Как нещата щяха да са по-лесни? — попита тя.

— Така всички щяха да знаят, че вие сте... — започна той, но успя да млъкне навреме.

Тя се намръщи.

— Че какво съм? — попита тя.

— Че вие сте с нас — отвърна Робърт.

По-нататъшните обяснения му бяха спестени, когато Рамзи му махна да се отмести от Джилиън. Той я свали от седлото, поставяйки я на земята.

— Не осъждай целият ми клан, заради постъпката на едно неразумно момче — помоли той.

— Вече е стъпила на земята — обади се Бродик зад него. — Можеш да я пуснеш.

Рамзи го игнорира и продължи да държи Джилиън.

— Ела вътре. Вече е почти пладне, сигурно си гладна.

Бродик избута ръцете на Рамзи от нея и ѝ направи жест да го последва.

Раздразнена от поведението му, тя не се помръдна, принуждавайки го той да отиде при нея.

— Не съм гладна — заяви тя на Рамзи.

— Тогава довечера ще организираме хубаво тържество — обеща той. — Но преди това се налага да се срещнеш с всички воители в клана ми. Ако мъжа, който си видяла, не е между тях, утре ще те заведе при останалите. Може да отнеме време, Джилиън — предупреди я той. — Сега, след като Синклер и Макферсън се обединиха, ще трябва да покрием голяма територия.

— Ами сестра й? — попита Бродик.

— Бих искала да се срещна и с всички жени — каза тя, хващайки ръката на Бродик. — Знам колко е важно да откриеш мъжа, който те е предал, и ще направя всичко по силите си, за да ти помогна, но трябва да направя нещо и за себе си. Трябва да открия Кристин.

Рамзи кимна.

— Ти ни каза, че е била отведена при Макферсън и според Иън старейшините трябва да знаят за нея.

— Но ако е така защо присъствието й е останало в тайна толкова дълго време? Крал Джон е изпращал пратеници до всички кланове, но никой не е съобщил за присъствието й.

Рамзи се ухили.

— Защо пък трябва да му съобщават.

— Не разбирам.

— Ние не харесваме крал Джон — без заобикалки й обясни Бродик.

— Така е — съгласи се Рамзи. Те продължиха да вървят към каменните стъпала, водещи до входа на крепостта, а тълпата им правеше място да минат. Джилиън забеляза двама възрастни мъже да стоят до стълбите. Единият беше висок и слаб, като ходеща пръчка, а другият бе на половината на височината на първия и бе кръгъл като пълна луна. И двамата се поклониха на Рамзи, когато леърда застана пред тях. След като я представи пред мъжете, Рамзи се обърна към Джилиън.

— Надявам се, че Брисбейн и Отис ще могат да ти помогнат да откриеш Кристин. И двамата са от клана Макферсън. — Рамзи даде на мъжете нужната информация за сестрата на Джилиън. — Със значителната ви памет съм сигурен, че ще може да си спомните за семейството, което е приело в дома си младо момиче. Трябва да е била около шестгодишна.

— Но ако семейството е дошло с детето от низините, откъде да знаем дали е тяхно, или не? — попита Брисбейн.

— Разбира се, че знаете. Наясно сте с всичко, което се случва. И двамата трябва да сте чули някакви клюки.

— Може би ще успеем да помогнем на дамата — каза Отис. — Но се чудя защо ѝ помагате, леърд? Възможно ли е тази жена да значи повече за вас, отколкото би трябвало?

— Тя значи много за мен — сръза ги Рамзи.

— Но тя е англичанка. — Брисбейн посочи очевидното. — И по тази причина Отис се тревожи, леърд.

— Много добре знам каква е — каза Рамзи. — Лейди Джилиън е жената на Бродик, а Бродик е мой приятел. — Думите му отрезвиха и двамата. Отис изглеждаше облекчен.

— Значи, тя не е ваша...

— Не — прекъсна го Рамзи. — Сърцето ѝ принадлежи на Бродик.

Брисбейн се обърна към Бродик.

— И въпреки че е англичанка... вие все пак я направихте своя?

— Да.

Раздразнена от посоката, в която бе поел разговора, Джилиън обяви:

— Аз съм щастлива, че съм англичанка.

Отис я погледна със съчувствие.

— О, момиче, не може наистина да си доволна от факта, че си англичанка, но е похвално, че се преструваш. Ела с мен — каза той и избута Рамзи, за да хване ръката ѝ, — ела да поговорим за сестра ти.

Брисбейн нямаше да позволи толкова лесно да го оставят настрана.

— Моята памет е много по-силна от твоята, Отис — каза той, като хвана другата ръка на Джилиън, избутвайки Бродик от пътя си. — Защо не се разходим до езерото и заедно да помислим. Спомням си за едно семейство. Те имаха момиче горе-долу на твоите години и дойдоха от низините.

Тъй като мъжете държаха и двете ѝ ръце, Джилиън не успя да направи реверанс и да поиска разрешени от домакина си да отиде със старейшините. Тя погледна назад към Бродик, видя, че той ѝ кима,

давайки ѝ позволенията си, и след това посвети вниманието си на двамата старейшини, позволявайки им да я отведат.

Рамзи и Бродик гледаха след нея.

— Ще бъде ли добре? — попита Бродик, макар вече да бе дал нареждане на Робърт и Лиъм да я последват.

— Разбира се, че ще е добре — отвърна Рамзи. — Остави мъжете си да починат, не е нужно да я охраняват.

— Много добре — съгласи се Бродик, отзова воините си и последва Рамзи в залата, където се бе събрала тълпа, чакаща да говори с него.

— Смяташ ли, че Отис и Брисбейн ще могат да помогнат на Джилиън? — попита той.

— Въпросът не е дали ще могат да ѝ помогнат, а ще го направят ли. — Рамзи напълни една чаша с вино и я подаде на приятеля си, преди да напълни една и за себе си. — Вероятно са наясно къде се намира Кристин — обясни той. — Но преди да кажат каквото и да е на Джилиън, ще отидат да говорят със семейството на Кристин. Ако момичето пожелае да се срещне със сестра си, те ще го уредят. Ако не...

— Ти ще им заповядаш да ги срещнат.

— Да — съгласи се той. — Но това ще усложни нещата. Старците може да бъдат големи инати.

— Мислиш, че ще искат да я защитят, защото е Макферсън, нали?

— Да.

— Защо, за бога, ще искат да я защитят от собствената ѝ сестра?

— Нейната сестра англичанка — посочи Рамзи. — Спри да се тревожиш, Бродик. Ако Кристин е тук, ще я намерим. А ето ги Гидиън и Дилън. Остави ме да се погрижа за делата си, преди двамата с теб да се съберем и да решим как ще действваме.

Следващият час измина неусетно, докато Рамзи изслушваше притесненията на членовете от клана си и рапорта на Гидиън за проблемите, които са възникнали, докато леърда е бил далеч. Младият мъж не бе изненадан да разбере, че голяма част от проблемите бяха предизвикани от воините на Макферсън. Рамзи си наложи да слуша търпеливо, докато Гидиън му разказваше за инцидентите случили се на тренировъчния полигон.

Докато командира на Синклер довърши рапорта си, лицето му бе станало червено от гняв.

— Нареди ми да бъда толерантен — напомни Гидиън на леърда си. — Но ще ти кажа едно, опасно е да се допуска в редиците ни подобно неподчинение. Лидерът на тази разбунтувала се група придобива все повече власт с всеки изминал ден. Когато наредя нещо, всички Макферсън първо поглеждат към него, за да им кимне одобрително, преди да изпълнят командата ми. Това е неприемливо — добави той с глас треперещ от гняв.

Рамзи стоеше изправен пред камината и наблюдаваше как командира му кръстосва напред-назад из залата. Бродик се бе облегал на масата и също слушаше тирадата срещу Макферсън. Дилън бе изправен зад него.

Когато Рамзи прецени, че е чул достатъчно, той вдигна ръка, за да накара командира си да млъкне.

— И какво искаш да сторя, Гидиън? — попита той меко.

Командирът погледна леърда си в очите.

— Изхвърли от тук това копеле.

— А копелето има ли си име? — поинтересува се Дилън.

— Простър.

— И искаш от мен да го прогоня? — поиска да узнае Рамзи.

— Бих предпочел да ме оставиш да го убия, леърд, но ще бъда доволен и ако го прогониш.

— Ами последователите му? Какво искаш да направя с тях?

— Истината ли да ти кажа?

— Разбира се.

Гидиън въздъхна.

— Бих предложил да ги изхвърлиш всичките. Знаеш, че бях против съюза с този клан, леърд, и искам да подчертая, че те предупредих, че нещата няма да се получат.

— И смяташ, че думите ти са станали реалност?

— Да.

— Знаеше, че ще има проблеми, Гидиън. Твое задължение е да намериш начин да ги решиш и това решение не е да изхвърлим разбунтувалите се воители — добави навъсено. — Намери Простър и ми го изпрати — заповяда той. — Аз ще се справя с него и с групата му.

Гидиън изглеждаше облекчен, че този товар е снет от плещите му, и кимна нетърпеливо.

— Приветствам намесата ти, леърд, защото, кълна ти се, вече не виждах как ще се справя с тях. Не притежавам твоего търпение.

Никой не бе толкова търпелив, колкото Рамзи, помисли си Бродик. Гидиън явно не познаваше много добре своя леърд, в противен случай щеше да знае, че под това цивилизовано и дипломатично лустро на Рамзи се крие сърце на див воин с темперамент, достоен да засрами дори Бродик. За разлика от Бродик, Рамзи можеше да отлага и да игнорира даден проблем дълго време, но веднъж достигнал лимита на търпението си, реакцията му бе експлозивна и доста впечатляваща. Ако бъде предизвикан, Рамзи можеше да бъде много по-брутален от Бродик, и може би това бе причината двамата да са толкова добри приятели. Те си вярваха. Да, Бродик изпитваше вяра и възхищение към Рамзи и то толкова силно, колкото и към Иън Мейтланд, мъжа, който ги бе обучавал как да бъдат добри леърди.

Е, имаше и доста безпощадни леърди, помисли си Бродик. Иън много рядко показваше милост и бе известен с нетърпението си, ето защо в миналото много често изпращаше Рамзи да говори вместо него пред съвета на старейшините. Иън бе способен да убие всеки, който не е съгласен с него, докато Рамзи използваше методи на убеждение, за да получи това, което искаше, и едва тогава, ако убеждаването не помогнеше, и той подобно на Иън и Бродик прибегваше до груба сила.

След като Гидиън свърши с оплакванията си, настроението му се промени радикално.

— Има още нещо, което трябва да обсъдим, преди да те оставя да почиваш — обяви той, ухилен до ушите.

Рамзи повдигна едната си вежда.

— И това нещо, ти е много забавно, така ли?

— О, да — отвърна Гидиън.

Рамзи въздъхна.

— Нека позная — каза той. — Този въпрос случайно да засяга Бриджит Киркконъл?

Гидиън се разсмя.

— Много си прозорлив, леърд, защото наистина е свързано с нашата Бриджит. Има още една молба за ръката ѝ.

С примирено изражение, Рамзи попита:

— Кой е този път?

— Името на воина е Матиас — каза Гидиън. — Той е Макферсън и те предупреждавам, че ако Бриджит се съгласи да приеме, след като отказа на толкова много горди воина на Синклер, ада ще изригне.

Сега бе ред на Рамзи да се разсмее.

— Бриджит е предсказуема. И двамата знаем, че тя няма да се съгласи да се омъжи за този Матиас, затова не бива да се тревожиш. Изпрати ми я и ще я попитам лично. Искам Бродик да се срещне с нея.

— Защо? — попита Бродик.

— Тя е... интригуваща — обясни Рамзи.

— Извинявай, но преди това трябва да приемеш друг, леърд. Майката на Бриджит иска да говори с теб, преди да повикаш дъщеря й.

— Тук ли е вече?

— Не — отговори Гидиън, — ще изпратя някой да я доведе.

— Когато свършим — каза Рамзи. — Искам да наредиш всички мъже да се съберат в двора преди залез. Абсолютно всеки мъж трябва да дойде — добави той.

— Не приемай отказ — нареди Бродик.

Гидиън веднага кимна.

— Както кажете — отвърна той. Той остана загледан в Рамзи за няколко секунди преди да попита. — Смяташ да обявиш нещо ли? Трябва ли да ти честитя?

— Не — отвърна Рамзи.

Забележката на Гидиън събуди любопитството на Бродик.

— За какво да му честитиш?

— Старейшините поискаха от мен да се оженя за Мегън Макферсън. Все още не съм решил какво да правя. Истината е, че нямах никакво време да мисля за това. За мен ще е много по-лесно, ако двата клана бъдат обвързани с брак.

— Ще разбиеш много сърца — не се съдържа да отбележи Дилън. — Има доста хубави девойки, които те следват по петите, но забелязах, че нито една от тях няма смелостта да застане пред теб и да ти каже една-две думи.

— Обикновено го преследват — каза Гидиън. — Днес обаче бяха много по-кротки. Но може би знам каква е причината да стоят настрана.

— И каква е? — попита Бродик.

Гидиън реши да бъде смел.

— Вие, леърд. Стояхте до Рамзи. Макар жените да изгаряха от желание да се доберат до него, не смееха да го направят. Колкото и да искат да са с леърда си, повече се боят от вас.

Дилън се ухили.

— Хубаво е да знаем, че все още можеш да плашиш дамите, Бродик.

— Нямам време за глупави закачки — промърмори Рамзи, очевидно му бе станало неудобно да говорят за поведението на младите дами.

Бродик знаеше, че Рамзи се срамува от факта, че жените го преследват, заради външния му вид, и тъй като му беше добър приятел Бродик се възползва от това свое знание. Той никога не пропускаше възможност да накара Рамзи да се почувства неудобно.

— Сигурно за теб е истински ад да си прокълнат с толкова хубавко личице — изтърси той. — Агонията да откриваш всяка нощ в леглото си различни жени, сигурно те побърква. Не знам как успяваш да намериш сили да се пребориш с тази злочеста съдба.

На челюстта на Рамзи потрепна един мускул, карайки Бродик да изпита истинско задоволство.

— Знаем, че си бил в леглото с толкова жени, с колкото съм бил и аз — озъби се Рамзи. — Но наистина държа на това, което казах. Имаме по-важни проблеми за обсъждане.

Уморено отиде до масата и избута Бродик от пътя си, когато приятеля му се опита да се изпречи пред него, което предизвика вълна от смях от страна на Бродик. Леърда направи знак на Дилън и Гидиън да заемат местата си, той седна начело на масата, грабна чаша студена вода, отпи голяма глътка и каза на младия оръженосец, който стоеше до врата, да им донесе топъл хляб и сирене, за да залъжат стомасите си, докато дойде време за вечеря.

Веднага щом момчето излезе от залата, Рамзи предложи на Бродик да разкаже всичко на Гидиън.

— Командирите ни ще трябва да координират усилията си за атаката — каза той. — Иън иска Уинслоу, Дилън и ти да предвождате воините по пътя към Англия.

— Ще нападаме Англия? — попита изумен Гидиън.

— Не — отвърна Бродик. — Макар тази мисъл да сгрява сърцето ми.

Той се облегна назад и разказа на Гидиън какво се е случило и как Джилиън е спасила Алек Мейтланд. Гидиън не можеше да повярва на чутото. Когато Бродик свърши разговора си, воинът поклати глава и прошепна:

— Милостиви боже, цяло чудо е, че Алек е оцелял.

— Неговото чудо се казва Джилиън — отвърна му Бродик. — Ако не беше тя, сега Алек щеше да е мъртъв.

— И никога нямаше да узнаем, че между нас има предател — посочи Рамзи.

— Кой би сторил подобно нещо? — попита Гидиън и блъсна с юмрук по масата. — Сигурно е някой Макферсън, защото само те ще спечелят от всичко това. Има много, които ще приветстват смъртта ти, леърд, и всички са под командването на Простър. Макар да е още много млад, той е спечелил лоялността им. Чисто и просто, те са бунтовници.

— Аз не съм като теб, няма да действам, преди да бъда сигурен — каза му Рамзи.

Той вдигна ръка, за да накара всички да мълчат, когато оръженосеца влезе, носейки хляба и сиренето. След като момчето остави храната на масата, Рамзи му нареди да отиде в кухнята, и поднови дискусията.

— Трябва да помогнем на Джилиън да открие сестра си. Дадох ѝ думата си.

— Сигурно ли е, че тази жена е при Макферсън? — попита Гидиън, потърквайки замислено брадичка.

— Да — отвърна Рамзи. — Името ѝ е Кристин и е няколко години по-голяма от Джилиън.

— Семейството ѝ със сигурност е променило името ѝ, когато са я взели — обади се Бродик.

— И все пак, да се надяваме, че Брисбейн и Отис ще знаят коя е тя. Нищо не може да им убегне.

— Може би аз мога да помогна — каза Гидиън. — Баща ми също има силна памет и познава по-голямата част от клана Макферсън. Мрази ги, но ги познава — добави той. — Сестра му беше омъжена за воин от клана Макферсън. Сега е мъртва, но мъжа ѝ я малтретираше и

баща ми никога няма да забрави това. И въпреки това, ще ви помогне, леърд, стига да има с какво. Ако някое семейство е приело дете, той със сигурност трябва да знае. Сега, откакто се чувства по-добре, е намразил да седи затворен у дома и това може да го разсея. С ваше позволение, леърд, ще отида и веднага ще го доведа.

— Бащата на Гидиън счупи крака си — обясни Рамзи на Бродик и Дилън. — Хубаво е, че е започнал да се оправя. По едно време мислихме, че няма да се възстанови, и Гидиън трябваше да се върне при него.

— Ако не може да върви, той би предпочел да умре — отбеляза Гидиън. — Но сега има искра надежда. Ако не ви трябва през следващите дни, мога да тръгна веднага. Преди да се стъмни ще съм на половината път.

— Да — съгласи се Рамзи. — Колкото по-скоро говориш с баща си, толкова по-добре. На Брисбейн и Отис ще им отнеме дни да решат как да изпълнят дълга си към Макферсън, а дотогава ти може да се върнеш с информацията, която ни е нужна, преди да убедим старците да ни кажат истината.

— Кристин може сама да се появи — предположи Дилън.

Гидиън се наклони да се изправи, но след миг промени решението си.

— Леърд, казахте, че ще отиваме в Англия, но къде по-точно?

— Не знаем... все още — призна Рамзи. — Джилиън не ни е дала имената на англичаните, които са отвлекли Алек и които са се сдушили с предателя.

Объркан, Гидиън попита:

— Защо не ви е казала имената им.

Бродик му отговори:

— Наумила си е, че ако ни каже кои са, ще атакуваме, оставяйки чичо ѝ в ръцете на врага. Освен това се тревожи, че ще я принудим да остане тук.

— Но точно това смяташ да направиш, нали? — попита Рамзи. — Със сигурност няма да ѝ позволиш да се върне в Англия.

— Сложно е — каза Бродик. — Джилиън е много твърдоглава.

— И точно това те привлече към нея — посочи му Рамзи.

Бродик поклати глава.

— Как да поискам от нея да ми вярва, като в сърцето си зная, че ще предам доверието ѝ? По дяволите, не знам какво да правя. Не ми допада идеята да наруша обещание, което съм ѝ дал, но няма да си простя, ако я изложа на опасност.

— Ще се наложи да се разберем с нея и то много скоро. Трябват ни имената на англичаните — каза Рамзи.

Гидиън се изправи и се поклони на леърда си.

— С твое позволение, ще тръгна.

— Предай на баща си най-искрените ми благопожелания за бързото му възстановяване.

— Ще ги предам — обеща той. Тръгна към изхода, но ненадейно се обърна. — Леърд, след всичките тези новини забравих да попитам...

— Да?

— Все още ли искате да събера мъжете на двора довчера? Ще наредя на Антъни да събере хората — каза той. — Но ако няма да съобщавате, че ще се жените за Мегън, тогава защо искате да се срещнете с мъжете? Може би трябва да остана.

Рамзи осъзна, че не са му казали нещо много важно.

— Имаме преимущество пред предателя — каза той. — Джилиън го е видяла, когато е отивал при англичаните.

— Видяла го е? — попита Гидиън, удивен.

— Да, видяла е копелето — потвърди Дилън. — Доколкото знам, била е толкова близко, че да се изплюе в лицето му, но глупакът така и не е разбрал.

— Затова искам да съберем всички мъже. Джилиън ще ги огледа и ако той е там, ще го познае — обясни Рамзи.

Гидиън поклати глава.

— И със сигурност може да разпознае предателя?

— Да — потвърди Рамзи.

— Значи на всяка цена трябва да я защитим. Ако мъжа разбере, че тя може да го разпознае, със сигурност ще се опита да ѝ затвори устата преди...

— Тя ще бъде защитена — обяви Дилън. — Ние, Бюканън, няма да позволим да ѝ се случи каквото и да е било. Тя принадлежи на нашия клан.

Гидиън премигна.

— Лейди Джилиън принадлежи на клана Бюканън? — попита той Рамзи, объркан от думите на Дилън.

Леърда му кимна.

— Да, така е. Просто тя все още не го знае.

ГЛАВА 20

Срещата на Рамзи с Лия, майката на Бриджит Киркконъл, остави горчив вкус в устата му. Когато жената влезе в голямата зала, първото впечатление на Рамзи бе позитивно. Макар и вече на средна възраст, Лия бе красива жена. Времето е било милостиво към нея. След като изслуша това, което жената искаше да му каже, мнението му коренно се промени, и докато дойде време жената да си отиде, вече му се гадеше от вида ѝ.

Двамата с Бродик бяха отишли до езерото, за да се измият и да се преоблекат в чисти дрехи, но щом чу молбата на Лия, отнасяща се за дъщеря ѝ, неочаквано му се прииска отново да се измие. Искането на Лия бе богохулно, нещо, което никоя майка, която обича детето си, не би поискала.

Няколко минути след като Лия си бе отишла, в залата влезе Бродик и на лицето му бе изписано дежурното смръщено изражение, тъй като Джилиън все още разговаряше с Отис и Брисбейн. Мъжът бе нетърпелив да научи, какво са ѝ казали старейшините. Освен това, той искаше да е при нея и това бе още една причина за недоволството му, тъй като самият той осъзнаваше, че се държи като заслепен от любов хлапак.

Той намери Рамзи, отпуснат на стола му със сведена глава, сякаш за молитва.

Когато леърда погледна приятеля си и Бродик забеляза изражението ми, той побърза да попита:

— Какво ти става? Изглеждаш така, сякаш си погълнал луга.

— Чувствам се точно така — призна Рамзи. — Току-що свърших разговора си с Лия, майката на Бриджит Киркконъл.

— Значи, срещата не е минала особено добре.

— Жената е противна — промърмори Рамзи. — Как, за бога, ще мога да кажа на Бриджит, че собствената ѝ майка...

— Какво?

Той въздъхна.

— Лия ревнува от дъщеря си — обясни той, поклащайки глава.

— Тя ли го каза?

— Не, но бе повече от очевидно, че е така. Лия наскоро се омъжи и не ѝ харесва начина, по който новият ѝ съпруг гледа Бриджит. Тя смята, че мъжът има похотливи мисли за дъщеря ѝ, и иска да прогони Бриджит от дома си.

— Може би иска да предпази Бриджит — предположи Бродик.

Рамзи отново поклати глава.

— Не, добруването на дъщеря ѝ е повече от сигурно. Постоянно говореше колко стара изглеждала, когато Бриджит е до нея.

— За бога — промърмори Бродик. — Защо трябва да се занимаваш с такива глупости?

— Както и ти, така и аз трябва да се грижа за добруването на всички членове на клана ми и Бриджит е част от моето семейство. Остани и се запознай с нея — настоя той. — Тогава ще осъзнаеш защо съм толкова отвратен от държанието на майка ѝ.

— Бриджит знае ли, че майка ѝ иска да се изнесе от дома ѝ?

— Не знам — отвърна той. — Лея я е изпратила за известно време при сестра си, казвайки на Бриджит, че леля ѝ има нужда от помощ за новото бебе.

— Тогава може би ще може да остане в дома на леля си.

— Това е само временно решение — обясни Рамзи. — Лелята има пет деца и живее в съвсем малка къщурка. Просто няма място за Бриджит.

— Брактът е единственото решение.

— Това също е проблем — каза Рамзи и бързо обясни какъв проблем му бе стоварил бащата на Бриджит.

— Искаш да ми кажеш, че Бриджит сама трябва да реши за кой да се омъжи?

— Да, освен ако не наруша обещанието.

— Познавам те прекалено добре — каза Бродик. — Не би го сторил.

— Тогава как да решим този проблем? — попита той. — Някакви идеи?

Бродик помисли за миг, след което каза:

— Иън може да ѝ намери място в дома си.

— Мястото ѝ е тук. Това е нейният дом — възрази той. — Ще се почувства прогонена.

— Ще се приспособи в дома на Иън.

— Няма да нараня крехките ѝ чувства. Не е сторила нищо нередно.

Бродик погледна към Рамзи.

— Грижа те е за тази жена, нали?

— Разбира се, че ме е грижа. Тя е част от клана ми.

Бродик се ухили.

— Тогава защо не се ожениш за нея?

Рамзи се изправи и закрачи пред камината.

— Тя е Синклер — обясни той. — Знам какъв е дълга ми. Ако искам този съюз между Макферсън и Синклер да се получи, значи трябва да се оженя за Мегън Макферсън. Това е идеалното решение, нали? Ще получа точно това, което искам с тази сделка. Земите на Макферсън са зестра, на която не бива да обръщам гръб.

— Винаги си бил практичен мъж — отбеляза Бродик.

— Както и ти — каза той, — докато Джилиън не се появи в живота ти.

Бродик се съгласи с кимване.

— Дори не я видях, че се задава.

Тъй като Бродик звучеше толкова отвратен от себе си, Рамзи се разсмя.

— Кога точно разбра...

Бродик сви рамене.

— Когато Ани Дръмънд намаза отворените рани на Джилиън с течния огън. Държах ръката ѝ, за да не ѝ позволя да помръдне по време на лечението. Тя не издаде нито звук.

— О, значи си бил пленен от смелостта ѝ.

— Не, по-скоро от начина, по който ме погледна — призна той и се засмя. — Кълна се в Бога, тя ме погледна така, сякаш искаше да ме убие на място, задето я карам да страда без да покаже какво чувства. Как може да не бъда запленил от една толкова силна и упорита жена?

Антъни сложи край на разговора им, когато обяви, че Бриджит Киркконъл е навън и чака да бъде поканена, за да говори с леърда. След миг в залата влезе Бриджит. Само гледката на усмивката ѝ,

приповдигна настроението на Рамзи. Той бе истински удивен, че тя има въобще някаква причина за усмивка.

— Добър ден, леърд — каза тя, като влезе и направи реверанс. — Добър ден и на вас, леърд Бюканън.

Въпреки че го поздрави, младата жена не намери смелост да погледне Бродик в очите, тъй като и тя, подобно на много други, бе чувала ужасяващи слухове за него.

Бродик можеше да види, че я плаши, но бе впечатлен от факта, че въпреки това тя пристъпи пред него и отново направи реверанс.

— Прекрасен ден, не мислите ли? — попита тя в опит да избегне разговора, за който я бе извикал Рамзи.

— И какво му е хубавото? — попита Рамзи.

— О, всичко, леърд. Слънцето блести силно, а бризът е топъл. Денят е повече от прекрасен.

— Бриджит, говорих с майка ти...

Тя сведе поглед и скри сърце зад гърба си.

— Така ли?

— Да — отвърна той.

— И тя успя ли да ви убеди да нарушите свящото обещание, което баща ви е дал на баща ми?

Тя умишлено използва думата „свято“ и Рамзи знаеше, че го е направила, за да го накара да се почувства зле, ако наистина го е сторил.

— Не, не е говорила с мен да наруша обещанието, което баща ми е дал на баща ти.

Бриджит отново се усмихваше.

— Благодаря ви, леърд, но вече отнех голяма част от времето ви. С ваше позволение, смятам да ви оставя — добави тя.

Вече бе на средата на залата, когато Рамзи я спря.

— Нямах позволенията ми, Бриджит. Върни се тук. Трябва да обсъдим нещо много важно.

Бродик я чу да въздиша преди да се обърне. Очевидно знаеше за какво ще говорят и се опитваше да го избегне. Младата жена се забави доста по обратния път. После просто застана пред Рамзи и го зачака да заговори.

— Има молба за ръката ти.

— Много благодаря, но отказвам.

— Дори не знаеш името на мъжа, който иска да се ожени за теб. Как може да го отхвърляш.

— Съжалявам — каза тя, въпреки че не звучеше така, сякаш наистина го мисли. — Как е името на мъжа?

— Той се казва Матиас — отвърна Рамзи. — Той е Макферсън и ще призная, че не знам много за него. Както и да е, сигурен съм, че ако се съгласиш да му станеш съпруга, той ще се отнася добре с теб. — Той зачака отговора ѝ, но измина цяла минута, а тя не продумваше.

— Е? — попита той. — Какъв е отговорът ти?

— Мога ли вече да откажа?

— За бога... Познаваш ли този мъж?

— Да, срещала съм го, леърд.

— Не можеш ли да намериш нещо, което да ти хареса в него.

— О, сигурна съм, че мъжът има много положителни качества.

— Е, какво има тогава?

— Не искам да се омъжа за него.

— Защо не?

— Леърд, осъзнавате ли, че ми крещите?

Бродик не успя да се сдържи и се разсмя.

Рамзи му изкрещя, преди намръщено да се обърне към Бриджит. Той я видя как отмести кичур непокорна коса от рамото си, с един толкова женствен жест, който го накара да забрави за миг мислите си.

— Играеш си с търпението ми.

— Извинявам се, леърд. Не искам да изпитвам търпението ви. Вече може ли да напусна? Преди малко чух, че тук е дошла дама от Англия и трябва да ѝ се представя.

— Какво трябва? — попита Бродик.

Тя подскочи, чувайки гласа му за пръв път, но успя да се съвземе изненадващо бързо.

— Никога не съм била в Англия — обясни тя. — Имам да ѝ задам много въпроси. Любопитна съм, какъв е животът в Англия, и само тя може да задоволи любопитството ми. Не мога да си представя да живея някъде другаде, а не тук, и бих искала да я попитам дали и тя изпитва същото по отношение на Англия. Вече реших, че много ще харесам дамата — добави тя.

— О, да, ще я харесаш — предвиди той.

— С лейди Джилиън доста си приличате — отбеляза Рамзи. — И двете сте ужасно твърдоглави.

— Това значи ли, че и нея я принуждават да се омъжи за някой? — попита Бриджит неспособна да скрие раздражението си.

Рамзи направи крачка към нея.

— Никой не те принуждава да се омъжиш, Бриджит.

— Тогава ще ме извините ли?

— Не, няма — сопна ѝ се Рамзи. — За Матиас...

Тя нетърпеливо постави ръце на ханша си, когато го прекъсна:

— Пак ли се връщаме на това?

— Бриджит, предупреждавам те, няма да толерирам неподчинение.

Тя веднага се успокои.

— Много съжалявам. Знам, че не биваше да ви говоря така, но вече отказах на това предложение.

Рамзи не се предаваше.

— Осъзнаваш ли колко много предложения за брак отхвърли?

— Да, напълно.

— Разби много сърца.

— Съмнявам се в това, леърд. Никой от тях не ме познава достатъчно добре, че да разбия сърцето му. Уверявам ви, че ако можех да ги накарам да спрат да искат ръката ми, щях да го сторя. За мен е крайно неприятно да минавам през това отново и отново. Истината е, че вече се ужасявам...

— От какво се ужасяваш? — попита той, когато тя спря на сред изречението.

Лицето ѝ почервения от неудобство.

— Няма значение — каза тя.

— Можеш да говориш свободно. Кажете ми, кое те ужасява?

— Ужасявам се, всеки път щом ви видя — каза бързо тя. — Виждаме се единствено, когато искате да ми съобщите за поредното предложение за брак. Сигурна съм, че не искате да си губите времето с толкова незначителни въпроси.

— Ти не си незначителна.

— Но съм доста трудна, нали?

— О, да, такава си.

— Вече свършихме ли?

— Не, не сме. Бриджит, не искаш ли да се омъжиш?

— Разбира се, че искам. Все пак, искам деца — каза тя разпалено. — Искам много деца и ще ги обичам така, както една майка трябва да обича детето си.

— Тогава защо не искаш да приемеш предложението на някой воин? Щом искаш да имаш деца...

Тя не му позволи да довърши.

— Влюбена съм в друг.

Думите ѝ истински изненадаха Рамзи.

— Нима?

— Да.

— Кой е този мъж?

Тя поклати глава.

— Не мога да ви кажа името му.

— Тогава се омъжи за него — предложи веднага той.

Тя въздъхна.

— Той не ми е предложил.

— А знае ли какви са чувствата ти?

— Не. Доста е глупав.

Бродик се разсмя, просто не успя да се сдържи.

— И все пак го обичаш? — попита той.

Тя се усмихна.

— Да. Не искам да съм влюбена в него, но е така, обичам го с цялото си сърце. Сигурно съм също толкова глупава, колкото е и той. Само това мога да ви кажа. Сърдечните дела са много объркващи, а аз явно не съм достатъчно умна, че да ги сложа в ред. — Тя се обърна към Рамзи. — Няма да се съглася с предложението на Матиас. Няма да се омъжа за някой, който не обичам.

Думите ѝ го объркаха. В първия миг, когато тя призна, че обича друг и заради това няма да се омъжи за Матиас, той остана изненадан, но чувството бързо се промени към раздражение. Не можеше да разбере защо мисълта, че тя е влюбена в някой, въобще не му допадаше. В реакцията му нямаше смисъл. Досега той се опитваше да я накара да се омъжи за Матиас и се запита дали щеше да изпита разочарование, ако тя бе приела. Не, реши той, нямаше как да се случи, защото той знаеше, че тя винаги отказва на предложенията.

Отърсвайки се от тези мисли, той каза:

— Кажи ми кой е мъжът и аз ще говоря с него, вместо теб.

— Благодаря за предложението, но искам мъжа, който обичам, да реши да ми предложи без чужда намеса.

— Няма да му предлагам. Ще му заповядам. Кажи ми името му.

Той направи крачка към нея, но Бриджит не се помръдна. Не ѝ беше лесно. Рамзи бе едър мъж, а близостта му бе съкрушителна за нея. Наложил ѝ се да си напомни, че той е неин леърд и негов дълг е да я защитава, не да я наранява. Тя бе лоялен член на семейството му и без значение дали го харесва или не, той трябваше да се погрижи за интересите ѝ. Освен това, тя знаеше, че той е добър, благороден мъж. Може да я плашещ до смърт, но никога нямаше да вдигне ръка срещу нея.

Тя реши да пренасочи вниманието му с надеждата, че ще забрави, че не е отговорила на въпроса му.

— Леърд, къде е Мичъл? Не съм го виждала днес, а преди време му обещах, че ще го науча да се катери по дървета.

— Да се катери по дървета ли?

— Всяко момче трябва да знае как да се качи на дърво.

— И смяташ, че можеш да му покажеш как се прави?

Тя кимна бавно.

— Остана при Мейтланд — каза той. — Двамата с Алек станаха много добри приятели, но когато Мичъл се върне у дома, няма да му показваш как да се катери по дърветата. Не е никак женствено, Бриджит.

— Предполагам, че е така — съгласи се тя унило.

Рамзи отново ѝ заповяда да му каже името на мъжа, в който е влюбена.

Обезсърчена, задето не успя да му отвлече вниманието, тя каза:

— Не искам да ви казвам името му, леърд.

— Това е повече от очевидно — отвърна той. — Но въпреки това, ще ми го кажеш.

— Не, няма.

Той не можеше да повярва, че тя има дързостта да му отказва.

— Няма да се предам — предупреди я той. — Кажи ми името му.

Мъжът бе устремен като куче преследващо котка и тя нямаше кой да вини, освен себе си, тъй като бе достатъчно глупава да му каже какво изпитва.

— Имате нечестно преимущество — заяви тя.

— В какъв смисъл?

— Вие сте леърд — каза тя. — Можете да говорите свободно, докато аз...

Той не ѝ позволи да довърши.

— Говориш свободно от първия миг, в който влезе в тази зала. Сега отговори на въпроса ми.

Гласът му бе рязък и тя примигна изумено. Не знаеше как щеше да се измъкне от този ъгъл, в който я бе натикал той.

— Освен ако не ми заповядате...

— Вече ти заповядах да ми кажеш името му — напомни ѝ той.

Резкият му тон я накара да се почувства засрамена. Тя сведе лице, за да не ѝ се налага да го гледа в очите.

— Съжалявам, не мога да ви кажа името му.

Рамзи се отказа и реши засега да остави нещата така. Беше отвратен от себе си. Не му бе присъщо да си изпуска нервите пред някоя жена. Но точно тази жена изпитваше търпението му.

— Грях ли е, че ви отказвам, леърд? — попита тя.

Въпроса ѝ го стресна.

— Разбира се, че не.

Тя отново се усмихна.

— Радвам се.

Той ѝ позволи да види раздражението му.

— Много добре знаеше отговора на този въпрос, нали?

Игнорирайки коментара му, тя каза:

— Отнех прекалено много от ценното ви време. С ваше позволение, мисля да си тръгна.

Тя направи реверанс и се опита да си тръгна, но следващата забележка на Рамзи я спря.

— Ако няма да се омъжваш за Матиас, има още един въпрос, който трябва да обсъдим.

— Така ли?

— Да. — Тя зачака, но Рамзи сякаш не можеше да намери точните думи. Как, по дяволите, трябваше да ѝ съобщи, че майка ѝ не я иска. Не можеше да го направи. — Изглежда съм забравил...

Бродик му се притече на помощ.

— Мичъл.

Рамзи изгледа приятеля си.

— Мичъл?

Бродик кимна.

— Беше ми казал, че смяташ да помолиш Бриджит да ти помогне с брат ти, тъй като той все още е много млад, спомняш ли си?

Рамзи възторжено прегърна идеята.

— Да, точно така. Сега си спомних. В момента Мичъл е при клана Мейтланд.

— Да, леърд, вече ми казахте, че е на гости на приятеля си.

— Да, казах — отвърна той, чувствайки се като идиот. — Но когато си дойде у дома...

— Да?

Рамзи погледна към Бродик за помощ.

— Рамзи не е имал време да се сближи с брат си и смята, че Мичъл има нужда да общува с жена.

— Да, точно така — отново се съгласи Рамзи. Двамата измисляха историята в движение, но Бриджит явно не го забеляза.

— Ще се радвам да помогна на Мичъл.

— Значи е решено.

— Какво е решено? Какво точно искате от мен.

— Да се пренесеш тук — обясни той. — Горе има много празни стаи. Избери си една и възможно най-скоро си пренеси тук вещите. Ще трябва да живееш тук и знам, че това ще е много трудно както за теб, така и за майка ти — добави той, като си отбеляза мислено, че е цяло чудо задето не се задави с лъжата.

— Искате да живея тук? Леърд не смятам, че е уместно. Хората ще започнат да говорят.

— Тогава ще спиш при слугите в стаите зад крепостта. — Тя го изгледа за няколко дълги секунди, без да обелва и дума, след което кимна бавно. Тъгата, която забеляза в очите ѝ, бе съкрушителна и той осъзна, че в същия миг, тя е разбрала каква е истината.

Изправяйки рамене, тя си пое дълбоко дъх и каза:

— С радост ще ви помогна за Мичъл. Да изчакам ли завръщането му, преди да преместя вещите си тук?

— Не, искам да се пренесеш възможно най-скоро.

— Тогава ме извинете, имам да събирам багаж.

Рамзи ѝ даде позволенията си и се загледа след нея, докато жената излизаше навън. Начинът, по който тя понесе гордо случващото се, го впечатли, особено след като бе видял сълзите в очите ѝ, миг преди да му обърне гръб.

Тя спря пред входа на залата ѝ го повика.

— Леърд?

— Да?

— Не съдете майка ми толкова сурово. Тя не може да промени начина, по който се чувства. Наскоро се омъжи наново и иска да бъде насаме със съпруга си. Разбирам я. Освен това, крайно време е да напусна дома си.

— Смяташ, че това е причината да искам да се преместиш тук? Защото майка ти иска да се усамоти с новия си съпруг?

— Не е ли това? — попита тя. — Каква друга причина би могла да има?

Похот и ревност, помисли си Рамзи, но не смяташе да ѝ каже срамната истина, за похотта на доведения ѝ баща и ревността на майка ѝ към красотата на дъщеря ѝ.

— Вече ти казах. Искам да помогнеш на Мичъл, това е всичко.

— Вие сте много мил мъж, леърд — каза тя. — Но...

— Но какво?

Тя се усмихна леко.

— Хич не умеете да лъжете.

ГЛАВА 21

Нищо никога не бе лесно. След дълъг и изтощителен разговор с Брисбейн и Отис, Джилиън бе крайно изтощена от цялата информация, с която я заляха. Тя бяха сладки, мили и много упорити старчета. Макар нито един от двамата не би си признал, много скоро тя осъзна, че дори да знаят къде е Кристин, те няма да ѝ кажат, докато не говорят със сестра ѝ. Джилиън се опита да бъде търпелива и скоро търпението ѝ бе възнаградено, когато Отис се изпусна, че Кристин наистина живее на земята на Макферсън. Сърцето на младата жена се разтуптя от щастие и тя се опита да измоли от тях да ѝ кажат всичко, но те отказаха.

Джалиън бе толкова сигурна, че щом Кристин научи, че сестра ѝ е тук, ще дотича веднага, че се съгласи старейшините първо да поговорят с нея. Тя започна да им се моли да отидат веднага при Кристин, обяснявайки им, че времето изтича и скоро ще трябва да се върне в Англия. Но не им каза причината.

Чувствайки се раздразнена и изнервена след разговора със старейшините, Джилиън искаше да остане за няколко минути насаме, затова реши да се разходи по каменната пътека минаваща покрай всички колибки в земите на Рамзи. Когато стигна до върха на хълма, тя намери сенчесто местенце под едно дърво и седна на земята. Разпери полите си по меката трева и затвори очи, опитвайки се да прочисти ума си, оставяйки лекият бриз да милва лицето ѝ. Когато отново отвори очи, тя се огледа наоколо. Земите на Рамзи бяха много красиви... и мирни. Под нея хората от клана се занимаваха с ежедневните си задължения. Воините остреха оръжията си, други мъже подготвяха инструментите си, за скорошната беритба. Жените стояха на входа на домовете си и си приказваха, като от време на време поглеждаха печацият се хляб, а децата им тичаха около тях, шумно играейки си с голям гладък камък и пръчка.

За един кратък миг и тя се чувстваше в мир със себе си, мислейки си колко спокойна е сцената пред очите ѝ. Скоро обаче мира

напусна мислите ѝ. Започна да се чуди как ли ще реагира Кристин, когато я види. Молеше се сестра ѝ да я помни.

Лис ѝ бе разказвала десетки забавни истории, в които участвали и двете. Тя ѝ ги разказваше отново и отново, за да не може Джилиън да забрави сестра си. Кристин не е имала никой, който да ѝ напомня, но въпреки това Джилиън се надяваше, че тъй като сестра ѝ е по-голяма, няма да я е забравила.

Женски вик я изтръгна от мислите ѝ и Джилиън се обърна, виждайки млада жена с разрошена коса да тича по пътеката. Веждите ѝ бяха намръщени притеснено и много скоро Джилиън разбра причината за това. Зад нея тичаше огромен, страховито изглеждащ мъж с непоколебим поглед в очите си. Щом се приближиха, тя забеляза, че е по-скоро момче, отколкото зрял мъж.

— Казах ти да ме оставиш, Стюард, и държа на думата си. Ако не спреш да ме притискаш...

Тя млъкна в мига щом зърна Джилиън. Почти мигновено тя се усмихна и забърза напред към неочакваната си спасителка. Стюард спря, отстъпи крачка назад и се заслуша.

— Добър ден, милейди.

— Добър ден и на вас.

— Името ми е Бриджит — каза тя и направи реверанс. — Не ставайте — добави тя. — Вие сте дамата от Англия, нали?

— Да — отвърна тя. — Името ми е Джилиън.

— Търсих ви навсякъде — каза тя. — Надявах се, че няма да сте заета, и че бихте отговорили на няколко от въпросите ми за Англия. Много съм любопитна за хората, които живеят там.

Джилиън бе приятно изненадана.

— С радост ще отговоря на въпросите ви, макар че трябва да ви призная, вие сте първият човек тук, който се интересува от страната ми. Това значи ли, че харесвате англичаните?

— Не знам дали ги харесвам или не — отвърна засмяно жената. — Чувала съм ужасяващи истории за англичаните, затова съм решена сама да узная дали са истина или не. Мъжете тук обичат да преувеличават.

— Уверявам ви, че няма да ви разкажа нищо, което не е самата истина. Англичаните са добри мъже и жени и аз съм горда, че съм една от тях.

— Много благородно от ваша страна да защитавате родината си.

— Не съм благородна, а просто честна. Разкажи ми някоя от историите и ще те убедя, че са лъжи.

— Ако историите наистина са толкова преувеличени, може да променя мнението си и някой ден да поискам да посетя Англия, а не мога да си представя, че моя леърд ще ми позволи да го направя. Страната ви, толкова красива, колкото нашата ли е?

— О, да — отвърна Джилиън. — Различна е... но е много красива.

Друг воин застана до Стюард и впери поглед в Бриджит и Джилиън. Той също бе младеж, висок и слаб, с лунички по лицето. Джилиън си помисли, че е много грубо от тяхна страна да подслушват разговора им, и възнамеряваше да ги изгони, но Бриджит не им обръщаше никакво внимание, затова и тя ги игнорира.

— Майка ми, ми е разказвала, че в Англия мъжете трябва да бият съпругите си всяка събота вечер, за да може жените да изкупят греховете си, преди неделната църковна служба — каза Бриджит.

Лъжата толкова изуми Джилиън, че тя избухна в смях.

— Това не е истина. Съпрузите в Англия са мили и грижовни и никога не биха наранили жените си. Или поне повечето не биха го направили — поправи се тя. — Не са по-различни от мъжете, които живеят тук. Те имат същите ценности и искат същите неща за семействата си, както мъжете тук.

— Подозирах, че това е лъжа — призна Бриджит. — Предполагам, че и следващата история, която са ми казвали, е лъжа.

— Какво са ти казвали?

— Че светият отец е наложил забрана над Англия.

Раменете на Джилиън се сведоха.

— Всъщност това е истина. Папата има разногласия с крал Джон. Но много скоро ще ги решат.

— Не това чух аз — отвърна Бриджит.

— А какво си чула?

— Че Джон ще бъде отлъчен от църквата.

Джилиън направи знак за кръст с ръка, заради думите на Бриджит.

— Моля се на Бог да не стане — прошепна тя. — Кралят ми има достатъчно проблеми, заради бунта на бароните.

— Кралят ви сам си е виновен.

— Но все пак ми е крал — спокойно напомни тя на Бриджит. — И мой дълг е да му бъда лоялна.

Бриджит се замисли върху това за момент.

— Да, и аз ще съм лоялна на своя леърд, докато не направи нещо, с което да предаде вярата ми в него. Може ли да седна при теб? Току-що пренесох багажа си в замъка и съм изтощена. Освен това, имам още хиляда въпроса и обещавам нито един не се отнася за краля ви, защото виждам, че тази тема ти е неудобна.

— Разбира се, седни до мен — каза Джилиън. Тогава забеляза, че Стюард върви към Бриджит. Другият млад мъж побърза да го последва.

— О, боже, разбойниците пристигат.

Точно когато Джилиън се изправи, Стюард стигна до тях, приведе се и прегърна Бриджит през талията. Тя изписка и се опита да го отблъсне.

— Пусни ме, Стюард.

— Чу я какво ти каза — извика Джилиън повелително, притичвайки се на помощ. — Веднага я пусни.

Стюард ѝ се ухили.

— Това е само между мен и Бриджит. Просто искам да я целуна, след това ще я оставя. Може да си открадна целувка и от вас. В очите ми сте толкова хубава, колкото и тя.

— Ще се махнеш ли от мен? Миришеш на мокро куче — промърмори Бриджит.

Младият мъж, който бе последвал Стюард, пристъпи напред.

— Ти вече си хвана една жена. Другата е за мен — похвали се той. — Аз ще си открадна целувка от нея.

Стюард изкрещя от болка, пусна Бриджит и тя отскочи назад. Мъжът погледна към ръката си и изкрещя.

— Ухапа ме. Ти малка...

Тя се завъртя към него с ръце на кръста си.

— Малка какво?

— Кучка — промърмори той.

Шокирана от обидата, Джилиън притисна с ръка гърлото си, но Бриджит сякаш не забеляза и не се обиди от думите му. Поклащайки глава, тя каза:

— Ако не беше толкова малко, глупаво момченце, веднага щях да кажа за това на леърда, Стюард. Сега се махай и ме остави насаме. Досаден си.

— Ти си жена за всеки мъж — каза той.

— Не съм — възкликна тя.

— Видях те да си принасяш дрехите нагоре по хълма. Майка ти най-после те изхвърли от дома си, нали? Не си омъжена и това значи, че си жена за всеки. А аз не съм момче — намръщи се той. — И смятам да ти го докажа. Ще си получа целувката с твоего позволение или без него.

— Тогава и аз също ще получа целувка — похвали се другия воин, макар Джилиън да забеляза, че момчето преглъщаше нервно и постоянно поглеждаше през рамо, очевидно тревожейки се, да не ги види някой.

— Това момченце се казва Донал — каза Бриджит. — Той е млад и невеж също като Стюард. — Тя се наведе към Джилиън и прошепна: — Страх ли те е? Ако те е страх ще повикам помощ.

— Не ме е страх, обаче съм раздразнена. Някой трябва да научи тези момчета как да се държат.

Бриджит се ухили.

— Какво ще кажеш да ги бутнем надолу по хълма?

Планът ѝ бе скандален и много забавен, а Джилиън притежаваше достатъчно спортен хъс, че да опита. Тя последва примера на Бриджит и заотстъпва назад, докато и двете се озоваха на ръба на склона. Донал и Стюард, ухилени като лунатици, побързаха да ги последват.

Примамвайки ги с пръст, Бриджит ги повика да приближат.

— Прави каквото правя и аз — прошепна тя на Джилиън, после нареди на Стюард да затвори очи и да се обърне с гръб към нея, обещавайки му, че ще го награди.

Нетърпеливи да получат наградата, двете момчета бързо се обърнаха.

— Спрете да надничате — нареди тя. — Затворете си очите.

— Готов ли си? — Джилиън попита Донал. Той закима възхитен, миг преди тя силно да го блъсне напред. Бриджит бутна Стюард по същия начин. Донал полетя надолу, но Стюард се оказа много по-пъргав. Изсумтявайки победоносно той издърпа крака си назад, за да запази равновесие и се завъртя, за да погледне как приятелят му се

търкаля надолу по хълма. Бриджит и Джилиън се възползваха от невниманието му. Вдигнаха полите си, и с крак го бутнаха напред.

За нещастие, докато го правиха, Бриджит изгуби равновесие. Преди да успее да спре и тя се затъркаля по хълма. Докато падаше полите ѝ се заплетоха в един трилистник. Джилиън, искайки да ѝ помогне, хукна след нея, но се спъна в полите си и след миг се оказа върху Бриджит.

И двете бяха покрити с трева, пръст и листа, но никоя от тях не бе наранена. Момичетата се смееха толкова силно, че привлякоха вниманието на воините, които спряха да тренират, за да ги погледат. Те опитаха да се успокоят, но като се изправиха и видяха, че Донал и Стюард бягат, гледката ги развесели толкова много, че след миг отново се кискаха истерично.

Бриджит изтри сълзите от лицето си.

— Казах ти, че са глупави.

— Да, каза — съгласи се Джилиън и се изправи на крака. Чу се звук от раздиране на плат погледна надолу и забеляза как левият ръкав на роклята ѝ, увисва на кръста ѝ. И отново се разсмя.

— И аз ли изглеждам толкова ужасно, колкото ти? — попита я Бриджит.

— На главата си имаш повече листа, отколкото коса.

— Спри — помоли я Бриджит. — Не мога да се смея повече. Корема ме заболя.

Джилиън хвана ръката на Бриджит и я издърпа да стане на крака. Новата ѝ приятелка бе няколко сантиметра по-висока от нея и ѝ се наложи да погледне нагоре, за да вижда лицето ѝ, докато вървяха надолу по хълма.

— Накуцваш — отбеляза Бриджит. — Да не си се наранила.

Джилиън отново започна да се смее.

— Изгубих си едната обувка.

Бриджит я откри и ѝ я подаде. Точно когато Джилиън се наведе, за да се obuе, Бриджит сграбчи ръката ѝ и прошепна.

— Милостиви боже, не гледай.

— Какво да не гледам? — попита тя и присвивайки очи заради ярката слънчева светлина, тя погледна надолу към воините.

— Един от воините на Бюканън ни наблюдава. О, небеса, това май е командирът им. Започна да се качва нагоре по хълма. Не гледай

— прошепна тя, когато Джилиън се опита да се обърне. — Дали е видял какво направихме?

Джалиън се отдръпна от Бриджит и се обърна, за да погледне.

— О, това е Дилън — каза тя. — Ела, ще те представя. Той е много мил.

Бриджит направи крачка назад.

— Не искам да се запознавам с него. Той е Бюканън.

— Да, такъв е.

— Ами те просто не могат да бъдат мили. Никой от тях — добави тя, кимайки. — Ти си от Англия, затова няма как да знаеш...

— Да знам какво?

— Те са... безпощадни.

Джалиън се усмихна.

— Така ли?

— Казвам ти истината — настоя Бриджит. — Всички знаят колко са брутални. Как да не бъдат. Следват примера на леърда си, а леърд Бродик Бюканън е най-страховитият мъж на света. Познавам жени, които са се разплаквали, само защото леърд Бюканън ги е погледнал.

Джалиън се разсмя отново.

— Това е абсурдно.

— Истина е — възрази Бриджит. — Бях в залата, за да говоря с моя леърд и той беше там.

— И накара ли те да се разплачеш?

— Не, разбира се, че не. Аз не съм ревла, като някои жени наоколо. Но ще ти кажа едно. Не посмях да го погледна в очите.

— Заклевам ти се, той не е безпощаден.

Бриджит погали ръката на Джилиън и я изгледа така, сякаш я съжаляваше, че е толкова наивна. После погледна към хълма.

— О, боже, не си тръгва. Сигурно ни чака.

Джалиън хвана Бриджит за ръката, задържа я напред, напълно забравила, че държи обувката в ръката си.

— Обещавам ти, много ще харесаш Дилън.

Бриджит изсумтя.

— Съмнявам се. Джилиън, чуй ме. След като ще ставаме приятелки, искам да ти дам един съвет за Бюканън и най-вече за техния леърд. Той няма да те убие, но ще те изплаши до смърт.

— Не се плаша толкова лесно.

— И аз — каза тя. — Но ти просто не можеш да ме разбереш. Приеми съвета ми и стой далече от него.

— Това ще е доста трудно.

— Защо?

— Аз съм сгодена за него.

Бриджит щеше да се просне на земята, ако Джилиън не я държеше здраво за ръката. Бриджит изписка, но след миг отново се разсмя.

— За секунда си помислих, че говориш сериозно. Всички хора в Англия ли имат толкова странно чувство за хумор?

— Истина е — настоя Джилиън. — И ще ти го докажа.

— Как?

— Ще попитам Дилън, командира на Бродик. Той ще ти каже.

— Ти си луда.

— Искаш ли да чуеш още нещо, което със сигурност ще те шокира?

— Разбира се.

— Аз обичам Бродик.

Очите на Бриджит се разшириха.

— Влюбена си в леърд Бюканън? Сигурна ли си, че не го бъркаш с някой друг? Всички жени са влюбени в Рамзи. Никой не обича Бродик — обясни тя.

— Не обичам Рамзи. Харесвам го — отвърна тя. — Но Бродик...

Бриджит я прекъсна.

— Не може наистина да знаеш в какво...

— Се забърквам? — Джилиън изненада Бриджит като довърши изречението ѝ. — Странно, но отец Лаган ми каза точно това. Знам какво правя. Ако успея да завърша... задачата... която имам в Англия, ще се върна тук и ще се омъжа за Бродик.

Бриджит продължи да се смее. Напълно отказваше да повярва, че Джилиън говори сериозно, толкова нелепо звучеше, че някой доброволно би се обвързал с този мъж.

Спориха през цялото време, докато се изкачваха по хълма. Бриджит настояваше да минат по друг път, за да заобиколят Дилън, но Джилиън не ѝ позволи. Накара я да застане лице в лице с командира.

Дилън наистина изглеждаше малко страховито с леко разкрачените с крака и ръцете скръстени на гърдите му. Той погледна и

двете, изглеждайки доста ядосан, но Джилиън го познаваше по-добре.

— Добър ден, Дилън — каза тя. — Искам да се запознаеш с приятелката ми Бриджит. Бриджит, този впечатляващ воин е Дилън, командир на войните на Бюканън.

Бриджит пребледня. Тя сведе глава и каза:

— Удоволствие е да се запозная с вас, сър.

Дилън не каза и дума, но леко наклони глава настрани. Джилиън сметна, че арогантността му е възхитителна.

— Лейди Джилиън, какво се е случило с вас?

— Не си видял мъжете...

Бриджит я сръга с лакът в ребрата.

Дилън се намръщи.

— Какви мъже? — поиска да узнае той.

Тя се обърна към Бриджит. Приятелката ѝ пристъпи напред и отговори:

— Мъжете на полето. Видяхме ги.

— А ти? — попита Джилиън.

— Какво аз, милейди?

— Не видя ли мъжете... имам предвид мъжете на полето — промърмори тя, опитвайки се да го гледа в очите.

— Разбира се, че ги видях — отвърна той. — И сега ги виждам. Питам ви...

— Но това правихме — намеси се Бриджит.

— Да — съгласи се Джилиън и закима ентусиазирано. От косата ѝ се посипаха сухи листа и едно от тях падна пред лицето ѝ, карайки я да се засмее. — Гледахме войните.

— Няма да ми кажете какво се е случило, нали? — попита той.

Лека руменина зачерви бузите ѝ и Дилън се постара да не забелязва колко е красива. Тя бе жената на неговия леърд и той не биваше да мисли за нищо друго, освен за това как да я защитава. И освен това по някакъв начин бе горд, че Бродик е съумял да плени една толкова красива жена.

— Не, няма да ти кажа.

— Но ще кажеш на Бродик, нали?

— Не, не мисля да му казвам.

— Обзалагам се, че ще го направиш.

— Дамите не залагат — заяви тя, преди да смени темата на разговора. — Дилън, искам да те помоля нещо.

— Ще направя всичко, което поискате от мен — отвърна той, отново започвайки да се обръща към нея на „вие“.

— Казах на Бриджит, че съм сгодена за Бродик, но тя не ми вярва. Моля те, би ли го потвърдил? Защо ме гледаш толкова изненадано?

— Мислите, че сте сгодена за...

— Бродик — подсказа му тя, изненадана от начина, по който той се опита да скрие колко е развеселен.

— Знам, че си го измисли — въздъхна Бриджит и отново сръга Джилиън с лакът. — Тя има странно чувство за хумор — каза тя на Дилън.

— Не съм си го измислила. Кажи й, Дилън.

— Доколкото знам, милейди, вие не сте сгодена за леърд Бюканън.

— Не съм ли? — прошепна тя.

— Не, не сте — отвърна той.

Младата жена пребледня.

— Но аз си помислих... свещеникът беше там... видях го да ни благославя... — Осъзнавайки, че току-що се е направила на глупачка, тя заекна. — Тогава съм сгрешила. Ще оцеля, ако не го споменавах пред Бродик — добави тя колебливо. — Не искам да си мисли, че съм... идиотка. Явно не съм разбрала, но ти ми изясни положението.

— Но, милейди...

Тя вдигна ръка, карайки го да замълчи.

— Наистина не искам повече да говорим за това.

— Както желаете. — На Джилиън й бе трудно да скрие срама си, затова се престори, че всъщност не се е посрамила пред командира. Забеляза, че ръкава й отново се е свлякъл, и го повдигна с въздишка отново на рамото си.

— Бродик иска да говори с вас — каза Дилън, който току-що се бе сетил за какво бе дошъл.

Осъзнавайки, че държи обувката си в ръка, тя се хвана за Дилън и се наведе, за да се обуе.

— Къде е той?

— В двора на крепостта, заедно с Рамзи.

— С Бриджит ще отидем до езерото. Наистина бих искала да облека чисти дрехи, преди да се видя с него.

— Бродик не обича да чака, а и бих се радвал да видя изражението му, щом ви види как изглеждате в момента — призна той, ухилен до уши.

— Много добре — съгласи се тя.

Бриджит продължи да мълчи, докато Дилън не им се поклони и не си тръгна.

— Смятай се за късметлийка — каза тя.

— Чувствам се като пълна глупачка. Наистина си помислих, че с Бродик сме се сгодили. Той ме попита дали ще се омъжа за него. Честна дума. Не, това не е точно казано. Той ми каза, че ще се ожени за мен.

— Не може да си разстроена, заради това.

Джилиън сви рамене.

— Не знам нито какво да чувствам, нито какво да мисля — каза тя. — Ела. Не бива да караме Бродик да чака. Не е от най-търпеливите. Бриджит тръгна с нея по криволичещата пътека.

— Не знам дали да ти се възхищавам или да те съжалявам.

— Защо?

— Защото изглеждаш разочарована.

— Почувствах се много засрамена.

— О, знам всичко по този въпрос. Днес и аз бях крайно унижена. Чу ли какво каза Стюард? Собствената ми майка не ме иска в дома си... мислех, че това е и мой дом, но тя побърза да поправи погрешното ми мнение. Щом Стюард знае, значи и всички останали знаят. Знаеш ли кое е най-лошото?

— Кое?

— Моят леърд знае за това. Каза ми да се преместя в крепостта, използвайки извинението, че иска някой да се грижи за по-малкият му брат, Мичъл, но това не е така. Майка ми е виновна. Тя го е помолила да направи нещо с мен.

— Да направи нещо ли?

— Това бяха думите, които тя ми изкрещя, докато си опаковах вещите. Тя се отвращава от мен, тъй като отказах да се омъжа.

Бриджит й разказа всичко в детайли и когато свърши, Джилиън забрави за собствения си срам.

— Майка ти не е трябвало да те кара да напускаш дома си.

— Тя иска да съм проблем на Рамзи, не неин — каза момичето.

— Майка ми се омъжи наскоро за втори път, а аз ѝ създавам много грижи.

Те вървяха по пътеката, вдъхваха аромата на цветята, които докосваха с краищата на роклите си, и шепнешком си споделяха тайни. Чувстваха се удобно една с друга, все едно бяха дългогодишни приятелки.

Нито Бриджит, нито Джилиън бързаха да стигнат до крайната си цел. Бриджит искаше да излее сърцето си пред някой, който няма да я съди, а Джилиън искаше поне за миг да забрави собствените си проблеми.

— Както виждаш, не мога да виня майка си. Тя не може да промени начина, по който се чувства. Наясно съм, колко проблеми нося със себе си. Искам да чуя повече за теб. Наистина ли обичаш Бродик?

— Да, обичам го.

— А от дълго време ли се познавате.

— Всъщност не, познаваме се сравнително от скоро.

— Ето, виждаш ли — каза Бриджит. — Когато го опознаеш, ще осъзнаеш, че това, което изпитваш, е само мимолетно увлечение.

Джалиън поклати глава.

— Не съм избирала да се влюбя в него. Просто така се случи, но го обичам с цялото си сърце.

Бриджит въздъхна.

— И аз съм влюбена — призна тя.

Джалиън я погледна.

— Не звучиш много щастлива от този факт.

— Не съм. Всъщност съм направо нещастна. Не искам да го обичам.

— Защо не?

— Защото той не ме обича.

— Сигурна ли си?

— Да, той е доста глупав.

Джалиън се разсмя.

— И все пак го обичаш.

— Да.

— Кой е той.

— Един Синклер.

— Знае ли какво чувстваш към него?

— Не.

— А мислиш ли да му кажеш, че го обичаш?

— Доста мислих по този въпрос и дори се опитах да го накарам да ме... забележи. Виждаш ли, смятах, че сам ще се досети, но той просто не схваща.

— Мисля, че трябва да му кажеш. Какво имаш за губене?

— Самоуважението си, достойнството, гордостта...

— Забрави, че попитах.

— Знам, че си права. Трябва да му кажа. Ако продължа да чакам, ще остареея преди той да осъзнае, че аз съм най-доброто, което някога му се е случвало. Никой няма да го обича така, както го обичам аз. Знам всичките му недостатъци, а те са страшно много, уверявам те, и все пак го обичам лудо.

— Кога?

— Какво кога?

— Кога ще му го кажеш?

— О, няма да го направя.

— Но ти току-що каза...

— Това трябва да му кажа. Но няма да го направя. Ами ако той не иска да го обичам? Може дори да не ме харесва. Като се замисля, не вярвам, че ме харесва. Винаги ми казва, че съм много трудна и твърдоглава.

— Значи поне те е забелязал, нали?

— Да, но само в негативните случаи. Мъжете тук взимат жените, които желаят. И в Англия ли е така?

— Не, не е същото.

— Значи трябва да ме преследва, нали? Не, няма да му кажа какво чувствам. Бродик кога ти каза, че те обича?

По пътеката се появи група воители и Джилиън ги изчака да ги отминат, преди да отговори.

— Не ми е казал, че ме обича, и ако трябва да съм напълно честна, не мисля, че е влюбен в мен.

— И все пак си му казала, че го обичаш.

— Да.

Бриджит беше истински впечатлена.

— Много по-смела си от мен. Прекалено ме е страх от това, че ще ме отблъснат, за да му призная чувствата си. Явно си много хладнокръвна да кажеш на Бродик, че го обичаш, макар да знаеш, че той не споделя чувствата ти.

— Всъщност, той ми каза, че го обичам.

Бриджит се засмя.

— Колко присъщо. Трябва да знаеш, че всичките мъже тук са много арогантни.

— Повечето мъже навсякъде са такива — съгласи се Джилиън. — Но Бродик се оказа напълно прав и когато ме притисна да призная, че го обичам, аз го сторих. Не можех да го излъжа.

— И той ти каза, че ще се ожени за теб. Много е романтично и въпреки това малко... шокиращо.

— Защо?

— Защото е Бюканън. Може ли да ти задам един личен въпрос... много личен? Отговори ми, само ако пожелаеш — добави тя.

Джилиън усети колебливост в гласа ѝ.

— Какво искаш да знаеш?

— Бродик някога целувал ли те е?

— Да.

— Какво е чувството?

Джилиън цялата се изчерви.

— Беше много приятно — прошепна тя. Погледна към Бриджит и се ухили. — Този мъж може да ме накара да се разтреперя, само като ме погледне.

Бриджит въздъхна с копнеж.

— Целували са ме само веднъж, но мъжа не ме накара да треперя. Чудя се дали ще е различно, ако ме целуна мъжа, който обичам.

— Коленете ти ще омекнат, сърцето ти ще забие лудешки и няма да можеш да си поемеш дъх. И знаеш ли какво още?

— Какво?

— Няма да искаш целувката да има край.

И двете въздъхнаха едновременно, а след това се разсмяха. Бриджит промени темата на разговора, като каза:

— Никога не съм разбирала как Рамзи и Бродик може да са толкова добри приятели. Те са толкова различни.

— О, аз мисля, че имат много общо един с друг.

— Не, нямат. Рамзи има недостатъка да бъде много щедър, мил, и внимателен...

— Също и Бродик — настоя Джилиън. — Той просто ръмжи, дори когато е великодушен, мил, и внимателен. О, ето го мъжа на мечтите ми — добави тя и се засмя.

Бродик и Рамзи пресичаха двора, когато видяха Джилиън и Бриджит и тръгнаха към тях. Но след миг се заковаха на място.

— Не може да изглеждаме толкова ужасно — отбеляза Джилиън и отметна косата от рамото си.

— О, напротив — отвърна Бриджит.

Тя се обърна към Джилиън и се опита да издърпа раздрания ръкав над рамото ѝ, но материята моментално се свличаше до лакътя ѝ.

— Какво, по дяволите, се е случило с теб? — поиска да узнае Бродик, с рев достоен за някой лъв.

Бриджит примигна чувайки гласа му.

— Бриджит, обяснявай — заповяда Рамзи.

Джилиън се наведе към нея и прошепна:

— Какво ще кажеш да ги бутнем от хълма?

Бриджит прехапа долната си устна, за да не се разсмее и последва Джилиън през двора.

— Зададох ти въпрос. Какво ти се е случило, Джилиън? — повтори Бродик.

Тя спря на няколко крачки от мъжете, остави опитите си да се приведе в приличен вид и сплете пръстите на ръцете си. Бриджит застана до нея.

— Кое те кара да мислиш, че се е случило нещо? — попита тя невинно.

Имайки предвид външния им вид, Рамзи реши, че въпросът ѝ е нелеп. Бродик въобще не бе развеселен.

Той направи крачка към Джилиън.

— Роклята ти е скъсана, лицето ти е покрито с пръст, а косата ти е пълна с трева и листа. — Петното от едната страна на носа ѝ го влудяваше и разсейваше. Той се пресегна към нея и с палеца си изтри

мръсотията. Искрите в очите ѝ така го очароваха, че той не можеше да се насили да се отдръпне от нея. С много по-мек глас, той отново я попита, какво се е случило.

— Дилън каза, че си споменала нещо за мъже на хълма при вас. Кои са били те и какво са ви сторили?

— С мен и Бриджит нямаше никакви мъже.

— Джилиън...

— С нас нямаше никакви мъже — настоя тя и преди да я притисне и да я накара да признае всичко, тя постави ръка на гърдите му, повдигна се на пръсти и прошепна в ухото му:

— Изкарах си чудесно и това трябва да е най-важното. Знаеш ли, липсваше ми. Аз липсвах ли ти?

— Аз съм зает мъж — заяви той троснато, опитвайки се да не обръща внимание на прекрасния ѝ аромат. Ръката ѝ бе толкова топла срещу кожата му и му се видя много странно колко много му допаднаше откритата ѝ проява на привързаност. Още от най-ранна възраст бе научил да крие чувствата си и това се бе превърнало в негова втора природа. Тя бе пълната му противоположност. Всичко, което трябваше да направи, бе да погледне лицето ѝ и да разбере какво точно изпитва. Беше очевидно, че тя крие нещо от него. Тя бе освежаващо честна, своенравна и очевидно самостоятелна. Освен това, бе неотразима. Въобще не бе имал време да се защити от нея, толкова бързо бе превзела сърцето му.

Тя се опита да отстъпи, но той я притисна към гърдите си.

— Мислиш ли, че можем да се усамотим за малко? — попита тя.

— Защо?

Гласът ѝ отново се снижи до шепот, когато сладкия ѝ дъх погали ухото му.

— Защото искам безсрамно да се хвърля в обятията ти и да те целуна толкова страстно, че да ти се завие свят. — Тя го целуна по бузата и отстъпи назад, очевидно доволна от себе си.

— И смяташ, че си способна да сториш това, което ми описа току-що?

— О, да.

— Да стори какво? — попита Рамзи.

Бродик се ухили.

— Тя смята, че може...

— Бродик! — изписка тя.

— Да?

— Това, което ти казах, е лично.

Рамзи реши да не задълбава.

— Джилиън, по залез тук ще се съберат всички от клана.

Беше ѝ трудно да се съсредоточи. Начина, по който Бродик я гледаше, караше стомаха ѝ да се преобръща. Погледа му бе греховен, предназначен да ѝ въздейства все по-силно.

— Съжалявам. Какво каза?

— Всички ще дойдат тук по залез — търпеливо повтори той.

— И жените и мъжете ли?

— Да.

— Добре.

— Може би тогава ще успееш да видиш сестра си — възкликна Бриджит.

— Да — отвърна Рамзи, усмихвайки се на ентузиазма ѝ. Насочвайки вниманието си към Джилиън, той попита: — Брисбейн и Отис казаха ли ти къде е тя.

— Не точно — отвърна жената. — Един от тях се изпусна и каза, че знае коя е. Когато ги притиснах, ми обясниха, че наистина има жена на име Кристин, която живее при Макферсън. Но не знам колко е далеч от тук.

— Не много — каза Рамзи.

— Сега, ако ни извините, искам с Бриджит да отидем до езерото и да се измием. Трябва да се пооправя малко, преди да се явя на срещата по залез-слънце.

— Не още — каза Бродик, хвана Джилиън за ръката и буквално я повлече към крепостта. Наложил ѝ се да тича, за да върви в крак с него.

— Какво правиш? — попита шепнешком тя.

Той не ѝ отговори. Отваряйки вратата, той я блъсна решително вътре. Щом затръшна вратата след тях, в коридора стана доста тъмно. Тя едва можеше да го види, когато Бродик я притисна към вратата, вдигна ръцете ѝ над главата ѝ и се приведе над нея. Джилиън можеше да почувства горещината и силата му и все пак той бе невероятно нежен, докато я докосваше.

— Имаш една минута, Джилиън. Ще я пропилееш ли, или ще дадеш всичко от себе си.

Изведнъж тя се почувства малко несигурна, но бързо успя да прогони стеснителността си и бавно плъзна ръце около тила му и вплете пръсти в косата му, придърпвайки го по-близо до себе си. Устните ѝ докоснаха неговите. Зъбите ѝ леко притиснаха долната му устна и нежно я придърпаха. Тя го чу как си пое дълбоко дъх и разбра, че смелостта ѝ му допада. Стягайки прегръдката си, тя наведе глава назад, отвори устата си и го целуна ентусиазирано. Коленете му отслабнаха.

Свикнал той бъде активната страна, Бродик не можеше да ѝ позволи да властва над него. Изръмжавайки силно, той я вдигна по нагоре и започна да плякосва устата ѝ отново и отново, езикът му се потапяше, преплитайки се с нейния. Ръцете му обгърнаха гърба ѝ и притиснаха тялото ѝ към слабините му. Когато целувката свърши и двамата не можеха да си поемат дъх. Тя се отпусна на него, лицето ѝ се притисна към гърлото му, и тя започна да го покрива с малки целувчици.

— Не ме пускай — прошепна тя, знаейки, че ако изгуби опората му, ще се срине на пода. Целувката временно бе изцедила силите ѝ и все пак всичко, за което мислеше, бе пак да го целуне. Беше се самозабравила напълно, но не я бе грижа.

— Никога — отговори той. — Никога няма да те пусна. — Той бавно я спусна надолу, докато краката ѝ докоснаха пода, но продължи да я притиска в прегръдките си, галейки с длан гърба ѝ.

Тя въздъхна с копнеж.

Нямайки желание да го пусне, тя облегна глава на рамото му и затвори очи. Дланта ѝ се притисна към гърдите му, усещайки ударите на сърцето му.

— Накарах сърцето ти да забие лудешки, нали?

— Да — призна той. — Доста темпераментна си, Джилиън. Не може да ме целуваш така и да очакваш да продължаваме постарому.

— Какво искаш да направя?

Господи, беше толкова невинна.

— Ще ти обясня довечера — обеща той. Той я пусна и се отдръпна от нея, напомняйки ѝ, че ще ходи на езерото с Бриджит. Тя вече се бе обърнала към вратата, когато той я спря. — Дилън ми каза, че според него, някой от воините на Синклер те е притеснявал.

— Нямахте никакви мъже с мен и Бриджит — повтори тя още веднъж. — Но ако имаше и ако ме притесняваха, щях да се справя с тях.

— Не, нямаше — възрази той. — Ще ми кажеш кои са и аз ще се справя с тях.

— И какво смяташ да направиш?

Не му се наложи дълго да обмисля отговора си.

— Ако някой мъж те е докоснал, ще го убия.

Блясъкът в очите му ѝ подсказа, че не се шегува. Изведнъж ѝ се видя доста опасен. Но тя не се боеше от него и нямаше да отстъпи.

— Не можеш да убиеш...

Той не ѝ позволи да довърши.

— Това е начина на Бюканън — каза той натъртено. — Ти ми принадлежиш и няма да позволя на никой да те докосне. Стига вече с това. Има още нещо, което трябва да ти кажа, и смятам, че сега е точният момент.

Тя изчака цяла минута, но когато той не проговори, тя го попита.

— Да?

— Тук ние правим нещата по малко по-различен начин.

— Ние?

— Бюканън — уточни той. — Когато пожелаем нещо, взимаме го.

— Това не звучи редно.

— Няма значение дали е редно, или не. Така постъпваме.

— Но има значение. Може да имаш проблеми с църквата, ако взимаш неща, които не са твои.

— Не се тревожа за църквата.

— А би трябвало — възрази му тя и стисна зъби, когато ѝ заповяда.

— Не спори с мен.

— Не споря. Просто излагам фактите. Не е нужно да ставаш груб.

Той я хвана за раменете и я притисна към себе си.

— Ще започна отначало. Ще ти обясня нещо и искам да следиш мисълта ми.

— Да не би да ме обиждаш?

— Не, скъпа. Просто ме изслушай.

Тя бе толкова изненадана от милото обръщение, че чак очите ѝ се замъглиха.

— Добре — прошепна тя. — Слушам те. Какво искаш да ми обясниш.

— Ти ми каза, че ме обичаш. Призна си го, нали? Не можеш да си върнеш думите назад.

Беше очевидно, че е несигурен, затова тя побърза да го увери.

— Не искам да си взимам обратно думите. Наистина те обичам.

Той се успокои и хватката му се отпусна леко.

— Тази вечер...

— Да?

— Аз... това е, че ние... о, по дяволите.

— Бродик, какво, за бога, ти става?

— Ти — промърмори той. — Всичко е заради теб.

Тя отблъсна ръцете му.

— Настроението ти се променя по-често и от вятъра. Сега, ако ме извиниш, имам по-важни неща, за които трябва да се погрижа, вместо да стоя тук и да слушам мърморенето ти. — Тя се обърна, дръпна вратата с две ръце и излезе навън.

Мъжът се предаде. Знаеше, че не се справи добре, но реши, че довечера всичко ще си дойде на мястото. Джилиън бе проникателна жена. Със сигурност, когато свалеше дрехите от тялото ѝ и я отнесеше в леглото си, щеше да се досети за истината. Ако не станеше така, той щеше да ѝ обясни всичко.

Рамзи влезе вътре, видя Бродик и веднага разбра какво се бе случило.

— Все още не си ѝ казал, нали?

— Не, но Господ ми е свидетел, опитах се.

— Достатъчно просто е, Бродик.

— Не, не е.

— Ами кажи ѝ: „Джилиън, женени сме“. Какво по-лесно от това?

— Казвам ти, опитах се, по дяволите. Щом мислиш, че е толкова лесно, кажи ѝ ти.

Рамзи се разсмя.

— Господи, ти се страхуваш да ѝ кажеш, нали?

— Разбира се, че не.

— Напротив. Какво мислиш, че ще направи?

Бродик спря да се опитва да отрича.

— Да, страх ме е. Ще избяга. Ще се паникьоса и ще се опита да избяга. По дяволите, изиграх я, а не биваше да го правя.

— Освен това праметна и свещеника.

— Да, така е... но повече се тревожа за Джилиън. Казвам ти, не трябваше да я мамя. Сгреших.

— Но би го направил отново, ако се наложи, нали?

Свивайки рамене, той си призна:

— Да. Не мога да си представя животът без нея и ако започнеш да ми се подиграваш заради това признание, дадено в миг на слабост, кълна се, ще ти направя първия белег на лицето.

Рамзи плесна Бродик по рамото.

— Успокой се — предложи той.

— Какво, по дяволите, имаш предвид?

— Джилиън може и да се паникьоса в първия миг. По дяволите, всеки би се стреснал.

— Рамзи, не ми помагаш.

— Но тя няма да избяга, Бродик.

— Ще ѝ кажа по време на вечерята. Да — добави кимайки. — Тогава ще ѝ го съобщя.

След като каза това, той отвори вратата и едва не я изтръгна от пантите ѝ, в нетърпението си да излезе навън.

ГЛАВА 22

Очакването най-после да се събере с по-голямата си сестра беше твърде много, повече от това, което Джилиън можеше да понесе. Докато се преобличаше, за да се види с хората от клана на Рамзи, ръцете ѝ трепереха и имаше чувството, че в стомаха ѝ пърхат пеперуди.

Беше облякла златиста рокля, украсена с бродерия от червени конци по полите и маншетите на ръкавите. Една слугиня ѝ помогна да подреди плейда на Бюканън около кръста ѝ и го драпира през рамото ѝ. Плата бе прихванат за по-сигурно с плетен кожен колан.

Джалиън все още не бе готова да слезе долу, затова остана в спалнята в края на коридора, която ѝ бе дал Рамзи, и се разкарваше напред-назад пред камината и обмисляше какво ще каже, когато за пръв път се види с Кристин.

Някой бе изпратил Бриджит да я повика. Тя отвори вратата и влезе, но щом видя Джилиън пред камината, се закова на място.

— О, Джилиън, толкова си красива. Тези цветове ти отиват.

— Благодаря ти, но аз направо бледнея в сравнение с теб.

Бриджит се засмя.

— Каква двойка сме само не мислиш ли? Правим си комплименти една на друга като някои глупави момичета.

— Аз бях искрена. Сияеш и мъжът, който обичаш, със сигурност ще те забележи тази вечер.

Бриджит изсумтя.

— Сигурна съм, че ще продължи да ме гледа и да вижда през мен. Винаги прави така. Вече свикнах — добави кимайки. — Готова ли си да слизаме?

— Да — отвърна тя и се обърна, за да остави гребена си на сандъка. Тя се вгледа в ръцете си и се насили да диша дълбоко. — Толкова се вълнувам, че ще видя сестра си, че цялата треперя.

— Мислиш ли, че ще се срещнеш с нея тази вечер?

— Да — отвърна тя. — И дори изрепетирах какво да ѝ кажа. Искам първата ни среща да бъде перфектна и искам тя да ме хареса. Мислиш ли, че тревогите ми са глупави? Разбира се, че ще ме хареса. Аз съм ѝ сестра, за бога.

— Ела — каза ѝ Бриджит. — Не бива да караме леърд Рамзи да ни чака. Впрочем, Бродик е с него, както и Отис и Брисбейн. Искам да те предупредя, никой от тях не изглеждаше много щастлив. Нещо не е наред, но никой не поиска да ми каже какво. Обзалагам се, че е нещо свързано с Макферсън. Има един мъж на име Простър, той винаги създава проблеми. Антъни и Фаудрон постоянно се оплакват от него и другарчетата му.

— Кой са Антъни и Фаудрон — попита Джилиън, като пощипа бузите си, за да им придаде цвят, и последва Бриджит навън.

— Те са най-добрите приятели на Гидиън, а Гидиън е...

— Командира на Рамзи.

— Да — потвърди Бриджит. — Рядко можеш да видиш един от тримата да се движи сам, а когато Гидиън заминава някъде по работа, Антъни поема задълженията му.

Когато стигнаха до най-долното стъпало, вратата се отвори и вътре нахълта забързан воин. Той бе висок и слаб, с дълбоки бръчки по челото.

— Това е Антъни — прошепна Бриджит. — Ще те представя, след като говориш с Рамзи. Не бива да го караш да чака.

Мъжете бяха в далечния край на залата. Рамзи и Бродик стояха един до друг и си говореха нещо шепнешком, докато Брисбейн и Отис седяха на масата и наблюдаваха леърдите. Възрастните мъже изглеждаха така, сякаш току-що са загубили най-добрите си приятели. Отис забеляза пръв приближаването им, сръчка приятеля си и се изправи.

Приветливата усмивка на Джилиън помръкна, щом забеляза изражението на Бродик. Той изглеждаше бесен и след като се поклони пред Рамзи, тя зачака да ѝ кажат какво не е наред.

Дълга да разбие сърцето ѝ падна на раменете на Бродик и той реши просто да се справи с тази задача възможно най-бързо.

— Сестра ти отказа да се срещне с теб.

Тя не повярва на чутото. Накара го да повтори думите си.

— Защо отказва да се срещне с мен?

Бродик погледна към Брисбейн, карайки го да отговори. Старият мъж се изправи избухвайки стола си назад, който застърга оглушително по каменния под. С тъжно изражение, той обясни:

— Тя е една от клана Макферсън, откакто се помни, и не чувства никаква лоялност към Англия.

— Ами към семейството ѝ? — проплака Джилиън. — Не чувства ли нищо към мен и към чичо Морган?

— Семейството ѝ е тук — каза Брисбейн. — Тя има майка, баща и...

Тя го прекъсна.

— Майка ѝ и баща ѝ са погребани в Англия.

Раменете на Брисбейн увиснаха дори още повече, отколкото бяха обикновено.

— Има и съпруг — побърза да добави: — Доволна е.

— Доволна? Тя е доволна? — почти изпищя тя. В ума ѝ се появи образа на чичо ѝ Морган и тя се разтрепери от ярост. Животът на милия ѝ чичо бе изложен на риск. Джилиън не се интересуваше колко доволна е Кристин.

Тя понечи да направи крачка към Брисбейн, но Бродик я спря, като обви ръка около кръста ѝ и я притисна към себе си.

— Опитайте се да разберете, лейди Джилиън — помоли я Брисбейн.

— Нямам време да разбирам — извика тя. — Трябва да говоря веднага със сестра си.

— Каза ли ви, че ще говори с Джилиън, или че ще изпрати съпруга си да говори вместо нея? — попита Бродик.

Въпросът изненада Брисбейн и му трябваша няколко секунди преди да признае.

— Съпругът ѝ говореше с нас. Тя не каза нищо, но беше там, и чу всичко. Ако не е била съгласна, щеше да възрази.

— Тя знае ли, че просто искам да говоря с нея? Че няма да искам нищо друго?

— Да, казахме ѝ, че просто искате да я видите отново, но мисля, че нито тя, нито съпругът ѝ ми повярваха. Спомнете си, момиче, че и преди са били разпитвани от английските воители. Тя се страхува, че ще я принудите да се върне в Англия и ще кажете на другите коя е тя.

Джилиън докосна с длан челото си.

— Не бих сторила подобно нещо.

Тя се облегна на Бродик и се опита да помисли. Как би могла да успокои страховете на сестра си? И как може Кристин да вярва, че собствената ѝ сестра би могла да я предаде.

— Рамзи? — извика Бродик. — Какво, по дяволите, смяташ да направиш за това?

— Ще ѝ дам един ден, за да размисли.

— И ако не го направи? — попита Брисбейн.

— Тогава аз ще говоря с нея от името на Джилиън. Ако продължи да отказва, ще ѝ заповядам да дойде тук. Дори да се наложи да я довлека тук, ще го направя. Разбира се, бих предпочел да дойде сама.

— Това няма да се хареса на съпруга ѝ — побърза да каже Брисбейн.

— Пет пари не давам дали ще му хареса или не — заяви Рамзи.

— Той е горд Макферсън. — Отис пристъпи напред, за да се включи в дискусията.

— Сега той е Синклер — сръза го Рамзи. — Заклел ми се е във вярност, нали така?

— Всички Макферсън го направиха — побърза да го увери Брисбейн.

— Всички воители на Макферсън са ви лоялни, леърд — каза Отис. — И след като повдигнахте въпроса, искам да ви кажа, че всеки един член на клана, особено воините, са карани да се чувстват като натрапници. Командирът ви Гидиън и неговите воители Антъни и Фаудрон постоянно им се подиграват, осмивайки усилията им. Все още никой не се държи добре с членовете на клана Макферсън, и ще ви кажа едно, много скоро хората ще въстанат, ако нещата не се променят.

Рамзи не реагира веднага на пламенната му реч, но Бродик знаеше, че приятелят му е бесен.

— Нима предлагаш Рамзи да има по-специално отношение към воините на Макферсън? — попита Бродик.

Отис поклати глава.

— Просто предлагам да им бъде предоставен равен шанс да покажат на какво са способни.

— От утре аз ще поема тренировките и когато Греъм се върне, ще обсъдя този проблем с него — каза Рамзи. — Това задоволява ли

ви?

Отис изглеждаше истински облекчен.

— Да, благодаря ви.

Брисбейн се обърна към Рамзи.

— С вашето позволение, леърд, бих искал още рано сутринта да се върна до дома на сестрата на лейди Джилиън. Ще наблегна на факта, че лейди Джилиън иска просто да говори със сестра си. — Той погледна многозначително към Джилиън, когато направи последната забележка.

— Да, само това искам — увери го тя.

След като Рамзи се съгласи, Бродик каза:

— Брисбейн, когато говориш с нея, увери се, че съпругът ѝ не е в стаята. Може би той решава вместо нея.

— Защо мислиш така? — попита тя.

— Защото аз бих постъпил по същия начин.

— Но защо? — настоя.

— Съпругът на сестра ти със сигурност ще се опита да я защити.

Брисбейн потърка челюстта си.

— Сега като се замисля за срещата ни, вярвам, че е станало точно така. Съпругът ѝ не ѝ позволи да каже нито дума.

Това, което казваха, имаше смисъл и Джилиън се успокои. Прегърна с две ръце идеята, че съпругът на Кристин се отрича от нея, а не сестра ѝ. Не винеше мъжа, защото както бе предположил Бродик, той явно просто защитаваше жена си. Но тя вярваше с цялото си сърце, че ако може да прекара няколко минути насаме с Кристин, ще съумее да прогони страховете на сестра си.

— Ще ти се наложи да потърпиш още малко — каза ѝ Бродик.

— Нямам време, за да проявявам търпение.

Той я целуна по челото и прошепна:

— Не искам тази вечер да се тревожиш за това. Забрави ги засега. Тази вечер ще празнуваме.

— Защо? Какво ще се случи довечера?

Лицето ѝ бе обърнато към него и той просто не успя да устои на изкушението. Бродик се наведе и целуна сладките ѝ устни. Тъй като не бяха сами, той не задълбочи целувката, но проклетие, това едва не го уби и когато се отдръпна от нея, раздражението му бе повече от очевидно. Той не бе свикнал да си отказва каквото и да е било и макар

да оставаха само няколко часа преди да получи това, към което се стремеше, той едва понасяше очакването.

Освен това се тревожеше. Истината бе, че той не знаеше каква реакция да очаква от нея, когато ѝ поднесе новината, че са женени и това незнание го караше да се държи раздражено като ранен звяр.

Той си пое бавно дъх и каза.

— Джилиън, има нещо, което трябва да ти кажа. — Той прочисти отново гърлото си и каза: — Искам да знаеш, че...

— Да?

— Виждаш ли... по дяволите, очите ти са наистина красиви.

Какво, за бога, ставаше с него? Ако не го познаваше, щеше да помисли, че е нервен. Но това, разбира се, бе нелепо, та Бродик бе най-самоувереният мъж, който някога е познавала. Тя изчака още няколко секунди, но когато той не ѝ каза това, което бе намислил, тя опита отново:

— Искаш ли да ми кажеш нещо за довечера?

По челото му избиха ситни капчици пот.

— Да — каза той. — За тази вечер. — Той сграбчи ръката ѝ и ѝ каза: — Не искам да те разстройвам. Стореното е сторено, ще ти се наложи да се примириш.

Напълно объркана, тя попита:

— Да се примиря с какво?

Той въздъхна.

— По дяволите — промърмори. — Не мога да повярвам, че ми е толкова трудно да намеря правилните думи.

— Бродик, какво ще се случи довечера?

Брисбейн и Отис попиваха всяка тяхна дума, но Рамзи ги прекъсна като ги съпроводи извън залата. Уединението обаче не улесни задачата на Бродик и той реши да почака още малко. Щеше да ѝ каже по време на вечерята. Да, щеше да я дръпне настрани и щеше да ѝ каже всичко.

— Зададох ти въпрос — напомни му тя. — Какво ще се случи довечера?

— Довечера ще ме направиш много щастлив.

Не това, което каза, а начина, по който го каза с дрезгав, чувствен шепот, я накара да потръпне. Беше нужно единствено да я погледне с тези свои красиви очи, за да я накара да се разтопи. Огънят в очите му

бе достатъчен да ѝ попречи да мисли. Дори не можеше да си спомни какво ѝ бе казал току-що и тъй като той очевидно чакаше отговора ѝ, тя каза с въздишка:

— Това е добре.

ГЛАВА 23

През следващите два часа, Джилиън стоеше на стъпалата до Рамзи, докато всички мъже в клана минаваха напред, за да се запознаят с нея. Бродик стоеше плътно зад нея и когато умората започна да я притиска и тя започна да пристъпва от крак на крак, той я притисна назад, за да се облегне на гърдите му.

Голяма част от мъжете доведоха със себе си съпругите си и Джилиън забеляза, как очите на жените блестят щом погледнат към Рамзи и стават предпазливи в близост до Бродик.

Как, за бога, щеше да открие предателя между толкова много мъже? Помисли си, че е също толкова невъзможно, колкото и да срещне шотландец, който да харесва крал Джон.

Докато слънцето залязваше, тя имаше чувството, че е видяла стотици лица. Светлината намаляваше и Рамзи заповяда на воините си да запалят всички факли на двора и тези на края на пътеката.

— Каква причина даде на хората си за това събиране? — шепнешком се обърна тя към Рамзи.

— Не е нужно да давам причина — обясни той. — Всички са тук, защото съм изискал присъствието им.

Арогантността му я накара да се усмихне. Бродик, намръщен както винаги, ѝ предложи да продължи със задачата си.

Измина още един час в запознанство с всичките мъже и жени. Стомахът ѝ започна да къркори от глад, а студеният вятър я караше да трепери, затова тя отново се облегна на Бродик, търсейки топлината му.

Само веднъж имаше миг на суматоха. Двете момчета, които се бяха опитали да си откраднат целувка от нея и от Бриджит, застанаха заедно пред тях. Като я видяха и двамата пребледняха, а очите им се бяха втренчили ужасено в Бродик.

— Добър вечер, Донал — каза тя.

Коленете на воина отказаха и той се срина на земята. Приятелят му го хвана за ръката и го вдигна да се изправи, но дори не го

погледна. Погледа му не се откъсваше от Бродик.

— Познаваш ли този мъж? — попита я Рамзи.

Донал затаи дъх в очакване на отговора ѝ. Джилиън чу смеха на Бриджит.

— Да, познавам го. По-рано днес ми беше представен.

— А другият? — попита Бродик.

Стюард изглеждаше така, сякаш всеки миг ще се разридае.

— Да, и него познавам — отвърна тя.

— Къде ги срещна? — попита Бродик, сега в гласа му се долавяха ледени нотки. — Да не би случайно да е било на хълма?

Тя не му отговори на втория въпрос.

— Донал и Стюард са приятели на Бриджит. Тя ме запозна с тях.

— Джилиън...

Тя сложи ръката си върху тази на Бродик.

— Остави — прошепна тя.

Мъжът реши този път да стане както желае тя.

Последната група мъже бе водена от младеж, който изглеждаше доста ядосан, и имаше арогантното излъчване на Бродик. Дългата му кестенява коса се развя около лицето му, когато пристъпи напред, кимна леко на леърда си, вместо да му се поклони, както бе редно, и се обърна да си ходи.

Рамзи го спря.

— Простър върни се.

Мъжът замръзна за миг и се стегна преди да изпълни заповедта. Младите мъже, които бяха тръгнали напред бързо се отдръпнаха, за да му направят място.

— Да, леърд?

— Утре ти и приятелите ти, ще тренирате с мен.

Държанието на Простър се промени коренно. Той изглеждаше така, сякаш е получил манна небесна.

— Всичките ми приятели? Осмина сме.

— Всичките — каза Рамзи.

— И ще имаме възможността да се бием с вас, леърд?

— Да.

— Но осем мъже срещу един. Не ми се вижда справедливо.

— За вас или за мен?

— Числеността е наше предимство, не ваше — посочи воинът.

Рамзи погледна към Бродик.

— Заинтересован ли си?

— Определено — отвърна Бродик.

Рамзи се обърна към воина.

— Леърд Бюканън ще се присъедини към мен. Не се тревожи, Простър. Няма да му позволя да убие теб, или някой от приятелите ти.

Воинът се ухили подигравателно.

— Нямам търпение да премеря силите си и с двама ви на бойното поле. С оръжия ли искате да се бием, или без?

— Може да използвате оръжия, ако смятате, че това ще ви помогне. Ние с леърд Бюканън ще се бием с голи ръце.

— Но, леърд, когато ви... искам да кажа, ако ви победея, искам да е в честна битка.

Рамзи се ухили.

— Уверявам те, ще бъде честна — каза той. — Бъдете на полето по изгрев-слънце.

Простър се поклонил и побърза да се оттегли, следван от другарите си, без съмнение бързаха да изградят стратегията си за утрешната тренировка.

Бриджит наблюдаваше и слушаше всичко близо до стъпалата. Затова сега не успя да се сдържи да не се намеси.

— Леърд?

— Да, Бриджит?

— Простър и приятели му ще използват мечовете си. Как ще успеете да се защитите от тях?

Джилиън също се намеси. Тя се обърна и погледна предупредително към Бродик.

— Да не си посмял да нараниш тези момчета.

— И не си разтревожена, че няма да нося оръжие?

— И двамата знаем, че с Рамзи ще ги отървете от оръжията им, още преди да са успели да ги извадят от ножниците. Наистина настоявам за това, което ти казах, Бродик. Не искам да ги нараняваш. Обещай ми — настоя тя.

Младият мъж извъртя очи.

— Когато двамата с Рамзи свършим с тях, наглостта и арогантността им, ще е изчезнала. Това ти обещавам.

Рамзи бе напълно съгласен.

— Ще са напълно унижени, когато напуснат полето ми.

Дискусията им приключи, когато се появи нова група от закъснели хора, които се поклониха пред леърда си. Рамзи следеше за някакъв знак, че Джилиън е познала предателя, но тя поклати глава. Чувствайки се така, сякаш се е провалила, тя прошепна:

— Съжалявам. Не го видях никъде.

— Мислех, че със сигурност ще познаеш един от приятелите на Простър — призна Рамзи.

— Не смяташ, че е лоялен към теб?

— Те бяха против обединяването на клановете — обясни той. — И все пак съм доволен, че никой от тях не е предателя. Те са толкова млади и няма да ми е приятно да... — Той не довърши изречението си, а тя не поиска от него да продължи.

Бродик каза това, което мислеше.

— Сигурен си, че е от клана Макферсън, така ли?

— Поне бях до скоро — призна той. — Но вече не. По дяволите, копелето може да е от клановете Хамилтън или Бозуел. И двата клана имат доста причини да не искат съюза ми с Макферсън да продължи дълго. — Мъжете продължиха да обсъждат въпроса, докато отиваха към залата, където слугите бяха подготвили празненство.

Джилиън изчака Бриджит да се присъедини към тях на масата за вечеря, но тя бе изчезнала някъде. Младата жена не видя приятелката си, докато вечерята не свърши. Едва тогава Бриджит ѝ помаха от другия край на залата.

— Джилиън, може ли да дойдеш за малко да поговорим насаме? — попита Бриджит. — Чух, когато Брисбейн ти каза, че сестра ти не желае да се срещне с теб, и исках да ти кажа колко много съжалявам. Сигурно си невероятно разочарована.

— Бях разочарована — отвърна тя. — Но все още се надявам да промени решението си.

— Рамзи ще ѝ заповяда да дойде. Чух го да го казва.

— Да, но не по-рано от утре. Предполагам, че иска да ѝ даде възможност да постъпи по правилния начин. И все пак мразя да чакам.

— Ако знаеше къде живее, какво щеше да направиш?

Джилиън дори не се замисли.

— Веднага щях да отида при нея. Нямам време да я чакам да си промени решението.

— Може би, ще мога да ти помогна — прошепна Бриджит. — Антъни също е чул, когато Брисбейн каза, че утре сутринта ще ходи отново при сестра ти, и предложи да го последва.

— Дали няма да се забърка в неприятности, ако ми помогне?

— Той мисли, че помага на мен — обясни Бриджит. — Освен това, Антъни е вторият командир, след Гидиън, и може да прави почти всичко, което пожелае. Ако някой ще има неприятности, то това съм аз, но не се тревожа, тъй като никой няма да разбере. Антъни ще разбере къде живее сестра ти и ще ми каже. А аз ще кажа на теб. Ако моя леърд се огъне под натиска на Брисбейн и реши да не повика сестра ти, за да се срещнете, тогава ще можеш да поемеш нещата в свои ръце.

— Защо Рамзи ще се огъне под натиска на Брисбейн?

— Брисбейн е старейшината на клана Макферсън и моя леърд го уважава. Освен това, не би искал да заповяда на Кристин да дойде, ако тя не пожелае. Семейството ѝ е положило доста усилия самоличността ѝ да остане в тайна.

— Аз съм нейното семейство.

— Знам — прошепна Бриджит и погали Джилиън по ръката. — Може би утре Брисбейн ще се върне заедно с Кристин.

— Но не мислиш, че ще стане, нали?

— Живяла е скрита толкова много години. Не, не мисля, че ще пожелае да дойде.

— Ще ме заведеш ли при нея?

— Да.

— Искам да отидем утре следобед.

— Заповядаха ти да изчакаш.

— Не са ми заповядали — възрази Джилиън. — Бродик ми каза да бъда търпелива.

— Добре тогава. Ще отидем утре следобед.

Джилиън погледна към Бродик и прошепна:

— Ще трябва да измисля как да се отърва от мъжете на Бродик.

Те ме следват като моя сянка.

— Но не идват с теб на езерото.

— Не, разбира се. Знаят, че там се къпя.

Бриджит се ухили.

— Ами тогава? Просто ще им кажеш, че отиваш на езерото.

— Не искам да ги лъжа. Много харесвам стражата на Бродик.

— Но ако преди това наистина отидеш на езерото, няма да е лъжа, нали?

Джалиън се разсмя.

— Имаш разбойнически ум.

— За какво си шушукате вие двете? — провикна се Рамзи откъм масата.

— За женски работи — отвърна му Бриджит. — Леърд, Фиона любезно предложи да ушие няколко рокли за Джилиън, за да не ѝ се налага да заема чужди, но трябва да ѝ вземе мерки. Може ли да отидем още сега? Няма да се бавим много.

Веднага щом двете излязоха, Рамзи попита Бродик:

— Кога ще успееш да вземеш имената на англичаните от Джилиън? Иън вече губи търпение. Иска да действаме, аз също.

— Тази нощ — обеща Бродик.

— Жените приготвиха една от новите колиби за теб и Джилиън, разбира се, ако не предпочиташ да останете в някоя от спалните горе.

— В колибата ще получим по-голямо уединение — каза Бродик. — Но бих предпочел да останем навън.

— Булката ти заслужава истинско легло за първата си брачна нощ — каза Рамзи и Бродик кимна, съгласявайки се.

Празникът започна, когато пристигна отец Лаган. Поздравявайки ги, той поиска да му сервират вечеря и докато слугите изпълняваха желанията на свещеника, Бродик зачака връщането на Джилиън.

Много скоро залата се изпълни с представители на клана Синклер. Хората на Бродик страняха от останалите, докато всички не се почерпиха щедро с ейл и няколко Синклер не се похвалиха, че могат да победят всеки Бюканън и да го съборят на пода без дори да се изпотят. Верният Робърт бе решен да им докаже, че грешат и игрите започнаха.

Когато Джилиън слезе долу, за секунда помисли, че се е върнала при Мейтланд. Звука определено бе също толкова оглушителен. Тя се загледа в морето от лица и забеляза отец Лаган в един ъгъл да яде и пие. Той избута пейката назад, докато се изправяше, за да ѝ помаха и тръгна към нея. Джилиън сграбчи ръката на Бриджит и я помъкна през тълпата.

Рамзи забеляза как Джилиън се поклони на свещеника и сръга Бродик с лакът, карайки го да се обърне.

— Лаган е с Джилиън.

— О, по дяволите.

— Наистина е по-добре да ѝ кажеш всичко, преди свещеника да се изпусне. Той със сигурност ще каже нещо.

Бродик се втурна в тълпата, за да стигне до Джилиън. Един от воините на Макферсън се скара за нещо с воин на Синклер и точно когато Бродик минаваше покрай тях, те решиха да се сбият, хвърляйки се един към друг.

Рамзи скочи напред със скоростта на светлината.

— Това е празник, а не кръчмарска сбирка — промърмори отвратно той и хвана воина на Синклер за врата, докато в следващия миг с другата ръка посягаше към гърлото на мъжа от Макферсън. С едно движение на китката си, той удари главите им една в друга, след това ги раздели и ги пусна на пода. От удара и двамата мъже бяха изпаднали в безсъзнание.

Изръмжавайки одобрително, Бродик продължи устремено напред. Рамзи нареди мъжете да бъдат изнесени от залата и забърза след приятеля си. Нищо нямаше да го спре да види реакцията на Джилиън, когато Бродик най-после ѝ съобщи истината.

Свещеникът бе зает да поучава Бриджит, тъй като тя все още не бе омъжена.

— Твой дълг е да се омъжиш и да създадеш деца — каза той. — Това е Божията воля.

— Аз наистина смятам да се омъжа, отче — заяви тя с порозовели бузи. — Веднага щом получа предложение от правилния мъж.

— Тя е влюбена, отче — намеси се Джилиън. — И се надява, че мъжа, който обича, ще се ожени за нея.

— Мъжът знае ли, че искаш да се омъжиш за него? — попита свещеника. Той отпи голяма глътка от питието си, докато чакаше отговора ѝ.

— Не, отче, не знае.

Беше очевидно, че Бриджит не иска да говорят по тази тема, затова Джилиън пристъпи напред.

— Отче, днес направих най-глупавата грешка.

Свещеникът се намръщи.

— Вече е късно да размислиш по този въпрос, момиче.

— Моля?

— Чу ме какво казах. Попитах те дали си сигурна, че знаеш в какво се замесваш и ти каза... Не, вярвам, че Бродик каза, че знаеш. С твои думи, ти ми каза, че го обичаш.

Той започваше да става доста развълнуван.

— Това беше просто едно недоразумение — каза тя. — Но след това попитах Дилън и той ми изясни всичко.

Свещеникът наведе глава на една страна.

— За какво недоразумение ми говориш?

— Глупаво е наистина и ми е много неудобно. Виждате ли, когато благословихте мен и Бродик, аз си помислих, че ни сгодихте. Казах на Бриджит, че съм сгодена за Бродик, но тя не ми повярва, затова отидохме при Дилън, за да потвърди. Просто не съм разбрала правилно — добави тя, и гласът ѝ секна като видя изненаданото изражение на отец Лаган. Горкият мъж дори се задави с виното си, тъй като отпиваше от чашата, точно когато тя произнесе думата „сгодени“.

Очите му се опулиха, лицето му стана кървавочервено и той заекна.

— Казваш ми... искам да ми кажеш, че си решила, че те сгодявам за Бюканън?

На Джилиън ѝ се прииска да не бе започнала точно тази тема, за да привлече вниманието му. Хората на Бродик вече идваха към нея. Тя колебливо се усмихна на Дилън, за да му покаже, че всичко е наред и отново се обърна към свещеника. С тих шепот тя каза:

— Наистина помислих това, но Дилън ми изясни всичко.

Отец Лаган бутна чашата си в ръцете на Бриджит и притисна дланите си една към друга, като за молитва. Погледа му сега бе остър, когато попита:

— И какво точно ти изясни командира?

Джилиън бе напълно обърквана от държанието на свещеника. Държеше се така, сякаш току-що му бе изповядала ужасен грях.

— Каза ми, че не сме сгодени.

— Не е сгодена, нали? — попита Бриджит.

— Не, не е — озъби се отчето. После с тих шепот каза: — Всемогъщи Боже Господи.

— Моля?

— Не си сгодена, момиче... — Свещеника хвана ръцете на Джилиън и я погледна със съчувствие. — Омъжена си.

— Извинявайте, какво казахте?

— Казах, че си омъжена — повтори той почти с крясък. Той бе толкова вбесен, че едва успяваше да се контролира. — Затова ви благослових. Вие казахте клетвите си.

— Така ли?

— Да, така, момиче. Аз те попитах сигурна ли си и ти ме увери, че си... Пред свидетелите.

— Свидетели ли? — глупаво повтори тя.

— Да — възкликна мъжа. — Не си ли спомняш. Ти и останалите пътувахте насам... после аз се присъединих към вас и Бюканън хвана ръката ти...

— Не — прошепна тя.

— Всичко беше така, както трябваше да бъде.

Тя бързо заклати глава.

— Не може да съм омъжена. Щях да зная, ако бях... нали щях да разбера?

— Измамили са ме — извика свещеника. — Всемогъщи Боже Господи, Бюканън ме изиграха — мен, един мъж в расо. — Обясненията на свещеника най-после достигнаха до ума на Джилиън и с това осъзнаване в нея се вля изгарящ гняв, който едва не я погълна.

— Не! — изкреця тя.

Един слуга мина покрай тях, с поднос пълен с чаши с вино. Бриджит взе една и я бутна в ръката на Джилиън. Преди тя да успее да отпие, свещеника я дръпна от пръстите ѝ и я пресуши. Младата жена посегна за друга чаша.

Точно в този момент се появи Бродик с Рамзи, следващ го по петите.

— Джилиън...

Тя се завъртя към него.

— Днес венчахме ли се?

— Да — отговори той, взе чашата от ръката ѝ и я подаде на Рамзи.

— На кон? Омъжила съм се на кон?

Рамзи подаде чашата на Бриджит, преди да се обърне към Джилиън.

— Трябва да отпразнуваме това щастливо събитие — предложи веднага той.

Булката обаче изглеждаше така, сякаш иска да убие младоженеца. Бродик стоеше сковано, а свещеникът бе близо до истерията.

— Може да го отменим — уведоми я отец Лаган.

— Няма да стане — озъби му се Бродик.

— Стореното сторено, не може да се поправи — намеси се Рамзи.

Свещеника го изгледа намръщено.

— Бракът бил ли е консумиран?

Рамзи повдигна едната си вежда.

— Мен ли питате?

Лицето на Джилиън почервеня. Бриджит се смили над нея и ѝ подаде отново чашата с вино. Бродик спря ръката ѝ, точно когато тя се канеше да отпие. Взе чашата, връчи я отново на Рамзи и каза:

— Няма да пиеш. Искам те трезва тази вечер.

Тя бе толкова ядосана, че очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Как можа? — прошепна тя. — Как можа? — повтори този път с крясък.

— Разстроена си... — Бродик спря, за да удари Рамзи. — Не е смешно, по дяволите — промърмори той.

— Разстроена? Това ли е най-доброто, което успя да измислиш, за да успокоиш булката си? — попита Рамзи.

— Не съм булка — проплака Джилиън.

— Скъпа — започна Бродик, без да има ни най-малка представа какво да каже, че да я успокои. — Ще трябва да се приспособиш.

— Не, няма — заяви тя нетърпеливо. Беше очевидно, че не е в настроение да слуша каквото и да е от него. Когато той се опита да я прегърне, тя го отблъсна, отстъпи назад и настъпи отец Лаган по крака.

— Зададох въпрос и чакам отговора — озъби се свещеника. — Този брак беше ли консумиран.

Тъй като гледаше към Бриджит, тя реши, че трябва да му отговори.

— Наистина не знам, отче. Смятам, че не бива да знам... нали?

Отец Лаган грабна чашата от ръката на Рамзи и я пресуши. Рамзи побърза да вземе още една чаша и я връчи на свещеника. Лаган,

извън себе си от яд, заради измамата на Бюканън, въобще не обръщаше внимание на това, което прави.

— През целия си живот, никога... само Бюканън са виновни... — Той продължи да мърмори неразбираемо, докато посягаше към ръкава на робата си, с който изтри челото си. — Всемогъщи Боже Господи. Какво да направя?

— На кон, Бродик?

— Май й е малко трудно да преглътне този факт — отбеляза сухо Рамзи.

— Можеше да слезеш от кобилата — заяви й Бродик, опитвайки се да бъде разумен. — Ако си искала да се омъжиш стъпила на земята, трябваше да го кажеш.

Искаше й се да го удуши.

— Но аз не знаех, че се омъжвам.

— Джилиън, не е нужно да крещиш. Все пак стоя точно пред теб. Тя прекара пръсти през косата си, опитвайки се да се овладее.

— Ние знаехме — заяви Рамзи.

Чак сега, тя осъзна, че около тях има много хора и всеки слуша разговора им. Беше обградена от воините на Бродик. Тя се огледа наоколо и се закле, че дори само един да има дързостта да се усмихне, щеше да започне да крещи.

— Всички ли знаехте? — попита тя.

Всеки от мъжете кимна. Тогава Бродик й заповяда да го погледне.

Очите й блестяха гневно, когато каза:

— Е, аз не знаех — проплака тя. — Измами ме.

— Не, не съм — възрази той. — Казах ти, че ще се ожения за теб, нали?

— Да, но аз...

Той не й позволи да довърши.

— А ти ми каза, че ме обичаш. Не беше ли така?

— Промених си мнението. — Той направи крачка към нея и я изгледа гневно, явен знак, че отговора й не му е харесал. Под пронизващия му поглед, тя просто не можеше да продължи да лъже. — О, добре — предаде се тя. — Обичам те. Ето, доволен ли си? Обичам те, но само един господ знае защо, защото аз нямам ни най-малка

представа каква е причината. Ти си най-трудният, упорит, арогантен, твърдоглав мъж, който някога съм срещала.

Той остана безразличен към тирадата ѝ.

— Вече сме съпрузи, Джилиън — каза той с толкова спокоен глас, че ѝ се прииска да си оскубе косата.

— Няма да е за дълго — заплаши го тя.

Отговорът ѝ отново не му хареса. Той понечи да я докосне, но тя бързо отстъпи назад и вдигна ръка, за да го предупреди да не се приближава.

— Стой където си — заповяда тя. — Когато ме докосваш, не мога да мисля, а точно сега имам нужда да помисля върху това какво да правим.

Рамзи подаде още една чаша с вино на свещеника. Главата на отец Лаган бе замаяна от предателството на Бюканън и от тежкото вино. Вярвайки, че негов дълг е да се погрижи за горкото момиче, той отново попи потта от челото си с ръкава на робата и направи крачка напред, за да се намеси.

— Бракът беше ли консумиран? — поиска да узнае той за трети път, без да подозира, че е изкрещял въпроса.

Джалиън се чувстваше напълно унижена.

— Трябва ли да ми задавате този въпрос пред цялата тълпа хора?

— Трябва да знам — сега прошепна свещеника. — Господи, колко е горещо тук — добави той пресипнало. Разгорещен, той подсуши потта от тила си, използвайки качулката на расото си, когато попита отново: — Беше ли консумиран?

Джалиън прошепна тихо.

— Не.

— Ето, значи можем да отменим цялото това недоразумение.

— Няма да направите нищо подобно — заповяда Бродик.

Свещеникът погледна нагоре към Бюканън и се опита да фокусира погледа си.

— Всемогъщи Боже Господи, те са двама. — Той поклати глава, опитвайки се да се съсредоточи. — Вие прибегнахте до измама, за да хванете горкото момиче.

Бродик не отрече, а просто сви рамене.

Отец Лаган се обърна към Джилиън, за да я посъветва в най-ужасния миг в живота ѝ.

— Трябва да стоиш далече от него, момиче, докато не оправим тази бъркотия. Разбираш ли какво ти казвам? Ако не искаш наистина този съюз, не бива да му позволяваш да те докосне. Просто стой далеч от него, момиче. Мисля, че това ще е достатъчно — добави, галейки ръката ѝ. — Щом веднъж той... и ти бъдете... е, разбираш ме, недей, защото след това няма да мога да го отменя. Разбираш ли ме какво ти казвам, момиче?

— Да, отче, разбирам.

— Добре, тогава. Значи сега можеш да спиш спокойно, а утре ще се съберем и заедно ще измислим какво да направим. Никога преди не съм се сблъсквал с подобна ситуация и съм малко шокиран, наистина, но всъщност не бива да се шокирам, все пак това е Бюканън, нали разбирате, а техният леърд е най-лошият от всичките. Те са еретици — добави кимайки. — Да измамят мъж в расо. Изчакайте само началниците ми да чуят за това. Кое то е сигурно, тъй като сам няма да мога да отменя благословията, която дадох на този съюз. Може дори да трябва да се обърна към папата, за да отлъчи от църквата всеки от клана Бюканън.

— О, отче, не го правете. Не искам Бюканън да имат проблеми с църквата.

Бродик чу всяка дума от речта на свещеника и бе силно развеселен. Той се наведе към Рамзи и попита:

— Къде е?

Приятелят му веднага разбра за какво го пита и му отговори тихо.

Гневът на Джилиън сега се насочи към Дилън. Ръгвайки го с пръст в гърдите, тя го попита:

— Защо не ми каза?

— Вие не ме попитахте, лейди Бюканън.

— Не съм ти никаква лейди Бюканън — изплака тя, толкова силно, че гласа ѝ отекна из залата.

— Не искате ли да сте нашата лейди? — попита я Робърт.

— Не искам да съм ничия лейди.

— Тогава защо се омъжихте за нашия леърд? — попита я Лиъм.

— Не знаех, че се омъжвам за него.

— Ние знаехме — весело отбеляза Аарон.

— Искаме да ви задържим, милейди — намеси се Стефан. — Вие обичате нашият леърд. Чухме да го казвате.

— Да, всички ви чухме — съгласи се Робърт. — И вече сте наша, милейди.

Може би защото всички я бяха обградили, или защото я гледаха толкова искрено и притеснено, но тя вече не можеше да подклажда гнева си. Джилиън наистина обичаше Бродик и повече от всичко на света искаше да стане негова съпруга.

Сега и завинаги. Милостиви боже, всички те я подлудяваха.

Отец Лаган седна на пейката и потупа с ръка коляното си.

— Най-добре залости вратата си тази нощ — посъветва я той. — Разбираш ли какво ти казвам? Трябва да стоиш далеч от него.

— Джилиън?

— Да, Бродик?

— Искам да поговорим насаме. Веднага. — Не й даде време да помисли. Хвана я за ръката и тръгна през залата, влачейки я след себе си. Веднага щом врата се хлопна зад тях, отекнаха оглушителни одобрителни викове. Бриджит бе напълно смутена. Защо се радваха всички тези хора?

Отец Лаган също бе видял двойката да излиза. Клатейки глава, той проплака:

— Това момиче не чу ли какво му говоря? Всемогъщи Боже Господи.

В същия миг Рамзи предложи тост. Бриджит реши, че се е побъркал. Все пак, нали беше тук по време на разговора?

— Леърд, смятам, че би трябвало да изчакате леърд Бюканън и Джилиън да се върнат, преди да вдигате тост. А колкото до това, за какво е тоста? Не чухте ли какво каза отец Лаган? Утре той ще... Защо се усмихвате?

— О, Бриджит, забравих колко невинна и наивна си — каза й Рамзи.

— Не съм наивна.

— Очакваш ли Джилиън да се върне на празненството? — Когато тя кимна, мъжа се разсмя. — И все още твърдиш, че не си наивна?

— Не, не съм наивна — настоя тя.

— Значи разбираш.

— Какво да разбирам?

Той се разсмя отново.

— Те няма да се върнат.

Свещеникът продължи да клати глава.

— Всемогъщи Боже Господи. Той я хвана.

ГЛАВА 24

Той я вдигна на ръце и я понесе в нощта. Тя обви ръце около тила му и търпеливо го зачака да ѝ каже на къде я носи. Истината бе, че тя вече бе приела неизбежното. Обичаше този мъж с цялото си сърце и в този миг само това бе от значение.

С крайчеца на пръста си, тя прокара линия по лицето му, за да му привлече вниманието.

— Бродик?

— Няма да спориш с мен — заповяда ѝ той. — Ще спиш с мен тази нощ и всяка друга нощ до края на дните ни. Разбра ли ме?

Тя не възрази, нито изпищя и това го изненада.

Измина дълъг миг преди тя да каже:

— Имам само един въпрос към теб.

Той погледна предпазливо надолу към нея.

— Какъв е въпросът.

— Какво ще кажа на децата ни?

Той се закова на място.

— Какво?

— Чу ме. Какво ще кажа на децата ни? Отказвам да им призная, че съм се венчала за баща им, докато съм била на гърба на коня, но ти сигурно очакваш и да ги родя върху кон, нали?

Погледа му преливаше от нежност, когато той отговори на нелепия ѝ въпрос.

— Смятам, че първо трябва да се съсредоточим върху създаването на сина ми, преди да се тревожим какво ще му кажем.

Тя го целуна по врата.

— Значи съм загазила.

— Защо? — попита той.

— Когато съм около теб не мога да се съсредоточавам, но ще дам най-доброто от себе си.

Той се разсмя.

— Това е всичко, което би могъл да иска един мъж.

— Да знаеш, невинаги нещата ще стават по твоя начин.

— Разбира се, че ще стават по моя.

— В брака се правят компромиси.

— Не и в този.

Тя лекичко го гризна по ухото.

— Нищо не се е променило, нали знаеш? Все още ще трябва да се върна в Англия, за да довърша започнатото.

— Всичко се промени, скъпа...

Следвайки наставленията на Рамзи, Бродик мина през главния път и заслиза надолу по хълма. В далечината, изолирана от останалите имаше сива каменна колиба, обградена от тънки високи борчета.

Той отвори вратата и внесе вътре невястата си. След това ритна вратата след себе си, затваряйки я, облегна се на нея и въздъхна с чисто мъжко задоволство.

Колибата бе топла, уютна и ухаеше леко на току-що отрязано дърво. В огнището гореше огън, който хвърляше кехлибарени отблясъци в стаята. На рамката на камината бяха наредени свещи и след като пусна Джилиън да стъпи на пода, Бродик отиде да ги запали. Тя остана да го наблюдава от прага на вратата, неочаквано бе почувствала срам и неудобство, цялото й внимание се насочи към застланото с плейд легло, сложено в близост до камината. Колибата й изглеждаше доста просторна, докато Бродик не се засуети из нея. Той заемаше голяма част от пространството, а огромното легло, сякаш заемаше останалата площ.

Джилиън забеляза вещите си на пода до малката маса в единия ъгъл на колибата. Тя си помисли, че би трябвало да извади нощницата си, но как би могла да се преоблече с Бродик на няколко крачки от нея, та там нямаше дори параван за преобличане.

Нямаше как да успее. Стените сякаш започнаха да се приближават към нея. Тя заотстъпва назад, докато гърба й не се опря във вратата. Тогава посегна назад за дружката на вратата. *Успокой се*, каза си тя, и си пое рязко дъх. Изведнъж й бе станало трудно да поеме достатъчно въздух и не можеше да разбере причината за това. Колкото по бързо вдишваше, толкова по-малко въздух поемаше.

Бродик й хвърли един поглед и веднага разбра, че тя изпада в паника. Обвини себе си, задето й бе дал време да мисли над това, което ще се случи, отбелязвайки, че това е най-голямата му грешка. Той

отиде до нея, накара я да вдигне глава и да го погледне, преди нежно да отстрани ръката ѝ от дръжката на вратата. Тя се задъха и разтрепери.

— Малко си притеснена, нали, мила?

Веселието в гласа му я раздразни.

— Не мога да дишам — задъха се тя. — Можеш да покажеш малко съпричастност.

Той се изсмя в лицето ѝ. Изумена от държанието му, тя спря да се паникьосва.

— Нима страховете ми те забавляват, Бродик?

— Да, но ти все пак ме обичаш, нали?

Ръцете му обгърнаха талията ѝ и той я придърпа към себе си, докато устата му не се озова на милиметри от устните ѝ. Тя се скова пред него, но той не бързаше за никъде и след като лениво обходи устните ѝ и не предприе никакви други действия, тя се поуспокои в ръцете му.

Искаше му се да я ухажда със сладки, нежни думи, за да ѝ покаже, колко много значи тя за него, но нямаше представа какво да каже, тъй като никога не се бе старал да бъде нежен. Той бе див, първичен воин, езичник, както обичаше да го нарича отец Лаган, и за пръв път в живота си му се прииска да умее да говори поетично като Рамзи.

За нея той беше готов на жертва. За пръв път в живота си, той щеше да действа бавно, но това беше важно и наложително, тъй като тя бе девствена и се страхуваше от неизвестното.

Бродик я подлудяваше с нежните си ласки и сладките си целувки. Откъсвайки устни от неговите, тя му заповяда да престане да я измъчва. Хвана го за косата и го издърпа към себе си, а Бродик я възнагради богато, заради нетърпението ѝ. С нисък стон, премесен със смях, той ѝ даде точно това, което искаше. Целуна я дълбоко и гладно, езикът му проникваше в устата ѝ, галеше нейният, а по цялото ѝ тяло плъзнаха тръпки. Сърцето ѝ биеше забързано, в стомаха ѝ пърхаха пеперуди, и ѝ се наложи да се хване за раменете му, за да не падне на пода.

Господи, той наистина знаеше как да се целува. Тя се размърда неспокойно срещу него, давайки му насърчението, от което се нуждаеше, и той продължи да я влудява. Тя бе толкова погълната от

страстта, че дори не осъзна какво прави той, докато горната част на роклята ѝ не се плъзна по раменете ѝ.

Тя се опита да се откъсне от прегръдките му и да му каже да почака, докато легнат под завивките, но той продължи да я целува и да сваля една по една дрехите ѝ, и преди да успее да си поеме дъх и да го накара да спре, вече бе чисто гола. Как бе успял да свали обувките и чорапите ѝ, бе напълно непонятно за нея.

След миг той също беше без дрехи. Тя го осъзна, когато Бродик разпалено обви ръце около нея и я притисна към гърдите си. Тялото му бе като твърда стена срещу меките ѝ гърди, а топлината излъчваща се от него бе толкова силна, че я накара да въздъхне.

Изведнъж ръцете му забродиха по цялото ѝ тяло. Той докосваше раменете ѝ, прокарваше пръсти по очертанията на гръбнака ѝ, по копчинените ѝ бедра.

Целувката им стана дива, ненаситна, и когато се откъснаха един от друг, жадуваха за още. Хващайки я за раменете, той ѝ прошепна:

— Подлудяваш ме.

Тя не бе сигурна дали това е добре или не, но не я бе грижа. Тя го прегърна и го целуна дълго с цялата страст, която той бе възпламенил в тялото ѝ.

Бродик трепереше силно от нуждата, изискваща да бъде задоволена, никога до сега тялото му не бе пламвало толкова силно заради някоя жена, както бе с малката му, сладка невеста. Той потърка лице в шията ѝ, вдиша женственото ѝ ухание, и реши, че това е раят, или поне най-близкото нещо до рая, което някога ще изживее.

— По дяволите — прошепна той. — Трябва да забавим темпото.

— Защо? — възпротиви се тя.

Наложи му се да събере цялата си воля, за да се концентрира и да ѝ отговори.

— Защото искам първият път да бъде перфектен.

Тя погали гърба му и почти изсмука силите от тялото му. Джилиън можеше да почувства как мускулите се стягат под гладката му кожа, а горещината излъчваща се от тялото му, така интимно притиснато към нейното, бе толкова интензивна, че ѝ се искаше да затвори очи и да се остави на чувствата да завладеят тялото ѝ.

— Вече всичко е перфектно — прошепна му тя. — Отведи ме в леглото.

Прекрасните ѝ зелени очи бяха замъглени от страстта. Арогантно доволен от факта, че може да я доведе до това състояние, той я вдигна на ръце и я отнесе в леглото.

Ръцете ѝ трепереха, когато обхвана лицето му и го дръпна към себе си за поредната изпепеляваща целувка. Той не прекъсна целувката, докато отмяташе завивката от леглото и падна на леглото още притискайки я в обятията си, преди нежно да се завърти и да я положи по гръб, покривайки я с тялото си. Да почувства меката ѝ кожа срещу своята беше повече, отколкото можеше да понесе и той буквално трепереше от незадоволеното желание. Тя го притискаше силно към себе си, но Бродик внимаваше да прехвърли по-голямата част от теглото си върху ръцете, за да не я смаже под себе си.

Прекрасната ѝ коса се разпростря по плейда, с който бе застлано леглото, и когато мъжът вдигна глава, за да погледне лицето ѝ, видя, че Джилиън се усмихва.

— Отведох те точно там, където исках да бъдеш, Бродик — прошепна му тя.

— Не, сладка моя, аз те отведох точно там, където исках да бъдеш. — След това потърка лице в шията ѝ, отново опитвайки да измисли някакви романтични слова, защото тя ги заслужаваше. — Доставяш ми огромно удоволствие, Джилиън.

Тя наклони глава настрани, давайки му пълен достъп, и потръпна леко, когато той целуна чувствителното местенце под ухото ѝ.

— Кажи ми какво харесваш — нареди той дрезгаво.

От устните ѝ се отрони дълга въздишка, преди да отговори:

— Теб. Харесвам теб.

Той продължи нежно да я изтезава, милвайки и целувайки кожата ѝ, карайки я да забрави всичко около себе си. Краката ѝ се отъркваха в неговите и тя започна да милва гръба му, обожавайки допира на твърдото му тяло под пръстите си. Как може някой, толкова силен като него, да бъде толкова нежен?

Езикът му стана по-настоятелен и много по-интимен, изтръгвайки я от омаята, в която бе потънала. Ръцете му разделиха нежно бедрата ѝ и се притиснаха към най-горещото местенце от тялото ѝ. Тя едва не падна от леглото. Опита се да махне ръката му от себе си, но той заглуши протеста си с още една дълбока целувка, преди да

продължи еротичната си любовна игра, с която я накара да трепери силно от нужда.

Тя сграбчи раменете му и на свой ред го зацелува ненаситно, отчаяно желаейки да му достави също толкова удоволствие, колкото ѝ доставяше и той, но не знаеше какво точно трябва да направи и не можеше да се концентрира за достатъчно дълго време, че да го попита.

Той буквално я подлудяваше и тя можеше да почувства как крехкият ѝ контрол бавно и сигурно ѝ се изплъзва. Изплашена от инстинктивните първични емоции, завладели тялото ѝ, тя проплака:

— Бродик, редно ли е да правим това?

Тялото му се плъзна надолу по нейното и той нежно погали с устни ключицата ѝ.

— Замълчи, любима. Всичко е наред. Може да правим всичко, което пожелаем — каза той пресипнало. Той се опита да контролира желанията си, но това бе най-трудното нещо, което някога бе правил. Сърцето му препускаше лудешки и той бе твърд и силно възбуден. Нуждата да бъде в нея, бе по-силна от всякога.

Да я обича, щеше да го погуби, но, по дяволите, той бе най-щастливият мъж на света.

— Искам да ти доставя удоволствие — прошепна ѝ той. — Каж ми — нареди ѝ той, докато едната му ръка се плъзгаше в браздата между гърдите ѝ. — Това доставя ли ти удоволствие?

Секунда след като зададе въпроса, устата му покри връхчето на едната ѝ гърда. Тя реагира така, сякаш бе поразена от нажежено до бяло мълния. Дъхът секна в гърлото ѝ и тя простена, забивайки пръсти в раменете му.

Тя стисна очи и задъхано му отговори.

— О, да, много ми харесва.

Пръстите му потъркаха кожата около пъпа ѝ и тялото ѝ се стегна. Накъсаната ѝ въздишка му подсказа, че ѝ е харесало, затова го направи отново.

— Тогава това ще те накара да изпаднеш в екстаз — каза той, използвайки думите ѝ от по-рано през деня. Той бавно се снижи надолу, като я галеше и целуваше толкова интимно, че я накара да се гърчи в ръцете му.

Никога, дори и в най-смелите си мечти, не си бе представяла, че ще се чувства така, когато се люби за първи път. Освен това, никога не

бе вярвала, че ще изгуби контрол, но и това се случи. Той не ѝ позволяваше да се въздържа, любеше я с устните си, а тя се извиваше срещу него, крещеше името му и драскаше раменете му с нокти.

Пламенният ѝ отклик само разпалваше неговият. Бродик вече не можеше да чака да я направи своя. Ръцете му трепереха и той не бе никак нежен, когато раздалечи краката ѝ и се настани между тях. Покривайки устните ѝ със своите, ръцете му, сграбчиха бедрата ѝ, и се опита бавно да проникне в нея, смятайки, че така ще е по-безболезнено, но му бе достатъчно само леко да проникне в нея и това беше краят. Той бе изгубен. Тласкайки се дълбоко, той потъна в нея и пое лекият ѝ вик с гладните си целувки. Езикът му се гмурна в сладката ѝ уста, карайки я да му отвърне, и да забрави за болката, която ѝ бе причинил.

Той остана напълно неподвижен, дисциплината му висеше на една тънка нишка и той зарови лице в шията ѝ, пое си дълбоко дъх и се помъчи да остане напълно неподвижен. Тя имаше нужда от време да привикне, но, по дяволите, ако скоро не се раздвижеше, сигурно щеше да умре. Тя бе толкова гореща и влажна, толкова тясна, толкова перфектна. Много добре знаеше, че я е наранил и се молеше на господ скоро болката да изчезне. По дяволите, чувстваше се толкова добре.

Болката бе отнела дъха ѝ, но това бе траяло само миг. Да го чувства така в себе си я изпълваше едновременно с възхита и страх. Той я караше да копнее за още, но Бродик не помръдваше и изглежда му бе трудно да си поеме дъх. Тя започна да се тревожи, че не му е доставила удоволствие.

— Бродик? — прошепна тя името му, оставяйки го да долови страха в гласа ѝ.

— Всичко е наред, любима. Просто не мърдай... позволи ми... о, по дяволите, ти мръдна...

Тя помръдна леко, след което се задъха, шокирана от невероятните усещания, които породиха лекото ѝ движение. Струя първично удоволствие премина през тялото ѝ с такъв интензитет, че я накара да проплаче. Тя се опита да остане напълно неподвижна, но не можеше да обуздае огънят, който бушуваше вътре в нея. Тя отново помръдна и удоволствието бе двойно по-силно.

В отговор на действията ѝ, той простена. Бродик бе дълбоко в нея и все още се опитваше да потиска повика на тялото си. Но тя

помръдна отново и той започна бавно и сигурно да губи битката. Дисциплината му се изпари. Той се отдръпна леко назад и отново се тласна в тялото ѝ.

Тя си помисли, че това е най-невероятното и изумително нещо, което той можеше да стори в този момент. Джилиън полудя от еротичното чувство, което бе превзело тялото ѝ. Инстинктивно разтвори по-широко крака, за да му позволи да проникне по-дълбоко в нея. Колкото по-агресивен ставаше той, толкова по-бързо падаха задръжките ѝ. В ума ѝ нямаше нищо друго, освен нуждата да достигне освобождението. Повтаряйки името му отново и отново, тя се притискаше към него, когато се зададоха първите признаци на кулминацията му, и силно стисна бедра, за да го задържи вътре в себе си.

Ужасена от силата на освобождението, тя се опита да го спре, но той не ѝ позволи. Той подклаждаше страстта в нея с всеки свой силен тласък. Тя отново изкрепя името му и чак тогава, когато бе сигурен, че е достигнала до върха, той се остави също да стигне до кулминацията. С бурно потръпване, той се заби за последно в нея и изля семето си в тялото ѝ.

Една дълга минута Бродик не можа да помръдне. Единствения звук в стаята бе накъсаното им дишане, докато всеки от тях се опитваше да успокои забързаното си сърце. Джилиън бе поразена от това, което се бе случило току-що. Тя продължи да го прегръща силно, докато се опитваше да се успокои.

Бродик искаше да я целуне, да ѝ каже колко голямо удоволствие му е доставила, но просто не можеше да намери сили да се помръдне. Чу я да прошепва „Милостиви Боже Господи“ и намери сили да се засмее, но все пак още не можеше да се раздвижи, затова я целуна по ухото и остана там, където си беше.

— Знаех, че ще си прекрасна, но, по дяволите, Джилиън, нямах представа, че едва ще ме убиеш.

— Това значи ли, че съм те направила щастлив?

Той отново се засмя и най-после вдигна глава, за да я погледне. Очите ѝ все още бяха замъглени от страстта и изглеждаше толкова облекчена, че той сериозно се замисли, че е много добра идея отново да я люби.

— Да, направи ме много щастлив.

— Аз, не знаех... когато ти... и после аз... не знаех, че можем... това, което направихме... не знаех.

Той обгърна с ръце лицето ѝ и я целуна лениво и много нежно. Бродик реши да смени позицията им и когато гърдите му се отъркаха в нейните тя простена силно в отговор. Той я целуна отново и легна от своята страна на леглото, придърпвайки я в прегръдките си. Собственическото му чувство се бе увеличило главоломно. Не можеше да си представи защо я бе открил и каква бе причината тя да го обича, но сега му принадлежеше. Тя бе негова съпруга и до края на живота си щеше да я защитава и почита.

Тя се отърка в гърдите му, като се сгуши в него, и затвори очи. Тъкмо щеше да заспи, когато в ума ѝ изникна мисъл, която я разбуди напълно.

— Бродик, утре какво да кажа на отец Лаган?

Със стряскащи детайли, използвайки всяка порочна дума, която знаеше, той ѝ описа това, което бяха правили и после ѝ предложи просто да повтори думите пред свещеника. Тя му заяви, че не би сторила такова нещо и след като поумува няколко минути над този въпрос, тя реши в крайна сметка да не му казва нищо.

— Не искам отец Лаган да оттегля благословията, която даде на брака ни — разтревожено му каза тя.

Той се прозя, преди да отговори.

— Няма да го направи.

— Ти ще му го кажеш.

— Добре — съгласи се той. — Сега ти ми кажи.

— Какво да ти кажа? — прошепна тя.

— Че ме обичаш. Искам да те чуя да го казваш отново.

— Обичам те — каза тя и заспа, докато го чакаше да ѝ се обясни в любов.

ГЛАВА 25

Да обичаш Бродик се оказа доста изтощително. Джилиън не спа много през тази първа нощ, тъй като не бе привикнала в леглото ѝ да има мъж, при това един толкова голям, който заемаше голямата част от леглото. Всеки път, когато се опитваше да помръдне го удряше. Най-после успя да заспи притисната под едно от твърдите му бедра.

Бродик не бе свикнал да спи на легло и това се отрази и на него. Беше му ужасно меко, а той наистина предпочиташе твърдата земя навън, завесата на дърветата над тялото му, докато погледа му се рее към небето, наблюдавайки звездите, докато заспи, но не беше удачно да изостави невестата си в първата им брачна нощ, затова той остана там, където си беше, и постоянно се събуждаше и отново заспиваше. През времето, в което бе буден, той се любеше със съпругата си. Опитваше се да бъде нежен, защото знаеше, че я бе наранил, когато за пръв път сля тялото си с нейното, а и Джилиън бе прекалено сънена първият път, за да протестира, а след това бе прекалено разпалена от докосването му, за да я е грижа дали ще я нарани или не.

Когато той стана от леглото, тя почти бе изпаднала в безсъзнание. Имаше късна среща с Рамзи на тренировъчното поле, вече отдавна се бе съмнало, и след като целуна Джилиън по челото, той я зави с плейда си и бързо излезе от колибата.

Тренировките вървяха добре и сутринта беше толкова хубава. Наистина не му се искаше да наранява някой. Рамзи нанесе повече щети и за нула време впечатли момчетата от клана Макферсън. Бродик всъщност успя да счупи носа на един от воините на Макферсън, но го намести толкова бързо, че мъжът дори нямаше време да се изправи, а после изчака кръвенето да спре, преди да му каже какво е направил. Думите му не бяха точно извинение, но бяха дяволски близо до извинение и Бродик започна да се тревожи, че бракът вече започва да го размеква.

Рамзи, разбира се, забеляза странното му поведение. Той прекара доста време да подкача и да се подиграва на Бродик до такава степен,

че младият мъж сериозно започна да обмисля как да счупи няколко от костите на Рамзи.

Когато отново започнаха тренировките, Простър, лидера на разбунтувалите се воители, отказа да използва оръжие срещу леърда си. Постъпката му бе достойна за уважение, но и доста глупава, тъй като макар уменията му да превъзхождаха тези на останалите воители на Макферсън, той не можеше да стъпи и на малкия пръст на Рамзи. След като леърда му го събори няколко пъти на колене, арогантността на Простър бе разбита на парчета. Всички останали воители посегнаха към мечовете си, смятайки, че това ще им даде преимущество, но Простър все още упорито отказваше да го направи.

Това, разбира се, не бе от никакво значение. Бродик и Рамзи бързо обезоръжиха всички воители и след това се заеха да ги обучат как да останат живи на бойното поле. Урокът имаше за цел да ги унижи и когато двамата леърди напуснаха полето, земята на тях бе пълна със стеници сгърчени от болка тела.

Двамата приятели отидоха до езерото, за да измият кръвта от себе си. Докато вървяха, минаха покрай Бриджит. Тя кимна сковано на Рамзи, усмихна се на Бродик, пожела им приятен ден и продължи по пътя си.

— За какво беше всичко това? — попита Бродик. — Тя изглеждаше така, сякаш ти е сърдита за нещо.

Рамзи се разсмя.

— Твърде меко казано. Бясна ми е, но тъй като аз съм леърда, й се налага да ме уважава. Сигурен съм, че да се сдържа буквално я убива. Видя ли огъня в погледа й? Тя е доста различна от останалите жени, не мислиш ли? Тази нейна усмивка може да накара един мъж да...

— Какво? — подкани го Бродик.

— Няма значение.

— Желаяш я, нали?

На Рамзи не му се налагаше да крие нещо от приятеля си, затова бе откровен.

— Разбира се, че я желая. По дяволите, тя е красива жена и всеки мъж би я поискал в леглото си. Господ да е на помощ на онзи, който я получи, защото, кълна ти се, тя ще го подлуди на нула време.

— И смяташ ли да ми кажеш какво се е случило?

Свивайки рамене, Рамзи призна:

— Засрамах я. Вдовицата Марион искаше да стопли леглото ми — обясни той. — Бриджит явно я е видяла да влиза в стаята ми и я последвала. Кълна ти се, Бродик, никога до сега не съм виждал жена с толкова огнен темперамент. Бриджит може да ти съперничи — добави той. — Горката Марион искаше да бъде дискретна и беше доста внимателна никой да не разбере, че смята да сподели леглото ми, но тогава Бриджит я видя и вдигна такава кавга, че ада се отприщи. Марион вече се бе съблякла и ме чакаше в леглото, това шокира и разлюти Бриджит. Помислила си, че вдовицата иска да ме... измами. Ще спреш ли да се смееш, за да довърша разказа си?

— Съжالياвам — каза Бродик и продължи да се смее гръмогласно. — И какво стана после?

— Бриджит измъкна Марион от леглото, това стана. Но докато успя да се отправя до стълбицето, Марион тичаше надолу, крещейки с пълно гърло и полуоблечена. За щастие залата бе почти празна, а отец Лаган отдавна бе изпаднал в несвяст.

— И?

— Спах сам.

Бродик отново се разсмя.

— Вече разбирам защо си в толкова отвратително настроение днес.

— Не съм — възрази той. — Бриджит изглежда смяташе, че трябва да й благодаря, че ме е спасила от Марион.

— Но ти не го направи.

— По дяволите, разбира се, че не.

— Обясни ли й, че ти си поканил Марион в леглото си?

— Да, направих го, но това беше огромна грешка. Никога няма да успя да разбера жените — каза той мрачно. — Кълна ти се, Бриджит изглеждаше... наранена. Нараних я и аз...

— Какво?

Рамзи поклати глава.

— Бриджит е толкова невинна и наивна.

— Но ти все още я искаш в леглото си, нали?

— Не взимам девици в леглото си. Никога няма да дискредитирам Бриджит, по какъвто и да е начин.

— Тогава се ожени за нея.

— Не е толкова просто, Бродик.

— Все още ли смяташ да се ожениш за някоя от клана Макферсън?

— Мегън Макферсън — поправи го той. — И да, почти съм го решил. Ще реши много от проблемите ми и така ще изпълня дълга си на леърд. Искам земите и ресурсите им, освен това искам и мир. Изглежда единственият начин е да заздравя връзките на клановете с брак.

— Каква е жената?

— Прекрасна — отвърна той. — Иска най-доброто за клана си. Тя е силна и упорита — добави той. — Но не притежава...

— Какво?

— Огънят на Бриджит.

— Кога ще вземеш крайно решение?

— Скоро — отговори той. — Стига сме говорили за мен — добави и насочи разговора към по-сериозна тема. — Джилиън даде ли ти имената на англичаните?

— Не.

— По дяволите, защо не?

— Забравих да попитам — призна той намусено.

Рамзи го изгледа недоверчиво.

— Как така си забравил?

— Бях зает.

— С какво? — попита Рамзи, преди да осъзнае колко глупав въпрос зададе. Звучеше наивно колкото и Бриджит.

Бродик го изгледа ядосано.

— Какво, по дяволите, мислиш, че съм правил?

— Това, което аз не правих — отвърна сухо Рамзи. После продължиха да вървят, всеки потънал в собствените си мисли.

Бродик винаги можеше спокойно да каже на приятеля си какво има на ум, но точно сега се колебаеше как точно да му поиска съвет.

— Бракът променя мъжете, не мислиш ли?

— Трябва да зададеш този въпрос на Иън, не на мен. Аз никога не съм се женил.

— Но ти си много по-добре запознат с тези въпроси, отколкото съм аз, а и Иън го няма тук.

— Кои въпроси? Сърдечните ли?

— Да.

— Ти си женен само от ден — посочи му Рамзи. — За какво се тревожиш.

— Не се тревожа.

— Напротив. Каж ми.

— Забелязах...

— Какво? — поиска обяснение Рамзи.

— Аз съм... щастлив, по дяволите.

Рамзи се разсмя.

Бродик не оцени реакцията на приятеля си.

— Виж, забрави, че съм казал каквото и да е било. Не съм свикнал да говоря за такива...

— Никога не говориш за това какво мислиш или чувстваш. Не трябваше да ти се смея. Разкажи ми.

— Казах ти — изръмжа той. — И това е истината, аз съм щастлив, Господ да ми е на помощ.

— Това е необичайно — призна приятеля му.

— Точно това имам предвид. Женен съм само от ден и вече се променям. Джилиън ме обърква. Знам, че я желая, но не съм й подозирал, че ще стана толкова собственически настроен към нея.

— Ти беше такъв и преди да се венчаєте.

— Да, но сега е много по-лошо.

— Тя ти е съпруга. Вероятно е нормално да бъде така.

— Не, повече от това е. Искам да я отведа у дома и...

Рамзи го прекъсна.

— Не можеш, все още не. Тя трябва да ми помогне да открия копелето, което се опита да убие брат ми.

— Знам, че тя трябва да остане тук и все пак искам да я отведа у дома, и ако можех, кълна се, щях да я държа заключена — призна той, поклащайки глава, заради нелепите си мисли.

— За да бъде в безопасност.

— Да, и защото не искам никой друг мъж...

— Да я гледа? Тя е красива жена.

— Аз не съм от ревнивите мъже.

— Напротив, от тях си.

— Тя преобръща ума ми.

— Звучиш като мъж, влюбен в съпругата си.

— Влюбените мъже са слабаци.

— Само ако са били слаби, преди да се влюбят — каза Рамзи. — Иън обича жена си. Можеш ли да кажеш, че той е слаб?

— Не, разбира се, че не.

— Ето, това показва, че любовта не може да те направи слабак, ако вече не си такъв.

— Да, но любовта те прави уязвим.

— Може би си прав за това — съгласи се Рамзи.

— И ако постоянно мисля за нея, това ме прави по-слаб. Не мислиш ли така?

Рамзи се ухили.

— Ще ти кажа едно. Ти я обичаш, Бродик, и това те плаши до смърт.

— Трябваше да счупя твоя нос.

— Първо вземи имената, след това ела да се пробваш. Сигурен ли си, че ще ти ги каже?

— Разбира се. Тя ми е съпруга, ще направи това, което ѝ наредя.

— На твое място не бих използвал същите думи като отида да говоря с нея. Съпругите не обичат мъжете им да им казват какво да правят.

— Познавам Джилиън — каза той. — Няма да ми откаже. До залез ще имам имената на англичаните.

ГЛАВА 26

Никой не бе по-изненадан от Бродик, когато сладката му тя-ще-направи-всичко-което-й-кажа съпруга отказа да му даде имената на англичаните. Удивен, че тя му отказва, той нямаше идея как да процедира.

Джилийн седеше на масата с ръце в скута си и бе спокойна под погледа му, в който сякаш бушуваше буря.

— Какво имаш предвид с това „не“? — поиска да узнае той.

— Забрави да ме целунеш, когато влезе. А смятам, че е редно да го правиш.

— Какво?

— Забрави да ме целунеш.

— За бога, жено... — Той я сграбчи, целуна я силно и страстно, а после я стовари отново на стола ѝ. — Ще ми кажеш имената на онези английски копелета.

— Да — съгласи се тя. — Все някога.

— Какво значи това?

Тя отказа да му отговори. Вместо това вдигна гребена си и започна да разресва косата си. *По дяволите, тази вечер е много красива*, помисли си той. Беше облечена с ефирна синя нощница, която деликатно подчертаваше извивките на тялото ѝ. Бузите ѝ розовееха, очите ѝ блестяха, а устните ѝ бяха извити в усмивка и приличаха на роза. Тази жена бе неустоима.

Той погледна към леглото, а след това към нея, без да осъзнава накъде го водеха мислите му. Слънцето вече бе залязло, а той не бе взел имената на мъжете от нея, и макар да не я бе виждал през целия ден, той бе прекалено зает, за да мисли за това. Но сега бе решен да получи това, за което бе дошъл, преди да я отведе в леглото и с това на ума, той каза:

— Съпругата, трябва да прави това, което ѝ нарежда мъжът.

Командата му не ѝ се отрази особено добре.

— Тази съпруга няма да го направи.

— По дяволите, Джилиън, престани да ми се инатиш.

— Съпрузите не ругаят пред жените си.

— Този съпруг го прави — озъби й се той.

На нея и това не й допадна. Хвърляйки гребена на масата тя се изправи, заобиколи го отдалече и отиде към леглото. Там събу пантофките си и седна. Все пак Рамзи се бе оказал прав. Съпругите наистина не обичаха да получават заповеди от мъжете си и очевидно Джилиън също попадеше в тази категория. Той забеляза, че очите й се напълниха със сълзи и знаеше, че е наранил чувствата й. Бракът бе много по-сложен, отколкото си го бе представял.

— Не го прави.

— Какво да не правя?

— Не плачи.

— Ще си помисля — надменно му заяви тя. После се изправи, отметна завивката и се вмъкна в леглото.

Той изгаси свещта и се канеше да стори същото и с огъня в камината, когато тя го помоли да сложи още едно дърво.

— Тук е топло.

— На мен ми е студено.

— Аз ще те стопля.

Когато той седна на леглото, за да събуе ботушите си, тя се обърна настрани с лице към стената, преди да го попита с тих шепот:

— Съжаляваш ли, че се ожени за мен?

Въпроса го свари неподготвен. Очевидно Джилиън се чувстваше малко несигурна и той знаеше, че вината е негова, тъй като се бе държал като разярена мечка от мига, в който се прибра.

— Прекалено рано е да се каже — каза й той, ухилен.

Тя не оцени чувството му за хумор.

— Съжаляваш ли?

Той сложи ръце на талията й и я завъртя към себе си.

— Съжалявам, че си толкова твърдоглава, но съм щастлив, че се ожених за теб.

— Не се държиш така, сякаш си щастлив.

— Ти отказа да ми дадеш имената.

— Досега никой не ти е отказвал нищо, нали?

Той сви рамене.

— Истина е, да, никой не ми е отказвал.

— Бродик, когато сме в компанията на други хора, никога няма да споря с теб, но когато сме насаме, ще ти казвам точно това, което е в ума ми.

Той се замисли за миг над това, след което кимна.

— Да не би днес да се е случило нещо, което те е разстроило? Когато те оставих сутринта, беше щастлива.

— Когато ме остави сутринта спях.

— Да, но на лицето ти грееше усмивка — подкачи я той. — Със сигурност си ме сънувала.

— Днес преживях един отчайващ ден.

— Разкажи ми — предложи ѝ той.

— Наистина ли искаш да слушаш оплакванията ми? — попита тя изумена.

Кимването му бе всичко, от което се нуждаеше тя, затова Джилиън седна и се подготви да му разкаже всичко.

— Първо, Рамзи ме накара цяла сутрин да стоя в залата и да оглеждам лицата на последователите му. И когато не разпознах никъде лицето на предателя, ме завлече из цялата околност да гледам още лица. Беше прекалено зает, за да отиде да говори със сестра ми — добави тя. — А Брисбейн каза, че Кристин все още не си е променила решението. Не мога да продължа да бъда толкова търпелива, Бродик. Давам на Рамзи срок до утре вечерта да нареди на Кристин да дойде тук, ако не го направи, ще поема нещата в свои ръце.

Тя си пое дълбоко дъх, преди да продължи:

— Най-после се срещнах с Бриджит на езерото, но това беше чак преди вечеря, и когато дойде при мен, ми донесе много разочароващи новини.

— Какви новини? — попита той.

— Тя помоли един свой приятел да проследи Брисбейн до дома на Кристин, но приятеля ѝ не се върнал. Бриджит смята, че той е забравил.

Бродик се изправи и се изтегна. Джилиън наблюдаваше в захлас как мускулите по раменете му се разпъват и свиват, докато той движеше тялото си. Той махна колана си и започна да съблича дрехите си, карайки я да забрави за какво мислеше. Съпругът ѝ бе толкова невероятно красив.

— Значи мислиш, че ако знаеше къде живее Кристин, просто ще можеш да отидеш при нея?

Той изчака цяла минута и когато не получи отговор, повтори въпроса си.

— Да — заекна тя, зачервена. — Точно така мислех.

— Кристин е Макферсън и вече е част от Синклер.

— Знам това.

— Рамзи е неин леърд и той трябва да се намеси. Остави го да се справи с това. Вече ти обеща, че ще я доведе. — Той се просна на леглото по корем и едва не я събори на пода. Макар да не бе склонен да го признае, той бе изтощен до крайност.

— Рамзи ми обеща, че ще говори с нея днес, но не го направи.

С шумна прозявка, той й каза:

— Той е зает мъж, Джилиън.

— Знам това. Хората тук постоянно го занимават с проблемите си, а необвързаните жени не го оставят насаме нито за миг. Измислят си хиляди оправдания, за да говорят с него. Сигурно това отвлича вниманието му. И все пак той ми обеща, Бродик, и трябва преди утре на обед да говори с Кристин.

Той не искаше Джилиън да спира да говори, тъй като обожаваше леко дрезгавият ѝ глас.

— Какво друго се случи днес?

— Криех се от отец Лаган — призна тя.

Бродик се разсмя и тя го изчака да спре, преди да го попита:

— Случайно да си имал възможност да говориш с него?

— Да — отвърна той. — Имаше страхотен махмурлук.

— Рамзи нарочно го напи, нали?

— Лаган вече си беше добре почерпен, но и Рамзи помогна.

— Това е грях — заяви тя. — Защо го е направил?

— Защото е най-добрият ми приятел и знаеше, че по един или друг начин, ще те отведе в леглото си.

Тя сложи ръка на раменете му, забеляза колко са напрегнати и започна да ги разтрива. Той изръмжа доволно, затова тя вдигна полите на нощницата си, яхна бедрата му и се зае да успокои напрегнатите му мускули.

— По дяволите, това е страшно приятно.

Тя също се чувстваше по-спокойна, и осъзна, че причината за това е, че сподели с Бродик как е прекарала деня си.

— А ти какво прави днес?

— Ходих до дома.

— Но ти ми каза, че дома ти е доста далеч от тук.

— Яздих като луд — отвърна ѝ. — Но се свечери, докато се прибера.

— Какво прави у дома?

— Реших няколко проблема — каза ѝ той.

Тя си спомни за още нещо, което искаше да сподели с него.

— Знаеш ли какво ми каза днес Бриджит?

— Какво?

— Една жена се опитала да се промъкне в спалнята на Рамзи, или поне така си помислила Бриджит, миналата вечер. Затова тя отишла след нея, а онази порочна жена си била свалила дрехите и се канела да... знаеш ли какво?

Ухилен, той каза.

— Не, кажи ми.

— Канела се да съблазни Рамзи, разбира се. Бриджит я изхвърлила и направила голям скандал. Сега е бясна на леърда си, защото той най-безочливо ѝ казал, че е поканил жената да сподели леглото му. Ако всяка вечер ще минава парад от жени през спалнята му, Бриджит сериозно обмисля да се махне от там.

— И къде ще отиде?

— Обсъдихме този проблем, докато бяхме в параклиса. Искрахме да запалим свещ за бащата на Гидиън и за душата на Рамзи. Бриджит се тревожи, че той ще отиде в чистилището.

Натиска на бедрата ѝ му пречеше да се концентрира.

— Защо си палила свещ за бащата на Гидиън? Ти не го познаваш.

— Защото здравето на горкия човек се е влошило. Бриджит е чула, когато Фаудрон е казал на Рамзи защо Гидиън се бави. Фаудрон и Антъни ще си споделят задълженията на командира, докато той се върне.

— Имаш добро сърце, мила.

— Ти щеше ли да запалиш свещ за мен, ако умирах?

— Дори не си помисляй за подобни неща. Няма да ти позволя да умреш — каза той разпалено.

Тя се наведе и целуна рамото му.

— Казах на Бриджит, че може да дойде да живее с нас при Бюканън. Тя се опита да скрие реакцията си от думите ми, но бе очевидно, че е ужасена от идеята ми. Не е ли много странно?

— За нея ще е трудно да се приспособи. Рамзи се отнася към хората си като към деца, а аз не.

— На мен няма да ми е трудно да се приспособя.

— Напротив.

— Не, няма, защото ти ще бъдеш там. Не ме е грижа къде ще живея, нито как, стига ти да си до мен.

Вярата ѝ, любовта ѝ го смириха.

— Но сега, след като съм женен, ще трябва да направя някои промени — отбеляза той.

— Като какво например?

— Вероятно ще искаш къща.

— Ти нямаш ли къща?

— Не.

— Но тогава къде спиш? — попита тя, опитвайки се да не звучи ужасена.

— На земята. Предпочитам го пред мекото легло.

— Но какво правиш, когато завали? — Гласът ѝ стана неестествено тънък и той знаеше, че ѝ е много трудно да преглътне новината. Ръцете ѝ вече не размачкваха раменете му, а направи го удряха.

— Когато завали се намокрям.

Тя се молеше Бродик да се шегува с нея.

— Ами последователите ти? И те ли спят навън?

— Повечето да, но онези, които имат жени, си правят колиби като тази, където живеят с жените си.

— Но ти си леърд, защо нямаш дом.

— Досега не ми е бил нужен.

— Но вече е. Не искам да спя навън.

— Ще спиш с мен.

— Да, но искам къща.

— Като тази на Рамзи ли? — попита той.

— Не — отвърна тя. — Не е нужно да е внушителна крепост. Ще е достатъчно да е и една колиба точно като тази. — Тя спря да го разтрива и проследи с пръст един назъбен голям белег под дясното му рамо. — Как получи този белег?

— Не си спомням. Случи се преди много време.

— Сигурно много е боляло — каза тя, после целуна назъбената сивкава линия, усети как мускулите му потръпнаха и го целуна отново. След това се излегна върху него и отпусна глава на рамото му.

Той простена.

— Убиваш ме, Джилиън.

— Да не съм прекалено тежка?

— Не това имах предвид. Ако не спреш да се мърдаш, ще те любя, а знам, че в момента си прекалено разранена.

Топлината, излъчваща се от тялото му, я стопли.

— Не съм чак толкова разранена — прошепна тя. — А и снощи не се тревожеше за това.

— Значи си спомняш? Помислих, че си проспала всичко.

Тя знаеше, че мъжът ѝ се шегува с нея.

— Да, проспях я. Сигурно съм сънувала това, че ме накара да крещя.

— Да, крещеше — каза той, усмихвайки се на спомена. — Накарах те да гориш, нали?

— От къде да знам? През това време спях. — Тя започна да гали ръцете му, обожавайки допира до кожата му. — Толкова си твърд — прошепна тя.

Тази дума го описваше много по-точно, отколкото тя би могла да предположи. Той бе възбуден и я желаше, но бе доволен от смелостта и любопитството ѝ.

— Бродик?

— Да?

— Можем ли... ако не си много изморен... и не е нужно да се движиш... аз мога...

— Какво можеш? — попита той.

Тя най-после събра смелост да каже на глас думите.

— Искаш ли да се любиш с мен?

— Но не трябва да се движа?

— Не — настоя тя.

Той се засмя.

— Но, скъпа, движението определено е препоръчително.

Ръцете ѝ галеха гърба му, докато бавно се спускаше надолу по тялото му. Искеше ѝ се да го целува навсякъде.

— Джилиън — започна той дрезгаво.

— Мълчи — прошепна тя. — Сега се любя с теб. Вече ми разреши.

— Може ли да вметна едно предложение?

— Какво?

— Ще е по-добре, ако ми позволиш да легна по гръб.

Той се извъртя, прегърна я и я целуна страстно, докато развързваше връзките на нощницата ѝ, а после я загледа как се изчервява, докато той събличаше дрехата през главата ѝ и я захвърля надалеч.

— Толкова си красива — прошепна той и я целуна отново.

Когато страстта ги погълна изцяло, той я превъртя, сменяйки позициите им. Треперейки в ръцете му тя стана по-ненаситна. Той проникна в нея, изпълни я докрай, и удоволствието бе толкова интензивно, толкова прекрасно, че той затвори очи и простена силно.

— Господи, колко е хубаво.

И тогава започна да се движи в нея, умишлено бавно, докато тя изгуби целият си самоконтрол. Тогава вълнуващите усещания завладяха и него, и когато усети как тялото ѝ се стяга и я чу да проплаква името му, той експлодира дълбоко в нея.

Изтощен, той се срина върху нея и остана там една дълга минута, докато сърцето му успокои бесният си ритъм и докато успее да си поеме дъх.

— Изтощи ме — прошепна той дрезгаво, после се претърколи на мястото си и я придърпа в прегръдките си. Гърбът ѝ се притисна към гърдите му, а сладкото ѝ дупе опря в слабините му. Аромата от любенето им бе полепнал по телата им, единствения звук, който се чуваше бе забързаното туптене на сърцата им и неволните въздишки на Джилиън.

— Нямах никаква представа, че любенето ще ми хареса толкова много.

— Аз имах — каза ѝ той. — Разбрах го от първия път, когато те целунах. Можех да почувствам страстта в теб. Сигурен бях, че ще

бъдеш доста дива, и се оказах прав.

— Това е така, защото те обичам — каза му тя. — Не мисля, че бих била толкова... свободна... с друг мъж.

— И никога няма да разбереш дали е така или не — заяви й той. — Никой мъж няма да те докосне.

Преди той да успее да се разпали, тя го успокои:

— Аз и не искам друг мъж. Желая само теб. Обичам те, сега и завинаги.

Страстните й думи му допаднаха извънредно много. Вдигайки ръката й, той я целуна по китката.

— Боли ли те още? — попита той, гледайки към белезите по кожата й.

— Не — отвърна тя, после се опита да издърпа ръката си. — Но са неприятни за гледане.

Той я целуна по ухото.

— Нищо в теб не е неприятно.

След тези думи той се зае да целуне всеки белег по ръката й и докато стигна до лакътя й, тя вече трепереше цялата.

Джилийн вече се унасяше, когато Бродик я побутна.

— Вярваш ли ми?

— Знаеш, че ти вярвам.

— Тогава ми кажи имената на англичаните.

Това я разбуди напълно. Обръщайки се в прегръдките му, тя го погледна право в очите.

— Но преди това искам да ми обещаеш нещо.

— Какво?

Тя седна, загърна се със завивката и се облегна на стената.

— Знаеш, че трябва да се върна в Англия. Преди да се венчаем, разбра, че е наложително, нали?

Той знаеше накъде ще потръгне този разговор и се намръщи.

— Да — съгласи се той. — Знаех, че искаш да се върнеш в Англия.

— Ще ти кажа имената им, след като ми обещаеш, че ти, Иън и Рамзи няма да се намесите, докато не изпълня задачата си и докато чичо Морган не е в безопасност. Ти си мъж на честта, Бродик. Обещай ми.

— Джилиън, не мога да ти позволя да се върнеш. Ако отидеш, ще изложиш живота си на опасност и аз не мога...

— Не можеш да ме спреш.

— О, да, мога. — Сега гласът му бе по-силен и гневен. Той също седна и грубо я придърпа в обятията си.

— Трябва да отида.

— Не.

— Бродик, сега Морган е и твой чичо. Твой дълг е да се грижиш за него, нали така?

— Аз ще го намеря, вместо теб, Джилиън, ще се погрижа да не му се случи нищо лошо.

Тя поклати глава.

— Няма да знаеш къде да го търсиш. Трябва да се върна и да свърша сама това, което трябва да бъде сторено.

Той се опита да я вразуми.

— Ти ми обясни, че копелето иска ти да се върнеш с кутията на краля и със сестра ти. А ти ще се върнеш с празни ръце. Как очакваш, че така ще спасиш чичо си.

— Баронът се интересува силно от намирането на кутията за бижута. Смятам да се опита да го убедя, че сестра ми е мъртва.

— Но кутията не е в теб. И не знаеш къде да я намериш, нали?

— Надявам се, че сестра ми ще си спомни къде е кутията — каза тя тихо.

— А ако не си спомни?

— Не знам — изплака тя. — Трябва да се върна. Животът на чичо е заложен на карта. Защо не можеш ли да го разбереш?

— Не мога да ти позволя да се изложиш на опасност. Ако ти се случи нещо... — Гласът му се прекърши и той не можа да продължи, дори мисълта да изгуби Джилиън го караше да изтръпва от ужас. — Няма да ми хареса — промърмори той.

— Бродик, обеща ми.

— Не.

— Бъди разумен — настоя тя.

— Аз съм разумен. Но ти не си.

— Знаеше... преди да се венчаеш за мен... знаеше какво трябва да направя.

— Джилиън, нещата се промениха.

Тя опита нова стратегия.

— Можеш да ме защитиш. Можеш да направиш така, че да съм в безопасност, нали?

Той не ѝ отговори.

— Ако ти, Рамзи и Иън дойдете с мен, аз ще съм в пълна безопасност. След като открия чичо си, ще можете да си отмъстите... но не и преди това.

— Значи смяташ да влезеш сама в леговището на демона? Явно си се побъркала, ако смяташ, че...

— Можеш да ме опазиш.

Тя щеше да се предаде и той щеше да получи имената.

— Добре — съгласи се най-после той, но преди тя да успее да се зарадва, че е получила обещанието му, той я попита: — Ако сестра ти знае къде е кутията и така ти осигури нещо, което можеш да му предложиш, и ако следваш стриктно напътствията ми, ще ти позволя да дойдеш с нас.

— И преди да нападнете, за да си отмъстите, ще изчакате да отведе чичо в безопасност?

— Да. Давам ти думата си.

Тя бе толкова доволна, че го целуна.

— Благодаря ти.

— Кълна се в Господ, Джилиън, ако нещо се случи с теб, няма да мога да го преживея.

— Ти ще ме защитиш.

Господ да му е на помощ, вече съжеляваше, че ѝ даде думата си. Как, за бога, щеше да ѝ позволи да се доближи до тези копелета.

Тя отпусна глава на рамото му.

— Трима са — прошепна тя, и почувства как той потръпна в отговор. — Всичките са барони и са приближени на крал Джон. Когато бяха момчета се забавляваха да нараняват живи същества. Барон Алфорд от Локмейн е най-могъщият от тримата. Той е съветник на краля. Чичо Морган ми каза, че именно той е запознал Ариана с крал Джон и поради тази причина, Джон винаги ще го защитава. Трябва да бъдеш много хитър и предпазлив, Бродик. Кралят няма да го е грижа, поради каква причина си убил Алфорд.

— Алфорд ли е мъжа, който е убил баща ти и е превзел крепостта ви?

— Да — отвърна му тя. — Наричат го Червеният Алфорд, заради цвета на косата и темперамента му. Той е мъжа, сключил сделката с планинеца, но другите двама също му помагат. Хю от Барлоу и Едуин от Балд винаги са плътно зад Алфорд. И двамата имат имение в съседство със земите на Алфорд.

— Къде е сега Алфорд?

— Чака ме, в Дънханшайер — отвърна тя.

— Смяташ ли, че и чичо ти е там?

— Не знам.

— Трябва да имаш предвид, че Алфорд може би вече е убил чичо ти.

— Не — отвърна тя. — Знам, че Алфорд би го направил, ако можеше, и нямаше да съжалява нито за миг, освен това го чух да се хвали най-гордо, че никога не спазва думата си, но е длъжен да остави чичо ми жив, за да получи съдействието ми. Алфорд знае, че няма да получи кутията, ако не видя чичо жив... и здрав.

— А тогава ще убие и двама ви.

— Ти няма да позволиш да се случи.

— Не, няма да позволя — съгласи се той. — Играта, която се опитваш да играеш, е много опасна, Джилиън, и ти обещах, че ще можеш да дойдеш с нас, но само при условие, че имаш какво да му предложиш в замяна.

— Ще ме вземеш със себе си — заяви тя. — Без значение дали имам кутия или не.

Бродик нито се съгласи, нито възрази. През следващия час той я накара да му опише в детайли дома на чичо й Морган и крепостта Дънханшайер и след като остана доволен, започна да я разпитва колко воини има под командването на Алфорд. Чак късно след полунощ най-после я остави на мира. Тя заспа, удобно разположена върху Бродик, добре защитена от силните му ръце.

Той остана буден още час, докато оформяше плана си, и когато най-после заспа, той сънува как убива мъжа дръзнал да докосне жена му.

Да, той бе повече от решен да отмъсти.

ГЛАВА 27

На Джилиън вече ѝ бе омръзнало да чака сестра ѝ да дойде, за да говори с нея. Освен това бе ядосана на Рамзи, тъй като той все още не бе изпълнил обещанието си и не бе повикал Кристин. Макар да бе заплашила, че сама ще се заеме с проблема, ако той не го реши до обед на другия ден, уреченото време дойде и отмина, също като Рамзи. Един прислужник ѝ каза, че леърда му е заминал някъде рано сутринта, заедно с Бродик и малък отряд воители. Прислужникът не знаеше къде са отишли и кога ще се върнат.

Накрая тя реши да намери Брисбейн и да го помоли за помощ. С това намерение тя стана от масата точно, когато Бриджит нахлу тичайки в залата, носейки два чифта лъкове и стрели. Тя спря за миг, колкото да се усмихне на воитите на Рамзи, които стояха до вратата и продължи напред към Джилиън.

— Ще отидем ли да поплуваме на езерото? — попита тя на висок глас.

— Не искам...

— Разбира се, че искаш — прошепна тя. — Следвай ме — добави тя и лекичко кимна към стражите.

— Много бих се радвала да поплувам — изкрещя Джилиън.

Очите на Бриджит блеснаха развеселено.

— Донесох лъкове и стрели и за двете ни — каза тя. — Ако сме бързи, може да уловим някой заек за вечеря.

Джилиън праметна колчана със стрелите през рамо и хванала здраво лъка, последва Бриджит към задната врата. Само след минута бяха навън и пресичаха поляната.

Щом достигнаха до прикритието на дърветата, развълнувана Бриджит стисна ръката на Джилиън.

— Знам къде живее Кристин. Антъни не е забравил. Вчера сутринта е последвал Брисбейн, точно както ми обеща, но после му е било наредено да смени един от стражите на границата и затова не се е

върнал чак до късно през нощта. Разбира се, тогава беше много късно. Дори ми се извини — добави тя. — Той е толкова мил.

— Да, така е — съгласи се Джилиън. — Сега при Кристин ли ще ме заведеш?

— Разбира се, но не бързай толкова, Джилиън. На хората ще им направи впечатление, ако те видят да тичаш. Антъни е скрил два коня близо до езерото и ако късметът е на наша страна, много скоро ще пътуваме към дома на сестра ти. Но не можеш да кажеш на никой къде отиваме. Антъни ме накара да обещавам да не казвам на никой, че той ни е помогнал.

— Няма да кажа — увери тя. — Не искам да загази за това, че ни е помогнал.

— Съмнявам се, че някой ще ни забележи. Сега е точният момент да отидем. Бродик и Рамзи отидоха, за да разрешат някакъв проблем на западната граница.

— Мислиш ли, че Рамзи ще се ядоса, задето не го изчаках да говори с Кристин?

— Много вероятно — отвърна приятелката ѝ. — Но ще говори за това с Бродик, не с теб. Никога няма да ти позволи да го видиш ядосан.

— Тревожа се за теб — каза след миг Джилиън. — Не искам да се забъркаш в неприятности заради мен.

— Тогава нека да побързаем, за да може да се върнем, преди да са забелязали, че ни няма — каза тя. — Освен това, на твоето място щях да съм много по-разтревожена от гнева на съпруга ти. Всеизвестно е, че Бродик има страховит темперамент.

— Той няма да ми се ядоса. Казах му, че сама ще се заема с проблема, ако Рамзи не ми помогне. А той не ми помогна — възбудено каза тя.

— Щеше да ти помогне — каза Бриджит, защитавайки леърда си. — Рамзи е мъж на честта и винаги държи на думата си.

— Не знам какво щях да правя без твоята помощ. Обмислях да почукам на всяка врата, докато не ми кажат къде е Кристин.

Бриджит повдигна един клон, за да може Джилиън да мине под него и каза:

— Така никога нямаше да я намериш. Сестра ти живее в много отдалечен район, доста е трудна за откриване. Аз никога не съм ходила

толкова на север, но Антъни ме увери, че дома ѝ се намира в земите на Макферсън.

— Каза ли ти колко време ще ни отнеме да стигнем до там?

— Да — отвърна тя. — Следобед трябва да сме там.

Повървяха още малко и скоро стигнаха до конете, които бе скрил Антъни.

— Сивият е за теб — реши Бриджит, когато отиде до кафявата кобила и я яхна.

Джилиън погледна великолепият кон и красиво изработеното седло, преди да поклати невярващо глава.

— Той е заел конете от Рамзи?

— На Рамзи в момента не са му нужни.

— Но конете са толкова великолепни, ако нещо им се случи...

— Ще спреш ли да се тревожиш?

Джилиън бе прекалено близо до откриването на сестра си, затова реши да не се тревожи.

— Само си помисли. Много скоро отново ще се събереш със сестра си.

Изведнъж въодушевлението завладя и Джилиън. Премятайки лъка през рамо, тя се качи на седлото и се опита да се настани удобно. Задачата въобще не беше лесна. Седлото бе изработено от тънък слой дърво, после бе покрито с широки и плътни кожени ленти. То бе доста твърдо, но все пак гладко под кожата ѝ.

И тъй като бе изработено за мъже, двете с Бриджит трябваше да го яхнат, а не да седнат странично. След като нагласи полата около краката си, Джилиън взе юздите и последва приятелката си надолу по хълма към долината.

И двете забелязаха Простър, докато се изкачваха по един хълм, и Джилиън бе сигурна, че той ги е видял накъде пътуват, но Бриджит настояваше, че мъжа дори не ги е забелязал.

Денят беше прекрасен за езда. На небето нямаше облаци, слънцето грееше силно и топлеше земята, а уханието на лятото витаеше във въздуха. Минаха през една позлатена от безброй разцъфнали лютичета поляна преди отново да се заизкачват по един хълм. На върха му, Джилиън се обърна назад. Гледката бе толкова невероятно красива, че без угризения можеше да я нарече рай на земята.

Двете продължиха да яздят и се спуснаха в тясна долина, след което през тясна пътека стигнаха до една гъста гора. Колкото повече навлизаха в гората, толкова по-изнервена ставаше Бриджит и постоянно се обръщаше назад, за да се увери, че никой не ги следва.

Джилиън също започна да се тревожи. Чудеше се защо Кристин и съпруга ѝ умишлено са се изолирали толкова дълбоко в гората, далеч от останалите Макферсън. Не виждаше никакъв смисъл в това, според нея, колкото повече хора има на едно място, толкова в по-голяма безопасност ще са всички, по-лесно ще се защитят от враждебни кланове и нападения. Не, наистина не виждаше смисъл в изолацията им.

Бриджит си мислеше за същото.

— Това не ми харесва — прошепна тя много тихо, все едно се страхува някой да не я чуе. Тя дръпна юздите и зачака Джилиън да застане до нея. — Това никак не ми харесва — повтори тя.

— Може би сме объркали пътят — предположи Джилиън.

— Не, не мисля така — каза приятелката ѝ. — Запомних инструкциите на Антъни и съм сигурна, че той каза, че са тук. Беше много изчерпателен, но сигурно не съм...

— Нещо не е наред — възрази Джилиън. — Не може това да е верният път. Бриджит забелязваш ли колко е тихо? Сякаш всички птици са излетели от гората.

— Прекалено тихо е. Имам лошо предчувствие. Най-добре да се обръщаме и да се махаме от тук.

— Да, и аз мисля така — съгласи се бързо Джилиън. — Яздим почти целият следобед и ако колибата на Кристин беше тук, досега трябваше да я открием.

— Ако побързаме ще се приберем преди залез. Много ли си разочарована? Знам колко много искаше да се срещнеш със сестра си.

— Всичко е наред. Просто искам да се махаме от тук. Имам чувството, че гората се стеснява около нас.

Инстинктите и на двете крещяха да побързат и да се махнат от там. Момичетата си признаха, че бяха действали изключително прибързано навлизайки в пустата гора, леко въоръжени и без ескорт.

Тъй като пътеката бе стръмна и неравна, им се наложи да слязат от конете си, за да могат да накарат животните да се обърнат. След това, Джилиън пое водачеството. Тя тъкмо успя да излезе от гъстата

гора и се доближаваше до потока, когато чу силен вик. Обърна се по посока на шума и видя воин, който яздеше по склона близо до тях. Свивайки очи срещу силната светлина, тя забеляза, че мъжа носи плейда на Макферсън, но не успя да зърне лицето му.

Бриджит подкара конят си напред, за да застане до приятелката си. Тя вдигна ръка пред очите си, за да ги предпази от слънцето и извика.

— Това е Простър. Сигурно ни е последвал.

— Какво прави, за бога? — попита Джилиън и очите ѝ се разшириха като забеляза, че воинът на Макферсън вдига лъка си и посяга за стрела, докато очите му са вперени в гората зад гърбовете им.

Не бяха очаквали да попаднат в засада. Джилиън чу шум зад себе си и се обърна само миг преди една стрела да прелети пред лицето ѝ. Последваха я порой от стрели. Конят на Джилиън препусна, следвайки плътно кобилата на Бриджит. И двете се насочиха към брега на потока. Осъзнавайки, колко лесна мишена са, Джилиън отдалечи конят си от този на приятелката ѝ и изкрещя на Бриджит да отива към Простър.

За един миг тя помисли, че ще успее да се скрие зад дърветата. Притисна се към гърба на сивия жребец, стисна здраво коленете си и сведе глава близо до врата на животното, за да успее поне малко да се прикрие от стрелите на нападателите. И точно тогава, една от тях я улучи.

Силата и скоростта на стрелата бяха толкова големи, че когато се заби, премина през кожата ѝ и мускулите на бедрото ѝ, забивайки се дълбоко в дървената повърхност на седлото. Вълната от болка бе неописуема. Младата жена проплака и инстинктивно се опита да издърпа стрелата, но когато я докосна, болката преряза крака ѝ и тогава тя осъзна, че е прикована за седлото.

Това я разгневи и точно като се опитваше да се обърне, за да види нападателя си, писъкът на Бриджит отекна из въздуха. Джилиън се обърна и видя, че конят на Бриджит се спъва и пада, хвърляйки приятелката ѝ на земята. Писъкът прекъсна рязко и Бриджит остана неподвижна на земята.

— Не — изпищя Джилиън и пришпори конят си към младата жена.

Джилиън забеляза колчана със стрелите на приятелката си да лежат на тревата до нея и чак тогава осъзна, че въобще не е беззащитна. Тя сграбчи една стрела и я затъкна на лъка си. От дърветата се показва ездач, който препусна към нея, но от другата посока се появи Простър, който ѝ изкрещя да бяга, измъкна една стрела от колчана си и стреля към мъж. След миг се чу вик, противника падна от коня и се заизвива на земята със стрела, забита в корема. Само след миг, той спря да се движи, чу се предсмъртно хъркане и мъжа застина.

Тогава друг мъж препусна към Джилиън. Простър измъкна още една стрела. Поколеба се за миг, защото разпозна мъжа, който ги нападнаше, но все пак стреля. Врага обаче използва секундата колебание, за да се притисне към гърба на коня и стрелата го пропусна. Обезумял, Простър затърси друга стрела, докато ездача се приближаваше бързо към него. Младият мъж захвърли лъка и посегна за меча си.

Докато нападателят се приближаваше, цялото му внимание бе насочено към Простър и в това Джилиън видя шанс да действа. Тя вдигна лъка си, помоли се да улучи и пушна стрелата. Ръката ѝ бе точна. Стрелата се заби в центъра на челото на мъжа и той залитна назад, падайки от коня. Беше умрял на мига.

Джилиън се задъхваше от страх и чувстваше, че не може да си поеме дъх. Тя хвърли лъка си и избухна в сълзи. Господ да ѝ е на помощ, току-що бе убила мъж и дори се бе помолила на Бог да ѝ помогне. Знаеше, че нямаше друг избор. Или той трябваше да умре, или те, но това не намаляваше мъката ѝ.

Тя си пое дълбоко дъх и се застави да се успокои. Сега не бе време да се разпада, каза си тя и изтри сълзите от лицето си. Бриджит бе ранена и се нуждаеше от помощта ѝ.

Простър пръв стигна до приятелката ѝ. Той държеше Бриджит на ръце, главата на момичето висеше от ръката му и тя не помръдваше. На челото ѝ имаше кръв.

Макар да чу, че Бриджит стене, Джилиън попита:

— Тя диша ли?

— Да — отвърна Простър. — Ударила си е главата в един камък и ударът е изкарал въздуха от дробовете ѝ.

Бриджит отново простена и бавно отвори очи.

Джалиън почувства такова облекчение, че проплака.

— Слава богу — прошепна тя. — Добре ли си, Бриджит? Имаш ли нещо счупено?

Замаяна, за момент Бриджит не знаеше за какво ѝ говори Джилиън, но след малко отговори:

— Мисля, че съм добре — каза тя и докосна с ръка челото си. След миг обаче направи болезнена гримаса и отпусна ръка в скута си, забелязвайки, че дланта ѝ е покрита с кръв. Обръщайки се в ръцете на мъжа, тя го погледна.

— Простър, ти ли ни спаси?

Той се усмихна.

— Така изглежда.

— Последвал си ни.

— Да — призна си той. — Видях ви да пресичате поляната и се зачудих къде отивате. След това се насочихте на север и станах подозрителен. Очаквах ви да се върнете и когато не го направихте, реших да ви последвам.

— Благодаря на Господ за това — каза Джилиън. — Кои бяха те? — поиска да узнае. — Успя ли да разпознаеш някой от мъжете, които ни нападнаха?

— Да — отвърна той и гласа му стана по-груб. — Дурстон беше единият, а другият Фаудрон. И двамата са Синклер.

— Фаудрон? — проплака Бриджит. — Но той е единият от командирите на леърда.

— Вече не е — каза воинът. — Лейди Джилиън го уби.

— Имаше ли други, или бяха само те двамата? — попита Бриджит и преди да ѝ отговорят каза: — Може да се върнат...

— Само двама бяха.

— Сигурен ли си? — попита Бриджит. — Ако има и други...

— Няма — настоя той. После погледна към Джилиън и добави: — Това беше засада и вие бяхте мишената, лейди Бюканън.

— Откъде може да го знаеш? — попита Бриджит.

— Всички стрели бяха насочени към нея — отвърна търпеливо мъжът. — Целта им бе да ви убият, милейди — добави той.

— Ако Бриджит бе видяла лицата им, щяха да убият и нея. Сигурна съм, че не са мислили, че им са нужни повече от двама мъже,

за да убият една жена. Все пак, елемента на изненадата бе на тяхна страна.

— Но защо ще искат да я убият? — попита Бриджит.

— Знаете ли защо, милейди? — попита Простър.

Тя не се поколеба дори за миг преди да отговори:

— Да, но не мога да говоря без позволението на Рамзи или Бродик.

— Аз съм виновна — каза Бриджит. — Ще кажем това на леърда. Не трябваше да...

Джалиън я прекъсна.

— Не, вината е в мен, задето реших да поема всичко в свои ръце. Бриджит, ти и Простър можеше да загинете. — Гласът ѝ се прекърши и тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои. Искаше ѝ се да се разплаче, защото болката бе станала нетърпима и корема ѝ започваше да се преобръща.

Простър помогна на Бриджит да се изправи и яхна коня си. Канеше се да отиде и да доведе кобилата на Бриджит, когато Джилиън прошепна:

— Имам нужда от помощ.

— Опасността отмина — каза ѝ Бриджит. — Не се страхувай.

Джалиън само поклати глава. Когато я заобиколи, Простър забеляза стрелата забита в седлото ѝ и посегна да я издърпа, но Джилиън изкрещя:

— Не я докосвай.

В същия миг, Простър и Бриджит забелязаха кръвта стичаща се по крака ѝ.

Бриджит беше ужасена.

— Мили боже, сигурно те боли ужасно много.

— Не е толкова зле, ако не мърдам, но ми трябва помощ да я извадим.

Простър скочи от коня си и побърза да отиде при Джилиън. Внимателно повдигна полата ѝ и каза:

— Не мога да видя върха. На дълбоко е. Забила се е право в дървото. Милейди, много ще ви заболи — каза той като се опита да хване стрелата, промушвайки пръсти между седлото и бедрото ѝ. Кръвта намокри пръстите му и той два пъти изпусна стрелата, а на

третия, тя проплака и мъжът веднага я пусна. Реши, че не може да я измъчва повече.

— Няма да мога да я извадя без помощ.

— Аз ще помогна — предложи Бриджит и хвана ръката на Джилиън, опитвайки се да я успокои.

Простър поклати глава.

— Изисква се много повече сила, отколкото имате вие. Не съм сигурен какво да правя.

— Можеше да е и по зле — обяви Бриджит, надявайки се това да успокои Джилиън. — Стрелата не е минала през кост. Минала е леко отгоре през кожата ти.

— Но се е забила надълбоко — посочи Простър.

— Може би, ако махнем седлото... — започна Бриджит.

— Мили боже, не — изпищя Джилиън.

— Ако опитаме да махнем седлото, стрелата ще се забие много по-дълбоко — каза Простър.

— Ще остана тук — каза Джилиън. — Ти и Бриджит отидете за помощ. Намерете Бродик. Той ще знае какво да направи.

— Няма да ви изоставя.

— Моля те, Простър.

— И аз няма да те оставя — настоя Бриджит.

— Добре, може да останеш с мен, а Простър да отиде за помощ.

— Няма да ви оставя. — Гласът му бе категоричен и ясно показваше, че няма смисъл да продължават да спорят с него по този въпрос. Очевидно чувството му за дълг го задължаваше да остане при нея.

— Тогава какво ще правим? — попита Бриджит.

— Ще се движим бавно и спокойно, ако не си движа много крака може да успеем да се приберем.

— Ще видим как ще се справите — реши Простър. — Ще отида да доведа кобилата ти, Бриджит. Мислиш ли, че можеш да яздиш? Изглеждаш малко замаяна.

— Добре съм — отвърна тя.

Двете гледаха как Простър язди надолу по хълма и когато се отдалечи достатъчно, Бриджит прошепна:

— Излъгах. Главата ми цялата тупти. И ще стане още по-зле, когато леърда научи какво сме направили.

— Не си сторила нищо нередно — настоя Джилиън. — Антъни ни изпрати тук. Ако някой е виновен, то е точно той.

— Не може да мислиш, че Антъни има нещо общо с това. Той е един от доверените хора на Рамзи... Той е втори след Гидиън...

— А Фаудрон беше трети след Гидиън, а какъв е сега?

— Да, но...

— Той предаде Рамзи — прекъсна я Джилиън. — И сега е мъртъв.

— Да, но Антъни...

— Как може да мислиш, че е невинен? Бриджит, това беше засада. Те ни чакаха и Антъни е заложил капана.

— Но защо? — проплака Бриджит. Умът ѝ се бореше с истината. — Господи, прекалено много ми дойде. Главата ми ще се пръсне.

Джалиън веднага се разкая, задето си бе изпуснала нервите.

— Защо не отидеш до потока и не си наплизкаш лицето със студена вода. Ще се почувстваш по-добре.

Бриджит кимна и заслиза по хълма. Изведнъж се спря, обърна се и попита:

— Вярваш на Простър, нали?

— Да, но смятам, че трябва да кажеш само на Рамзи какво се случи. На Рамзи и на никой друг.

— Никога не съм убивала човек, но кълна ти се, когато видя Антъни, ще го убия.

Докато приятелката ѝ отиваше към потока, Джилиън внимателно подпря крака си до седлото и бавно подкара коня надолу по хълма, за да погледне убитите мъже. И преди бе виждала Фаудрон, но не си спомни да е срещала Дурстон. Тя потръпна при вида на кръвта, но един бърз поглед ѝ показа, че Дурстон не е мъжа, който бе видяла в Дънханшайер.

Когато Бриджит я повика, тя обърна коня си и се върна надолу по хълма. Откри, че ако притиска силно бедрото си към седлото и натиска стремето надолу, по-лесно се приспособява към движенията на коня и болката е поносима.

Простър бе взел стрелите и лъка на Бриджит и ѝ помагаше да яхне кобилата.

— Сигурна ли си, че си добре, Бриджит? — попита той.

— Да.

Простър яхна жребеца си, погледна към слънцето, за да прецени колко време остава, преди да се стъмни, и каза:

— Надявам се, че много скоро ще ни намерят.

— Мислиш ли, че вече ни търсят? — попита Бриджит.

— Надявам се — отвърна той.

Тримата тръгнаха, движейки се по-бавно и от охлюви. Джилиън постоянно спираше, защото ѝ беше неудобно. Най-после се насили да погледне по-отблизо раната и с облекчение отбеляза, че не е толкова зле, колкото бе смятала. Стрелата беше минала по горната част на бедрото ѝ, през плътта. Точно както бе казала Бриджит. Сега, след като знаеше, че раната не е толкова лоша, дискомфорта ѝ не бе чак толкова голям. Докато не се опита да извади стрелата. Тя едва не припадна от ужасяващата болка, която я връхлетя.

— Мислиш ли, че ни търсят? — попита Бриджит.

— Няма ни от доста време — отвърна Джилиън.

— Със сигурност вече някой ни търси.

— Кер и Алан ме видяха, че тръгвам — намеси се Простър. — Казах им, че ще ви последвам.

Бриджит дръпна юздите на коня и се обърна към Джилиън.

— Те ще кажат на командира им — прошепна тя. — Ще кажат на Антъни и той ще изпрати още хора, за да...

Джилиън опита да не се паникьосва.

— Не — каза тя. — Той не знае, че мъжете му са се провалили.

Простър се обърна, когато забеляза, че Бриджит и Джилиън не го следват. Предположи, че Джилиън се нуждае от почивка. В гората се бе спуснала мъгла. Тънкият като воал пласт бе напълно безобиден за хората, но не и когато те язدهа коне, защото като крадец мъглата крадеше видимостта и конниците не знаеха откъде да вървят.

— Трябва да се качим по-високо, преди да се стъмни — каза Простър.

— Няма да могат да ни намерят в тази мъгла — каза Джилиън, чувствайки се нещастна и обезсърчена.

— И Антъни няма да може да ни намери — посочи Бриджит.

Разбрал погрешно думите на Бриджит, относно Антъни, Простър се обади:

— Кер и Алан би трябвало да кажат на Антъни, че съм ви последвал, но се съмнявам, че ще го направят.

— Защо не? — попита Бриджит. — Той замества Гидиън и е техен командир.

— Това е без значение — каза Простър. — Те не го уважават и не му вярват. Той показа ясно, че за него ние, воините на Макферсън, не ставаме за нищо, а и постоянно унижава Кер и Алан, както и останалите воини. Не, не биха му казали.

— Но когато забележи, че ни няма, Антъни ще изпрати някой да ни търси, нали?

— Да, но няма да прати никой толкова на север. Ще изпрати воините да ви търсят в населените места. Вие защо тръгнахте насам? Да не би да се изгубихте?

— Не — отговори Джилиън.

— Да — в същия миг рече Бриджит.

— Докато яздехме, объркахме пътят — излъга Джилиън. — И ние... не, това не е истина, Простър. Мислихме, че сестра ми живее в този район, но сме сгрешили.

Простър видя сълзите, в очите на Джилиън и побърза да я успокои:

— Положението не е безнадеждно. Кер и Алан ще кажат на Рамзи и съм сигурен, че Бродик вече ви търси, лейди Бюканън.

— Но, ако той...

Простър се усмихна.

— Милейди, вие сте съпругата на Бюканън. Сигурен съм, че Бродик и мъжете му в момента преобръщат хълмовете наоколо, търсейки ви. Не се отчайвайте. Съпругът ви ще дойде за вас.

ГЛАВА 28

Гидиън им съобщи лошата новина.

Рамзи и Бродик тъкмо се бяха завърнали в земите на Синклер, когато командира ги посрещна. Един поглед към бледото му лице им показа, че се е случило нещо сериозно.

— Какво е станало? — поиска да узнае Рамзи.

Гидиън пребледня още по-силно, докато обясняваше:

— Лейди Бюканън и Бриджит Киркконъл са изчезнали. Търсихме ги навсякъде, но не ги намерихме.

— Какво, по дяволите, искаш да каже с това, че са изчезнали? — изкрещя Бродик.

— От колко време ги няма? — поиска да узнае Рамзи.

Гидиън поклати глава.

— Не съм сигурен. Когато се върнах от дома на баща си, Антъни вече бе напуснал крепостта заедно с група воители да ги търси. Тъкмо смяха да се присъединя към тях.

— Не може да са много далеч — обърна се Рамзи към Бродик. — Слънцето скоро ще залезе. Трябва да побързаеме, ако искаме да ги намерим преди да падне нощта. В коя посока тръгна Антъни?

— На юг — отвърна той — Леърд, поемам пълна отговорност за случилото се. Ако бях тук...

Рамзи го спря.

— Трябваше да се прибереш у дома — озъби се той. — Никой ли не ги е видял да тръгват? — попита той, поклащайки невярващо глава. — Как е възможно да отидат някъде без никой да ги забележи?

Гидиън нямаше възможност да отговори. Бродик яхна жребеца си.

— Губим ценно време — изръмжа той. — Тръгвам на запад. Гидиън и воините му на изток, Рамзи на север.

— Няма причина да ходим на север — възрази Рамзи. — Ако са сами, никога няма да тръгнат към онзи пущинак. Бриджит познава земите.

Двама изплашени млади воители на Макферсън чакаха на конете си близо до долината. Те наблюдаваха как Гидиън излиза с воините си и поема на изток.

— Ти кажи на леърд Бюканън — прошепна Алан.

Кер поклати глава.

— Ти му кажи. Не искам отново да ми счупи носа. Аз ще кажа на Рамзи.

Бродик и Черният Робърт поеха напред, следвани от Дилън, Лиъм и Аарон. Тъкмо пресичаха обраслата с трева поляна, когато чуха вик. Дилън се обърна и видя един воин на Макферсън да идва към тях, той остана да го изчака, а останалите продължиха.

Със зачервено от страх лице, Алан побърза да съобщи важната новина.

— Простър... той последва дамите, тръгнаха на север.

Дилън изсвири и след секунда Бродик и останалите воители обградиха момчето.

— Простър е проследил жена ми? — Стоманеният поглед на леърда прикова младия воин и той едва успя да каже.

— Той видя жена ви и Бриджит Киркконъл да яздя на север.

— Имаше ли някакви воители с тях? — попита Аарон.

— Не, бяха сами, и точно затова Простър тръгна след тях. Каза, че ще ги върне... че там не е безопасно...

— Тогава защо, по дяволите, не ги е върнал? — изръмжа Лиъм.

— Не знам — заекна Алан. — Сигурно нещо им се е случило. Дватама с Кер смятахме да тръгнем да ги търсим, но тогава се появи Гидиън, а след миг и вие с Рамзи.

— Ако не ни казваш истината, ще те разкъсам на парчета — заплаши Черният Робърт.

— Господ ми е свидетел, казвам ви истината. Кълна се в гроба на майка си. Моят приятел... Кер... той отиде да каже на Рамзи да тръгне на север.

— Вземи го с нас — нареди Бродик. Пришпорвайки жребеца си, той се насочи на север към гората. Младият мъж си казваше, че не бива да се поддава на паниката, но това въобще не помагаше. Господи, какво си бе мислела, че е тръгнала да язди в незаселените райони без стража и защита? Само едно момче да защитава две жени? Нещо със сигурност се бе случило, иначе Простър щеше да ги е върнал досега.

За пръв път в живота си, Бродик се помоли. *Милостиви Господи,*
нека тя да е добре. Той имаше нужда от нея.

ГЛАВА 29

Джилиън бе на края на силите си. Не можеше да продължи да язди, а и вече бе прекалено опасно, беше се стъмнило, а сивата мъгла бе станала много по-гъста. Бяха спрели до един поток и тя тъкмо се канеше да каже на Простър, че с или без неговата помощ, тя ще махне стрелата, когато чу тътен в далечината. След секунда земята под тях започна да трепери.

Простър сграбчи меча си, докато Бриджит разтреперана стисна лъка и стрелите си. Джилиън издърпа кинжала от колана си и се приближи до Бриджит.

— Пригответе се — извика Простър и направи гримаса, чувайки как потрепна гласа му.

— Може да са Кер и Алан — прошепна Бриджит с надежда в гласа.

— Конете са прекалено много — каза Простър, като премести конят си напред, заставайки пред жените.

Секунда по-късно, от мъглата изскочи Бродик. Той ги видя и дръпна силно юздите на коня си. Вида на жена му, жива и здрава, го изпълни с такова облекчение, че коленете му едва не се подкосиха, когато скочи на земята. Воините му го последваха. Те също слязоха от конете и тръгнаха към Простър. Момчето трепереше видимо, макар че им помахаше с мечата си.

И все пак то нито отстъпи, нито избяга. Колкото и ужасено да бе, той остана на мястото си, готов да рискува живота си, за да защити жените.

— Свали мечата, момче — заповяда Дилън.

Бродик забързано отиде при жена си.

— Джилиън, добре ли си? — Той очакваше да чуе потвърждението ѝ, преди да започне да ѝ се кара. За бога, тази жена не знаеше ли колко много значи за него? Как бе посмяла да изложи живота си на риск? Господи, щеше да я накара на колена да проси

прошката му, задето го бе изплашила така. И щеше да мине цял месец, преди да ѝ прости.

Тя бе толкова облекчена и преизпълнена с щастие, че Бродик я е намерил, че не я интересува колко е ядосан.

— Не, не съм добре, но, Бродик, толкова се радвам да те видя.

Ръцете на Простър още трепериха и след три неуспешни опита, най-после успя да прибере меча си. Той тъкмо слизаше от коня си, когато забеляза, че Бродик посяга към жена си. Воинът пребледня и изкрещя към леърда.

— Не я докосвай.

Бродик реагира с невероятна бързина. Краката на Простър дори не докоснаха земята, когато Бродик го сграбчи с невиджана сила и го тръшна по гръб на тревата.

— По дяволите, какво му става на този? — поиска да узнае Бродик, поглеждайки към жена си.

Дилън сграбчи воинът, стисна го за гърлото и го изправи на крака, след което започна го тръска.

— Как смееш да даваш заповеди на леърда ми? — изкрещя той.

— Прикована е към седлото — изкрещя Простър. — Стрелата...

Щом чу думите му, Дилън веднага го освободи. Бродик вече бе забелязал стрелата и сега се доближи, за да погледне отблизо.

Джилиън сложи ръка на бузата на Бродик.

— Толкова се радвам да те видя — прошепна тя.

— И аз се радвам да те видя — прошепна ѝ той. — Сега нека да видя какво си си навлякла — нареди той дрезгаво.

Тя изпъна гръб.

— Нищо не съм направила — проплака тя. — Освен че се опитам да избягам. Ако не беше Простър, двете с Бриджит сега щяхме да сме мъртви.

Изведнъж и тримата започнаха да говорят едновременно, всеки опитвайки се да обясни какво се е случило.

— Бяха от клана Синклер — обяви Простър.

— Те не искаха да убият мен — каза Бриджит. — Преследваха Джилиън.

— И теб щяха да убият — възрази Джилиън.

— Простър уби един от тях — обърна се Бриджит към Бродик.

— Имената има бяха Дурстон и Фаудрон — каза Простър.

Бродик направи крачка назад щом чу името на един от командирите на Рамзи.

— Фаудрон се е опитал да те убие?

— Да — отговори Бриджит, вместо Джилиън. — Дватамата с Дурстон ни чакаха.

— Беше засада — обясни Джилиън.

— Аз убих Дурстон — похвали се Простър.

— Ами Фаудрон? Да не е успял да се измъкне? — попита Бродик.

— Не — отвърна Простър. — Жена ви го уби.

Броди погледна към Джилиън.

— Наложил се — прошепна тя.

— Една стрела, леърд, точно в средата на челото. Има точна ръка.

Бродик се опитваше да провери ръката си под бедрото на Джилиън, за да хване стрелата, но когато усети как цялото ѝ тяло потръпна, мъжът бързо отмести ръката си.

— Простър се опита да махне стрелата, но не можа — каза му тя.

Воинът заотстъпва назад от Дилън, но командира отново го хвана за гърлото.

Раздразнена, Джилиън викна.

— Дилън, моля те, пусни го.

Бродик взе кинжала на Джилиън, повдигна плейда ѝ, подви фустата ѝ чак до горната част на бедрото ѝ. Воините наобиколиха своя леърд, за да наблюдават какво ще направи той и Джилиън, опитвайки се да запази приличие, побърза да покрие крака си в плейда.

— Сега не е времето да бъдеш срамежлива — каза ѝ Бродик.

Тя много добре разбираше колко е разстроен мъжа ѝ.

— Не е толкова зле, колкото изглежда.

— Не можеш да ме заблудиш — възрази ѝ той.

— Може би е по-добре милейди да е в безсъзнание по време на процедурата, леърд — предложи Робърт.

— Ще я чакате, докато заспи? — попита Бриджит и разбута мъжете, за да се добере до Джилиън и да хване ръката ѝ.

Джилиън бе много по-наясно с нещата, отколкото приятелката ѝ. Освен това бе възмутена от предложението на Робърт.

— Никой няма да ме удря, за да изпадна в безсъзнание. Ясна ли съм?

— Но, милейди... — започна Робърт.

Тя го прекъсна.

— Не мога да повярвам, че предложи такава нещo.

— Ще ви тупнем много лекичко, милейди — възрази Аарон. — И няма да почувствате нищо.

— Не обичаме да ви гледаме как страдате, милейди — намеси се Лиъм.

— Тогава си затворете очите — озъби се тя.

Бродик забеляза, че Бриджит е застанала до него. Очите ѝ бяха пълни със сълзи и тя гледаше към Джилиън. Той ѝ каза да се помръдне, за да може да помогне на Джилиън, но щом Бриджит не помръдна, Аарон я повдигна и я отместил настрани.

— Какво смяташ да правиш? — попита Робърт зад него.

Вместо отговор, Бродик извади меча си.

— Дилън, хвани стрелата. Лиъм, дръж юздите.

Дилън пристъпи напред, хвана стрелата с две ръце и я притисна към бедрото на Джилиън, за да я задържи неподвижно.

Аарон издърпа Бриджит надалеч, докато Робърт заобиколи коня, отиде до Джилиън и ѝ каза да се облегне на него.

— Още ли мислиш как да ме удариш, Робърт? — попита го тя подозрително.

— Не, милейди, никога не бих ви ударил, ако не ми позволите.

Тя реши да му се довери и сложи ръце на раменете му, бавно навеждайки се към него.

— Бродик?

— Да?

— Гледай да не пропуснеш.

След което затвори очи и зачака. Чу свистенето на меча във въздуха, после почувства само леко помръдване, когато острието разреже стрелата и в следващия миг, всичко свърши. Когато отвори очи, видя, че стрелата е разсечена на две само на пет сантиметра от ръката на Дилън. Сега знаеше какво ще последва и, Господи, умираше от страх.

Бродик плъзна ръце под коленете ѝ.

— Подпри се на раменете ми — нареди той.

— Чакай?

— Какво има?

— Не искам да се връщам в колибата на Ани Дръмънд. Чу ли ме? Не искам никога повече да се връщам там.

Той я прегърна по-силно.

— Мислих, че харесваш дома на Ани.

Бриджит кършеше тревожно ръце. Не можеше да гледа как приятелката ѝ страда толкова много.

— Ще се почувстваш по-добре, ако покрещиш — каза тя. — Аз бих се почувствала много по-добре.

Бродик погледна жена си в очите, видя сълзите ѝ и каза:

— Тя няма да издаде нито звук.

И получи точно тази реакция, на която се надяваше. Тя побесня и се разкрещя.

— Аз трябва да кажа това, не ти. Ако ми кажеш да съм смела и аз съм, това не се брой. Аз...

Тя не издаде нито звук, само си пое дълбоко въздух, когато Бродик я повдигна и стрелата излезе от бедрото ѝ. Тя обви ръце около него и го прегърна с всичка сила, а когато от очите ѝ потекоха сълзи, тя притисна лице към свивката между рамото и гърлото му.

Бродик не беше сигурен кой от двамата им трепери по-силно. Без да каже и дума, той я отнесе до потока. Бриджит понечи да ги последва, смятайки, че може да помогне за раната на Джилиън, но Дилън я хвана за ръката и ѝ каза, че трябва да почака, докато се върнат.

— Всичко свърши — прошепна Бродик, а гласът му бе дрезгав от облекчение. Той я притискаше към себе си и просто не можеше да се насили да я пусне. Щеше да му е нужно известно време, за да преживее ужаса, че за малко щеше да я изгуби. Започна да целува челото и лицето ѝ, молейки я да спре да плаче.

Притиснала лице към плейда му, тя попита:

— Ще ми крещиш, нали?

— По дяволите, разбира се, че ще ти крещя — призна той. — Но защото съм много мил, първо ще те изчакам да се възстановиш и после ще ти крещя.

Тя не повярва нито за миг на думите му.

— Много мило от твоя страна — съгласи се тя.

— Какво, за бога, си мислеше да тръгнеш на път без... О, господи, Джилиън, можеха да те убият.

Той едва започваше да загарява и продължи да ѝ крещи, докато обливаше със студена вода крака ѝ, за да измие засъхналата кръв и полепналата мръсотия. Спря с тирадата си само за миг, за да признае, че раната наистина не е чак толкова ужасна, колкото е мислел, и продължи да крещи, докато нарязваше на ивици фустата ѝ и ги обвиваше около раната, за да спре кървенето. Когато свърши, раната почти не я болеше, но гордостта ѝ бе поела не един тежък удар.

Младият мъж не ѝ позволи да върви, затова тя не му позволи да я отведе, преди да е свършил с крещенето. Не искаше да ѝ се кара пред всички мъже, които ги чакаха.

Гушвайки я в ръцете си, той продължи да нарежда:

— Когато се приберем у дома, кълна се, ще сложа двама стражи пред теб и двама зад теб. Няма да имаш друга възможност да ме изплашиш така.

Тя погали с ръка бузата му и тази лека ласка веднага го успокои. И след миг тя развали всичко, като се опита да обясни действията си, мъчейки се да го накара да разбере.

— Не съм напуснала нарочно земите на Синклер, надявайки се някой да ме нападне.

— Но нарочно се измъкна от там, нали? Без да имаш охрана. Как може да напуснеш земите на Синклер без...

— Не знаех, че напускаме земите на Рамзи.

Той затвори очи и си каза за стотен път, че тя вече е добре. Мисълта, че може да я изгуби, почти го бе побъркала и същевременно го караше да побеснява от гняв. Как бе позволил да стане толкова уязвим?

— Като ми крещиш, няма да постигнеш нищо.

— Напротив — озъби ѝ се той. — Кара ме да се чувствам много по-добре.

Тя не си позволи да се усмихне, тъй като предположи, че той ще го приеме за обида. В момента искаше да го успокои, а не да подклажда гнева му.

— Моля те, ще бъдеш ли разумен?

— Аз съм разумен. Не го ли разбра досега? Отне ми известно време, но с Божията помощ, най-после го разбрах.

— Какво разбра?

— Че бедите те следват като сянка, Джилиън. Постоянно си ранена. Кълна се в Господ, ако сега някое дърво реши да падне, ще избере да се стовари точно на твоята глава.

— О, за бога — промърмори тя. — Признавам, че в миналото ми има няколко инцидента, но...

Той не й позволи да довърши.

— Няколко инцидента ли? Доколкото знам, ти си била бита, намушквана, а сега и простреляна със стрела. Ако продължаваш така, до следващия месец ще си мъртва, а ако това се случи, гарантирам ти, ще се ядосам страшно много.

— Да, бяха ме били, но това беше преди да те срещна — каза тя, смятайки, че е много логична и разумна. — И Алек не ме е намушкал. Той само ме поряза и то, защото беше изплашен. Лош късмет беше, че раната не се излекува по-бързо. А колкото до стрелата... — продължи тя. — Както сам посочи, тя само бе пробила леко кожата ми. Видя раната, не е толкова лоша.

— Можеше да улучи сърцето ти.

— Но не стана така — заяви тя и му заповяда да я пусне на земята, а когато той го стори, тя отиде сама до едно дърво, за да му покаже, че е добре. След това побърза да се облегне на ствола и да прехвърли теглото си на здравия си крак. Насилвайки се да се усмихне, тя каза. — Видя ли? Много съм си добре.

Без да й каже и дума той се намръщи, обърна й гръб и се загледа в нощта. Останаха там в тишина няколко дълги минути.

— Преди много време си обещах, че никога няма да позволя да бъда зависим от някоя жена. Нямахте да позволя това да се случи.

— Какво искаш да ми кажеш?

И тогава той избухна.

— Двамата с теб сключихме сделка, когато се венчахме, и ти ще трябва да живееш с нея.

— Каква сделка? — попита тя тихо.

— Ти се омъжи за мен, за да те защитавам.

— Омъжих се за теб, защото те обичам. Сега, кажи ми, Бродик. Ти защо се ожени за мен? Какво получаваш ти от тази сделка.

Той не й отговори, но тя нямаше да се откаже. Изправяйки се пред него, тя му заяви:

— Защото ме обичаш ли се ожени за мен? — Тя затаи дъх, докато чакаше отговора му.

— Любовта прави мъжете слаби, аз не съм слаб.

Суровите му думи разбиха сърцето ѝ. Тя наведе глава, за да не му позволи да види, колко я е наранил.

— Каза ми, че искаш да защитиш репутацията ми. Спомням си този разговор, но дори тогава мислех, че знам истинската причина, поради която се ожени за мен. Мислех... надявах се, че по някакъв начин... те е грижа за мен. Знаех, че си ми благодарен, задето спасих Алек, а ти си негов защитник, но бях сигурна, че не си се оженил за мен от благодарност. Едно обикновено благодаря щеше да е достатъчно.

— Аз съм отговорен за теб, Джилиън, и това е всичко, което трябва да знаеш.

— Грижа те е за мен, Бродик. Знаеш, че е така.

Той ѝ обърна гръб. Държеше се като притиснато в ъгъла животно. Никога досега не бе избягвал или странил от проблемите. Не, той беше честен и пряк, но сега умишлено се държеше уклончиво.

Това я накара да се разтревожи още повече. Това, което не искаше да ѝ каже, я плашеше. Защо му бе толкова трудно да признае какво чувства?

— Ще те попитам отново. Защо се ожени за мен?

Той отказа да отговори.

— Рамзи е тук — каза Бродик. — Ще те отнесе там и искам да разкажеш и на двама ни, какво се е случило днес.

— Мога да ходя и сама — увери го тя. — Върви напред. Ще дойда след няколко минути.

— Идваш сега с мен — каза ѝ той и преди да успее да му възрази, той я вдигна и отнесе пак на поляната при останалите.

Един от войните бе запалил огън в центъра на обраслата с трева поляна и всички Бюканън се бяха наредили в кръг около пламъците. Простър, Кер и Алан стояха близо до Рамзи и неговите мъже, докато Простър чакаше да се отчете пред своя леърд. Бриджит бе пред Рамзи и на Джилиън ѝ бе достатъчен един поглед, за да разбере, че Рамзи ѝ се кара.

Бродик постави Джилиън да седне на плейда, който Дилън бе постлал за нея, но тя не остана там. Веднага щом съпруга ѝ ѝ обърна

гръб, тя се изправи и отиде при Бриджит.

— Рамзи, не вини Бриджит за случилото се. Тя не е отговорна за нищо.

— Значи Бриджит е била принудена да напусне земите ми?

Гласът му звучеше мило, но Джилиън много добре знаеше, че младият мъж кипи от гняв.

— Не, разбира се, че не е била принудена.

— Поемам пълна отговорност за действията си — заяви Бриджит.

— Ако има някой виновен за случилото се днес, то това си ти, Рамзи. Да, ти — добави Джилиън щом видя изумлението му. — Ако беше изпълнил обещанието си към мен, нищо от това нямаше да се случи.

— Какво обещание? — поиска да узнае той.

— Нима съм толкова незначителна, че вече си забравил какво ми обеща?

Рамзи погледна към Бродик, търсейки подкрепата му.

— Жена ти вярва, че аз съм виновен.

— Греша.

Махвайки с ръка, тя смело се обърна към Бродик.

— Предупредих те, че ако Рамзи не изпълни обещанието си и до обяд не намери сестра ми, аз ще се заема с тази задача. Бриджит бе така добра да ми помогне.

Рамзи най-после разбра за какво става въпрос.

— Нямах време да говоря със сестра ти и нетърпението ти за малко да ви убие.

Бриджит опита да привлече част от гнева на леърда към себе си.

— Това, което се случи, беше за добро — каза тя и когато Рамзи и Бродик я изгледаха така, сякаш си е изгубила ума, тя побърза да обясни: — Никога нямаше да научите, че Фаудрон и Дурстон искат да наранят Джилиън и сега вероятно ще разберете защо.

— Съжалявам, че сте ни ядосани — каза Джилиън. — Ще призная, че наистина поехме ненужен риск, но в наша защита искам да посоча, че нито една от нас не знаеше, че напускаме земите на Рамзи.

— Леърд, мога ли да говоря свободно? — попита Бриджит.

— По дяволите, а какво мислиш, че правеше до сега? — сопна се той.

Тя поклати глава.

— Ти си мой леърд и аз те уважавам и по тази причина няма да избухвам. Ще оценя, ако се отнасяш към мен с малко повече търпение, аз съм един от най-лоялните ви поданици.

— Бриджит, ще заключа, че си си ударила главата много силно и по тази причина смееш да ми говориш по този начин.

— Моля те, не й се сърди — застъпи се Джилиън за приятелката си. — Вината е моя. Точно както каза ти, Рамзи. Бях нетърпелива.

— Моя беше идеята да последвам Брисбейн — настоя Бриджит.

— Не, не беше твоя — възрази Джилиън — Ти ми каза, че Антъни ти е дал тази идея.

Викът на Рамзи прекъсна дискусията им.

— Какво общо има Антъни с всичко това?

Джилиън осъзна, че Бриджит не е казала нищо на своя леърд.

— Антъни казал на Бриджит, че ще проследи Брисбейн.

— И? — поиска да узнае той, щом видя, че младата жена се колебае.

— Той ми каза, че го е проследил — каза Бриджит. — Обясни ми много точно как да стигна до дома на Кристин и ме накара да запомня пътя, за да не се изгубим.

— Той ни заложил капан.

Рамзи целият се тресеше от гняв.

— Ще убия това копеле с голи ръце.

— Не, няма — възрази Бродик. — Той опита да убие моята жена. Аз ще го убия. Имам това право.

— По дяволите твоего право — промърмори Рамзи — Кълна се в Господ, ще страда много, преди да поеме последният си дъх.

ГЛАВА 30

Беше късно, минаваше полунощ и Бриджит и Джилиън вече бяха толкова изтощени след дългия ден и премеждията през него, че едва успяваха да държат очите си отворени. Те седяха рамо до рамо, облежани на стеблото на едно дърво, с протегнати напред крака и се опитваха да чуят за какво си говорят леърдите.

Всички останали бяха легнали да спят и земята бе покрита с тела увити в плейдове. Рамзи и Бродик седяха пред огъня с преведени глави и обсъждаха нещо шепнешком. От време на време Рамзи разбъркваше жаравата с дълга пръчка, сякаш търсеше нещо във въглените, докато Бродик бе вперил поглед някъде в далечината, кимайки от време на време, съгласявайки се с това, което му казва Рамзи.

Джилиън се помръдна леко и се загледа в изсечения профил на съпруга си. Въпреки разстоянието, тя можеше да види колко са напрегнати раменете му и макар сега да бе напълно неподвижен, след миг можеше да скочи бързо на крака.

Бриджит я побутна и прошепна:

— Рамзи мисли, че се е отнесъл ужасно несправедливо към Макферсън, тъй като е мислил, че някой от тях е отвлякъл Алек Мейтланд. Мислиш ли, че в това има някакъв смисъл?

— Да — отвърна Джилиън. — По-късно ще ти обясня. Сега стой и слушай.

— Слушам — прошепна тя в отговор и след минута отново се обърна към Джилиън. — Той каза, че когато се е върнал у дома и приел предизвикателството да стане леърд, направил голяма грешка, като позволил предишните командири да останат на поста си. Знае, че е действал милосърдно и че е сгрешил.

Бриджит продължи да слуша, докато Джилиън не я сръчка, да й напомни да каже какво чува.

— Рамзи каза, че ще спре да се съпротивлява. Той ще... О, господи.

— Какво?

Само един поглед към лицето на Бриджит бе достатъчен на Джилиън да разбере, че новината я е опустошила.

— Той ще се ожени за Мегън Макферсън.

Гласът ѝ трепереше.

— О, Бриджит, той е, нали? Той е мъжа, който обичаш.

По лицето на приятелката си започнаха да се стичат сълзи.

— Да. Обичам го и то от много дълго време.

Джилиън хвана ръката ѝ.

— Толкова съжалявам.

Бриджит изтри сълзите си.

— Мъжете са идиоти.

— Да, такива са — съгласи се Джилиън. — Какво казва Бродик?

— Той се опитва да разубеди Рамзи. Съветва го да помисли добре, преди да предприеме толкова важна крачка. — След миг, прошепна: — Е, в това вече няма никакъв смисъл.

— В кое?

— Рамзи казва, че жертвата, която е направил Бродик е имала смисъл, защото е получил имената на англичаните. Знаеш ли за какво говорят?

Изведнъж Джилиън се разгневи.

— Да, знам. Рамзи казва, че според него, Бродик се е оженил за мен, само за да му дам имената на едни англичани.

— Какви са тези англичани?

— Ще ти обясня по-късно — обеща тя. — Каж ми. Какво казва сега?

Осъзнавайки, че това е важно за приятелката ѝ, тя побърза да каже:

— Рамзи каза „да“, а съпругът ти се съгласи с него.

Джилиън затвори очи.

— Не искам да слушам повече.

— Какво не е наред? — прошепна Бриджит. — Можеш да ми кажеш. Аз съм ти най-добрата приятелка, не е ли така?

— Ти си единствената ми приятелка — отвърна ѝ Джилиън. — Няма да повярвам на това.

— На кое?

— Че Бродик се е оженил за мен, само за да научи имената на англичаните. Не, не вярвам. Никой не би се оженил по такава глупава

причина. Това би било грях.

Бриджит помисли върху думите на Джилиън и после прошепна:

— Тези англичани, да не би да са обидили нашите леърди?

— Обидили? О, Бриджит, те направиха нещо много по-лошо.

— Тогава ще ти кажа едно. Не може да бръкнеш в околото на мечка и да очакваш, че ще се измъкнеш невредим. Те ще си отмъстят. Един мъж никога не забравя злото, което са му сторили, и ще направи каквото е нужно, за да получи онова, което иска.

— И все пак отказвам да повярвам, че Бродик се е оженил за мен, само заради имената. Не, не го вярвам. Брактът е свещен съюз, и той не би... не, не би го направил. Сега в него говори гнева. Това е всичко.

— Поиска ли ти имената на англичаните преди да се ожените?

— Да.

— А ти каза ли му ги?

— Не, не му ги казах — раздразнено добави тя. — И дори след като се оженихме, го накарах да ми обещае, че няма да отмъщава, преди да изпълня задачата си. Чак тогава му казах имената, а той ми даде думата си, и вярвам, че ще удържи на нея. Знаем, че го е грижа за мен, просто е прекалено упорит, за да го признае. Каза ми, че се чувства отговорен за мен.

— Разбира се, че го е грижа за теб.

— Може би Бродик ще разубеди Рамзи и той няма да се ожени за Мегън Макферсън.

— Не, съмнявам се. Рамзи звучеше така, сякаш вече е решил. Той поставя интересите на клана пред своите собствени и така трябва да бъде, защото е леърд. Ще направи това, което смята за правилно. Но не мисля, че ще мога да стоя и да го гледам заедно с нея. Вече бях решила, че трябва да замина и сега осъзнавам, че трябва да го направя много скоро.

— Къде ще отидеш?

Бриджит затвори очи.

— Не знам. Не мога да остана в помещенията на слугите. На новата господарка няма да ѝ допадне.

— Може би майка ти ще те приюти обратно у дома.

— Не. Тя показва достатъчно ясно, че не ме иска около себе си. Никой не ме иска — добави тя, знаейки колко жалко звучи. Изтривайки сълзите от очите си, тя прошепна: — След като паднах, само рева.

Джалиън се престори, че вярва на тази глупост. Рамзи бе причината Бриджит да е с разбито сърце. Тя се завъртя настрани, за да облекчи болката в раненият си крак и затвори очи. Заспа, с мисълта, че Бриджит беше напълно права.

Мъжете са идиоти.

ГЛАВА 31

Първите златисти лъчи на изгрева едва се подавана на хоризонта, когато Бродик побутна Джилиън, за да я събуди. Цяла нощ бе спала в ръцете му, макар да не помнеше кога я е преместил при себе си, а и това не я интересуваш особено, защото ѝ се спеше страшно много и не желаше да бъде будена. Сгущвайки се под одеялото, тя измрънка:

— Не още — и отново заспа.

Късно през нощта Бриджит също бе преместена близо до огъня, бе завита с друг плейд и когато Рамзи се преведе над нея и видя колко е спокойна в съня си, му се прииска да не я буди. *Наистина е прелестна*, помисли си той, забелязвайки за пръв път колко дълги са миглите ѝ и колко нежен бе цвета на лицето ѝ. Устните ѝ бяха пълни и розови и без да осъзнава какво прави, той прокара палец по долната ѝ устна.

Тя захапа пръста му и в просъница промърмори нещо, което той не бе сигурен какво точно беше, но му звучеше като „идиот“.

— Отвори очи, Бриджит. Време е да тръгваме.

Когато се събуди, тя не бе особено доволна.

— Остави ме на мира — промърмори тя.

Бродик стоеше над Джилиън, чудейки се защо, по дяволите, тя не иска да се подчини на заповедта му, и още веднъж ѝ нареди да става.

— Може би трябва да ги хвърлим в езерото — предложи Рамзи.
— Това ще ги събуди.

Бриджит прие заплахата присърце и веднага скочи на крака. Шокира се, виждайки Рамзи толкова близо до себе си, тя се отпусна назад, подпирайки се на лактите си, отчаяно мъчейки се да постави дистанция помежду им. Знаеше, че сигурно изглежда ужасно. С разрошена коса, влизаща в очите ѝ, да стои и да гледа нагоре към него, чудейки се как може да е толкова... перфектен... в този безбожно ранен час на деня.

Бродик издърпа Джилиън на крака и я задържа, докато не се увери, че тя може да стои изправена. Краката ѝ щяха да се подвият всеки момент, но тя страдаше мълчаливо, защото знаеше, че ако сега се оплаче, ще ѝ се наложи да изслуша още една поучителна лекция за безразсъдното ѝ държание.

— Още ли си ми ядосан, Бродик?

— Да.

— Много добре — прошепна тя. — Защото и аз съм ти бясна.

Изправяйки се гордо в цял ръст, тя направи крачка напред с намерението да отиде до езерото, но краката не я издържаха и ако Бродик не я бе хванал, Джилиън щеше да падне по лице на земята.

— Можеш ли да ходиш?

— Разбира се, че мога — отвърна му тя, гласа ѝ бе толкова овладян, колкото и неговият, когато ѝ зададе въпроса си. — Сега, ако ме извините, ще отида да се измия.

Бродик я проследи с поглед как куцука напред, за да се увери, че няма да му се налага да хваща отново. Рамзи също помогна на Бриджит да се размърда, като нежно я побутна по посока на потока, и Бродик се успокои, едва когато момичето се присъедини към съпругата му.

Жените въобще не бързаха и си дадоха време да се пригответ изключително бавно. Джилиън развърза превръзката и се намръщи, виждайки колко е синьо бедрото ѝ. Но раната не бе никак зле и дори вече бе започнала да зараства. Като походи малко, изтръпналият ѝ крак се пооправи, и когато двете с Бриджит се върнаха от потока, бяха в много по-добро настроение. А Джилиън вече не куцаше.

Веднага потеглиха за дома на Рамзи. Джилиън настоя да язди коня си и Бродик се съгласи неохотно. След доста време достигнаха до една ливада и заслизаха надолу по склона. На запад, не далеч от това място, тя и Бродик бяха вървели надолу, в деня в който се венчаха, тя си спомни за глупавата, безгрижна закачка и чувството на щастие, което изпитваше тогава. Господи, сякаш от тогава бе минала цяла вечност.

Тя продължи да язди все така потънала в мислите си, докато пресякоха поляната и се доближиха до дома на Рамзи. Яздеха до защитната стена, когато Джилиън погледна нагоре. Изведнъж там, на тясната пътека на стената се появи мъж. Дъхът засегна в гърлото на

Джилиън, а сърцето ѝ заблъска учестено. Тя дръпна силно юздите на коня си, принуждавайки го да спре.

— Бродик.

Мъжът я забеляза и веднага се дръпна назад.

Бродик и Рамзи веднага се обърнаха към нея.

— Какво не е наред? — попита Бродик.

— Защо спря? — поиска да узнае Рамзи.

— Видяхте ли мъжа горе на стената? Рамзи видя ли го?

Бродик ѝ отговори.

— Аз го видях. Това беше Гидиън. Вероятно слиза, за да посрещне Рамзи. Срещна го в деня, в който пристигнахме. Не си ли спомняш?

Тя поклати обезумяла глава.

— Не, Бродик, не съм се срещала с него.

— Напротив, срещна го — настоя Рамзи.

— Не, не съм — проплака тя. — Но съм го виждала и преди. Това е мъжа, който те е предал.

ГЛАВА 32

Бойният вик на Рамзи отекна из въздуха, предупреждавайки стражите на входа на портата да сграбчат оръжията си. Само след миг всички възможни изходи бяха преградени. Воини изскочиха на върха на защитните стени с лъкове, готови за стрелба, а много от последователите на Рамзи яхнаха конете си и в галоп излязоха навън, обграждайки крепостта. Никой не можеше да влезе или излезе от там.

Всеки мъж излезе навън, за да подкрепи своя леърд, и за пръв път откакто воините на Макферсън се присъединиха към клана Синклер, мъжете не бяха предубедени и не си съперничиха с воините на Синклер. Обединени, те стояха заедно — пет големи, плътни кръга в центъра на вътрешния двор — чакаха и наблюдаваха с едно-единствено намерение... да защитят Рамзи.

Гидиън чакаше в средата на двора, с единадесет предатели на негова страна, всичките до един от клана Синклер, за които се вярваше, че са лоялни поданици на леърда. Гидиън бе горд и сигурен в себе си. Най-последно бе дошъл и неговият миг, много скоро той щеше да стане леърд на клана Синклер и той нетърпеливо очакваше мига, в който ще убие Рамзи. Той вярваше, че щом убие леърда, клана ще му отдаде своята лоялност.

Бродик нареди на Лиъм и Аарон да отведат жените в къщата, но Джилиън оспори заповедта му, като на свой ред нареди:

— Ще стоите тук и ще пазите леърда си.

Бродик чу командата ѝ и кимна, давайки съгласието си. Джилиън повика Бриджит и двете тръгнаха към колибата. Искаше ѝ се да извика съпруга си, да му каже да се пази и да не поема глупави рискове, но сега мислите му бяха насочени към предстоящата битка и тя не искаше да го разсейва. Вместо това, реши да се помоли на Господ да опази Бродик и Рамзи живи и здрави. Когато се обърна към Бриджит тя забеляза, че приятелката ѝ прави знак на кръст, и разбра, че и тя се моли за живота им.

Рамзи и Бродик скочиха от конете още преди да са спрели и веднага измъкнаха мечовете си.

Простър опита да последва леърда си, но Дилън го спря.

— Още не си заслужил честта да пазиш гърба на своя леърд.

— Тогава кой ще го направи? — поиска да узнае воинът.

— Естествено, че Бюканън. Гледай и се учи, момче.

Лиъм сложи ръка на рамото на Простър.

— Справи се добре, като защити нашата лейди — каза той. — И ние сме ти благодарни, но докато не бъдеш обучен както трябва, ти само ще се пречкаш на своя леърд, защото ще го принуждаваш да те защитава. Имай търпение, момче. Прави това, което ти нареди командира ни. Гледай и се учи.

Гидиън смело пристъпи напред, предизвиквайки Рамзи.

— Предизвиквам те, Рамзи, за правото да управлявам клана Синклер — изкрещя той.

Рамзи се разсмя и смехът му отекна силно в настъпилата тишина.

— Вече ме предизвика веднъж, копеле. Трябваше още тогава да те убия.

— Ти посмя да дойдеш тук и да откраднеш онова, което принадлежеше на мен. На мен! — крещеше Гидиън. — Аз трябваше да съм леърд, не ти. Аз съм достоен.

— Достоен? — изкрещя Рамзи. — Мислиш, че си достоен? Нападаш деца и жени и смяташ, че това те прави достоен? Само страхливец може да сключи сделка с английските боклуци, за да отвлече брат ми и да се опита да го убие. Когато Алек Мейтланд бе отвлечен по погрешка, ти реши, че можеш да отидеш в Англия и да уредиш смъртта на едно петгодишно дете. Не, ти не си достоен. Ти си страхливец и предател, копеле такова.

— Направих това, което бе нужно, за да спечеля лоялността на клана Синклер. И ти, и Мичъл ще умрете. Аз съм силният, Рамзи, не съм слабак като теб. Ти позволи на Бриджит Киркконъл да ми откаже — изкрещя той. — Огъна се пред един стар глупак и позволи на земите ни да се настанят тези отрепки Макферсън. Как смееш да вярваш, че могат да ни бъдат равни. Когато станал леърд, ще се отърва от тази измет.

Подканвайки го с пръст, Рамзи предизвика Гидиън да го нападне.

— Ела и ме убий — каза той. — Покажи ми, колко си силен.

Крещейки, Гидиън вдигна меча си и нападна. В същия миг нападнаха и приятели му, плана им бе всички едновременно да нападнат леърда, но Бродик и Дилън също се спуснаха напред и мечовете им посякоха двама от нападателите, преди те дори да успеят да реагират. Няколко опитни вони на Синклер, подкрепяни от двама воина на Макферсън, също се хвърлиха в боя с намерението да изравнят бройката. Бродик нито за миг не откъсна поглед от Антъни и преднамерено се приближаваше към него. Виждайки погледа в очите му, Антъни се обърна и хукна да бяга, но Дилън блокира пътят му. Бродик загуби малко време, като се дуелира с мъжа преди да му омръзне и с един бърз удар да разреже гърлото му. Мъжът беше мъртъв, преди да падне на земята. Бродик се изплю на трупа, като последна обида към мъжа, опитал да убие жена му, преди да се обърне, за да гледа Рамзи.

От гърлото на Гидиън отекна силен писък, когато меча на Рамзи го съсече от рамото до кръста, почти разполовявайки го на две. Командирът падна на колене, а на лицето му бе изписано недоверие. Тъй като мъжа си поемаше последен дъх, Рамзи го ритна, за да падне по гръб, вдигна меча си с две ръце и промърмори:

— Губиш! — След което с все сила заби меча си в черното сърце на Гидиън.

Рамзи остана за миг неподвижен, докато обуздае гнева си. Тишината около него натеза и единственият звук, който се чуваше, беше тежкото му дишане. Миризмата на кръв се понесе из въздуха и изпълни ноздрите му. Той се изтръска веднъж, също както кучетата изтръскват водата от козината си, след което се изправи и извади меча от тялото на Гидиън.

— Има ли друг, който иска да ме предизвика? — изкрещя той.

— Не — чу се вик откъм тълпата. — Нашата лоялност принадлежи на вас, леърд.

След тези думи последваха силни приветствия и викове, но Рамзи не им обърна особено внимание. Земята около тях бе осеяна с трупове, а пръста и растенията бяха оплискани с кръвта, която проляха. Обръщайки се към тримата воина, които бяха пристъпили напред, за да се бият редом с него, той каза:

— Завлечете ги извън стените на крепостта ми и ги оставете да изгният там.

В следващия миг забеляза, че ръцете и краката му, подобно на тези на Бродик, са изпръскани с кръв.

— Искам да измия вонята им от себе си.

След като хвърли един поглед през рамо, Бродик последва приятеля си до езерото.

Когато се отдалечиха от останалите, Рамзи се обърна към него.

— Утре тръгваме към Англия.

Бродик кимна.

— Още по изгрев-слънце.

ГЛАВА 33

Простър разказа на Джилиън и Бриджит какво се бе случило. Във въодушевлението си той преразказа в детайли целият сблъсък, всяка кървава подробност, и им каза много повече отколкото двете жени биха искали да чуят. Когато свърши, лицето на Бриджит бе станало пепеляво, а стомаха на Джилиън се преобръщаше.

— И си сигурен, че Бродик и Рамзи не са пострадали, така ли? — попита Джилиън.

— Нищо повече от драскотина — повтори Простър. — И двамата бяха покрити с кръв, но тя не бе тяхната, обаче отидоха до езерото да се измият. Рамзи нареди телата на умрелите да бъдат изхвърлени някъде където да изгният.

— Не искам да чуя нито дума повече — каза Бриджит. Тя освободи воина като му отвори вратата. — Джилиън, ще донеса няколко мехлема, за да се погрижим за крака ти.

— Може би е по-добре да изчакате — предложи Простър. — Или минете по заобиколния път. Тревата в двора е почерняла от кръвта, а и не съм сигурен дали са изнесли мъртъвците.

— Тогава ще отида до дома на майка ми, за да взема от там няколко мехлема. Простър, днес умряха хора, не бива да се усмихваш така.

— Но те не бяха добри мъже — възрази той. — Заслужаваха смъртта.

Двамата продължиха да спорят, когато Простър затвори врата след себе си.

Джилиън седна, за да изчака завръщането на Бродик. Тя го очакваше да се появи всеки момент. И след цял час, тя все още стоеше и чакаше. Късно следобед ѝ писна да чака и тръгна да го търси, когато един воин на Макферсън ѝ каза, че той е заминал някъде с Рамзи. Носеше се слух, че двамата леърди са отишли при Иън Мейтланд, за да му съобщят за случилото се.

Тя опита да дочака съпруга си, но след като бе спала толкова малко миналата нощ, просто не успя да издържи и заспа.

Късно през нощта, Бродик я събуди, като я взе в обятията си, за да се люби с нея. Докосването му бе грубо и доминиращо и тя почувства отчаянието му, насилието, което той едва успяваше да контролира, но това не я изплаши, не я накара да го отблъсне. Напротив, тя го докосваше, галеше и милваше, опитвайки се да успокои звяра вътре в него. Сливането им бе диво и обсебващо и когато той свърши бурно в нея тя се разпадна в прегръдките му.

Тя му каза, че го обича, и той се зарадва на думите, защото знаеше, че на следващия ден истинността им ще бъде подложена на изпитание. Не би се учудил, ако до вечерта на следващия ден, тя го намрази.

Брисбейн и Отис почукаха на вратата им рано на другата сутрин. Джилиън вече се бе облякла и тъкмо привършваше със закуската си.

— Беше ни наредено да ви отведем при сестра ви — обяви Брисбейн.

— Нима най-последно се е съгласила да се срещне с мен? — попита тя, докато излизаше навън.

Отис поклати глава.

— Беше ѝ наредено.

Джалиън се опита да скрие разочарованието си, заради факта, че сестра ѝ отново я отхвърли. Тримата отидоха заедно до конюшната, където ги чакаха три оседлани коня. Брисбейн тръгна начело и нито той, нито Отис проговориха, докато не стигнаха до една колиба, близо до границата разделяща земите на Макферсън от тези на Синклер.

Изведнъж Джилиън се почувства нервна и изплашена. Кристин вече я бе отхвърлила, и сега младата жена се чувстваше много позасрамена и унижена, но ѝ се налагаше да го преглътне. Ако сестра ѝ не знаеше къде е кралското съкровище или ако бе забравила какво се е случило, всичко щеше да бъде загубено, а чичо ѝ Морган щеше да бъде обречен.

— Моля те, Господи, нека си спомня — прошепна тя, след което слезе от коня и тръгна към колибата, която ѝ посочи Брисбейн.

— Ние ще ви чакаме тук — каза ѝ възрастния мъж.

— Няма нужда. Знам пътят на обратно.

Вратата се отвори и навън пристъпи жена, която Джилиън никога не би разпознала, че е нейната сестра. Съпругът ѝ, грамаден и намръщен я последва. Враждебността му бе очевидна, когато той пристъпи напред, заставайки закрилнически пред жена си.

Кристин бе с цяла глава по-висока от Джилиън. Косата ѝ, бе доста тъмна, а Лис ѝ бе казала, че сестра ѝ има златисти къдрици, макар Джилиън да не ги помнеше. Нямаше нищо, което да подсказва на Джилиън, че това е сестра ѝ, и макар тя да знаеше, че жената е Кристин, тя ѝ изглеждаше като напълно непозната.

Жената пред нея беше бременна. Никой не се бе сетил да спомене този факт. Ако Кристин не изглеждаше толкова мрачна и сърдита, Джилиън щеше да я прегърне и да ѝ каже колко много се радва, че я вижда. Двете се гледаха една дълга минута, преди Джилиън да наруши неудобната тишина.

— Ти ли си Кристин? — попита тя.

— Аз съм — отговори жената. — Или поне бях. Родителите ми, ми смениха името. Сега се казвам Кейт.

Вълната гняв от страна на жената хвана Джилиън неподготвена. Тя проговори, преди да успее да се въздържи:

— Родителите ти са мъртви и погребани в Англия.

— Не ги помня.

Джилиън наведе глава настрани и изгледа сестра си.

— Мисля, че си спомняш баща ни.

— Какво искаш от мен? — попита тя и в гласа ѝ се прокрадна предизвикателство.

На Джилиън неочаквано ѝ се прииска да заплаче.

— Ти си ми сестра. Исках да те видя отново.

— Но искаш и още нещо, нали?

Въпросът бе зададен от съпруга на Кристин. Сестра ѝ си спомни маниерите и бързо ги запозна. Името му беше Манус.

Джилиън излъга, като му каза, че се радва да се запознае с него. След това отговори на въпроса му.

— Да, има нещо, което искам.

Кристин настръхна.

— Не мога и няма да се върна в Англия. Моят живот е тук, Джилиън.

— От това ли се страхуваше? Че ще те принудя да се върнеш с мен в Англия? О, Кристин, никога не бих поискала това от теб.

Искреността в гласа ѝ явно поуспокои Кристин. Тя кимна към съпруга си и прошепна нещо в ухото му. Манус неохотно се съгласи и след като се поклонил влезе вътре и изнесе два стола. Кристин седна на единия и подкани Джилиън да последва примера ѝ. Манус влезе в къщата и ги остави сами, две сестри, които бяха напълно непознати.

— Щастлива ли си? — попита Джилиън, надявайки се, че ако поговорят малко за живота в клана Макферсън, на Кристин ще ѝ стане по-леко.

— Да, много съм щастлива — отвърна тя. — С Манус сме женени от пет години и скоро на бял свят ще дойде първото ни дете.

Джалиън реши да мине направо на въпроса, защото се страхуваше, че сестра ѝ ще поиска да сложи край на срещата им. Кристин вече два пъти поглеждаше назад към врата.

— Само искам да говоря с теб — обеща Джилиън.

— Как ме откри?

— Един от войните на Синклер е разбрал къде си и е казал на барон Алфорд. Помниш ли го?

Тя кимна.

— Той изпрати воини да ме намерят и да ме върнат в Англия. Същото направи и краля. Как този воин е разбрал къде съм?

— Не знам — отговори тя. — Странно е да говоря за това. Родителите ми настояваха да забравя всичко.

— Но аз имам нужда да си спомниш.

— Защо?

— Животът на чичо ни Морган е заложен на карта. Спомняш ли си го?

— Не.

— Кристин, кълна ти се, когато се върна в Англия, ще убедя барона и краля, че си мъртва. Давам ти думата си. Няма повече да идват да те търсят.

Очите на Кристин се разшириха.

— Как ще ги накараш да ти повярват?

— Ще намеря начин — увери я тя. — Но сега имам нужда да си спомниш за нощта, в която умря татко.

— Какво те кара да мислиш, че ще си спомня какво се е случило? Била съм прекалено малка.

— Ти си три години по-голяма от мен — посочи Джилиън. — Дори аз помня колко бях ужасена.

— Не искам да говоря за онази нощ. Толкова години се опитвам да я забравя.

Джилиън опита всичко, за което се сети, за да убеди сестра си да ѝ помогне. Тя увещаваше, молеше, нищо не помогна. Кристин отказа да каже и дума. Когато Манус излезе навън и обяви, че жена му трябва да си почине и че е време Джилиън да си върви, Кристин си отдъхна облекчено, сякаш ѝ бяха дали извинение, за да разбие сърцето на Джилиън.

Прекаршена от разочарованието, тя се изправи и бавно тръгна по пътя. Сълзи се стичаха по лицето ѝ, докато мислеше за чичо си. Каква глупачка е била да мисли, че може да го спаси.

Изведнъж, подтикната от държанието на сестра си, тя се обърна и изкрещя:

— Кристин, кога стана такава страхливка? Посрами баща си, и благодаря на Бога, че той не е жив, за да види в какво си се превърнала.

Презрението на Джилиън се заби в сърцето на Кристин като остър нож. Избухвайки в сълзи, тя извика:

— Чакай, не си отивай. — Отскубвайки се от ръцете на съпруга си, тя изтича при Джилиън. — Моля те, прости ми — заридя тя.

И изведнъж пред Джилиън се появи сестра ѝ, вече не бе непозната, двете се прегърнаха и заплакаха заради загубеното.

— Никога не те забравих — прошепна Кристин. — Никога не те забравих, малкото ми сестриче. Ще ми простиш ли? — попита Кристин, като изтри сълзите с опакото на ръката си. — От толкова много години живея с тази вина, знаех, че аз съм виновна, но не можех...

— Няма защо да се чувстваш виновна — каза ѝ Джилиън. — Нищо от това не се е случило по твоя вина.

— Но аз избягах, а ти остана там, в капан.

— О, Кристин не можеш да виниш себе си. Ти беше малко момиче. Няма как да промениш това, което се случи.

— Спомням си онази нощ, сякаш се е случила вчера. Господ ми е свидетел, опитах се да забравя. Помня как татко ни целува за сбогом. Ухаеше на кожа и сапун. Ръцете му бяха загрубели, но си спомням колко обичах да докосва лицето ми.

— Аз не помня много неща за баща ни.

— Странно е. Не помня какъв цвят беше косата му, нито очите, но помня аромата и докосването му.

— Спомняш ли Лис, нали?

— Да, помня я — усмихна се тя.

— Тя поддържаше спомените ми живи. Каза ми, че воините са те наричали златното момиче.

Кристин се засмя.

— Да, така беше. По онова време косата ми беше руса. Потъмня с годините.

— Кристин, кажи ми какво се случи онази нощ.

— Воините трябваше да ни отведат на безопасно място. Един от враговете на татко нападнаше крепостта.

— Барон Алфорд и воините му — вметна Джилиън.

— Не си спомням да съм се страхувала. Татко ми даде подарък и ти беше разстроена, че не го даде на теб.

— Кутията за бижута — прошепна Джилиън. — Той ти даде съкровището на краля. Воините казали на Лис, че ще те пазят, докато свърши битката и татко дойде за теб. Още ли криеш кутията, Кристин?

— Не — отвърна сестра й. — Не помня какво се случи с нея.

Разочарованието на Джилиън бе очевидно.

— Аз... се... надявах...

Неочаквано, порив на вятъра разпръсна изсъхналите листа в краката им. Беше топло и слънчево, но Кристин започна да потърква ръцете си, за да прогони студа, който се бе появил, заедно със спомените.

— Съжалявам — прошепна тя. — Не знам къде е съкровището.

Джилиън не проговори дълго време, докато се бореше с паниката и отчаянието. Как щеше да спаси чичо си? Без кутията или сестра й, той щеше да бъде обречен.

— Татко е загинал онази нощ, нали?

— Да — прошепна Джилиън.

— А ти къде беше?

Тя се опита да се концентрира върху това, което я питаше сестра й.

— Бях там, но спомените ми от тази нощ са много неясни.

— Татко обвини кутията в одеяло.

— Кой беше в стаята заедно с нас?

— Имаше четирима воители и татко — отвърна Кристин. — Том и Лоурънс дойдоха с мен, но не помня имената на другите мъже, които трябваше да те изведат в безопасност.

— Лис ми каза имената им. Уилям и Спенсър, те са загинали, опитвайки се да ме защитят. Моля се за душите им всяка нощ.

— Не знам какво е станало с Лоурънс и Том. Дали са ме на роднини на Том и са им казали, че баща ми ще дойде за мен. Двамата с Лоурънс ме оставиха и аз мислех, че са се върнали при татко. Никога повече не ги видях.

— Дали не си взела кутията със себе си?

— Не, не съм.

— Тогава какво се е случило с нея? — попита Джилиън, кършейки ръце притеснено. Тя си пое дълбоко дъх и се насили да се успокои преди да каже: — Кажи ми точно какво се случи, когато татко ти даде съкровището.

— Аз го изпуснах — каза тя. — Бях толкова изплашена, че съм го счупила и че татко ще ми се скара, но съпругът на Лис го вдигна. Татко го уви и ми го даде. После излезе.

— Ектор е бил там?

— Да, така беше името му. Той беше там, но само за минута-две. Сигурно е умрял в онази нощ по време на битката.

Джилиън поклати глава.

— Не, не е умрял, но е загубил разсъдък си. Той ме плашеше — добави младото момиче. — През годините съм чувала много истории за него. Живееше като животно в един от ъглите на старата конюшня и постоянно носеше със себе си стара раница пълна с пръст. Лис казваше, че е бил страхливец и от страх е загубил ума си, не проля нито сълза, когато научи, че е умрял.

— А Лис? Какво се случи с нея?

— Тя живееше с мен и чичо Морган и смятам, че беше щастлива. Умря в съня си — добави тя. — А не е боледувала от нищо. Не страдеше. Тя знаеше за скрития коридор между стаите ни, но никога не

издаде, че е знаела тайната ни. Ние не минахме през онзи коридор в нощта на атаката. Бяхме в стаята на татко, нали?

— Да, един от войните запали факли, за да ни изведе.

— И паднахме по стълбите — допълни Джилиън. — Имаше много стъпала. С години имах кошмари и дори сега не мога да понасям да стоя на високо.

— Но ние не паднахме по стълбите. Блъснаха ни. Спомням си го много ясно — каза Кристин, гласа ѝ трепереше от силните емоции. — Ти беше зад мен и се опитваше да вземеш кутията от ръцете ми. Обърнах се, за да ти кажа да спреш и тогава го видях. Той изскочи от сенките и се хвърли към нас. Мисля, че тогава сигурно е взел кутията. Войните изгубиха равновесие и всички полетяхме надолу по стълбите. Чу се ужасяващ писък и тогава си ударих главата в каменния под, а когато се събудих, бях в ръцете на Лоурънс на гърба на коня му и се отдалечавахме от крепостта.

Сега Джилиън си спомни по-ясно кошмарите, които бе имала през годините.

— В сънищата ми имаше чудовища, които изскачаха от стените и ни преследваха. Сигурно и аз съм видяла нападателя.

— Не успях да видя лицето му — каза Кристин. — Но който и да е бил той, избягал е с кралското съкровище.

— Значи трябва все още да е там... някъде... освен ако този, който го е взел не е избягал от крепостта, преди барона да я превземе. О, господи, не знам какво да правя.

— Остани тук — предложи Кристин. — Не се връщай в Англия. Сега си омъжена за леърд и животът ти е тук.

— Кристин, можеш ли да обърнеш гръб на семейството, което те е отгледало с толкова любов?

— Не, разбира се, че не.

— Чичо Морган зависи от мен.

— Той ще иска да бъдеш щастлива.

— Той ме отгледа — проплака Джилиън. — Той е мил, любящ и грижовен. Бих умряла за него. Трябва да се върна.

— Искан ми се да мога да ти помогна, но не знам как. Може би ако си напрегна ума, ще успея да се сетя нещо, което съм забравила за онази нощ. Ще опитам — обеща тя.

Те останаха така и продължиха да говорят за миналото, докато Джилиън не забеляза колко изморена е сестра ѝ. Тя я целуна по бузата и обеща отново да дойде да я види.

— Ако успея да се върна от Англия, бих искала да те опозная по-добре. Няма да искам нищо повече от теб, Кристин. Обещавам, но след като отново те намерих, не искам да те загубя.

Кристин се изправи бавно. Не можеше да погледне Джилиън в очите, когато ѝ казваше какво мисли за повторната им среща.

— Помня те като малко момиченце, но сега чувствам, че сме две непознати, които нямат почти нищо общо. Не искам да нараня чувствата ти, но трябва да съм напълно откровена. Припомнянето на миналото ми носи само болезнени спомени и когато те гледам, си спомням онова, което с години съм се опитвала да забравя. Може би някой ден ще променя мнението си. Но сега, вярвам, че ще е най-добре всяка да върви по своя път. Обаче ти обещавам, че ако си спомня нещо, ще ти изпратя вест.

Джилиън бе съкрушена и бързо наведе глава, за да не може Кристин да види колко много я е наранила.

— Както желаш — прошепна тя.

Без повече думи, тя се обърна и бавно тръгна по пътеката. Повече не се обърна назад.

ГЛАВА 34

Джалиън отчаяно се нуждаеше от Бродик, който да обвие ръце около нея и да я прегърне силно. *Бракът вече я бе променил*, помисли си тя, защото преди да срещне Бродик и да се влюби в него, винаги ѝ се бе налагало да се справя сама с проблемите си. Сега тя имаше съпруг и искаше да сподели тревогите и болките си с него. За момента не я бе грижа защо, по дяволите, не можеше да ѝ каже, че я обича. В сърцето си, тя вярваше, че той е влюбен в нея и просто не можеше да се съгласи, че той ѝ е обрекъл живота си, поради някаква неясна причина. Никой мъж не би се венчал, само за да отмъсти на врага си, и Бродик никога не би се оженил за нея, само за да научи имената на англичаните. Рамзи просто си правеше погрешни заключения, а Бродик, който не желаше да изкаже истинските си чувства, просто не си бе направил труда да го поправи.

Съпругът ѝ бе твърдоглав до мозъка на костите си и имаше страшно много недостатъци, но безчестието не бе един от тях. Тя все още го обичаше и отчаяно се нуждаеше от утехата му, от твърдото му рамо, на което да поплаче докато излива пред него сърцето си. Как може сестра ѝ да е толкова студена и безчувствена? Беше показала ясно, че не желае Джалиън да е част от живота ѝ. Толкова години бе мечтала да се съберат и нито веднъж не ѝ бе хрумвало, че Кристин може да я отблъсне.

Джалиън се чувстваше засрамена и недостойна и не можеше да разбере защо. Знаеше, че не е сторила нищо лошо, и все пак не можеше да прогони чувството, че е сгрешила някъде.

Разтреперана след срещата, сега единствената ѝ мисъл бе да открие съпруга си и да му разкаже какво се е случило. Тя отведе конят си в конюшнията, въпреки болката в крака ѝ, и изтича до крепостта на Рамзи, надявайки се, че Бродик е там.

Простър я посрещна, за да ѝ съобщи новината.

— Съпруга ви замина милейди — обясни той — Всички заминаха.

— Всички ли? Кои всички? — попита тя.

— Леърдите — отвърна момчето. — Иън Мейтланд, моя леърд, леърд Бюканън.

— Иън е бил тук?

— Да, още по изгрев-слънце.

— Къде е отишъл съпругът ми?

— С Рамзи и Иън.

— Да, разбрах — каза тя, едва потискайки раздражението си. — Но къде отидоха?

Момчето изглеждаше изненадано от това, че тя не знае.

— До двореца, за да се присъединят към войните. Със сигурност знаете, че преди два дни свикаха армиите — добави той.

— Не, не знаех — призна тя.

— Леърдите повикаха своите войни и вече трябва да са се събрали.

— При двореца?

— Да — каза той, кимайки.

— И къде е този двореца?

— Доста на изток — каза той.

— Значи няма да успеят да се върнат до късно вечерта?

— До вечерта ли? Милейди, те няма да се върнат дълго време. — Тя все още не разбираше. Простър изглежда бе объркан и се поколеба, преди да ѝ обясни: — Те отиват в Англия, милейди, и със сигурност трябва да знаете защо отиват там.

— Знам, че планираха по някое време да заминат за Англия, но бъркаш като мислиш, че се заминали сега. Ще ме извиниш ли, трябва да се върна в колибата, за да чакам завръщането на съпруга си.

— Доста време ще си почакате, милейди — каза Простър. — Той няма да се върне скоро, а утре вие заминавате.

— За къде заминавам?

— За къщи — отвърна той. — Това са заповеди на съпруга ви. Утре ще дойдат войни на Бюканън, които ще ви ескортират до новия ви дом. До тогава Греъм и Локлан ще отговарят за сигурността ви.

На Джилиън ѝ прилоша, стомаха ѝ се сви, сякаш е бил завързан на възел.

— Кои са Греъм и Локлан?

— Греъм е Макферсън — каза гордо младия воин. — А Локлан е Синклер. Двамата са равни. Сега всички сме равни, така каза леърда ни и каза, че ще задържим името на клана си и ще живеем заедно в мир.

— Разбирам — прошепна тя.

— Добре ли сте, милейди? Пребледняхте.

Игнорирайки въпроса му, тя проплака:

— Простър, има ли шанс да не си чул правилно? Когато тръгнат за Англия ще вземат и мен. Обещаха ми... той не би нарушил обещанието си. Той знае... Всички знаят, че ако някой ги забележи, барона ще убие чичо ми. Не, сигурно грешиш. Бродик трябва да се върне за мен.

Страданието ѝ притесни воина, но той не знаеше какво да направи. Искаше да я излъже, да ѝ каже, че да, бе сгрешил, но знаеше, че тя трябва да приеме истината, затова се приготви за реакцията ѝ, помоли се дамата да не припадне и бързо каза:

— Господ ми е свидетел, милейди, разбрах всичко правилно. Всички знаят... освен вие — промърмори той. — Те отиват в Англия, а вие ще бъдете отведена в земите на Бюканън. Съпругът ви се тревожеше заради раната ви и искаше да си почините един ден, преди да се отправите на път. Много мило от негова страна, не мислите ли?

Тя не му отговори. Обърна се и тръгна по пътеката, но спря за миг.

— Благодаря ти, че ми обясни, Простър.

— Милейди, ако все още не ми вярвате, говорете с Греъм и Локлан. Те ще потвърдят това, което ви казах току-що.

— Няма нужда да говоря с тях. Вярвам ти. Сега ако ме извиниш, ще се върна в колибата.

— С ваше разрешение, ще ви придружа — предложи той. — Не ми изглеждате добре — добави той. — Да не би крака да ви притеснява?

— Не, не е той — отговори вяло тя.

Тя не му каза нито дума, докато вървяха към колибата. Простър тъкмо се покланяше и се канеше да си тръгне, когато тя го повика:

— Знаете ли къде живеят Кевин и Ани Дръмънд?

— Всички воители познават семейство Дръмънд. Когато някой пострада, отиват там за помощ. Ако пострадалия не умре по пътя, тя

ще го излекува. Или поне в повечето случаи — добави той. — Защо питате.

— Просто бях любопитна — излъга тя. — След малко ще искам да се върна при сестра ми. Ще ме придружиш ли?

Горд, че лейди Бюканън иска неговата помощ, воинът изпъна рамене.

— С радост ще ви придружа, но нали току-що се върнахте от дома на сестра си.

— Да, но забравих да ѝ дам подаръците, които ѝ нося от Англия, а тя е нетърпелива да ги види. Когато съм готова за тръгване, ще изпратя да те повикат.

— Както желаете — каза той.

Тя затвори бавно вратата, седна на леглото, зарови лице в дланите си и се разрида.

ГЛАВА 35

Тя бе водена от отчаянието. Джилиън съблече плейда на Бюканън, остави го на леглото и посегна за роклята, която носеше в Англия. Вече бе събрала малка чанта с нещата, които щяха да ѝ бъдат най-нужни за пътуването.

Появата на Бриджит я прекъсна насред приготовленията. Джилиън я чу, че вика името ѝ, и отвори леко вратата, казвайки на приятелката си, че не се чувства много добре. После бързо се опита да затвори вратата, но Бриджит не ѝ позволи. Тя отвори широко вратата и нахълта вътре.

— Щом си болна, ще ти помогна. Защо си облечена с тези дрехи? Мъжът ти няма да го одобри. Трябва да носиш цветовете на Бюканън.

Зад гърба ѝ, Джилиън прибра четката си в торбата и я завърза.

Когато се обърна, Бриджит бе осенена от мисълта, че се случва нещо ужасно нередно.

— Какво става? — попита тя. — Каж ми какво става и ще се опитам да ти помогна с каквото мога.

— Заминавам.

— Да, чух, но това ще е чак утре. Воините на съпруга ти още не са пристигнали. Затова ли си разстроена? Не искаш да отидеш в новия си дом? — попита тя, отчаяно опитвайки се да разбере.

— Отивам в дома си в Англия.

— Какво? Не може да говориш сериозно...

— Никога повече няма да облека плейда на Бюканън. Никога — проплака тя. — Бродик ме предаде, и никога, никога няма да му простя. — Истината на думите ѝ я порази и тя седна на леглото, преди краката ѝ да я предадат. — Даде ми думата си, че той, Иън и Рамзи ще почакаат...

Бриджит седна до нея.

— И тримата заминаха за Англия.

— Да — отвърна Джилиън. — Простър вече ми каза, че са заминали сутринта. Бродик ми обеща, че ще ме вземе със себе си.

Накарах го да ми даде думата си, преди да му кажа имената на бароните, които помогнаха на Гидиън да отвлече Алек Мейтланд.

— Каква е причината да отвлечат сина на леърда?

— Не са искали него. Опитали се да отвлечат братът на Рамзи.

Ума на Бриджит преливаше от въпроси.

— Започни от началото и ми разкажи всичко, което се е случило.

Може би ще намеря начин как да ти помогна.

— Не можеш да ми помогнеш — прошепна тя. — О, господи, не знам как ще успея да спася чичо си. Толкова съм изплашена и... — Гласът ѝ се прекърши и тя избухна в сълзи.

Бриджит я прегърна и отново я помоли да ѝ обясни всичко. И Джилиън ѝ разказа цялата история, започвайки от нощта, в която бе убит баща ѝ. Когато свърши, осъзна колко безнадеждна е ситуацията.

— Ако не се върнеш в Англия със сестра си или с кутията, как ще спасиш чичо си? — попита я Бриджит.

— Вече няма значение. Щом леърдите нападнат крепостта, Алфорд ще убие Морган.

— Какво те кара да вярваш, че той е все още жив? Каза ми, че барон Алфорд никога не спазва дадената дума.

— Алфорд знае, че няма да получи съкровището, преди да видя чичо си жив и здрав.

Бриджит бе толкова разтревожена, че започна да обикаля напред-назад из колибата.

— Но кутията не е в теб.

— Знам това — промърмори Джилиън. — Надявах се, че сестра ми ще знае къде е...

— Но тя не знае — каза Бриджит. — Кажи ми отново кой е бил в стаята, когато баща ти е дал съкровището на Кристин.

— Вече ти казах, там имаше четирима воители и баща ми — обясни тя отново. — И управителят Ектор, но той бе само за минута в стаята. Кристин ми каза, че дал някакво съобщение на татко и излязъл.

Бриджит започна да се опитва да подреди пъзела в ума си, после поклати глава и попита:

— Воините, които е трябвало да те пазят, са мъртви, нали така?

— Да.

— Напълно ли си сигурна? Видя ли ги да умират.

— Дори и да съм, не го помня. Била съм много малка — напомни тя на приятелката си. — Но Лис ми каза, че са умрели, защитавайки ме. Тя беше напълно сигурна.

— Но сестра ти не е сигурна какво се е случило с воините, които са заминали на север. Само предполага, че са се върнали на помощ на баща ти. Нали така?

— Да, но...

Бриджит я прекъсна, преди да е довършила.

— Някой от тях може да е взел съкровището.

— Не — възрази приятелката ѝ. — Те бяха лоялни и честни мъже, баща ми им е вярвал безрезервно.

— Може би са предали доверието му — предположи тя. — Трябва да е някой от тях, или пък управителя, но ти каза, че Ектор е бил в стаята за много кратко време.

— О, не може да е бил Ектор, той не беше наред с главата.

— Луд ли е бил?

— Да — отвърна тя нетърпеливо. После се изправи и отиде при вратата.

— Къде отиваш?

— Поисках от Простър да ме придружи до дома на сестра ми. Смятам да отида да го повикам.

— Но ти ми каза, че Кристин не иска да те вижда повече.

— Да, така е, но...

— Тогава защо ще се връщаш при нея?

Джилиън въздъхна.

— Няма наистина да ходя при сестра си. Простър знае къде живее семейство Дръмънд, когато тръгнем към дома на Кристин, ще го убедя да ме заведе при Ани Дръмънд.

— Но защо? — не разбираше приятелката ѝ.

— Защото Кевин и Ани знаят пътят до земите на Лен, а от там, аз знам как да се прибера у дома.

Бриджит беше поразена.

— Мили боже, ти наистина смяташ да се върнеш в Англия. Каза ми го, но аз не ти повярвах.

— Да, смятам да се върна.

Бриджит изтича при нея, за да я прегърне за сбогом.

— Бриджит, искам да ти кажа колко много значи приятелството ти за мен. Ще ми липсваш ужасно много.

— Но ще се видим пак, нали?

— Не. Няма да се върна.

— Ами Бродик? Ти го обичаш.

— Да, но той не ме обича. Само ме използва, Бриджит, за да получи онова, което искаше. За него не означавам нищо, дори не може... — Беше наистина болезнено да говори за това. Отдръпвайки се от приятелката си, тя каза: — Трябва да тръгна.

— Чакай — повика я Бриджит, когато Джилиън посегна към дръжката на врата. — Аз ще намеря Простър, докато ти облечеш плейда си.

— Повече никога няма да сложа цветовете на Бюканън.

— Бъди разумна. Всеки ще разбере, че си намислила нещо, ако излезеш навън облечена така. Трябва да се преоблечеш.

Джалиън осъзна колко е права приятелката ѝ.

— Бях толкова ядосана, че не мислих... Да, ще се преоблека, докато намериш Простър.

— Може малко да се забавя, но ти ме чакай тук. Обещай ми да не излизаш.

— Ще чакам. И не забравяй — предупреди я тя. — Простър мисли, че отивам да видя Кристин.

— Знам — каза Бриджит докато отваряше вратата. После обаче спря, отказа се и затвори вратата, все още в ума ѝ се въртяха различни възможности за това къде може да е съкровището.

— Може ли да ти задам още няколко въпроса?

— Какви?

— Ти каза, че Ектор бил луд. Би ли ми обяснила по подробно, малко странен ли е бил или наистина е бил луд? Каква всъщност е била неговата лудост?

— О, луд си беше, наистина — отвърна тя разпалено. — Сега моля те, побързай, Бриджит. Трябва да тръгна възможно най-скоро.

— Но, аз само се чудех...

— Какво си се чудела? — попита тя.

— Защо баща ти ще направи управител един луд мъж? Няма никакъв смисъл.

— Ектор не е бил винаги луд. Той е загубил ума си, защото много се е изплашил по време на битката. След онзи ден, вече не бил същият. Знам, че Ектор е бил зъл, жесток и много алчен. Сега, моля те, отиди да намериш Простър.

Бриджит най-после излезе. Джилиън свали роклята си, посегна за плейда и изведнъж издаде тихо възклицание.

— Мили боже, това е.

Бриджит се забави доста и когато най-после се върна, Джилиън се бе поболяла от притеснение.

— Защо се забави толкова много? — поиска да узнае тя, когато приятелката ѝ влезе вътре.

— Първо трябваше да свърша няколко неща — каза тя. — Простър е тук и не е сам. Кер и Алан са с него. Държат се така, сякаш ще ескортират някоя принцеса. Само да ги видиш. Толкова са горди, че си помолила мъж от клана Макферсън да те придружи.

— Просто са много млади — промърмори Джилиън.

— Мислих за плана ти — каза Бриджит. — Не мисля, че трябва да ходиш до Дръмънд, защото дома им е много далеч. Трябва да тръгнеш направо към земите на Лен, сигурна съм, че Простър знае пътя.

— Защо си толкова сигурна?

— Всички воители познават границите и откъде могат да яздят и откъде не. Животът им зависи от тези знания.

— Но не знам как да накарам воините да ме заведат до там. Мислих да им кажа, че искам Ани да излекува крака ми.

— Кажи им го — посъветва я тя. — Но когато тръгнем на път, кажи на Простър, че трябва да отидем до земите на Лен.

— Ние? Бриджит не може да искаш да...

— Идвам с теб в Англия. Вече събрах нещата си и ги увих в плейда, за да не ни заподозрат воините. Зад седлото на кобилата ми са. Затова се забавих толкова.

Гласът на Бриджит бе спокоен, но тя бе стиснала здраво ръцете си в юмруци и в очите ѝ блестеше решителност. Когато Джилиън поклати глава, Бриджит побърза да я увери, че вече е взела решение и нищо, което каже или направи приятелката ѝ, няма да я разубеди.

— Тук няма нищо за мен, не мога да гледам как Рамзи се жени за Мегън. Няма да понеса тази болка. Не мога да остана тук. И няма да остана. За бога, собствената ми майка не ме иска наоколо, и това е самата истина. Не знам къде другаде да отида. Моля те, Джилиън. Нека дойда с теб. Винаги съм искала да видя Англия, а и ти каза, че във вените на чичо ти тече шотландска кръв. Сигурна съм, че ще ми позволи да остана с вас... докато реша какво да правя.

— Не мога да те взема с мен. Може да пострадаш, няма да мога да те защитя от него.

— От барона ли?

— Да — отвърна тя. — Не разбираш какъв е той. Той е чудовище.

— А как смяташ да защитиш себе си? Наредил ти е да се върнеш със сестра ти и със съкровището, но ти се връщаш с празни ръце. Ако някой трябва да се бои, то това си ти.

— Нямам друг избор — възрази тя. — Трябва да се върна у дома, или да остана тук.

— Умолявам те, Джилиън. Приемам опасността и ще поема пълна отговорност за това, което може да ми се случи. Моля те, премисли. Измислила съм страхотен план.

— Няма да мога да се понасям, ако ти се случи нещо лошо.

— Тогава остави ме да дойда до земите на Лен с теб. Мога да ти помогна да убедиш Простър. Знам как да го накарам.

— И после ще се върнеш с тях?

— Да — обеща Бриджит и веднага се почувства зле, задето лъже приятелката си. Тя вече бе измислила план и нямаше да се откаже. Със или без позволенията на Джилиън, тя щеше да ѝ помогне.

— Можем... а... ти, можеш... да догониш Бродик и останалите.

— Не, не мисля, да го правя. Те сигурно ще минат първо през дома на чичо ми, на северозапад, най-далечната част на Англия, а аз тръгвам на изток, към Дънханшайер.

— Къде е имотът на барон Алфорд?

— На юг от имението на чичо ми. С Божията воля, докато Бродик и хората му стигнат до Дънханшайер, откупът ще бъде платен и всичко ще свърши.

— Кое ще свърши?

Джалиън поклати глава. Нямахте намерение да обяснява.
Изведнъж Бриджит я полазиха ледени тръпки.

— Тогава ще тръгваме ли?

Изправяйки рамене, Джалиън кимна. Докато вървяха към вратата, тя прошепна:

— Дано Господ бъде с нас.

ГЛАВА 36

Те отчаяно се надпреварваха с времето. Джилиън знаеше, че ще пристигне в Дънханшайер преди есенния фестивал, но не бе сигурна дали Бродик, Иън и Рамзи няма да я изпреварят. Ако това се случеше, Господ да им е на помощ. Макар да беше страшно ядосана на съпруга си, задето не бе спазил обещанието си към нея и макар да бе решена никога да не се връща в Шотландия, тя все още се боеше за безопасността на Бродик. Той бе разбил сърцето ѝ, но това не можа да убие любовта, която все още изпитваше към него. Ако той и неговите приятели нападнат крепостта на Алфорд, щеше да има война и всички те щяха да загинат.

Тя бе сигурна, че Алфорд е разпръснал войните си около крепостта си и около дома на чичо ѝ Морган. Той се хвалеше, че има повече от осемстотин бойци, които ще дойдат, ако ги повика. Джилиън се съмняваше, че мъжете са лоялни към Алфорд, те се страхуваха от него. Алфорд контролираше войните си деспотично, използваше методи на мъчения върху онези, които не му се подчиняваха и така тези клетници служеха за пример на всеки, който реши да му се противопостави.

Кръвта ѝ изстина, когато си спомни за садистичните уроци на Алфорд и тя се концентрира върху това да мисли как да защити мъжа, който обичаше.

Оставаше ѝ още ден езда до Дънханшайер, когато бе принудена да спре. Изтощението си казваше думата и тя всъщност не бе яла и спала добре през последните дни.

Простър, Кер, Алан и Бриджит все още бяха с нея. Тя опита няколко пъти да ги накара да се върнат у дома, но никой от тях не пожела да я изслуша. Бриджит продължаваше да настоява, че има план, но отказваше да го сподели с Джилиън, без значение колко много я молеше за това приятелката ѝ. Младите воители я вбесяваха допълнително. Простър не спираше да ѝ обяснява, че щом тя не иска

да се върне с тях в земите на Синклер, той и приятелите му ще останат с нея, и ще направят всичко по силите си, за да я защитят.

Вече се стъмваше, когато Бриджит предложи да спрат за през нощта. Джилиън забеляза сламен покрив в далечината и настоя да отидат и да поискат разрешение да преминат през земите на фермата, преди да спрат за почивка. Игнорирайки протеста на Простър, тя почука на вратата.

В къщата живееше петчленно семейство. Бащата, възрастен мъж с обветрена кожа и лице, като коритото на пресъхнала река, в началото бе подозрителен към мотивите им, тъй като видя младите воители да поставят ръце на оръжията си, но след като Джилиън официално му се представи и поиска позволени да пренощуват на тяхна земя, мъжа омекна.

Той ѝ се поклони.

— Името ми е Рандъл, а жената, която се крие зад мен е Сара. Земята не е моя и вие го знаете, но все пак поискахте позволенията ми, нали? И все пак, поискахте позволенията ми. Взел съм земята на рента от барон Хардингтън и знам, че той няма да възрази да починете на тревата му. Познавах баща ви, милейди. Той бе велик мъж и аз се чувствам почетен, че мога да ви помогна с нещо. Вие и вашите приятели сте поканени да споделите вечерята ни. Елате вътре и се стоплете пред огъня, докато момчетата ми се погрижат за конете ви.

Макар да нямаха много храна, те настояха Джилиън, Бриджит и воините да се присъединят към тях. Бриджит бе необикновено тиха по време на вечерята. Тя стоеше до Джилиън, а от двете им страни се бяха настанили, грамадните момчета на Рандъл. Когато си тръгнаха, Сара им даде одеялата от леглото си.

— Нощта е студена — обясни тя. — Сутринта като станете ги оставете на полето, Рандъл ще ги прибере.

— Има ли друго, с което можем да ви бъдем полезни? — попита Рандъл.

Джилиън придърпа мъжа настрана и му заговори тихо:

— Има нещо, за което имам нужда от помощ, но първо трябва да ми дадеш думата си, че ще го сториш, без значение какво ще се случи. Много е важно, Рандъл, ако мислиш, че няма да се справиш, бъди честен и ми го кажи още сега. Не искам да те обиждам, но е много важно...

— Ако мога да го направя, ще го сторя — обеща той. — Кажете ми от какво се нуждаете и ще ви отговоря.

— Трябва да отнесеш едно съобщение вместо мен — прошепна тя. — Трябва да кажеш точните думи: „Лейди Джилиън е намерила съкровището на Ариана“.

Рандъл повтори два пъти думите и кимна.

— Добре, а на кой трябва да отнеса това съобщение?

Тя се наведе към него и му го прошепна в ухото.

Коленете на Рандъл се подкосиха.

— Вие... сигурна ли сте в това, милейди?

— Да, сигурна съм.

Възрастният мъж се прекръсти.

— Но те са езичници, милейди... Всичките.

— Това, за което те моля, изисква много кураж. Ще отнесеш ли съобщението ми?

Рандъл кимна бавно.

— Да, ще тръгна по изгрев.

ГЛАВА 37

Дънханшайер бе пълен с воини. Навън беше тъмно, нямаше луна, но крепостта бе осветена като кралския дворец, факлите хвърляха оранжево-червени отблясъци, от високите си поставки над пътеките на бойниците и отдалече огньовете приличаха на светещи очи на демони, стоящи на пост.

Петимата стояха близо един до друг, добре скрити в гората зад ливадата. Те мълчаха и слушаха шума от подвижния мост, който постоянно се вдигаше и спускаше, и наблюдаваха как групи воини изпълват крепостта.

— Сякаш влизат сърцето на Ада — прошепна Кер. — Мога да почувствам злото, струпало се вътре.

— Защо има толкова много воини? — попита Простър. — Баронът май се подготвя за битка. Кълна се, откакто сме тук преброих над сто воина.

— Вероятно е чул, че насам идва войска — предположи Алан.

Джилиън поклати глава.

— Алфорд винаги се обгражда с много воини, които да го пазят. Иска да е сигурен, че никой няма да успее да го нападне изневиделица.

— Страхува се от смъртта, нали? — попита Бриджит. — Знае, че ще гори в ада заради греховете си. Много ли е стар?

— Не — отвърна Джилиън. — Когато бях малка, мислех, че е стар, но тогава е бил младо момче. Заради приятелството си с Джон, Алфорд има голяма власт, а целта на живота му е да стане още по-могъщ. Преди Дънханшайер е бил прекрасно място за живеене — добави тя. — Но Алфорд и неговата алчност промениха всичко това. Той уби баща ми и унищожил семейството ми.

— С Божията воля нашите воини ще пристигнат утре и ще го атакуват — каза Простър.

— Моля се на Господ да стоят настрани, докато всичко това приключи — възрази му Джилиън.

— Мислиш ли, че чичо ти е в Дънханшайер? — попита Бриджит.

— Не знам — отвърна тя. — Но утре ще разбере. Тази нощ ще почиваме тук. — Тя развърза одеялото си от седлото на коня и го постла под един голям дъб. Бриджит последва примера ѝ и седна до нея. — Тук се разделяме — каза ѝ Джилиън. — Трябва да се справя сама с това.

— Знаеш, че Простър няма да ти позволи да отидеш сама в Дънханшайер.

— Трябва да ми помогнеш да го убедим — прошепна тя. — В безопасност съм, докато Алфорд мисли, че имам това, което иска, но ако Простър дойде с мен, сигурна съм, че ще го използва срещу мен. Трябва да остане тук с теб, Кер и Алан.

Простър застана на колене до Джилиън.

— Обсъдихме всичко — заяви той, кимайки към приятелите си. — Решихме, че трябва да останете тук, докато пристигне съпругът ви. Тогава може да влезете вътре.

— Решението е взето, милейди — намеси се Кер.

— Ще чакам до обяд — каза тя. — Баронът става късно, но после няма да чакам и ще отида.

— Или ще дочакате съпруга си, или аз ще дойда с вас — възрази Простър.

— Ще обсъдим това утре. Сега нека да си починем — заяви тя и затвори очи, за да покаже на войните, че не иска да продължават да спорят за това. Бриджит заспа почти веднага, но Джилиън, постоянно заспиваше и се събуждаше през цялата нощ. Войните спяха, стиснали в ръце мечовете си.

Никой не чу, кога Джилиън стана и потегли към крепостта.

В мига, в който се появи на поляната, бе обградена от воители на Алфорд, които веднага я придружиха в крепостта. Отведоха я в голямата зала и ѝ наредиха да чака там, докато уведомят Алфорд за пристигането ѝ.

Млада слугиня, която очевидно не знаеше, че барона не би харесал да посрещнат добре Джилиън, ѝ донесе табла с храна и я остави на масата. Двама воители застанаха на входната врата, за да пазят Джилиън, и следяха всяко нейно движение. Дълго тя обикаля напред-назад из залата и след като се измори, седна на масата и се насили да вземе няколко хапки студено месо и стар хляб. Въобще не бе гладна, но знаеше, че ще ѝ е нужна сила, за да се изправи пред Алфорд.

Воинът, който командваше хората на Алфорд, най-после се появи. Той бе свиреп мъж с широко изпъкнало чело и малки тъмни очички, плоски и безжизнени, като изсечени от мрамор.

— Барон Алфорд не харесва да прекъсват дрямката му. Той и приятелите му, барон Едуин и барон Хю, си легнаха много късно тази нощ.

— Няма да кажа нищо на Алфорд, докато не видя чичо си Морган. Той тук ли е?

— Не — отвърна недоволно мъжът. — Но имате късмет. Миналата седмица барона нареди на воините си да доведат чичо ви от дома му.

— Позволили сте на чичо да остане в собствения си дом? — попита тя удивена.

— След като си тръгнахте, преместихме два пъти чичо ви — отвърна той.

— Защо на воините им трябва толкова време да го доведат? Щом са били изпратени миналата седмица...

— Воините бяха изпратени и до дома на барона, за да вземат любимата му мантия. Скоро трябва да пристигнат.

Джилийн бе отведена на горния етаж и заключена в същата стая, от която двамата с Алек бяха избягали преди няколко седмици. Хилейки се, един воин ѝ съобщи, че са зазидали тайният проход.

Чакането ѝ продължи до късно следобед. Тя прекара времето в молитви и тревоги за Бродик и останалите. *Моля те, Господи, опази ги живи и здрави, далеч от това място, докато всичко свърши, така че Алфорд да не може да ги нарани.*

Свирепият мъж се появи, отключи вратата и ѝ съобщи, че баронът очаква да я види.

— И останалата част от семейството ти пристигна — обяви той.

Тя искаше да го попита дали чичо ѝ е добре, но знаеше, че той няма да ѝ каже нищо, затова забърза надолу, за да се убеди сама.

Там я чакаше Едуин. Тя дори не го погледна, а бързо премина през залата. Алфорд и Хю седяха на масата. Очевидно миналата нощ бяха прекарили с алкохола, лицето на Хю бе пепеляво и ръцете му трепереха, когато посегна към чашата си. Червени вадички потекоха по брадичката му и покапаха по ръба на масата, когато той отпи от виното си сякаш е мъж, умиращ от жажда.

Алфорд потъркваше челото си в опит да се отърве от главоболието си.

— Къде е чичо ми? — поиска да узнае тя.

— Много скоро ще е тук — отвърна ѝ той. — Каж ми, Джилиън. Провали ли се, или успя да изпълниш задачата си?

— Няма да ти кажа нищо, докато не видя чичо си Морган.

— Тогава вероятно сестра ти ще го направи. Доведи я, Едуин — извика той, присви очи от болка, и започна отново да си разтърква челото. Тъй като Алфорд я наблюдаваше отблизо, тя се опита да скрие изненадата и объркването си. Да доведе сестра ѝ ли? Какво, за бога, говореше той?

— А, ето я и нея — посочи Алфорд.

Джалиън се обърна и видя Бриджит да влиза в залата. Милостиви боже, какво правеше тя? Сигурно войните са я намерили в гората, реши Джилиън, но ако беше така, какво се е случило с Простър, Кер и Алан? Тя си пое накъсано дъх.

Бриджит ѝ се усмихна и попита гръмогласно.

— Кое от тези прасета е Алфорд?

Алфорд се преведе напред на масата, подпирайки се на ръцете си, за да не падне.

— Мери си приказките — изкрещя той. — Или ще ти отрежа езика.

Джалиън сграбчи ръката ѝ, за да я накара да замълчи. Да предизвиква звяра в собственото му леговище бе опасно и глупаво.

— Къде е чичо ми, Алфорд?

Той махна с ръка, без да ѝ отговори. Коментарът на Хю привлече вниманието му.

— Не съм разочарован от това как е пораснала Кристин. Все още има руса коса.

Едуин седна при приятелите си на масата и започна да щрака с пръсти, за да оповести на слугите да донесат още вино и храна.

— Не приличат много на сестри.

Алфорд се втренчи в жените.

— И като малки не си приличаха много. Кристин винаги е била по-красивата, а Джилиън бе невзрачна като мишка.

— Вече не е никак невзрачна — поправи го Хю. Посягайки под масата, той почеса слабините си. — Искам я, Алфорд.

Баронът не му обърна внимание.

— При кой клан живя толкова време? — попита той.

— Макферсън — отвърна Бриджит.

— И как те наричаха там, или винаги си била Кристин?

Сърцето на Джилиън заблъска в гърдите ѝ, защото не можеше да си спомни дали е казала името, което планинците бяха дали на Кристин.

— Наричат ме Кейт — отвърна Бриджит. — Предпочитам го пред Кристин.

— Също толкова сопната е, колкото и Джилиън — отбеляза Хю. — Със сигурност са сестри.

— Да — съгласи се Алфорд, но подозрителният поглед в очите му, показваше, че не е напълно убеден. Той скочи нетърпеливо на крака и заобиколи масата. — В теб ли е съкровището ми, Кристин?

Кървясалите му очи се местеха от едната към другата, чакайки отговора им.

Мъжът бе толкова противен, че я полазиха тръпки. Но тя смело се изправи пред него и му отпрати най-предизвикателният си поглед.

— Мислех, че съкровището принадлежи на краля ти.

— На моя крал?

Бриджит бързо успя да поправи грешката си. Тя сви нехайно рамене и каза:

— Сега съм Макферсън и живея в планините от много години, по тази причина, лоялността ми принадлежи на краля на Шотландия. Не мисля за Англия, като за свой дом.

— Ами чичо ти Морган? Лоялна ли си към него?

— Не го помня — каза тя. — Тук съм да помогна на сестра си.

Очите му я наблюдаваха внимателно, докато мъжа обмисляше думите ѝ.

— Смятам да се погрижа краля да получи кутията си — озъби се Алфорд.

— Във вас ли е? — попита Едуин и пристъпи към приятеля си. Потърквайки брадичката си, той отбеляза: — Сигурно е била претърсена, преди да дойде тук.

— Претърси я отново — изхили се Хю. — Заведи я в някоя от стаите горе и ѝ направи пълен преглед, Едуин. Започни от врата и давай надолу.

Джалиън го прекъсна, преди ситуацията да излезе извън контрол.

— Кутията не е в сестра ми и тя не знае къде е.

Алфорд плесна ръката на Едуин, която мъжът бе протегнал към Бриджит.

— Можеш да я получиш по-късно — обеща той. Доближавайки се до Джалиън, той попита: — В теб ли е съкровището?

— Не.

— Можеш да вземеш Кристин, още сега, Едуин. Прави каквото пожелаеш с нея. Хю, искаш ли да се присъединиш към тях?

Хилейки се, Хю взе чашата си и се изправи бавно.

— Да, смятам да се присъединя — извика той.

Алфорд гледаше Джалиън от много близо, когато изрече думите си. Тя не показва никаква реакция, докато Едуин не посегна към Бриджит, тогава Джалиън с невиджана бързина удари ръката му.

Изумен от намесата ѝ, Едуин вдигна ръка и я зашлеви през лицето. Ударът беше толкова силен, че я запрати към Бриджит, която задържа приятелката си, за да не падне.

— Ако я докоснеш още веднъж, ще те убия — изкрещя Бриджит.

Алфорд вдигна ръка, за да накара Едуин да изчака.

— Моля те, отиди и седни — нареди Джалиън на Бриджит. Искаше приятелката ѝ да е по-далеч от ръцете на чудовищата и Бриджит побърза да изпълни нареждането ѝ. Тя отстъпи назад от Едуин и забърза към един стол сложен до стената. Сърцето ѝ блъскаше силно от страх и от срам, тъй като осъзна, че вместо да помогне на Джалиън, тя многократно бе усложнила ситуацията. Твърде късно осъзна какво е искала да ѝ каже Джалиън, когато заяви, че ако Простър отиде с нея, баронът ще го използва срещу нея.

— Това е само между теб и мен, Алфорд — каза Джалиън. — Всичко започна в тази зала и ще свърши тук. Знаем къде е скрито съкровището и ще ти кажа веднага, когато чичо ми Морган и сестра ми бъдат далеч от тук. Предлагам ти да доведеш чичо ми, възможно най-бързо, защото няма да ти кажа нищо, докато не го видя. Разбрахме ли се?

— Забеляза ли, Едуин, че тя не иска нищо за себе си?

Приятелят му кимна и когато осъзна, че няма да му позволят да отведе Бриджит в някоя от стаите на горния етаж, той отиде при Хю на

масата. Вдигайки чашата си с вино, той извика:

— Защо тя не включи себе си в сделката?

— Защото знае, че никога няма да ѝ позволя да си замине. — Той се доближи до Джилиън и каза: — Дватамата с теб играем тази игра от доста години и един от нас трябва да загуби. Кълна ти се, някой ден ще пречупя духа ти и ще се научиш да се свиваш от страх, когато ме видиш.

Силен вик прекъсна мислите им и двама воина нахлуха тичешком в залата.

— Знаеш, че не обичам да ме прекъсват, Хорас — изкрещя баронът.

— Имам много важна причина — извика мъжът. — Ще искате да чуете това, милорд. — Обръщайки се към другия воин, той изкомандва: — Кажи му, Артур.

Воинът, с лице набраздено с белези от шарка, се покашля, преди да каже:

— Точно се върнахме... Отидохме до дома на барон Морган Чапман, за да ви го доведем, милорд, точно както наредихте, но когато...

Алфорд го прекъсна:

— Първо ви наредих да отидете до дома ми.

— Да, милорд, но ни се стори по-бързо, първо да минем...

— Донесохте ли любимата ми туника?

Въпросът очевидно обърка воина. Хорас го побутна.

— Отговори на барона — заповяда той.

Артур заклати глава като обезумял.

— Не... не, не сме ви донесли туниката.

— Къде е Морган? — поиска да узнае Алфорд. — Доведете ми го.

— Не можем, милорд. Не мога. Трябва да разберете какво се случи. Когато отидохме там, крепостта беше... празна. Няма го. Няма никой там.

— Какво искаш да кажеш? Кой е изчезнал?

— Воините ви — каза Артур и ужасен зачака реакцията на барона, тъй като много често, когато получеше лоша вест, Алфорд убиваше вестносеца. Отстъпвайки назад, за да постави дистанция

между тях, той продължи: — Домът на Морган беше празен и вашите воители бяха изчезнали.

— Какво искаш да кажеш с това, че са изчезнали? — изкрещя той.

Артур проплака, когато видя убийственият поглед в очите на барона.

— Казвам ви истината. Всички бяха изчезнали. Имението бе напълно изпразнено, милорд, а нямаше нито следа от нападение. Не беше обърнат нито стол, нямаше нито стрели, нито кръв. Никъде. Сякаш хората просто са си излезли.

— Къде е чичо ми Морган? — поиска да узнае Джилиън.

— Тишина — изкрещя Алфорд. — Какво ти казаха слугите? — попита той Артур.

— Нямаше слуги, милорд. Мястото беше празно, казвам ви. Решихме, че воините са напуснали имението и са взели и слугите със себе си по ваше нареждане.

— Не съм нареждал нищо — промърмори Алфорд, едва контролирайки гнева си. — А воините ще платят с живота си, задето са напуснали поста си. Всеки от тях ще умре.

Хорас прочисти гърлото си и каза:

— Има още, бароне.

Алфорд погледна криво към Артур.

— Какво? — озъби се той, когато воинът се вгледа в ботушите си.

— Препуснахме като обезумели към дома ви, милорд, но и там нямаше никой, подвижният мост бе спуснат, и там нямаше никой. Нито един воин.

— Какво говориш? — изпищя Алфорд.

— Домът ви беше празен.

— А слугите?

— И те бяха изчезнали.

Алфорд се скова.

— Собствените ми хора са ме изоставили? Къде може да са отишли? Къде? — измуча той. — Искам да знам кой е отговорен за това... — След миг, заподозря нещо. Той се завъртя, заставайки пред Джилиън. — Какво знаеш ти за случилото се?

— Само това, което чух току-що.

Той не ѝ повярва. Зърна камата си, която бе оставил на масата и отиде да я вземе. После бавно се върна и опря острието в лицето ѝ.

— Ще ти прережа гърлото, улицице, ако не ми кажеш истината. Къде са воините ми?

— Не знам — отвърна тя. — Искаш ли да предположа какво е станало?

Той бавно притисна острието към гърлото ѝ и изпита перверзно удоволствие да я гледа в очите, докато прорязва кожата ѝ. Той направи още една крачка към нея и замръзна. Погледна надолу и видя, че Джилиън е опряла нож в корема му.

— Искаш ли да видим кое острие е по-бързо? — прошепна тя.

Мъжът отскочи назад.

— Хванете я — изкрещя Хорас.

Бриджит скочи и изтича при Джилиън, но Хорас я видя да идва и я избута. Той сграбчи Джилиън за ръката и се опита да вземе оръжието ѝ. Тя поряза два пъти дланта му, преди да успее да ѝ вземе ножа.

— Аз знам какво е сполетяло воините ти — извика Бриджит.

— Отдръпни се, Хорас — нареди Алфорд. Разтреперан, баронът отпи от питието си, след което се обърна и се облегна на масата. — Кажи ми, какво се е случило с тях.

— Мъртви са — отвърна Бриджит. — Всичките. Мислиш ли, че можеш да отвлечеш детето на могъщ шотландски леърд и да се отървеш безнаказано? — Скръствайки ръце, тя се разсмя. — Ти си следващият. Ти и приятелите ти.

Едуин се захили.

— Не биха дошли в Англия. Няма да посмеят.

— Да — съгласи се Хю. — Ако са били планинци, вече са се върнали у дома. Със сигурност са свършили...

— О, те тепърва започват — извика Джилиън. — Тях не ги е грижа за злато и съкровища. Те искат вас тримата и няма да спрат преди да ви видят мъртви.

— Тя лъже — изкрещя Хорас. — Шотландците са диваци, а нашите воители са много по-добре обучени.

Джилиън се засмя.

— Тогава кажи къде са те?

— Колко воители си разпръснал наоколо? — попита Хю.

— Колкото и да са, най-добре удвои броя. Не вреди да сме предпазливи — намеси се Едуин.

Алфорд сви рамене.

— Щом ще сте доволни, ще удвоя стражата. Погрижи се, Хорас — заповяда той. — Никой не може да превземе тази крепост. Направил съм я недостъпна. Тук има над двеста мъже, всичките способни в боя и лоялни към мен. Като добавим и воините, които придружиха двама ви, ставаме непобедима сила.

— С мен дойдоха четиридесет мъже — каза Хю.

— Двадесет и двама дойдоха с мен — каза Едуин. — Виждате ли? Няма от какво да се страхуваме.

Командирът тъкмо бе излязъл от залата, когато се върна на бегом.

— Милорд... идват посетители.

— Кой е?

— Господи, езичниците ли са? — изпищя Едуин.

— Не, бароне, не са езичниците. Кралят е, с цялата си свита. Наблюдателят е забелязал знамето на краля, милорд, и веднага е спуснал подвижният мост.

Алфорд беше поразен.

— Джон е тук? Кралят на Англия е пред вратите ми?

— Да, бароне.

— С колко воители е дошъл? — попита Алфорд.

— Забелязах шейсет или седемдесет мъже.

Алфорд изсумтя.

— Значи моите воители са повече — отбеляза той.

Хю се захили.

— Винаги се опитваш да се съревноваваш с него, нали?

— Винаги, когато имам възможност — призна той. — Все пак, той е кралят и това ме поставя много по-долу от него. Обаче правя, каквото мога.

— Е, сега със сигурност няма за какво да се тревожим — обяви Едуин.

Алфорд плесна с ръце и нареди на слугите бързо да се подготвят за посрещането на гостите. Хю и Едуин забързаха нагоре към стайте си, за да се преоблекат, а Алфорд изчака да се махнат, преди да сграбчи Джилиън, прошепвайки й заплашително:

— Слушай ме много добре. Ще си мълчиш за съкровището. Разбра ли ме? Не трябва да казваш на краля, къде е скрита кутията на Ариана. Кълна се, ще убия чичо ти и сестра ти, ако ми се противопоставиш.

— Разбрах.

Той се отдалечи от нея.

— Върви и седни в ъгъла. Да се надяваме, че кралят няма да ти обърне внимание.

Бриджит последва Джилиън и седна до нея.

— Голяма каша забърках, като дойдох тук, нали? — прошепна тя.

— Не — отвърна ѝ. — Не се тревожи. Всичко скоро ще се оправя.

— Страх ли те е?

— Да.

Жените замълчаха, когато Хю и Едуин влязоха на бегом в залата. Хю си дърпаше туниката надолу по корема, когато се присъедини към Алфорд, а Едуин се опитваше да махне едно мръсно петно, което току-що бе забелязал на ръкава си.

Слугите като обезумели бързаха да приготвят залата за знатните гости. Добавяха още цепеници в огъня на огнището, масите бяха почистени и застлани с хубави ленени покривки и върху средата на всяка маса наредиха сребърни свещници с дълги тънки свещи.

Хю и Едуин стояха до Алфорд настрана и обсъждаха каква може да е причината за посещението на краля в Дънханшайер.

— Може би е чул, че войните ти са напуснали постовете си в дома ти и в имението на барон Морган — предположи Едуин.

— Не са напуснали поста си — възрази Хю. — Оказали са се пред войска езичници и всичките са умрели от страх.

— Кралят не би трябвало да е научил новините — отбеляза Алфорд.

— Ако не е за това, тогава защо идва? — попита Едуин.

— Мисля, че знам какво иска — каза Алфорд. — Носеха се слухове, че организира ново пътуване до Франция и вероятно иска да ме вземе със себе си.

Бриджит побутна Джилиън.

— Видя ли реакцията на Алфорд, когато разбра, че войните са изчезнали. Помислих, че вените на челото му ще експлодират.

— Бриджит, когато дойде кралят, не го лъжи. Ако те попита за името ти, кажи му истината.

— Но така Алфорд ще научи, че не съм ти сестра.

— Не можеш да лъжеш краля на Англия.

Бриджит спря да спори и се съгласи с Джилиън, преди да попита:

— Много неподходящ момент Джон да посети приятелят си. Знаеш ли защо е дошъл кралят ти?

— Знам защо — отвърна Джилиън. — Аз изпратих да го повикат.

ГЛАВА 38

Денят на равносметката най-после бе настъпил. Джон, кралят на Англия, не влезе в залата. Той буквално връхлетя в нея. Повече от двадесет воина, всички в блестящи доспехи, измаршируваха след предводителя си, след което се наредиха около краля, образувайки нещо като защитен пашкул около него, покривайки всички изходи на стаята. До стените бързо се наредиха тежковъоръжени мъже... всичко това, за да е сигурно, че кралят ще е в безопасност.

Джалиън и Бриджит направиха официален реверанс, падайки на едно коляно, с наведени глави и зачакаха кралят да им позволи да се изправят.

Бриджит леко надникна, за да види краля. Беше любопитна да зърне лицето на дявола и остана леко разочарована, че не видя рога на главата му. На външен вид Джон бе доста обикновен, с тъмна, чуплива коса, която имаше нужда да бъде измита, с тънка, рехавя кестенява брада, изпъстрена със сиви нишки. И височината му бе доста обикновена. Тя реши, че главата му едва ще достигне до рамото на Рамзи, Бродик или Иън.

Тримата барони коленичиха пред краля си и след като Джон им позволи да се изправят, Алфорд започна мърмори напевно:

— Каква прекрасна изненада, милорд.

— Да, така е — отвърна Джон. — В каква неприятност си се забъркал, Алфорд — провлачи краля, в гласът му се долавяха весели нотки.

— Никаква неприятност — увери го Алфорд. — На какво дължа удоволствието да бъда във вашата компания, милорд?

— Не съм дошъл тук, за да се срещам с теб — каза Джон, нетърпеливо обърна гръб на Алфорд и пресече залата.

Изведнъж пред погледите на Джалиън и Бриджит се показаха блестящите ботуши на краля.

— Станете — заповяда Джон.

Дамите направиха това, което им нареди. Бриджит погледна краля право в очите, но щом забеляза, че Джилиън стои с приведена глава, побърза да направи същото.

— Коя от вас, дами, е Джилиън?

— Аз съм лейди Джилиън, милорд — отвърна тя.

Алфорд пристигна тичешком до тях.

— Мога ли да попитам, милорд. Каква работа имате с моята повереница?

— Твоята повереница ли, Алфорд? Нима съм я поверил на теб?

Джалиън бавно вдигна поглед и кралят бе толкова поразен от уникалните ѝ зелени очи и изящните ѝ черти, че издиша шумно. После изказа мислите си на глас:

— Тя е великолепна. Защо не е била доведена в двора ми?

— Не мислех, че ще искате дъщерята на един убиец в двора си — каза Алфорд. — Както знаете, твърдо вярвам, че бащата на Джилиън е въввлечен в убийството на Ариана и че той е откраднал съкровището. Затова не я доведох в двора, милорд. Не мислех, че ще можете да понесете тази болка.

Джон присви очи.

— Да, разбира се. Много предвидливо от твоя страна, приятелю Алфорд.

Баронът наклони глава и отбеляза:

— Джилиън живееше на север, с чичо ѝ Морган... барон Чапман. И току-що се завърна в Дънханшайер. Ще я изпратя горе, за да не ви се налага да я гледате повече.

— Няма да направиш нищо такова. Отиди и седни при Хю и Едуин, докато разменя няколко думи насаме с тези две дами.

Алфорд не посмя да възрази. Той погледна заплашително Джилиън, преди да отиде при приятелите си. Прекалено притеснен, за да седи, той се изправи до Хю и Едуин и впери поглед към краля, опитвайки се да чуе разговора им.

Джон игнорира бароните и отново насочи вниманието си към Джилиън.

— Къде е? — поиска да узнае той и преди тя да му отговори, той попита: — В теб ли е съкровището на Ариана?

— Не, милорд, но мисля, че знам къде е скрито.

— Мислиш? — почти изкрещя той. — Не си ли сигурна? Ако съм се разкарал до тук за едното нищо, уверявам те, ще бъда много недоволен.

Лицето му стана червено и тя побърза да му обясни, преди да е изпуснал темперамента си от контрол, тъй като краля бе печално известен с избухливия си характер.

— Нямах възможност да я потърся, но съм сигурна, че е тук... в Дънханшайер. Много наблизко — увери го тя.

Обяснението ѝ го успокои.

— Ако открием съкровището, разбираш ли, че това ще докаже, че баща ти в бил замесен в смъртта на Ариана?

Тя знаеше, че не бива да спори с краля, но не може да се сдържи да не защити баща си.

— Беше ми казано... вярвам... че баща ми е бил честен мъж, а един мъж на честта не би убил невинна жена.

— Аз също вярвах, че баща ти беше лоялен съюзник и добър мъж... — каза Джон — ... докато не ме предаде.

— Не мога да повярвам, че баща ми ви е предал — прошепна тя. — Майка ми, тъкмо бе починала, и баща ми я оплакваше в дома си... тук, милорд, в Дънханшайер.

— Знам, че той не бе в двора, когато Ариана умря, но Алфорд е сигурен, че баща ти е бил в съюз с друг човек. Да, с мъжа, който е убил Ариана и после е дал съкровището на баща ти. Ако то е тук, това ще докаже, че Алфорд е бил прав.

— Не знам какво да кажа, за да ви убедя, че баща ми е бил невинен — каза тя.

— Скоро ще имаме доказателство, че е бил с черно сърце. Ако не ми беше казала, че знаеш къде е съкровището, никога нямаше да знам със сигурност, че баща ти ме е предал. Защо изпрати да ме доведат?

— Алфорд заплаши чичо Морган и каза, че ще го убие, ако не отида в Шотландия да намеря сестра си. Алфорд вярваше, че кутията е при нея, и ми нареди да доведе сестра си и да донеса кутията.

Джон хвърли бърз поглед към Бриджит, но освен това продължи да я игнорира и започна да защитава барона си.

— Усърдието на Алфорд да ми помогне да открия кутията на Ариана, не е намаляло през годините и не мога да го виня, че е

прибягнал до толкова крайни мерки. Освен това, крайният резултат може да заслужава жертвите.

Усмивайки се така, сякаш е дал добро обяснение за действията на някой от разглезените му синове, той добави:

— Но той си има своите недостатъци и един от тях е алчността. Сигурен съм, че те е накарал да намериш съкровището, за да ми го донесе и да вземе наградата, която давам за кутията. Аз също бих постъпил така, а изглежда и вие също.

— Милорд, аз не искам наградата. Наистина не я искам.

— Тогава какво искаш?

— Чичо ми Морган е един от най-верните ви барони, искам да го защитите.

— Това ли е всичко?

— Да, милорд.

Настроението на краля се смени по-бързо и то светкавица и изведнъж той стана чаровен и внимателен. Въпреки че бе чувала за тези светкавични промени на настроението, тя все пак се учуди.

— Аз току-що говорих с Морган — обяви той.

Гласът на Джилиън потръпна, когато попита:

— Той добре ли е, милорд?

— Той е стар, изморен и отправя скверни обвинения, но е добре. Много скоро ще го видиш.

Сълзи замъглиха погледа ѝ.

— Благодаря ви, милорд — прошепна тя. — Знам, че сте нетърпелив да видим дали съкровището е тук, но ако мога, бих искала да помоля...

— Да, мила моя.

— Ако греша и кутията не е тук, моля ви, не си изкарвайте недоволството върху чичо ми Морган. Той няма нищо общо с това тук. Само аз съм виновна.

— И по тази причина трябва да ти дам думата си?

— Да, милорд.

Джон въздъхна.

— Чакам от петнадесет години да си върна това съкровище и открих, че това чакане засилва радостта и тъгата ми. Не искам да бързам — обясни той. — Защото вероятно разочарование, ще е много болезнено за мен. Колкото до Морган... — продължи той. — Уверявам

те, че дори съкровището да не е там, той ще бъде под моята закрила, както и ти. Да не би да ме мислиш за чудовище? Не смятам да те държа отговорна за престъпленията на баща ти.

Макар да знаеше, че в този момент, той е искрен, знаеше и колко лесно може да промени мнението си. Затова не посмя да подложи на съмнение обещанието му.

— Много мило от ваша страна, милорд — прошепна тя.

— Понякога мога да бъда мил — арогантно се съгласи той. — А сега искам да ми отговориш на един въпрос.

— Да, милорд?

— Омъжена ли си за един грамаден варварин с дълга руса коса на име леърд Бюканън.

Джилиън преглътна.

— Да, аз съм негова съпруга, милорд — заекна тя. — Той тук ли е... Виждал ли сте го?

— Да, видях го — провлечи кралят. — И наистина е тук с още двама леърди и цяла армия зад тях. Планинците са обградили Дънханшайер.

Бриджит си пое дълбоко въздух и това привлече вниманието на краля.

— Вярвам, че ви игнорирах много дълго, скъпа моя. Простете липсата ми на маниери и ми кажете коя сте вие?

— Тя е най-добрата ми приятелка — каза Джилиън. — Името ѝ е Бриджит Киркконъл.

Бриджит се усмихна на краля и след един дълъг миг, той ѝ се усмихна в отговор.

— О, ти си жената, за която е дошъл леърд Синклер.

— Аз принадлежа към клана му, милорд — прошепна тя, изнервена, че е привлякла вниманието на краля. — Аз съм една от верните му последователи, но той не би дошъл до тук само заради мен.

Кралят се засмя.

— Заради това, което видях, мога да кажа със сигурност, че грешиш. Трябва да призная, че планинците са впечатляващи и доста заплашителни, това е повече от сигурно. Когато ги видях, се замислих дали да не се върна в Лондон, за да доведе още от воините си, макар да бях готов да се пробвам сам заедно със стражата си — добави той. — Но тогава тримата леърди се отдалечиха от хората си и дойдоха, за да

проверят кой съм аз. Изглежда, току-що бяха научили, че вие двечките сте тук вътре и бяха доста... разтревожени. Заповядах им да останат извън защитните стени и да ви кажа бях доста недоволен, когато леърд Мейтланд посмя да спори с мен. Когато им казах, че вие сте изпратили да ме доведат и че няма да допусна да ви се случи нещо лошо, те неохотно се съгласиха да почакаат. Но защо си изминала целият този път, Бриджит?

Тя погледна към Джилиън, надявайки се приятелката ѝ да обясни.

— Барон Алфорд вярва, че Бриджит е моята сестра.

— Но тя не е — каза кралят.

— Не, милорд, не е.

— Ние излъгахме барон Алфорд — каза Бриджит. — Но Джилиън ми каза, че не бива да лъжем вас, милорд.

Кралят изглеждаше развеселен от искреността на Бриджит.

— Да, права е била да го каже — каза той, преди да се обърне към Джилиън. — Ами сестра ти?

Джилиън сведе глава.

— Тя е винаги изгубена за нас, милорд.

Джон кимна, приемайки, че тя казва истината. Тогава Алфорд ги прекъсна, като предложи освежаваща напитка на краля.

— С теб ще се занимавам, когато се върна.

— Да се върнете ли, милорд? — попита Алфорд.

— Да — нетърпеливо заяви кралят. — Лейди Джилиън ще ми покаже къде според нея е скрито съкровището на Ариана. Няма да бъдем сигурни, че е открито, докато не го видим сами.

Алфорд направи крачка към командира си и му махна да се приближи. Джон се усмихна на Джилиън.

— Ще тръгваме ли? — попита той, като направи крачка назад, предлагайки ѝ ръката си. Нейната трепереше, когато пое предложената ръка. Забелязвайки притеснението ѝ, Джон постави ръка върху нейната и я погали успокоително, в случаи, че тя се страхува от него.

— Вие сте лоялен поданик, нали?

— Да, милорд, такава съм.

— Тогава, както казах и преди, няма защо да се страхувате от мен. Знаете ли, че ми напомняте на нея, Джилиън?

— На вашата Ариана ли, милорд?

Лицето му се отпусна и придоби замечтан вид.

— Да, тя беше моята Ариана и макар твоите очи да не са със същия цвят като нейните, те бяха също толкова красиви. Знаеш ли, аз я обичах, обичах я така, както никога не обикнах друга жена. Тя беше самото... съвършенство. Често се чудя, какъв щеше да бъде животът ми, ако тя бе все още жива. Тя изваждаше най-доброто в мен и когато бях с нея, исках да бъда... различен. — Той звучеше като младо момче, току-що открило първата си любов.

Изведнъж кралят се отдръпна от нея и се обърна към Алфорд, защото току-що забеляза, че приятелят му води разгорещена дискусия с воините си. Джон го удари, наказвайки го за грубостта му, като му напомни, че когато той е в стаята, по закона на Англия, само той трябва да бъде център на внимание.

Изтърпял наказанието си, Алфорд сведе покорно глава, докато поднасяше извинението си на Джон.

— За какво говореше с воините си? — поиска да узнае Джон. — Явно е било много важно, че да си толкова нетърпелив.

— Хорас е един от най-лоялните ми воители и аз му казвах, че ще ви поискам разрешение, той и още трима воители да придружат вас и Джилиън.

Свивайки рамене, Джон даде позволенията си.

— Няма да се бавим дълго — каза той на командира на воините си. — Всички да останат тук, никой да не напуска залата, докато не се върна. Бриджит, мила моя, би ли останала тук.

— Да, милорд — отвърна тя.

Алфорд привлече вниманието му отново.

— Може ли и аз да ви придружа?

— Сядай долу — заповяда Джон.

Алфорд не пропусна заплашителните нотки в гласа на краля, затова не попита втори път.

Раздразнен от барона си, Джон реши да го накара да страда.

— Не, няма да дойдеш с нас — каза той отново. — И докато аз се разходя с Джилиън, бих искал да предупредя теб, Хю и Едуин да стоите далеч от отворените прозорци.

Алфорд изглеждаше объркан от думите, Джон се изкиска и обясни:

— Да не би да забравих да спомена, че Дънханшайер е обграден от шотландци? О, виждайки израженията ви, явно наистина съм забравил. Колко небрежно от моя страна.

— Езичниците са тук? — Очите на Алфорд се разшириха, той преглътна трудно, беше очевидно, че не може да се отърси от изненадата.

— Току-що казах точно това — повтори Джон. — Знаеш защо са дошли, нали?

Алфорд се направи на невинен.

— Не, милорд, нямам никаква идея защо. Как бих могъл?

Джон се ухили, наслаждавайки се на страданията на приятеля си. Той бе раздразнен на Алфорд, заради държанието му, както и заради глупостите, които бе вършил с барон Морган. Кралят имаше само шепа лоялни барони и макар Морган да не бе любимият му барон, той бе добре приеман от останалите и в бъдеще, ако се наложеше, гласа на Морган можеше да бъде решаващ за съдбата на Джон. Усърдието на Алфорд да намери съкровището на Ариана, бе поставило краля между чука и наковалнята и той смяташе да накара приятеля му да страда много преди да му даде прощката си.

Истината бе, че винаги ще му прощава, защото именно Алфорд, бе довел Ариана при него. Без значение колко грешки щеше да направи, Джон никога нямаше да забрави великолепният подарък, който Алфорд му бе направил.

Решавайки обаче да го поизмъчва сега, той му обясни мисията на планинците.

— Искаш ли да ти кажа защо са дошли чак до тук?

— Ако сте склонен, милорд — отвърна кротко Алфорд.

— Те искат да те убият. Нека се опитам да си спомня точните им думи. А, да, спомних си ги. Единият... името му е Мейтланд... той каза, че ще извади сърцето ти с голи ръце и ще го набути в гърлото ти. Не е ли забавно? Той е достатъчно грамаден, за да го стори — добави краля, кискайки се.

Тъй като не очакваше отговор, той продължи:

— И тримата леърди спореха... и то пред мен, представете си... та спореха, кой от тях има правото да те убие.

Алфорд се насили да се усмихне.

— Да, това е забавно.

— Освен това, те имат зъб и на теб Едуин, както и на теб, Хю. Леърд Бюканън си е навил на пръста, че сте били ударили лейди Джилиън. Сега смята, че има правото да ви отреже ръцете. О, и той спомена, че смята да ти отсече краката, Алфорд... или вече споменах тази заплаха?

Алфорд поклати глава.

— Вие трябваше да ги убиете, задето заплашват вашите приятели — проплака Алфорд. — Ние не сме ли едни от най-лоялните ви барони? Двамата с вас сме преживели толкова много и аз винаги съм стоял плътно до вас срещу враговете ви, включително и срещу папата. Убийте ги — заповяда той, крещейки.

— Не — извика Джилиън.

Джон погали ръката ѝ.

— Виждате ли как разстроихте дамата? Ела, Джилиън. Тази дискусия може да дочака завръщането ни, но уверявам те, нямам никакво намерение да убивам леърдите. Дори аз знам, че така ще поканя всеки планинец пред портите на дома си, а имам достатъчно проблеми в собственото си кралство. Не ми трябват още.

Вратите се отвориха и те излязоха навън. Джилиън гледаше надолу към стъпалата и тъкмо повдигна леко полите си, когато вдигна поглед и се закова на място, останала без дъх.

Там, в средата на вътрешния двор, стояха Иън, Рамзи и Бродик. И тримата бяха в пълно бойно снаряжение, но мечовете им бяха прибрани в ножниците.

Очите на Бродик блестяха гневно и бяха втренчени в нея. Тя не можеше да откъсне погледа си от него, а той изглеждаше така, сякаш няма търпение Джилиън да му падне в ръцете.

Джон бе наредил да останат извън защитните стени и по тази причина той не знаеше какво да направи, виждайки леърдите пред себе си. Как бяха успели да се озоват вътре? Повече любопитен, отколкото ядосан, той се обърна към Джилиън и я попита:

— Доброволно ли се обвърза с този леърд?

— По своя воля се омъжих за него, милорд — отвърна тя. — Обичам го прекалено много.

— Е, значи това, което казват хората е истина. Любовта наистина е сляпа.

Тъй като тя не знаеше дали се шегува, за да се засмее, нито дали е сериозен, за да се съгласи с него, тя запази мълчание. Докато се приближаваше към Бродик, той промени позицията си, застана с разкрачени крака и така зае повече място. Иън и Рамзи веднага последваха примера му. Съобщението им беше ясно. Нямахше да позволят Джилиън да мине покрай тях и тя знаеше, че ако краля се опита да ги заобиколи, те отново ще блокират пътят му.

Останалите воители на краля стояха настрани с ръце върху мечовете си, наблюдаваха и чакаха знак от Джон. Леърдите не обръщаха никакво внимание на воитите и Джилиън бе страшно притеснена за сигурността им.

— Стойте на място — нареди Джон.

— Милорд, може ли съпругът ми да ни придружи по време на разходката? — попита меко Джилиън. — Не съм го виждала от доста време и ще се радвам, ако бъде с нас.

— Нима? — попита Джон и отново се ухили. — Той не изглежда много щастлив, че те вижда, Джилиън. Никой от тях не ти се радва особено — добави той. — Всъщност, твоят леърд има изражението на мъж, който иска добре да набие съпругата си.

— О, не, той никога не би сторил подобно нещо — увери го тя. — Без значение колко ми е ядосан, никога не би ме наранил. И тримата са мъже на честта.

Джон спря точно пред Бродик, отметна глава назад, за да може да го погледне в очите и каза:

— Съпругата ти иска да ни придружиш по време на разходката ни.

Бродик не каза нито дума, но се отмести, правейки място на Джон и Джилиън да минат покрай него. Ръката ѝ докосна тази на Бродик, беше нарочно, и тя не устоя на желанието да осъществи този лек контакт с него. Знаеше, че той върви плътно зад нея и бе измъчвана от обърканите си емоции. Искаше да се хвърли в прегръдките му и да му каже колко много съжالياва, че го е изложила на подобен риск, и в същото време искаше да му изкрещи, задето я излъга и постави отъмщението си преди собствената му безопасност.

Отчаяно искайки да го защити, тя се помоли на Господ за помощ. Кралят пусна ръката ѝ и тръгнаха един до друг през празния вътрешен

двор. Тя забеляза Хорас да избира трима мъже и безпокойството ѝ нарасна. Искаше ѝ се Джон да не се бе съгласил с молбата на Алфорд.

Воините на Алфорд се струпана зад краля. Бродик вървеше плътно зад нея, но гърба му не бе защитен и тя вече не можеше да контролира паниката, която я бе обзела.

С ъгълчето на окото си забеляза, че друга група от воините на Алфорд се втурват по стъпалата на крепостта. Джон привлече вниманието ѝ, като попита:

— Къде ме водиш?

— Отиваме в старите конюшни, милорд. Те са точно зад сградата, която е построил Алфорд, след като превзе Дънханшайер.

— Защо мъжете просто не са съборили старата конюшня, за да построят новата на нейното място.

— От суеверие — отвърна тя.

— Обясни какво имаш предвид и докато го правиш, кажи ми и защо смяташ, че съкровището е скрито там.

Джилиън започна разказа си от нощта, в която бе убит баща ѝ, и когато свърши, точно бяха стигнали до порутената плевня.

Кралят заповяда на един воин да отиде и да донесе факла и докато го чакаха, той разпита Джилиън.

— Още не си ми казала защо смяташ, че не е съборена от суеверие — напомни ѝ той.

— След като Ектор полудя, воините се страхуваха от него и моята прислужница ми каза, че всеки път щом мъжът минел покрай някой воин, мъжете падали на колене и се кръстели, молейки се да не ги достигне злото, което е обладало Ектор. Тя е ставала свидетел на това безброй пъти — добави тя. — Воините вярвали, че Ектор притежава силата да размъти умовете им и да ги накара да полудеят също като него. Лис също ми каза, че мъжете вярвали, че Ектор е обладан от дявола и по тази причина те не смеели да докоснат него или нещо, което му е принадлежало. През деня Ектор бродеше из земите, а нощем спеше в един ъгъл на тази конюшня.

— Ти описа воините ми, като суеверни глупаци, но беше права, страхът им е задържал съкровището на Ариана в безопасност през всичките тези години.

Воинът се върна с горяща факла и Джон му махна да влезе пръв в сградата. Изведнъж, Джилиън се разтрепери толкова силно, че не

можеше да мръдне. *Мили боже, нека кутията да е там*, помоли се тя.

В следващия миг почувства ръката на Бродик върху рамото си и се притисна назад към него. Двамата останаха така само за секунда-две, не повече, но това ѝ бе достатъчно да получи дозата сила, от която имаше нужда, тя се изправи в цял ръст и последва кралят.

По стените и покрива на конюшната се процеждаше бледа светлина, влизаща през хилядите дупчици оставени от стрелите на нападателите преди много години. Но светлината бе доста слаба и без помощта на факлата, едва ли щяха да успеят да видят нещо. Въздухът бе пращен и застоял, а вътре миришеше на пръст и плесен и това ухание ставаше все по-силно с всяка стъпка, която правеха навътре в конюшната.

Кралят спря, когато застана в средата на помещението, и ѝ махна да го последва.

— В ъгъла е — каза тя и побърза да мине покрай него. Сега вниманието ѝ бе насочено към пода. Той бе покрит със загниващи парчета дърво и ръждясали пирони.

Когато мина покрай последната ясла, тя бавно насочи погледа си към ъгъла и проплака. Там бе торбата на Ектор, все още висяща на кука, закачена за тавана.

— Ще видим ли дали съкровището е вътре? — прошепна Джон.

Той мина напред, успоредно с Джилиън, откачи торбата от куката и разбутвайки боклуците от пода с крака си, той коленичи.

Воинът Хорас се провикна от входа.

— Съкровището там ли е, милорд?

Кралят не му отговори.

— Виждаш ли как ми треперят ръцете? — прошепна той на Джилиън и нежно обърна торбата, оставайки съдържанието ѝ да се изсипе на пода. Първо се показа стар, ръждясал железен шарнир, а след това на пода тупна купчина от камъни в различни форми. Паднаха буци пръст и дървена чаша, която удряйки се в пода се разцепи на две. Кралят извика. Мръсно парче вълнен плат завито на топка падна в краката му. Когато разви плата, се оказа, че това е мъжка туника, и щом отметна последния пласт, пред тях блесна светлината от бижутата, инкрустирани върху великолепната кутия за бижута.

Сълзи изпълниха очите на Джон и донесоха спомени за сладката му Ариана. Изгубен за момент в спомените си, той сведе глава,

оплаквайки смъртта на голямата си любов.

— Милорд, там ли е съкровището? — изкрещя отново Хорас.

Кралят бре прекалено завладян от емоциите, за да забележи колко нетърпелив и дързък бе тонът на война.

Бродик обаче бе забелязал всичко и обърна гръб на жена си и кралят, точно когато Хорас даваше сигнал с ръка на другите трима воители. Тримата му другари веднага застанаха в полукръг пред Бродик. Сега единствената пречка между тях и кралят на Англия бе планинеца, а мъжете пред него, бяха достатъчно глупави да вярват, че шансовете са на тяхна страна.

Бродик много добре знаеше какъв е планът им. Гласът му бе нисък и плътен, когато заяви:

— Кралят ви не е въоръжен.

Все още на колене, Джон видя как воините вадят мечовете си. Очите му се разшириха от недоверие и инстинктивно реши, че шотландеца го заплашва по някакъв начин. После забеляза, че ръцете на Бродик са отпуснати около тялото му, и мечът му бе все още в ножницата. Откъде тогава идваше заплахата, която бе накарала воините да извадят оръжията си?

Забравил за миг за съкровището, Джон се изправи.

— Къде е опасността? — поиска да узнае той.

Воините запазиха мълчание.

— Джилиън, кажи на краля си, че воините му искат да го убият — каза Бродик.

Водачът на воините се ухили.

— За нас ще е чест да го сторим. Да, смятаме да те убием, Джон, както и планинеца и жена му. — Кимайки към Бродик, той добави: — Разбира се, ще обвиним теб.

Джон посегна за меча си и едва тогава осъзна, че не е въоръжен.

— Само да извикам и моите мъже веднага ще дотичат.

Хорас се подсмихна.

— Но до тогава ще си мъртъв.

Бродик поклати глава.

— Не мога да позволя да убиете краля, защото това ще разстрои съпругата ми, а трябва да ви уверя, че няма да имате възможност да се доближите до нея. Ясно ли се изразих?

И четиримата се спуснаха едновременно към него и тази тяхна грешка даде преимущество на Бродик. В нетърпението си да се доберат до него, те започнаха да се блъскат един в друг.

Движейки се със скоростта на опасен хищник, той скочи към мъжете, които се опитваха да го убият. Нападателят видяха само сивият отблясък на стоманения му меч и чуха свистящият звук от оръжието, което воинът насочи към тях. Острието му съсече двама от воините, докато в същия миг Бродик ритна силно третия воин и му счупи ръката, пращайки го на земята. След това успя да избегне острието, което последният воин бе насочил към гърба му, завъртя се, заби лакът в лицето на мъжа и счупи челюстта му.

Джилийн бе хванала ръката на краля и се опита да го издърпа назад, далеч от битката, но Джон не ѝ отстъпваше по смелост. Той я избута зад себе си, за да я защити с тялото си.

Преди младата жена да успее да изпищи, двама лежах мъртви в краката на Бродик, а останалите двама се превиваха от болка. А съпругът ѝ дори не се бе задъхал. Той просто изтри меча си, в тялото на единия мъртвец, за да го почисти от кръвта и го прибра отново в ножницата му, преди да се обърне. Младият мъж не успя да скрие изненадата си, виждайки, че кралят предпазва с тялото си жена му.

Джон бе поразен. Той се вгледа в предателите, с после в Бродик.

— Четирима срещу един — прошепна той поразено. — Много впечатляващо, леърд.

Бродик сви рамене.

— Тепърва предстои да се впечатлите.

Факлата, която бе паднала върху едни отломки, запали пожар и кралят отново коленичи на пода и нежно вдигна кутията с двете си ръце. Без да иска натисна бутона за скрития отвор, и кутията се отвори. За един дълъг миг, той просто гледаше надолу към съдържанието на кутията.

След това от гърлото му се изтръгна тих, заплашителен звук, който ескалира в измъчен, животински вик на потискана с години мъка.

Но ревът заради загубеното, скоро стана вик от истинска ярост.

Звукът стресна Джилийн и тя почувства, че всичко това ѝ идва прекалено много, мъката, коварството, предателството, страхът. Тя не успя да спре писъкът, който се изтръгна от гърлото ѝ, нито спомените,

които я връхлетяха. Изведнъж, в ума си, тя стоеше отново отгоре на стълбището, в тъмния таен проход. Драконът изскачащ от стена размаха дългата си опашка, докато тя и Кристин бързаха надолу по тъмното стълбище. Тя отново бе ужасеното малко момиченце, изоставено и самотно. Чуваше как около нея ехтят болезнени викове и видя как баща ѝ я гледа, а в очите му се отразява само мъка и съжаление. Той не можеше да я спаси. Тя посегна към него...

И изведнъж Бродик се появи пред погледа ѝ, стоеше точно пред нея и ѝ говореше.

— Джилиън, погледни ме.

Нежността в гласа му и докосването на дланта му към бузата ѝ прогониха ужаса и тя се разплака, падайки в прегръдките му.

— Искам да си отида у дома — проплака тя.

— Скоро — обеща ѝ Бродик. — Сега мини зад мен и остани тук.

Командата му я отрезви и тя бързо изпълни нареждането му, тъй като чу, че към конюшната се приближават воители. Димът от тлеещия огън вероятно ги е предупредил, че става нещо нередно. Пламъците зад нея започнаха да се издигат и тя осъзна, че щом воините на краля влязат в конюшната и видят мъртвите мъже, веднага ще нападнат Бродик.

Обръщайки се към краля, тя го видя да избърсва сълзите от очите си и да затваря кутията за бижута. Той уви съкровището си в туниката, след това го сложи в торбата, и се изправи на крака.

Явно и той бе чул, че воините му идват, защото се премести напред, заставайки до Бродик. Той вдигна ръка, когато мъжете нахълтаха вътре.

— Тези от твоите ли са, или от неговите? — попита го Бродик.

— Мои — отвърна краля.

Гласът му бе измамно спокоен.

— Ела с мен — нареди той на Бродик и излязоха от конюшната.

Бродик хвана Джилиън и започна да я влачи след себе си, но когато стигнаха до вътрешния двор, той спря и изсвири силно. Дилън и Робърт веднага се озоваха до него.

— Махни я от тук — заповяда той на Дилън. — Робърт, изчакай Бриджит и я вземи със себе си.

Джилън дори не успя да възрази. Дилън посегна към нея, качи я на жребеца си и потегли в галоп.

— Пуснете шотландците да влязат — изкрещя Джон на войните пред врата и махна на Иън и Рамзи да го последват вътре, заедно с Бродик.

Алфорд не бе стоял спокойно, докато чакаше. През това време той бе събрал около себе си най-лоялните си войни и сега почти дузина стояха зад него близо до огнището. Бродик и Иън застанаха зад краля, но Рамзи забеляза Бриджит да стои в един ъгъл и веднага отиде при нея. Той я сграбчи за ръката, вдигна я на крака и без да каже и дума я повлече навън.

Беше я страх да говори с него. Никога досега не бе виждала Рамзи толкова разярен и я изплаши почти толкова много, колкото я стресна и английският барон. Той не каза нищо и на Робърт, само му махна да вземе Бриджит и се върна отново в залата.

Кралят говореше тихо с Иън Мейтланд, когато Рамзи се присъедини към тях. Той не чу какво каза Джон, докато краля не попита дали сина на Иън е бил отвлечен. Иън отвърна с рязко кимване, след което кралят протегна ръка и поиска меча на леърда.

— Може ли да го заема?

Неохотно Иън му позволи да вземе оръжието. Джон се обърна, държейки меча в ръка, взе торбата, която носеше и бавно пристъпи към масата, на която седеше Алфорд.

Баронът понечи да се изправи, но кралят му нареди да остане на място.

— Този ден за мен бе изпълнен с разочарования — отбеляза той, с глас леден като зимна нощ.

— Значи не сте намерили съкровището? — попита Алфорд, а очите му буквално грееха щастливо. Когато Джон не му отговори, Алфорд реши, че е бил прав. — Планинците трябва ли да са тук, милорд? — попита той.

Джон забеляза колко разтревожени бяха Хю и Едуин. Те постоянно поглеждаха към леърдите, а треперенето на телата им бе повече от очевидно. Кралят погледна към Иън Мейтланд, но леърда не гледаше към него. Не, в очите му гореше пламъка на омразата и погледа му, както този на леърд Бюканън, бе насочен към плячката им.

— Плашат ли те, Алфорд? — провлечи Джон, кимайки към планинците.

Те наистина изнервиха Алфорд, но освен това той се чувстваше много самодоволен, тъй като знаеше, че не могат да го наранят. Ако някой от тях посегнеше към меча си, стражата на краля, щеше да го убие.

— Не, нито един от тях не ме плаши, но те са толкова... неприятни.

— Не бъди толкова негостоприемен — срязва го Джон. Държейки торбата в едната си ръка и меча на Иън в другата, той започна бавно да обикаля масата. — Днешният ден, ми донесе само болка — каза той и се обърна към леърдите, за да обясни. — Обичал съм само една жена и нейното име беше Ариана. Моят мил приятел, Алфорд, ми я представи, и аз се влюбих в нея от пръв поглед. Вярвах, че и тя ме обичаше — добави той. — И щях да намеря начин да се оженя за нея.

Той спря да се разхожда и остави торбата на масата пред Алфорд.

— Отвори я — заповяда той.

Алфорд обърна торбата и изсипа съдържанието ѝ на масата. Кутията се изхлузи от туниката. Джон му каза какво има вътре.

— На дъното е моята кама. Изпратих един оръженосец да я отнесе на Ариана, за да може тя да отреже една от златните си къдрици. Спомняш ли си, Алфорд? — Преди мъжа да отговори, Джон продължи: — Върху камата ми е кичура от косата ѝ. Кажи ми, Алфорд, какво има върху косата?

— Аз... аз не знам — заекна Алфорд.

— Напротив, знаеш. Там е твоята кама.

— Не, не е моя — изкрещя Алфорд.

Джон бавно започна да обикаля около масата.

— Не? Твоят герб е на дръжката ѝ.

— Някой... открадна камата... бащата на Джилиън сигурно е...

Гласът на Джон го шибна като камшик.

— Баща ѝ не беше в двора, но ти бе там. Ти си я убил.

— Не, аз не съм...

Джон удари с юмрук по масата.

— Ако искаш да живееш, ще ми кажеш истината.

— Ако искам да живея...

— Докато ми казваш истината, няма да те убия — обеща Джон.

— Искам да знам, какво точно се е случило и ти ще признаеш всичко.

Тия уби, нали?

— Тя щеше да ви предаде — изпищя той. — Не искаше да се вслуша в... съветите ми... беше решена да застане между вас и съветниците ви. Просто исках да защитя кралят си. Тя беше полудяла от желание за власт, защото знаеше... да, тя знаеше, че може да ви контролира.

— Искам да знам какво точно се е случило — нареди краля, а гласа му трепереше от гняв.

— Отидох в покоите ѝ, за да я вразумя, а тя ми се присмя, милорд. Да, присмя ми се. Вашият оръженосец донесе кутията и я остави на масата. Тя беше отворена и камата ви бе вътре. Оръженосецът не ме видя и след като си отиде, Ариана взе кинжала и отрязва една от къдриците си. Тя сложи кинжала и косата в кутията...

— И ти продължи да се опитваш да я вразумиш? — попита Джон.

— Да, но тя не искаше да ме послуша. Закле се, че няма да позволи никой да застане на пътя ѝ. Нападна ме и трябваше да се защита.

— Затова ѝ преряза гърлото.

— Беше инцидент. Признавам си, паникьосах се. Оръженосецът ви се върна и чукаше по вратата, и без да се замисля, скрих камата си в кутията и я затворих. Щях да ви кажа. Да, да, щях — ридаеше Алфорд.

— И тъй като имаше ключ за стаята, ти си избягал толкова лесно, нали? Заклучил си вратата и си отнесъл кутията в стаята си. Не съм ли прав, Алфорд.

— Да, прав сте.

— А след това дойде да ме утешаваш, когато открих тялото ѝ... като добър приятел.

— Щях да ви обясня, но вие бяхте съкрушен и реших да изчакам.

— А след това реши да прехвърлиш вината върху барона на Дънханшайер.

— Да — призна Алфорд, опитвайки се да звучи разкаян. — Бащата на Джилиън дойде в дома ми, за да говорим за едни земи, които споделяме. Той видя кутията, когато влезе неканен в залата ми, и в мига, в който му обърнах гръб, я открадна. Смяташе да я запази за себе си — довърши той.

— Не е така и ти го знаеш — промърмори Джон. — Бил си наясно, че той щеше да ми я донесе, Алфорд. Затова обсади Дънханшайер и го уби, за да го накараш да замълчи.

— Трябваше да убия Ариана — повтори Алфорд. — Тя щеше да ви унищожи.

— Мен? — изкрещя кралят. Вече не издържаше да продължава тази игра. Той застана зад Алфорд и вдигна меча на Иън. — Върви в ада — изкрещя той и заби острието в гърба на Алфорд. Баронът се изви назад и след това падна по очи на пода. Джон отстъпи назад, а гнева бушуваше в него. В залата не се чуваше нито звук, когато Джон вдигна кутията и тръгна към врата.

— Беше отмъстено за сина ви — каза той на Иън и махна на войните си да го последват.

Хю, който се криеше зад войните, извика:

— Милорд, аз и Едуин нямаме нищо общо с предателството на Алфорд.

Джон игнорира барона. Минавайки покрай тримата леърди, той им каза:

— Останалите са ваши.

Вратите се затвориха след краля, а Иън, Рамзи и Бродик, пристъпиха бавно към плячката си.

ГЛАВА 39

Рамзи и Бродик, нито се плашеха, нито се засрамваха лесно, но когато барон Морган свърши да им чете конско, леърдите бяха напълно унижени. И бяха достатъчно големи мъже, че да си го признаят. И макар и двамата да искаха да възразят на свадливия старец, те не посмяха, защото ги бяха учили да уважават по-възрастните, макар и Морган да ги притискаше до границите им на търпимост. Изглежда, щеше да им отнеме цяла вечност да стигнат до сърцевината на въпроса. Морган седеше пред леърдите с ръце скръстени на гърдите, като баща, поучаващ синовете си. Ситуацията бе дяволски унизителна, но Рамзи и Бродик бяха решени да я изтърпят.

— Винаги съм живял мирен живот, но през последните два дни се наслушах на повече плач и обвинения от двете ядосани дами, колкото не бях чувал през целия си живот. На мен се падна задачата да започна да ги дундуркам и да ги взема у дома с мен, и кълна ви се, докато пристигнем ушите ми звъняха заради тях. И мислите ли, че се свърши с това?

Рамзи има глупостта да предположи, че не са спрели, и поклати глава, спечелвайки си намръщване и ругатня от страната на свадливия барон.

— Не — изкрещя той. — Милите дами едва сега започваха. Мислех да отида да си легна, но знаех, че те ще ме последват. — Кимайки към Бродик, той заяви: — Ти си разбил сърцето на Джилиън и тя не иска да те види никога повече.

— Тогава може да седи със затворени очи, но уверявам ви, ще се върне у дома с мен.

— Венчали сте се много набързо.

— Знам какво искам и си го взимам.

— Нима? В момента говорим за племенницата ми, нали, или греша?

— Да, сър, за нея говорим.

— Тя каза, че си й дал думата си и не си я спазил.

— Да.

— Вярва, че си я използвал.

— Така беше.

— По дяволите, момче, поне ще ми обясниш ли защо?

— Знаете защо — поправи го Бродик. — Не можех да й позволя да се изложи на подобна опасност. Ако някой трябва да е ядосан, то това съм аз, защото тя бе достатъчно безотговорна да ме последва.

Морган прокара ръка през бялата си коса.

— Тя не вярва, че я обичаш и настоява, че ще живее тук с мен.

Преди Бродик да отговори, барона се обърна към Рамзи.

— Бриджит също е решила да живее при мен. Настоява, че харесва англичаните, Господ да ми е на помощ.

— Тя ще се върне у дома с мен — обяви Рамзи.

— Защо?

Рамзи остана много изненадан от въпроса.

— Защото тя е Синклер.

— Тази причина не е достатъчна. Тя настоява, че все се опитваш да я омъжиш за някой, за да се отървеш от нея. Освен това, казва, че майка й я е изгонила от дома. Вярно ли е?

Рамзи въздъхна.

— Да, вярно е.

— Е, не правиш ли и ти същото?

— Не — настоя Рамзи. — Бриджит ми каза, че е влюбена, но отказва да ми каже името на мъжа.

Напълно раздразнен, Морган поклати глава.

— А каза ли ти, че този мъж е идиот?

— В интерес на истината, да, каза ми го — отвърна той.

Баронът вдигна глава и изгледа втренчено Рамзи, през смръщените си вежди. После каза:

— Да не си вчерашен бе, момче? За бога, в кой си мислиш, че е влюбена? Помисли наистина внимателно, сигурен съм, че ще успееш да се сетиш.

Не това, което каза, а начинът по който го каза, запали искрата на прозрението. Рамзи най-после разбра и с осъзнаването на лицето му бавно разцъфна усмивка.

Морган кимна облекчен.

— Е, най-последно се осети, а? Крайно време беше, ако питаш мен — промърмори той. — Ако ми се наложи да изслушам още една дълго, ревливо описание на добродетелите ти, кълна се, няма да мога да се сдържа да не повърна. Надявам се, че ще забравиш тази глупост да се жениш за момиче на име Мегън, за да скрепиш мира в клана си?

— Тя ви е казала за Мегън? — попита Рамзи, без да може да спре да се усмихва.

— Синко, не вярвам, че има нещо, което да не ми е казала за теб. Ще спреш ли да бъдеш идиот и да започнеш да мислиш с главата си?

Рамзи не се обиди.

— Да, смятам да го сторя — съгласи се той.

— Тя е с доста труден характер — предупреди го той.

— Да, сър, така е.

Баронът се поизправи.

— Сега искам и двамата да ме чуete много добре, защото ще ви кажа условията си.

— Условията ви, сър? — попита Бродик. После ръгна Рамзи с лакът, за да го накара да спре да се хили като идиот и да внимава. — Малко помощ няма да ми е излишна — промърмори той.

— Моите условия — повтори Морган. — Да не мислите, че ще ми е добре у дома да имам две болни от любов момичета?

— Тогава нека да си ги вземем — настоя Бродик.

С това предложение, младият мъж си спечели намръщен поглед.

— По погледа ти, мога да кажа, че обичаш Джилиън. Най-добре е да ѝ го кажеш, синко, и то възможно най-скоро, защото си е набила в главата, че не те е грижа за нея.

— Тя е моя жена. Разбира се, че ме е грижа за нея.

Баронът изсумтя.

— Тя е доста своенравна.

— Да, такава е.

— И твърдоглава. Не знам откъде се е взел този неин недостатък, но го притежава.

— Така е, сър.

— Няма да успееш да прекършиш духа ѝ.

— Аз и не го искам, сър.

— Добре, защото ако има нещо за прекършване, тя ще е тази, която ще се погрижи да бъде прекършено. Няма да те предупреждавам

да се отнасяш добре с нея, защото доколкото познавам своята Джилиън, тя сама ще се погрижи за това. Тя е силна жена, но чувствата ѝ са крехки.

— Сър, споменахте някакви условия? — напомни му Рамзи.

— Да, споменах — съгласи се мъжът. — Обичам племенницата си — заяви той. — И ме е грижа за Бриджит. Не искам тя да си помислят, че искам да си отидат. Е, искам — призна той, — но не по начина, по който ще си помислят те. Аз виждам нещата така...

— Да? — попита Рамзи, когато баронът се поколеба.

— Ще ви се наложи да ги... убедите... да дойдат с вас. И нямам предвид да ги заплашите — предупреди той. — Разбили сте им сърцата, сега ще трябва да ги поправите.

След като им даде тази заповед, Морган излезе от залата, за да доведе лично дамите.

Рамзи и Бродик седнаха докато ги чакаха.

— Баронът ми напомня на някой, но не мога да се сетя на кой точно — отбеляза Рамзи.

— Кълна ти се, дори собственият ми баща не ми е говорил така, както ми говореше чичото на Джилиън.

— Баща ти умря много преди да станеш достатъчно голям, че да го опознаеш.

— Почувствах се унижен, по дяволите. Той определено не е това, което очаквах. По начина, по който Джилиън говореше за него, аз си мислех, че е някакъв мил старец. Според нея, той е... нежен. Тази жена сляпа ли е? Как, за бога, може да обича един толкова свадлив, стар...

Изведнъж Рамзи вдигна рязко глава и избухна в смях, прекъсвайки мисълта на Бродик.

— Ти си.

— Какво?

— Морган... напомня ми на теб. Боже, Джилиън се е омъжила за мъж, същият като чичо ѝ. Погледни барона и ще видиш какъв ще си след двадесет години.

— Да не намекваш, че един ден ще се превърна във войнствен свадлив старец?

— За бога, ти вече си войнствен и свадлив. Нищо чудно, че се е влюбила в теб — заяви той.

— Не съм в настроение да се караме.

Рамзи се поизправи на стола си и изведнъж стана сериозен.

— Не мога да повярвам, че Бриджит, наистина мисли, че може да остане тук.

— Аз очаквах жена ми да ме посрещне с отворени обятия, а тя дори не иска да слезе, за да ме види. Ако ми се наложи да я завлека до дома, ще го направя — заяви Бродик.

— Искал сте да ме видите, леърд?

Чувайки гласа на Бриджит, Рамзи и Бродик се обърнаха.

— Къде е жена ми? — поиска да узнае Бродик.

— Горе — отвърна му тя. — Много скоро ще слезе.

— Ще ни оставиш ли за малко насаме? — попита Рамзи. — Говорих на Бродик, не на теб, Бриджит. Върни се тук.

С въздишка тя се обърна и отиде до Рамзи, докато Бродик излизаше от залата. Мъжът се облегна на масата, скръсти ръце на гърдите си и се усмихна. Тя не му отвърна с усмивка. Вместо това сведе бързо поглед, за да не се разсейва от прекрасните му трапчинки.

Сега тя се правеше на срамежлива и покорна и Рамзи се зачуди каква ли игра играеше, защото той много добре знаеше, че Бриджит няма и капка покорство в себе си.

— Барон Морган каза, че искаш да говориш с мен.

— Да — отвърна той. — Имам да ти кажа нещо много важно, но първо трябва да ми кажеш как успя?

— Какво съм успяла, леърд?

— Бриджит, погледни ме.

— Да, леърд — каза тя примирено. Вдигна поглед и сърцето ѝ запрепуска лудо, познатото свиване на стомаха се появи на мига. Ако той някога я целунеше, тя вероятно ще припадне, и тази абсурдна картина я накара да се усмихне.

— Да не би да казах нещо забавно?

— Да... исках да кажа, не, не си.

— Тогава защо се усмихваш?

Тя сви рамене.

— Искаш ли да спра?

— За бога, Бриджит — каза той. — Внимавай какво ти говоря.

— Но аз внимавам.

— Искам да ми кажеш как успя да стигнеш до Англия, без да те заловят или убият по пътя.

Тя се замисли за минута, преди да отговори.

— С хитрост и лъжи.

— Искам по-добро обяснение.

— Много добре — съгласи се тя. — Излъгах Простър, че Джилиън трябва да отиде при Ани Дръмънд и когато вече бяхме на път, му казах истината. Надявам се, че няма да обвиниш Простър, Кер или Алан. Двете с Джилиън отказахме да се върнем.

— И защото са толкова млади, те не са знаели, че трябва да ви завлекат в безопасност у дома, без значение колко спорите с тях.

— Не бива да ги наказваш.

— Не съм имал намерение да ги наказвам. Те са останали с вас и са направили всичко по силите си, за да ви предпазят, затова ще бъдат възнаградени. Въобще не сте улеснили задачата им.

— Надявам се, че няма да обвиниш Джилиън — заяви тя. — Тя се опита да ни накара да се върнем у дома, но ние не пожелахме да я послушаме.

— Защо избяга от воините и отиде сама в Дънханшайер?

— Мислих, че мога да помогна на Джилиън, като се представя за сестра ѝ, но се оказа, че само ѝ навредих. Леърд, мога ли да те попитам нещо?

— Какво?

— Какво се е случило с всички воители и слуги в крепостта на Алфорд? Слугите на чичо Морган са се върнали тук, но какво е станало с останалите?

— Би трябвало вече да са се върнали в имението, очаквайки да се появи новият барон. Не бихме убили невинни хора.

— Ами воините?

— Те не бяха невинни. — Той отказа да говорят повече по въпроса и Бриджит не настоя, знаейки, че така или иначе това вече няма значение.

— Скоро ли тръгваш за дома? — попита тя.

— Да.

Бриджит кимна.

— Желая ти лек път. — След тези думи, тя се опита да си тръгне.

— Не съм свършил с теб.

— Какво още искаш от мен?

— Още ли? Все още не съм поискал нищо от теб... не е ли така?

Тя поклати глава.

— Ела по-близо, Бриджит.

— Тук съм си добре.

— Ела по-близо — нареди той, и в гласа му звъннаха стоманени нотки.

Бриджит реши, че въобще няма да ѝ липсват диктаторските му наклонности и пристъпи напред. Застана точно пред него.

— Така доволен ли си?

— По-близо — нареди той.

Тя пристъпи, заставайки между разтворените му крака.

— Така достатъчно близо ли е?

— За момента.

Бе очевидно, че той се наслаждава на неудобството ѝ, и това я обърка напълно. Очевидно Рамзи си играеше с нея и тя не виждаше никакъв смисъл в това. Той нямаше как да знае каква агония е за нея да стои толкова близо до него без да може да го докосне. Господи, как ѝ се искаше да не го обича. Беше толкова нещастна. Само мисълта, че скоро той ще си отиде, я караше да се разплаче, но се закле, че ще умре, преди да му позволи да я види обляна в сълзи.

— Чичо Морган ми каза, че искаш да ми кажеш нещо. Какво е то?

— Чичо Морган ли? Кога той ти стана роднина?

Тя вирна брадичка.

— Станах много близка с него.

Той извъртя очи.

— Няма да останеш тук. Това исках да ти кажа.

— Вече съм решила да остана.

— Тогава промени решението си. Връщаш се у дома с мен.

Изведнъж Бриджит толкова се ядоса, че той е такъв идиот, толкова твърдоглав мъж, че темперамента ѝ избухна с пълна сила.

— Не, няма да се върна с теб. Оставам точно тук. Чичо Морган каза, че може да остана. Харесвам Англия, леърд. Да, така е. Ти и другите воители най-нагло сте ме лъгали. Говорехте така, сякаш Англия е самото чистилице, но аз научих истината. Природата е толкова красива, колкото и нашата и хората са също толкова добри, колкото и нашите. Признавам, че малко трудно им разбирам, заради начина по който говорят, но смятам, че ще свикна. Знаеш ли колко много

англичани помогнаха на мен и на Джилиън по пътя до тук? Стотици — преувеличи тя. — Семейства, които нямаха почти нищо, споделяха храната и одеялата си с нас. Дори ни предложиха леглата си. Те се погрижиха за нас, макар да сме непознати. Всички истории, които сте ми казвали са лъжи. Харесвам тази страна и харесвам чичото на Джилиън. Той е много мил и сладък.

Последното твърдение го накара да се разсмее.

— Мислиш, че Морган е мил и сладък?

— Да — настоя тя. — И той също ме харесва.

— Но ти си Синклер.

— Там няма нищо за мен.

— Ами мъжа, в който ми каза, че си влюбена?

Тя направи крачка назад, но Рамзи я хвана и я дръпна отново близо до себе си. Тя се опита да гледа на някъде другаде, но не и към него.

— Вече не го обичам — заяви тя.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това, че не го обичаш? Толкова ли лесно мениш чувствата си, Бриджит?

— Не — отвърна тя. — Обичах го много дълго време, още откакто бях малко момиче, но сега осъзнах, че той е напълно неподходящ.

На Рамзи хич не му допадна отговора ѝ.

— И за какво точно не е подходящ?

— За всичко — проплака тя. — Той е упорит, арогантен и много глупав. Да, такъв е. Освен това е женкар, а мъжа, за който ще се омъжа, ще ми бъде верен. Вече няма да си губя времето с него. Освен това, той може да има всяка жена, която пожелае. Жените се хвърлят в краката му — добави кимайки. — А и той не се интересува от мен.

— О, Бриджит, той се интересува от теб.

— Този мъж дори не го е грижа дали съществувам.

Рамзи се усмихна.

— Разбира се, че го е грижа.

Тя избута ръцете му, но Рамзи го обви около кръста ѝ и бавно я придърпа към себе си.

— Какво правиш?

— Нещо, което искам да направя от много дълго време.

Тя не можеше да помръдне, всички мисли излетяха от главата ѝ. Изгуби се в тъмните му очи и когато той наведе глава към нейната, тя прошепна:

— Значи смяташ да ме удушиш, така ли?

Той се смееше, докато я целуваше. Господи, тя имаше най-меките, най-сладките устни на света и той изпита толкова силна радост и спокойствие, когато я притисна силно в прегръдките си. Устата му поглъщаше нейната, завладявайки я напълно. Езикът му се гмурна в устата ѝ, за да погали нейният и той си даде време да се наслади на вкуса ѝ, вярвайки, че упражнява тотален контрол, преди тя да реши да го целуне в отговор.

Тя го шокира. Рамзи никога не бе очаквал нещо такова. Арогантността и контрола му се изпариха и целият се разтрепери от желание. Всичко се случи толкова бързо, че след миг, едва успяваше да си поеме дъх. Устата му завладяваше нейната отново и отново с нарастваща страст. Притискаше я към себе си и все пак не мислеше, че е достатъчно близо до него.

Когато осъзна, че е на крачка от това да я метне на масата и да я люби тук и сега, той се насили да спре. Когато откъсна устни от нейните и двамата се бореха да си поемат дъх. Тя не можеше да накара мозъка си да заработи нормално. Цялата се олюля, когато отстъпи назад и попита:

— Защо ме целуна?

— Защото искаш — отвърна той с кадифен глас.

— Ти... Това... целувка за сбогом ли беше? Така ли ми казваш сбогом?

Той се засмя.

— Не — отвърна ѝ. — Връщаш се у дома с мен.

— Оставам тук. Ще се омъжа за англичанин.

— Как не, по дяволите — изкреця той и бе много по-изумен от нея, щом осъзна, че е изпуснал нервите си. Никоя жена не бе предизвиквала подобна реакция у него, но дори мисълта, че Бриджит може да бъде с друг мъж, го караше да подивее.

— Ти си Синклер и ни принадлежиш.

— Защо искаш да се върна?

За пръв път в живота си, Рамзи се почувства уязвим. Чувството бе дяволски неприятно.

— Искаш ли да ти кажа истината, Бриджит? — попита той.

— Да.

Погледите им се срещнаха, докато Рамзи събираше смелост да ѝ каже това, което чувства.

— Ти правиш земите на Синклер едно по-щастливо място. Не мога да си представя животът без теб.

Тя поклати глава.

— Не, ти просто искаш да ме омъжиш за някой...

Той се изправи и застана пред нея.

— Един мъж иска да се омъжи за теб.

— Затова ли ме целуна? За да се съглася да се върна у дома и да ме омъжиш за някой, който не обичам? Кой е той? — поиска да узнае тя, сега емоциите я завладяха и по лицето ѝ започнаха да се стичат сълзи.

Той посегна към нея.

— Да не си посмял да ме целунеш отново — нареди му тя. — Не мога да мисля, когато ти... Просто недей — изкрещя тя. — Колкото до предложението за брак. Отказвам.

— Не можеш да откажеш, докато не разбереш, кой е мъжа, който те иска за жена — възрази ѝ той.

— Много добре. Кажете ми името, за да мога да му откажа. Но преди това ще го похвалиш, нали? Така винаги се опитваш да ме накараш да приема — добави тя и дори сама успя да долови мъката в гласа си.

— Не, няма да го хваля пред теб. Той е изтъкан от недостатъци.

Тя спря да се опитва да избяга от него.

— Така ли?

Рамзи кимна бавно.

— От сигурен източник знам, че той е тъп, арогантен и твърдоглав, или поне беше, докато не осъзна, колко глупав е бил.

— Но аз казах това за... теб.

— Обичам те, Бриджит. Ще се омъжиш ли за мен?

Бродик не знаеше какво, по дяволите, щеше да прави. Чувстваше се така, сякаш ръцете му са вързани зад гърба, тъй като Морган бе по-възрастен и по тази причина нямаше как да го сплаши, за да нареди на

Джалиън да се прибере у дома със съпруга си, а той бе почти сигурен, че няма да постигне нищо, като преобърне дома на мъжа, за да я намери.

Раздразнението му се коренеше в тъмната възможност Джалиън никога да не ми прости, че бе нарушил думата, която ѝ даде, а животът без нея му се виждаше невъзможен.

Рамзи можеше да му помогне да убедят барона — все пак, приятеля му бе истински дипломат — но сега той бе зает с Бриджит и едва ли можеше да мисли за нещо друго. Отне му повече от час, за да я убеди, че е сериозен и че наистина иска да се ожени за нея, а когато тя най-после прие предложението му, двамата заминаха за дома. Иън също не остана наоколо, за да помогне, тъй като и той бе нетърпелив да се върне при жена си.

И така те оставиха Бродик да се справя сам със свадливия барон и Морган бе доста развеселен, когато Бродик не хапна нищо на вечеря. Точно когато Морган реши да се смили над болния от любов мъж, той забеляза Джалиън да слиза по стълбите. Бродик бе с гръб към входа, затова Морган знаеше, че той не може да види съпругата си.

— Синко, сигурно си знаел, колко упорита е Джалиън, преди да се ожениш за нея. Всеки, който прекара пет минути в компанията ѝ, ще го разбере.

— Знаех, че е упорита — съгласи се Бродик. — Но този неин недостатък не ме интересува.

— Мисля, че трябва да я оставиш тук и да си заминеш за вкъщи. По-добре се оттегли.

Бродик бе шокиран от ужасното му предложение.

— Без нея няма да имам дом — промърмори той. — Как си помислихте, че бих заминал без нея?

— Аз бих — заяви весело Морган. — Кажете ми, защо не спазите обещанието, което ѝ даде.

— Вече ви обясних защо — озъби се Бродик.

Морган му се озъби в отговор:

— Обясни ми пак.

— Защото не можех да понеса мисълта, че ще се изложи на опасност. Не мога да понеса да я изгубя.

— Тогава да не си посмял да ме излъжеш отново.

Звукът от гласа ѝ накара сърцето му да се разтупти лудешки, преизпълнено с щастие. Той въздъхна от облекчение, когато изведнъж думите ѝ достигнаха до разума му. Той се обърна назад и я изгледа.

— А ти да не си посмяла да прекарваш отново през това мъчение — нареди ѝ той.

— Обещай ми, че никога повече няма да ме лъжеш.

— Не и преди да ми обещаеш, че няма да приемаш толкова глупави рискове. Когато Простър ми каза, че си вътре с онова копеле, помислих, че ще... по дяволите, изплаши ме до смърт, Джилиън, и никога повече не искам да минавам през това.

— Нарани ме.

— Знам.

— Само това ли имаш да ми кажеш? Знаеш, че си ме наранил? Тогава оставам тук. Отивай си вкъщи, Бродик.

— Добре — отвърна той. Поклони се на барон Морган и излезе от залата.

Тя изчака вратата да се затвори след него, преди да избухне в сълзи.

— Той ме изостави — проплака тя и изтича при чичо си.

— Но ти току-що му каза да си върви — посочи ѝ той.

— Отива си без мен.

— Но ти му каза така — възрази мъжът. — Чух те много добре.

— Но той никога не прави това, което му казвам. Чичо, как ще живея без него?

Той я потупа несръчно по гърба, опитвайки се да я успокои.

— Ще се справиш.

— Обичам го толкова много.

— Но той те излъга, не помниш ли?

— Той се опита да бъде благороден. Искаше да ме защити.

— Тогава защо не му прости?

— Канех се да му простя — ревеше тя. — Не искам да живея без него. Как можа да ме напусне?

— Докарваш ми главоболие, момиче. Седни и се успокой — предложи той като издърпа един стол и нежно я настани на него. — Нека погледна през прозореца и да видя дали е тръгнал.

— Не мога да повярвам, че ще ме изостави — прошепна тя.

Морган извъртя очи и се помоли за търпение. Племенницата му сляпа ли беше? Не можеше ли да види колко много я обича съпругът ѝ? Вече бе прекалено стар и раздразнителен, за да има нерви да се занимава с истерични жени, и реши, че тези сърдечни проблеми трябва да бъдат оставени на младите, които сами да се справят с тях. Те бяха по-издръжливи.

Той гледаше как Бродик сваля седлото на коня си и го хвърля към един от воините. Всички мъже бяха слезли от конете си и се настаняваха като у дома на двора му. Когато Бродик закрачи обратно към крепостта, Морган реши да се качи на втория етаж. Днешният ден му бе донесъл достатъчно вълнение, а и Джилиън и съпругът ѝ имаха нужда от малко усамотение.

— Веднага се връщам — излъга той. — Стой където си и ме чакай — добави бързо, за да я предупреди да не тръгва след него, както правеше обикновено. Когато искаше нещо, тя ходеше по петите му и му мрънкаше на главата, докато накрая той не се примири и не ѝ угоди. Усмихна се, когато осъзна, че тя е много по-упорита и волева от него.

На входа той спря за миг и извика:

— Знаеш, че те обичам, нали, момичето ми?

— Знам, и аз те обичам, чичо Морган.

Той се заизкачва по стълбите, но спря за миг, когато вратата зад него се отвори. Не му се наложи да се обръща, за да види кой е.

— Ще се отнасяш добре към нея. — Не беше въпрос, а по-скоро заповед.

— Да, сър, ще се отнасям добре към нея.

— Не я заслужаваш.

— Знам, но все пак, ще я задържа.

— Знаеш ли, синко, напомняш ми на мен на младини, но не знам защо е така. — Той поклати невярващо глава и предложи: — Най-добре влез вътре преди сълзите ѝ да наводнят залата ми. Ако някой може да го направи, то това е тя.

Джилиън чу смеха на чичо си, погледна нагоре и видя Бродик да стои на входа и да я гледа. Тя се изправи и направи крачка към него.

— Върна се.

— Никога не съм си тръгвал.

Сякаш привлечени с магнит, двамата се приближиха един към друг.

— Беше ми ядосан. Видях го в очите ти.

— Да, бях ти ядосан. Не знам дали мога да те запазя в безопасност, и това ме плаши до смърт. — Той беше достатъчно близо, че да я прегърне, но не посмя да я докосне, защото ако започнеше да я целува, никога нямаше да спре, а трябваше да поговори с нея, за да излекува болката, която ѝ бе причинил. Сега да излее сърцето си пред нея, му се виждаше повече от лесно, и не можеше да разбере защо се бе държал като глупак. Любовта не правеше мъжа слаб, тя му даваше сила, правеше го непобедим, когато до него имаше жена като Джилиън.

— Помислих, че си се върнал у дома.

— Как да се върна у дома, без теб? Търсел съм те през целия си живот. Никога няма да мога да те оставя. Домът ми е там, където си ти. — Ръката му трепереше, когато докосна нежно лицето ѝ. — Не разбираш ли? Обичам те и искам да се събуждам до теб всяка сутрин до края на живота си. Ако за да бъда с теб, трябва да живея в Англия, тогава ще живея тук.

Сълзи от щастие напълниха очите ѝ. Беше покорена от дълбоките чувства, които той изпитваше към нея, и от нежния, романтичен начин, по който ѝ ги бе признал. Знаеше колко му е трудно да говори за това. Беше свикнал да крие чувствата, зад грубата си фасада. И в този миг осъзна, че тя го познава по-добре, отколкото той познаваше себе си. Нямаше значение, че го бе избила студена пот, нито че бе пребледнял, сякаш е много болен, той ѝ бе дал това, от което се нуждаеше. Да, беше ѝ казал думите, и тя нямаше да му позволи да си ги вземе обратно.

— Кажи го отново — прошепна тя.

Скърцайки със зъби, той направи това, което го бе помолила.

— Ще живея в Англия.

Тя примигна.

— Какво?

— О, любима, не ме карай да го казвам отново. Ако това те прави щастлива, ще живеем тук.

Тя знаеше, че той наистина го мисли и бе зашеметена от факта, че този прекрасен, нежен мъж, е способен да направи такава жертва заради нея. Господи, имаше нужда да го целуне, но реши първо да го избави от мъките му.

— Ще бъдеш ли щастлив да живееш в Англия?
Лицето на горкия ѝ смутен съпруг придоби сив цвят пред очите
й.

— Ако съм с теб, ще бъда щастлив.

Тя започна да се смее.

— Тогава ще те накарам да се почувстваш на седмото небе. Не
искам да живея в Англия. Искам да живея с клана Бюканън. Заведи ме
у дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.